

ประสบการณ์ นอกร่างเนื้อ

แปลเรียบเรียง

จากเรื่อง

JOURNEYS

OUT

OF

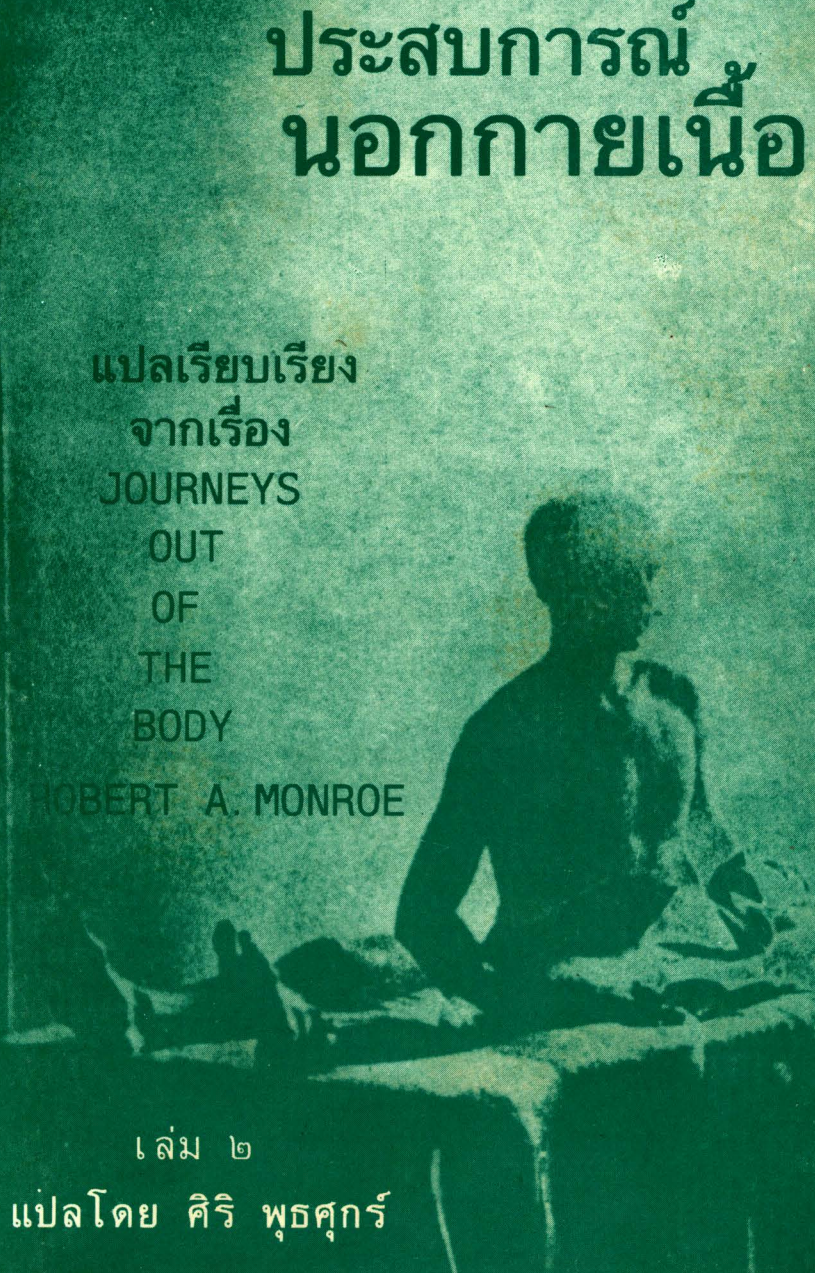
THE

BODY

ROBERT A. MONROE

เล่ม ๒

แปลโดย ศิริ พุฒศุภร์

ประสบการณ์นอกกายเนื้อ

(Journeys Out Of The Body)

เล่ม ๒

บทที่ ๑๑-๒๑

แปลโดย

ศิริ พุทธศุภกร์

จัดพิมพ์โดย

สำนักค้นคว้าทางวิद्याณ

* มโนปทุพพคมา ธมฺมา *

สำนักคั่นคว่ำทางวิญญาน

ISBN 974-7387-58-1

หนังสือ	ประสบการณ์นอกร่างเนื้อ เล่ม ๒
ผู้เขียน	โรเบิร์ต เอ. มอนโร (ROBERT A. MONROE)
ผู้แปล	ศิริ พุทธศุภร์
พิมพ์ครั้งที่ ๒	พฤษภาคม ๒๕๔๑
จำนวนพิมพ์	๓,๐๐๐ เล่ม
เจ้าของ	สำนักคั่นคว่ำทางวิญญาน
ผู้อำนวยการ	ศรีเพ็ญ จัตตะศรี
ผู้จัดการ	ผ่องผิว พัฒนประภาพันธุ์
บรรณาธิการ	รังษี สุนันต์
ออกแบบปก	สำนักคั่นคว่ำทางวิญญาน
จัดรูปเล่ม	ฝ่ายคอมพิวเตอร์ โรงพิมพ์วิญญาน
พิมพ์ที่	โรงพิมพ์วิญญาน ๔๗/๒ ถ. สามเสน บางลำพู กทม. ๑๐๒๐๐ โทร. ๒๘๒-๒๐๒๕, ๖๒๙-๑๙๕๑ โทรสาร ๒๘๑-๑๗๐๖
จัดจำหน่าย	สายส่งสุขภาพใจ ๑๔/๓๔๙-๓๕๐ หมู่ ๑๐ ถนนพระราม ๒ กทม. ๑๐๑๕๐ โทร. ๔๑๕-๒๖๒๑, ๔๑๕-๖๕๐๗, ๔๑๕-๖๗๙๗, ๔๑๖-๗๗๔๔ โทรสาร ๔๑๖-๗๗๔๔

สงวนลิขสิทธิ์

คำปรารภ

ในการจัดพิมพ์ครั้งที่ ๒

หนังสือเรื่อง “ประสบการณ์นอกกายเนื้อ” เล่มนี้
อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ แปลเรียบเรียงจากเรื่อง JOURNEYS
OUT OF THE BODY ของ โรเบิร์ต เอ. มอนโร

อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ เป็นอาจารย์ผู้บรรยายวิชา
ภาษาอังกฤษฝ่ายพุทธศาสนาในสภาการศึกษามหามกุฏ
ราชวิทยาลัย มหาวิทยาลัยพุทธศาสนาแห่งคณะสงฆ์ไทย
และอดีตบรรณาธิการวารสาร WFB REVIEW ของ
องค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก เป็นผู้เชี่ยวชาญ
ด้านการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยอย่างยอดเยี่ยม

แปลแล้วอ่านเข้าใจง่ายเหมือนอ่านหนังสือที่คนไทยด้วยกันเขียน

อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ ผู้แปลเรื่อง “โลกทิพย์ ภาค ๑-๒-๓-๔” และเรื่องอื่น ๆ อีกหลายเรื่อง ท่านได้ร่วมทำงานด้านหนังสือกับอาจารย์พร รัตนสุวรรณ และคุณศรีเพ็ญ จัตุหะศรี มาเป็นเวลา ประมาณ ๓๐ ปี จนกระทั่งอาจารย์พร รัตนสุวรรณ ได้ละกายหยาบในมนุษยโลกไปเข้าถึงกายละเอียดในโลกทิพย์แล้ว อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ ก็ยังคงร่วมงานด้านหนังสือกับสำนักคั่นคว่ำทางวิญญานอยู่จนปัจจุบัน

รายละเอียดต่าง ๆ นอกจากนี้มีอยู่ในคำนำของผู้จัดพิมพ์ คือ อาจารย์พร รัตนสุวรรณ และ ในคำนำของผู้แปล คือ อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์

หนังสือ “ประสบการณ์นอกกายเนื้อ” เล่ม ๒ นี้ อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ ได้แปลสู่ภาคภาษาไทย เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๖ สำนักคั่นคว่ำทางวิญญาน ได้จัดพิมพ์ครั้งแรก เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๘ ขาดคราวมานานเกือบไม่มีติดสำนัก ฯ จนท่านผู้สนใจถามหาอยู่เนือง ๆ

[๓]

ทางสำนักค้นคว้าทางวิญญานพิจารณาเห็นสมควรจัดพิมพ์ขึ้นเผยแพร่เพื่อสนองความต้องการของท่านผู้สนใจอีกครั้ง เป็นการจัดพิมพ์เผยแพร่อย่างกว้างขวาง

ในการจัดพิมพ์ครั้งที่ ๒ นี้ ได้นำ “คำนำของผู้จัดพิมพ์, คำนำของผู้แปล, บทนำ, แนะนำผู้แต่ง” จากเล่ม ๑ มาพิมพ์ไว้ด้วย ซึ่งเมื่อพิมพ์เล่ม ๒ ครั้งแรก มิได้พิมพ์ไว้

สำนักค้นคว้าทางวิญญาน

พฤษภาคม ๒๕๔๑

สำนักค้นคว้าทางวิญญาน ๔๗/๒ ถนนสามเสน

บางลำพู เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๐๐

โทร. ๒๘๒-๒๐๒๕, ๖๒๙-๑๙๕๑

โทรสาร ๒๘๑-๑๗๐๖

คำนำ

ของผู้จัดทำพิมพ์

เรื่องประสบการณ์นอกกายเนื้อ ได้เคยนำลงในหนังสือวิญญูณมาตั้งแต่เดือนกันยายน ๒๕๑๖ มาจนถึงปัจจุบัน รวมได้ทั้งหมด ๘ บท จึงได้รวบรวมจัดพิมพ์เป็นเล่ม ซึ่งในเล่มนี้มีอยู่ ๑๐ บท เฉพาะ ๑๐ บทนี้ก็ เป็นหนังสือหนาถึง ๓๐๐ กว่าหน้า ถ้าจะจัดพิมพ์รวมเป็นเล่มเดียวกันตลอดทั้งเล่มตามต้นฉบับเดิม ซึ่งมีถึง ๒๐ บท ก็จะเป็นหนังสือหนาเกินไป และกว่าจะลงให้จบเป็น ตอน ๆ ในหนังสือวิญญูณ ก็ต้องใช้เวลาอีกไม่น้อยกว่า ๑ ปีเต็ม ๆ

เพื่อสนองความต้องการของผู้ที่สนใจอ่านเรื่องนี้ ซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมาก จึงได้ตัดตอนจัดพิมพ์รวมเป็นเล่ม ๑ เฉพาะบทที่ ๑ ถึงบทที่ ๑๐ ก่อน ส่วนเล่ม ที่ ๒ นั้น ก็ตั้งใจว่าจะจัดพิมพ์ให้เร็วขึ้นจะไม่รอลงในหนังสือวิญญูณ เป็นตอน ๆ จนกว่าจะจบแล้วจึงค่อยพิมพ์เป็นเล่ม แต่อย่างไรก็ดี ทั้งหมดนี้ ก็ขึ้นอยู่กับเวลาของผู้แปล คือ อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ ถ้าท่านมีเวลาแปลจบได้เร็ว ก็จะรวบรวมพิมพ์เป็นเล่มเร็วขึ้น ในขณะนี้เพียงแต่ให้ความหวังไว้ก่อนว่า จะพยายามทำเล่มที่ ๒ ออกมาให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

ประสบการณ์นอกกายเนื้อ เป็นเรื่องที่มีความสำคัญอย่างไร เรื่องนี้ข้าพเจ้าได้เคยพูดไว้บ่อยครั้งในที่ต่าง ๆ และได้พยายามทุกวิถีทาง เพื่อที่จะหาหลักฐานมาทำการพิสูจน์เรื่องนี้ ซึ่งการพิสูจน์เท่าที่ทำมาแล้วก็มีหลายอย่าง โดยเฉพาะการที่ทางสำนักค้นคว้าทางวิญญูณ สามารถติดต่อกับพวกโอปปาติกะทั้งหลายได้ ถึงขนาดเขียนรูปภาพออกมาได้และยังมีการถ่ายทอดเรื่องราวต่าง ๆ ออกมาได้อีกมากมายนั้น อันที่จริงก็เป็นการ

เพียงพอที่จะทำให้ผู้ที่สนใจในทางนี้เกิดความเชื่อได้อย่างสนิทว่า ชีวิตนอกกายเนื้อมียอยู่จริง ๆ ซึ่งเรื่องนี้ทางฝรั่งก็ได้มีการศึกษาค้นคว้ากันมานานแล้ว

เรื่องประสบการณ์นอกกายเนื้อ ก็คือเอกสารชิ้นหนึ่ง ในจำนวนหลายร้อยชิ้นที่ฝรั่งเขาได้จัดพิมพ์ขึ้น เพื่อรายงานให้ทราบว่ ชีวิตนอกกายเนื้อเป็นสิ่งที่มียอยู่จริง ๆ ข้าพเจ้าได้จัดพิมพ์เรื่องนี้ขึ้นมากก็เพื่อต้องการที่จะให้คนไทยเราได้ศึกษาเปรียบเทียบกับของเราว่า มีข้อที่แตกต่างกัน และข้อที่เหมือนกันอย่างไรบ้าง โดยเฉพาะหนังสือเล่มนี้มีหลักฐานที่ดีมาก ข้าพเจ้าคิดว่าผู้ที่มีพื้นความรู้ในเรื่องนี้อยู่บ้าง เมื่อได้อ่านแล้ว ก็จะทำให้เราเชื่อได้อย่างสนิทว่าการไปไหนมาไหนด้วยกายทิพย์ก็เป็นเรื่องธรรมดาเรื่องหนึ่งที่ใคร ๆ ก็อาจจะทำได้ ถ้าหากมีความสามารถพิเศษในเรื่องนี้ ถึงแม้ว่า จะไม่ได้ฝึกสมาธิถึงขั้นมโนมยิทธิก็ตาม เพราะประสบการณ์ของคนบางคนในเวลาทีนอนหลับสนิท หรือคนที่ป่วยหนัก ตัวอย่างทำนองนี้มีด้วยกันทุกชาติทุกศาสนาถ้าเรารู้จักแยกแยะว่าเรื่องไหนเป็นเรื่องจริง เรื่องไหนเป็นเรื่องที่เกิดจากการนึกคิดเอาเอง หรือ

เกิดจากอุปาทาน เราก็จะได้ข้อเท็จจริงที่มาพิสูจน์ยืนยันว่านอกจากกายเนื้อแล้ว ก็ยังมีชีวิตอีกประเภทหนึ่งเป็นพวกกายทิพย์ ซึ่งทางพระพุทธศาสนาเรียกว่า โอปปาทิกะ และชีวิตประเภทนี้เกิดจากวิญญาณของตัวเองล้วน ๆ ซึ่งบางคนอาจจะมีชีวิตอยู่ในสภาพของกายทิพย์นี้ได้เป็นบางครั้ง ตัวอย่างเช่นในกรณีของ นายมอนโร เป็นต้น

เมื่อใดโลกยอมรับว่า ชีวิตนอกกายเนื้อก็มีจริงและโลกอีกโลกหนึ่ง ซึ่งเป็นโลกที่ตาเรามองไม่เห็น ซึ่งในโลกนี้ก็ยังมีคนมีสัตว์มีพืช และสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ เหมือนอย่างที่มีอยู่ในโลกมนุษย์นั้นก็มิได้อยู่จริง ๆ การยอมรับความจริงในเรื่องนี้ จะทำให้โลกมีการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงทีเดียว โดยเฉพาะก็คือคนทั้งหลายจะพากันมาสนใจในการสร้างความคิด จะไม่ยึดมั่นในเรื่องวัตถุ จะไม่แก่งแย่งกันในเรื่องวัตถุ ซึ่งเป็นต้นเหตุที่ทำให้เกิดความชั่วร้ายขึ้นในโลกนี้เป็นอันมาก

โลกจะพัฒนาไปในทางที่เรียกได้ว่า วันหนึ่งโลกนี้ทั้งโลกจะเป็นโลกแห่งสวรรค์ การที่จะนำโลกไปสู่สันติสุข นำโลกไปสู่ความอุดมสมบูรณ์ โดยอาศัยวิถีทางวัตถุนั้น

ไม่มีทางเป็นไปได้ ขอได้โปรดคิดดู คนที่มีความรู้ ความสามารถ มีเงิน มีอำนาจที่จะทำอะไรได้ต่าง ๆ นั้น คนประเภทนี้ ถึงแม้จะสามารถสร้างสรรค์ความเจริญให้กับตัวเองให้กับสังคมได้ แต่ตราบดีที่เขาที่ยึดถือในเรื่องเงิน ในเรื่องวัตถุเป็นเรื่องใหญ่ ยังมองไม่เห็นว่าร่างกายของเขาเกิดมาจากวิญญาณ ทุกสิ่งทุกอย่างก็เกิดมาจากวิญญาณ ถ้ายังมองไม่เห็นความจริงข้อนี้ มันก็เป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ที่เขาจะมีจิตใจเป็นกุศล คิดเสียสละทำประโยชน์แก่ผู้อื่นด้วยความบริสุทธิ์ใจ คนที่ไม่เข้าใจเรื่องตัวเอง เมื่อเขามีโอกาสเขาก็จะมุ่งหน้าแต่จะแสวงหาความร่ำรวย แสวงหาอิทธิพล แสวงหาอำนาจมากขึ้น ซึ่งโดยปกติแล้ว คนประเภทนี้มีเท่าไรก็ไม่รู้จักพอ ขอให้ดูตัวอย่างบุคคลประเภทนี้ซึ่งมีอยู่ทั่วโลก ความเมตตากรุณา การเสียสละอย่างแท้จริง จะเกิดขึ้นกับคนกลุ่มนี้ไม่ได้

เรื่องประสบการณ์นอกกายเนื้อ ถึงแม้ในปัจจุบันนี้อาจจะเป็นเรื่องที่ไม่สำคัญเท่าไรนัก แต่ข้าพเจ้าก็มีความเชื่อมั่นว่า ในอนาคตอันไม่ไกลนี้ คนทั่วไปจะมองเห็นความสำคัญของการศึกษาค้นคว้างานประเภทนี้ เพราะ

ว่าเป็นสิ่งเดียวที่จะทำให้โลกหายบ้าคลั่งในเรื่องวัตถุก
การสงครามและการเบียดเบียนกันในรูปแบบต่าง ๆ จะหมด
ไปจากโลกได้ ก็ต่อเมื่อคนทั่วโลกได้มองเห็นความจริง
ของชีวิตอีกด้านหนึ่ง ซึ่งเป็นด้านที่จะทำให้เขาเข้าใจเรื่อง
ตัวเองอย่างแท้จริง เพราะฉะนั้น เรื่องประสบการณ์
นอกกายเนื้อ ซึ่งเป็นเอกสารชิ้นหนึ่งที่จะพิสูจน์ให้เห็นถึง
การมีอยู่ของชีวิตอีกด้านหนึ่งนั้น จึงนับว่าเป็นเรื่องที่มี
สาระสำคัญอย่างยิ่ง และในที่สุดนี้ ทางสำนักค้นคว้า
ทางวิญญาณขอขอบคุณ พลเรือเอกอภัย สีตะกลิน ที่ให้
ต้นฉบับ และขอขอบคุณ อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ ที่ช่วย
แปลและมอบลิขสิทธิ์ให้กับสำนัก ฯ ด้วย

พร รัตนสุวรรณ

๒๖ กันยายน ๒๕๑๗

สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ (ชั่วคราว)

๔๗/๒ ถนนสามเสน บางลำพู กรุงเทพมหานคร

โทร. ๒๘๒-๒๐๒๕ เข้าตรอกข้างร้านตัดเสื้อมิตรชาย

ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ กับถนนลำพู ทางเข้าวัดสังเวช ฯ

คำนำของผู้แปล

หนังสือเล่มนี้ เป็นหนังสือที่น่าสนใจ อีกเล่มหนึ่งเกี่ยวกับ โลกทิพย์ กายทิพย์ การเดินทางด้วยจิต เป็นต้น หนังสือเล่มนี้มีลักษณะพิเศษคือ เป็นเรื่องประสบการณ์ของบุคคลคนเดียว ไม่ใช่เป็นเรื่องของบุคคลจำนวนมาก ดังเช่นในเรื่อง “การเดินทางด้วยจิต” ที่น่าสนใจอีกประการหนึ่ง ก็คือ ผู้เขียนได้เล่าถึงความรู้สึกของตนอย่างละเอียดไม่ยกเว้นแม้แต่ในเรื่องความรู้สึกทางเพศ ซึ่งบางครั้งก็เกิดขึ้นได้อย่างรุนแรงโดยไม่ได้นึกฝัน ในระหว่างที่กำลังเกิดประสบการณ์นอกร่างเนื้ออยู่ (ในบทที่ ๑๕)

ผู้เขียนเรื่องนี้ คือ มร. มอนโร ซึ่งปัจจุบันเป็นประธานของบริษัท ๒ บริษัท ซึ่งดำเนินธุรกิจในด้าน

โทรทัศน์ และอิเล็กทรอนิกส์ ครอบคลุมมอนโร อยู่ที่ไร
 แห่งหนึ่งใกล้บลูริคร์ ในเวอร์จิเนีย สหรัฐอเมริกา สถานที่
 นี้เป็นที่ตั้งของ สถาบันค้นคว้าทางจิต (Mind Research
 Institute) ซึ่ง มร. มอนโร เป็นผู้ทำการเปิดเมื่อ ค.ศ. ๑๙๓๑

หนังสือเล่มนี้ได้รับความเอื้อเพื่อให้พิมพ์มาโดย ท่าน
 นายพลเรือเอกอภัย สีตะกลิน ผู้อำนวยการท่าเรือ เช่น
 เดียวกับเรื่อง “การติดต่่อวิญญาน” ของ เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์
 ซึ่งได้แปลเสร็จแล้ว

ข้าพเจ้าแปลหนังสือเล่มนี้ขึ้น ก็ด้วยคิดถึงคำกล่าว
 ที่น่าฟังอย่างยิ่งของนักวิทยาศาสตร์ผู้หนึ่งคือ ดร. ฟิลิป
 มอริสัน แห่งสถาบัน มาสซาชูเซทส์ เทคโนโลยี
 (Dr. Philip Morison of the Massachusetts Institute
 of Technology) ผู้กล่าวว่า “เราเคยทำผิดมาหลายครั้ง
 เหลือเกิน เรายังไม่มีเครื่องวัดระยะทางของจักรดาราที่
 ห่างไกลออกไปพอ จึงยังไม่สามารถกล่าวอะไรได้อย่าง
 แน่นอน ความรู้ในเรื่องเกี่ยวกับสากลจักรวาลของเรา ยัง
 อยู่ในขั้นอนุบาลเท่านั้น” (We have been wrong
 too many times in the past. We do not have

enough measurements of distant galaxies to say anything definite. We are in the kindergarten stage of cosmology)

บางท่านอาจจะแย้งว่า คำกล่าวข้างต้นนั้น นักวิทยาศาสตร์มุ่งกล่าวถึงโลกและจักรวาลส่วนที่เป็นวัตถุเท่านั้น ไม่ได้รวมถึงเรื่องจิตใจด้วย แต่ข้าพเจ้าคิดว่า แม้ในแง่วัตถุ ซึ่งเป็นเรื่องของเขาโดยตรง นักวิทยาศาสตร์ที่ชื่อตรงก็ยังยอมรับว่าเคยผิดพลาดมาหลายครั้งแล้วเช่นนี้ เมื่อกล่าวถึงเรื่องทางจิตใจและวิญญาณ ซึ่งไม่ใช่เรื่องของเขาโดยตรง เราจะไปหวังนับถือและบูชาได้อย่างไร ในบทนำของหนังสือเล่มนี้ ตอนนี้ก็มีความกล่าวของนักวิทยาศาสตร์ผู้เขียนบทนำนั้นเองว่า

“ถ้าหากประสบการณ์นอกเหนือกายเนื้อเป็นความจริง และเรื่องของ มร. มอนโร เป็นเรื่องที่ไม่ได้เพื่อฝันไปเองแล้ว ความรู้ในเรื่องโลกและชีวิตของเรา (ในแง่วิทยาศาสตร์) จะต้องเปลี่ยนแปลงอย่างถอนรากถอนโคนกันทีเดียว และการเปลี่ยนแปลงทั้งนี้คงจะไม่เป็นมงคลเลย (แก่ผู้ที่เคยดูถูกเหยียดหยามเรื่องเกี่ยว

แก่จิตใจและวิญญานมาแต่เดิม)” If OOBES are real, if the things Mr. Monroe describes cannot be dismissed as an interesting kind of fantasy or dream, our world view is going to change radically. And uncomfortably.)

ในการแปลเรื่องนี้ มีบางตอนที่มีศัพท์ทางวิทยาการ ซึ่งเป็นศัพท์เทคนิคมากเกินไป ซึ่งเป็นการเกินความรู้ความสามารถของผู้แปล ในกรณีเช่นนี้ข้าพเจ้าได้ตัดลงเป็นศัพท์สามัญเพื่อให้ผู้อ่านทั่วไปเข้าใจความหมายได้ ผู้ที่ต้องการศัพท์และคำบรรยายในทางวิชาการโดยละเอียด จะอ่านได้จากต้นฉบับโดยตรงด้วยตนเอง

เช่นเดียวกับเรื่องอื่นของสำนักค้นคว้าทางวิญญานที่ข้าพเจ้าได้แปลทั้งที่เป็นภาษาไทยและที่เป็นภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าขอมอบลิขสิทธิ์ในการพิมพ์ให้สำนักค้นคว้าทางวิญญานเป็นผู้พิมพ์ได้แต่ผู้เดียวตลอดไป

ศิริ พุทธศุภร์

บทนำ

สังคมของเราถือการกระทำทางร่างกายเป็นใหญ่
ดังนั้นเมื่อถึงเวลานอนหลับเราก็มองว่าบุคคลผู้นั้นไม่ได้
ทำอะไรในระหว่างที่เขานอนหลับนั้น จะเป็นเวลาที่ชั่วโม่ง
ก็ตาม เราก็มองว่าเขาไม่ได้ทำอะไรให้เป็นประโยชน์ต่อ
สังคมเลย

นอกจากนั้น เรายังรู้ว่าเมื่อเวลานอนหลับเราก็จะ
ต้องฝัน แต่เราก็สอนลูกสอนหลานว่าความฝันทั้งหมด
เป็นเรื่องเหลวไหล ไม่มีความจริงเป็นแก่นสารเหมือน
เหตุการณ์ในชีวิตของเราในเวลาตื่นซึ่งเป็นเรื่องจริงทั้งหมด
จริงอยู่จิตแพทย์และนักจิตวิทยาอาจถือว่าความฝันเป็น
เครื่องแสดงถึงสภาพอันผิดปกติบางอย่างได้บ้าง แต่แม้

อย่างนั้นฐานะของความฝันก็ยังคงเป็นเรื่องที่ไม่มีความจริงอยู่นั่นเอง พุดตามศัพท์สมัยปัจจุบัน ความฝันก็คือข้อมูลจากภายในที่เครื่องคอมพิวเตอร์ (คือสมองมนุษย์) ส่งแปรรูปออกมาให้เราเท่านั้น

ทีนี้สมมติว่ามีคน คนหนึ่งบอกเราว่า เมื่อคืนก่อน นี้เขาได้เกิดความรู้สึกในขณะนอนหลับว่า เขาได้บินไปเหนือนครนิวยอร์ก ในตอนนั้นเขารู้สึกอย่างแจ่มชัดเหลือเกินว่าเขาได้ล่องไปจริง ๆ และมันเป็นความรู้สึกที่ชัดเจนเหลือเกิน จนเขาจะต้องจำไปจนตลอดชีวิตทีเดียว ส่วนมากของบุคคลในสมัยนี้ก็คงจะบอกแก่เขาอย่างสุภาพว่า น่ากลัวสมองของเขาคงจะมีน เพราะทำงานหนักมากไป ดังนั้น เขาควรจะไปปรึกษาจิตแพทย์ได้แล้ว

เมื่อเป็นเช่นนี้ บุคคลที่กล่าวนั้นหรือบุคคลอื่น ๆ ที่มีประสบการณ์ดังที่กล่าวนั้น ถ้าเขาเป็นคนมีความคิดรอบคอบอยู่บ้าง ก็คงจะต้องคิดว่าต่อไปอย่าบอกเรื่องเช่นนี้ให้ใครฟังเสียเลยจะดีกว่า หรือมิฉะนั้นบางคนก็อาจจะเชื่อเลยก็ได้ว่าเขากำลังจะมีสติไม่สมบูรณ์เสียแล้ว

ทีนี้สมมติอีกว่าบุคคลนั้นกล่าวต่อไปว่า ในระหว่างที่เขากำลังรู้สึกตัวว่าล่องอยู่เหนือนครนิวยอร์กนั้น เขาได้

ลอยลงมาและได้เข้าไปในห้องที่ท่านอยู่ และก็ได้เห็นท่านกำลังทำอย่างนั้นในเวลานั้น หรือกำลังพูดอยู่กับคนอื่นซึ่งมีลักษณะอย่างนั้น โดยได้คุยกันถึงเรื่องนั้น ๆ ซึ่งก็เป็นการถูกต้องชนิดที่ท่านจะเถียงไม่ได้เลย ดังนั้นท่านจะทำอย่างไร หรือจะลงมดีว่าอะไรดี

บอกให้ก็ได้ว่า ในกรณีเช่นนี้คนส่วนมากในสมัยนี้ก็คงจะท่องคาถา ซึ่งเขาชอบอ้างเสมอในเมื่อหมดหนทางคิดค้น คือเขาจะบอกว่า มันเป็นเรื่องบังเอิญนั่นเอง นี่แหละคือทางออกของบุคคลส่วนมากในเมื่อเขารู้สึกตัวว่าจนมุมหมดทางคิดค้นในเรื่องที่เขาเคยคิดค้นมาแต่เดิม คำตอบที่ว่า “มันเป็นเรื่องบังเอิญนะ” จึงเป็นคำแก้ตัวสำเร็จรูป ที่ใช้ได้ในทุกโอกาส

แต่นั้นแหละ เป็นโชคไม่ดีสำหรับบุคคลที่ชอบแก้ตัวดังกล่าวแล้ว เพราะเรื่องที่ข้าพเจ้ากล่าวสมมติขึ้นข้างต้นนั้น ความจริงไม่ใช่เรื่องสมมติ มันเป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นแก่บุคคลที่เป็นปกติธรรมดา (คือไม่ได้เป็นโรคประสาทหรือเป็นบ้า) นับเป็นจำนวนพัน ๆ ดังนั้นเรื่องที่ข้าพเจ้ากล่าวข้างต้นนั้น จึงไม่ได้เป็นเพียงแค่สมมติฐานเท่านั้น

ความสามารถของบุคคลบางคนดังกล่าวข้างต้นนั้น มีศัพท์เรียกกันว่า **ความเป็นผู้มีตาทิพย์**ในระหว่างการเดินทาง (Travelling Clairvoyance) บ้าง การถอดกายทิพย์ (Astral Projection) บ้าง หรือถ้าจะใช้ศัพท์ให้โก้ เพื่อให้เป็นวิทยาศาสตร์สักหน่อย เขาก็เรียกกันว่า **ประสบการณ์นอกร่างกาย** (Out-of the body Experience เขียนย่อว่า OOBЕ หรือ OBD) ประสบการณ์ชนิดนี้เราอาจให้คำจำกัดความได้ว่าเป็นประสบการณ์ซึ่ง :-

๑. บุคคลผู้นั้นได้ไปเห็นสิ่งแวดล้อมในที่แห่งอื่น ซึ่งไม่สามารถจะเห็นได้จากร่างกายของเขาในตอนนั้น

๒. ประสบการณ์นั้น ๆ มีความแจ่มชัดอย่างยิ่ง และบุคคลนั้นในระหว่างนั้นก็รู้อย่างแจ่มแจ้งว่าเขาไม่ได้ฝัน แต่ว่าเขาได้ไปเห็นด้วยตนเองจริง ๆ โดยเหตุผลเขาอาจจะคิดว่ามันเป็นไปไม่ได้ แต่โดยความจริงในตอนนั้น เขาก็รู้สึกว่าจะต้องเป็นไปได้ เพราะเขามีร่างกายซึ่งมีประสาทสัมผัสพร้อมบริบูรณ์ ข้อสำคัญอีกอย่างหนึ่ง ก็คือแม้เมื่อเขาตื่นแล้วเขาก็เชื่อว่าเขาไม่ได้ฝัน (คือว่าเขาได้ไป ณ ที่นั้นด้วยร่างกายอีกร่างหนึ่งจริง ๆ)

เมื่อเป็นเช่นนี้ เราจะอธิบายปรากฏการณ์เช่นนี้ให้
สมเหตุสมผลได้อย่างไร ?

แน่ละ เรื่องเช่นนี้ เราจะอาศัยเหตุผลทางวิทยาศาสตร์เป็นที่พึ่งยอมไม่ได้เลย เพราะผู้ที่คิดว่าตนเป็นนักวิทยาศาสตร์ก็แสดงความไม่สนใจ เรื่องเช่นนี้ก็เหมือนกับปรากฏการณ์เกี่ยวกับเรื่อง ประสบการณ์นอกเหนือ
อินทรีย์ (Extrasensory Perception) การทนายใจ (Telepathy) การรู้เหตุการณ์ล่วงหน้า (Precognition) และการทำให้วัตถุเคลื่อนที่ด้วยกำลังจิต (Psychokinesis) เป็นต้น เรื่องเหล่านี้ทางวิทยาศาสตร์ลงมติเอาดีอ ๆ ว่า “เป็นไปได้” คือเหลวไหลไม่ได้เรื่อง เมื่อเขาฝังหัวลงไปในด้านนั้นเสียแล้ว เขาก็ไม่ชวนชวายเป็นเรื่องราวอันเป็นประจักษ์พยานแสดงว่า เรื่องเช่นนั้นมิเกิดขึ้นได้จริง ๆ เมื่อไม่ชวนชวายเป็นด้วยความลำเอียงเช่นนั้นเขาก็ได้ชื่อว่าตัดโอกาสของตนเองที่จะรู้และเข้าใจเรื่องเช่นนี้ได้ดีขึ้น และเมื่อตัดโอกาสของตนเองด้วยความเต็มใจแล้ว ความเชื่อด้วยความลำเอียงหรือชิงชังของเขา ก็ยิ่งแน่นแฟ้น ทำให้ฝังหัวลึกซึ่งยิ่งขึ้นอีก เหตุผลของเขาจึงเกี่ยวเนื่องกันเป็นวงกลมโดยวิธีดังกล่าวมานี้ ซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นอันหมด

ทางแก้ไข ปรัชญาการณทางจิตเช่นที่ว่ามานั้น จึงกลายเป็นเรื่องทีลึกลับดามีตออยู่เช่นเดิม ทั้ง ๆ ทีความจริง ควรจะได้มีการศึกษาและสนใจกันอย่างกว้างขวางมากกว่าทีเป็นอยู่ในปัจจุบันนี้มาก

อันทีจริง แม้จะไม่มีคำรับรองเป็นทางการจากวิทยาศาสตร์ก็ตาม แต่จากการศึกษาเรื่องนี้โดยละเอียดเราก็ได้ความจริงอันเป็นหลักการใหญ่ ๆ ได้ดังต่อไปนี้

๑. ประสบการณ์นอกรกายเนื้อ ดังกล่าวมาแล้วนั้น พุดได้เลยว่าเป็นความจริงสากลประการหนึ่ง ทั้งนี้เพราะนอกจากว่า จะเป็นเรื่องทีเกิดขึ้นแก่คนเป็นจำนวนมากแล้ว ยังได้เกิดขึ้นแก่คนทุกยุคทุกสมัยตลอดเวลาแห่งประวัติศาสตร์ทีได้บันทึกไว้อีกด้วย บุคคลต่าง ๆ เหล่านั้น แม้จะมีวัฒนธรรมหรือสิ่งอื่น ๆ ต่างกันอย่างมากมาย ก็ยังมีหลักการทีเหมือนกันได้ในส่วนทีใหญ่หลายอย่าง เช่น เรื่องทีเกิดขึ้นแก่แม่บ้าน ในเมืองแคนซัสในอเมริกาสมัยปัจจุบันนี้ ก็มักจะมีหลายอย่างทีคล้ายคลึงกันกับเรื่องชนิดเดียวกัน ทีได้เกิดขึ้นแก่คนในอียิปต์ หรือในประเทศอื่น ๆ ทางภาคตะวันออกในสมัยโบราณ

๒. โดยปกติ ปราภฏการณ์เช่นนี้ มักเกิดขึ้นแก่บุคคลเพียงครั้งเดียวในชีวิต และก็ดูเหมือนว่าจะเกิดขึ้นโดยบังเอิญเสียมากกว่า บางครั้งก็เกิดจากความป่วยไข้ซึ่งมักจะเป็นรายที่เกือบจะถึงแก่ความตาย ในบางรายก็เกิดจากความเครียดทางอารมณ์อย่างรุนแรง แต่ในบางรายก็เกิดขึ้นในระหว่างบุคคลนั้น ๆ กำลังนอนหลับ ซึ่งเป็นการเกิดขึ้นโดยไม่รู้สาเหตุ แต่ยังมีส่วนน้อยเหมือนกัน ที่เกิดขึ้นด้วยความตั้งใจของบุคคลนั้น ๆ เอง

๓. ตามปกติ ประสบการณ์นอกกายเนื้อนี้ จะเป็นเรื่องที่ทำให้เกิดความประทับใจอย่างลึกซึ้งที่สุดในชีวิตของบุคคลผู้นั้น และก็มักจะทำให้เขาต้องเปลี่ยนความเชื่อเดิมของเขาด้วยอย่างชนิดกลับหน้ามือเป็นหลังมือ ผู้ที่ได้ประสบเหตุการณ์เช่นนี้ด้วยตนเองสักครั้งหนึ่งแล้ว มักจะกล่าวว่า “ต่อไปนี่ฉันไม่ต้องเชื่อเรื่องตายแล้วเกิดหรือเรื่องวิญญาณ (โดยการอ้างอิงจากตำราหรือผู้อื่น) อีกต่อไปแล้ว เพราะบัดนี้ฉันได้รู้ด้วยตนเองว่า มันเป็นความจริงอย่างแน่แท้”

สำหรับบุคคลเช่นนี้ เขาถือว่าเขาได้ประสบความจริงด้วยตนเองอย่างแจ่มแจ้งแล้วว่า เขาสามารถจะมีชีวิต

อยู่อย่างสมบูรณ์ได้โดยที่ไม่ต้องอาศัยกายเนื้อที่หยาบ
ร่างนี้เลยก็ได้ ซึ่งเรื่องนี้ก็หมายความว่า เขามีวิญญาณซึ่ง
ไม่ได้ตายตามร่างกายเนื้อนี้ไปเลย

สำหรับผู้ที่ไม่ยอมเชื่อ ก็คงจะมีการขัดคอต่อไปอีก
ว่าถึงอย่างไร ๆ ประสบการณ์นอกเหนือกายเนื้อเหล่านั้น
ก็ยังเกิดขึ้นในระหว่างที่กายเนื้อนี้ยังไม่ตาย คือยังต้อง
อาศัยกายเนื้อนี้เป็นรากฐานหรือเป็นแหล่งกำเนิดนั่นเอง
เพราะฉะนั้นเมื่อกายเนื้อนี้ตายแล้ว ประสบการณ์นอก
กายเนื้อดังกล่าวแล้ว จะเกิดขึ้นได้อย่างไร คือในที่สุด
ก็ต้องดับสูญไปพร้อมกับกายเนื้อ ซึ่งเป็นดินแดนเกิด
นั่นเอง

สำหรับคำขัดคอเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็เห็นจะต้องกล่าว
ว่า เป็นเหตุผลของผู้ที่ยังไม่ได้เคยประสบมาด้วยตนเอง
ดังนั้น จะนึกวาดภาพเอาอย่างไรก็ได้ แต่ผู้ที่เขาได้เคย
ผ่านมามีด้วยตนเองแล้วย่อมรู้ดีว่าความจริงเป็นอย่างไร
(และลองคิดดูก็ได้ว่าเหตุผลของผู้ที่เคยประสบมาด้วย
ตนเอง กับของผู้ที่ใช้ความคิดนึกเดาเอาเองนั้น ฝ่ายไหน
ควรจะมีน้ำหนักมากกว่ากัน)

อันที่จริง ถ้าเราลองใช้สามัญสำนึกดูว่า ความเชื่อเรื่องวิญญาณคือตายแล้วไม่สูญนี้ ย่อมมีความสำคัญในฐานะเป็นแก่นของศาสนาทั้งปวงประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่งศาสนาย่อมมีความสำคัญในฐานะที่เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิตมนุษย์เช่นนี้แล้ว ดู ๆ ก็ไม่น่าเชื่อเลย ว่า ทางการวิทยาศาสตร์ (ซึ่งก็ถือหลักเหตุผล และความจริงเป็นใหญ่เหมือนกัน) จะละเลยความจริงที่เห็นได้ชัดเจนเช่นนี้ไปได้

๔. ส่วนมากประสบการณ์นอกกายเนื่อมักจะเป็นเรื่องที่ทำให้เกิดความสุใจและดีใจแก่ผู้ประสบถึง ๙๐-๙๕ เปอร์เซ็นต์ มีอยู่บ้างประมาณ ๕ เปอร์เซ็นต์ที่ได้รับความตกใจกลัว เพราะคิดว่าตนกำลังจะถึงแก่ความตาย แต่ก็ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว เมื่อเขานำเรื่องนี้ไปเล่าให้ผู้อื่นฟัง ก็มักจะได้รับคำวิจารณ์ในทางที่ไม่เป็นมงคลเสียเรื่อย ๆ ข้าพเจ้าเคยแสดงปาฐกถาเรื่องนี้ในที่หลายแห่งเป็นจำนวนหลายครั้ง และเกือบทุกครั้งก็มีผู้ฟังได้มาหาข้าพเจ้าเพื่อแสดงความขอบคุณที่ได้พูดเรื่องนี้ เขากล่าวว่าเขาได้เคยมีประสบการณ์เช่นนี้มาก่อน และก็ไม่น่าทราบ

ว่าจะตัดสินใจอย่างไรดี เพราะส่วนมากก็นึกเกรง ว่าตัวเองจะกำลังเป็นบ้าอยู่ร่ำไป

๕. ในบางราย ประสบการณ์นอกกายเนื้อทำให้บุคคลผู้นั้นสามารถบรรยายถึงสถานที่และเหตุการณ์ที่เกิดในระยะไกลออกไปมากได้อย่างถูกต้องเหลือเกิน จนกระทั่งเราไม่อาจจะลงมติโมเมเอาง่าย ๆ ว่า “เป็นเรื่องบังเอิญ” จริงอยู่ความถูกต้องเที่ยงตรงเช่นนี้ไม่ได้เกิดขึ้นแก่ทุกรายและทุกครั้ง แต่การที่ยังมีความจริงได้ถึงขนาดนั้นในบางครั้ง ก็เป็นที่น่าทึ่งอยู่มิใช่หรือ และในกรณีเช่นนี้เราก็อาจอธิบายได้ว่าได้เกิดมีการรับสัมผัสโดยไม่ต้องอาศัยกายเนื้อในขณะที่เกิดประสบการณ์นอกกายเนื้อนั่นเอง

มีข้อบกพร่องอยู่สองประการในเรื่องที่ประสบการณ์นอกกายเนื้อมักจะเกิดขึ้นแก่คนโดยมากเพียงครั้งเดียวในชีวิต

ประการแรก ก็คือ บุคคลเหล่านั้นไม่สามารถจะทำให้ปรากฏการณ์เช่นเดียวกันนั้นเกิดขึ้นอีกได้ตามใจหวัง และเมื่อเป็นเช่นนี้ ก็ทำให้เราไม่สามารถจับตัวมาทดลอง

อีกได้ในห้องทดลองซึ่งมีนักวิทยาศาสตร์ควบคุมด้วยตนเองโดยตลอด

ประการที่สอง ก็คือ เมื่อบุคคลดังกล่าว บังเอิญหลุดออกไปจากโลกนี้ และเข้าไปสู่สิ่งแวดล้อมใหม่โดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว คือไม่ได้เตรียมตัวเตรียมใจไว้ก่อน ก็ทำให้ไม่สามารถสังเกตการณ์หรือสภาวะของสิ่งแวดล้อมนั้นได้อย่างละเอียดถี่ถ้วน (เพื่อให้สมใจนึกของพวกเราผู้ไม่มีโอกาสได้หลุดออกไปบ้าง) เมื่อเป็นเช่นนี้ รายงานที่เขากลับมาบอกแก่เราจึงเป็นรายงานที่หายากมาก เพราะเขาเกิดความตื่นเต้นเสียบ้าง และต้องเสียเวลาปรับปรุงจิตใจให้เข้ากันได้กับสิ่งแวดล้อมที่แปลกประหลาดมหัศจรรย์เสียบ้าง

ดังนั้น จึงไม่มีเวลามากนัก ที่จะสังเกตสิ่งแวดล้อมได้เต็มที่ (คือจะเอาให้เหมือนผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ในสมัยปัจจุบันย่อมนั่งอยู่เอง) วิธีแก้ไขข้อบกพร่องในเรื่องนี้ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าน่าจะลองทำดูก็คือ เราต้องฝึกหัดบุคคลที่สามารถทำตัวให้ “หลุดออกไป” จากโลกนี้ได้ตามใจนึก

ไว้ให้หลาย ๆ คน และคนเหล่านั้นก็ควรต้องฝึกให้มีลักษณะเป็นผู้สื่อข่าวที่ดีด้วย

ข้อความในหนังสือที่ท่านกำลังจะอ่านต่อไปนี้ เป็นเรื่องที่น่าสนใจอย่างมาก คือเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับประสบการณ์นอกร่างเนื้อนับจำนวนหลายร้อยครั้งของบุคคลผู้อื่น ผู้ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่ามีลักษณะเป็นผู้สื่อข่าวที่ดีคนหนึ่ง หนังสือประเภทนี้ไม่มีพิมพ์มาเป็นเวลาหลายปีแล้ว

บุคคลผู้ที่เรากล่าวถึงนี้คือ มร. เอ มอนโร เขาเป็นนักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จในการทำงานของเขามาแล้ว เขาได้มีประสบการณ์ในด้านนี้โดยไม่ได้ตั้งใจเมื่อประมาณ ๑๐ ปีมาแล้ว เขามาจากตระกูลที่มีการศึกษาดี และมีสติปัญญาอยู่เหนือระดับเฉลี่ย เขาเริ่มรู้มาตั้งแต่ในระยะแรกแล้วว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องผิดปกติ และเขาได้บันทึกเรื่องนี้ไว้อย่างมีระเบียบตั้งแต่ต้น ข้าพเจ้าจะยังไม่กล่าวมากไปกว่านี้ เพราะเรื่องราวของเขาในหน้าต่อไปมีความพิสดารน่าสนใจมาก นอกจากจะขอกกล่าวแต่เพียงว่า นอกจากประวัติของเขาที่กล่าวมาแล้ว เขาก็เป็นคนที่เราพอจะไวใจได้ในเรื่องความซื่อตรง

ในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าใคร่ขอแทรกความเห็นส่วนตัวไว้
สักเล็กน้อย

บุคคลส่วนมาก เมื่อมีประสบการณ์อันทำให้เกิด
ความประทับใจอย่างลึกซึ้ง โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับทาง
ศาสนา ก็มักจะน้อมใจนึกเชื่อไปตามที่ตนเคยมีพื้นจิตใจ
มาในทางนั้น เป็นการเพิ่มเติมไปโดยไม่รู้ตัว ข้าพเจ้าเคย
ได้ประสบเรื่องเช่นนี้มาแล้ว จากการที่ได้ซักไซ้ไล่เลียงกัน
อย่างจริงจัง จะขอยกตัวอย่างเป็นเชิงสมมติให้ฟังสัก
เรื่องหนึ่ง คือบุคคลผู้หนึ่งรู้สึกได้ว่าตัวของเขาได้ “หลุด”
ออกไปจากกายเนื้อและได้ลอยขึ้นไปบนอากาศในกลางคืน
ของคืนหนึ่ง เขากำลังนึกประหลาดใจอยู่ในขณะนั้น
ก็พอดีเห็นร่าง ร่างหนึ่งอย่างเลื่อนรางอยู่ที่มุมห้องและ
ก็เห็นวงแสง สีน้ำเงินลอยผ่านร่างนั้นไป ต่อจากนั้น เขา
ก็หมดความรู้สึกและกลับมาเข้าร่างเดิมใหม่ ถ้าเขาเป็น
ผู้สื่อข่าวที่ตรงไปตรงมา (คือไม่มีความเชื่ออย่างอื่นอยู่
เบื้องหลัง) เขาก็จะรายงานให้เราทราบเพียงเท่านั้น แต่
บุคคลส่วนมากผู้มีความเชื่อในทางศาสนาอยู่เป็นพื้นฐาน
จะไม่กล่าวแต่เพียงนั้น เขาจะกล่าวสอดแทรกความรู้สึก
ของเขาลงไปโดยไม่ได้ตั้งใจว่า เมื่อคืนนี้พระผู้เป็นเจ้าได้

ภรรยาภิกษุญาณของเขาให้พ้นไปจากกายเนื้อ ซึ่งเปรียบ
เสมือนหลุมฝังศพของภิกษุญาณ และเขาก็ได้เห็นเทพยดา
มาปรากฏตัวอีกด้วย นอกจากนั้น เทพยดาก็ยังได้แสดง
เครื่องหมายของโลกุตระธรรมให้เขาเห็นอีก

เรื่องทำนองนี้มีไม่น้อย ซึ่งข้าพเจ้าได้ผ่านมา และ
จากการซักไซ้ไล่เลียงกลับไปกลับมา ก็ทราบว่ามีเรื่องเพิ่ม
เติมจากปากคำของผู้เล่าเองอยู่เสมอ เพราะผู้เล่า
ประสบการณ์ของตนเอง ก็แยกไม่ออกว่าตอนไหนเป็น
ประสบการณ์ที่แท้จริง และตอนไหนเป็นความรู้สึกของ
ตนที่สอดแทรกเข้าไปด้วยอำนาจแห่งความน้อมใจเชื่อ
และด้วยเหตุนี้เอง การที่เขา “หลุด” ออกไปจากกายเนื้อ
ได้ จึงกลายเป็นเรื่องที่เกิดจากพระมหากรุณาของพระ
ผู้เป็นเจ้า ร่างที่เขาเห็นราง ๆ ไม่รู้ว่าเป็นอะไร ก็กลายเป็น
เทพยดา และวงแสงสีน้ำเงินก็กลายเป็นเครื่องหมายของ
โลกุตระธรรม ไปด้วย

แต่ มร. มอนโร ผู้เขียนเรื่องต่อไปนี้มีลักษณะ
พิเศษกว่าคนอื่น เพราะเขาพยายามแยกประสบการณ์ที่
เกิดขึ้นจริง ๆ ไว้ฝ่ายหนึ่ง ไม่พยายามให้ความน้อมใจเชื่อ

สอดแทรกเข้ามาปะปน เรื่องต่อไปนี่จึงมีค่าควรแก่การอ่านเป็นอย่างยิ่ง

ลักษณะที่ดีของ มร. มอนโร อีกประการหนึ่งก็คือ เขายินดีให้ความร่วมมือกับทางวิทยาศาสตร์ในการทดลอง ค้นคว้าอย่างจริงจัง แต่ข้าพเจ้ามีความเสียใจที่จะแจ้งให้ทราบ ว่า โดยมากความร่วมมือของเขาไม่ค่อยจะได้รับการตอบสนองจากนักวิทยาศาสตร์ ข้าพเจ้าเองเป็นผู้ที่ได้ใช้เวลาสอบสวนและทดลองอยู่กับเขาเป็นเวลานานและก็เป็นคนเดียวเท่านั้น เท่าที่ได้ทดลองกันมาก็เป็นเพียงขั้นต้นเท่านั้น แต่ก็ได้รับความรู้และทำให้เกิดความคิดหลายประการ

การทดลองทางวิทยาศาสตร์ในครั้งแรก กระทำกันเป็นระยะหลายเดือน ในระหว่างเดือนกันยายน ๑๙๖๕ ถึงเดือนสิงหาคม ๑๙๖๖ ในระหว่างนั้นข้าพเจ้าได้ใช้เครื่องมือวัดคลื่นสมอง (Electroencephalographic) ของห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของมหาวิทยาลัยแพทยเวอร์จิเนีย

ได้มีการทดลองกัน ๘ ครั้งในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ ซึ่งในระหว่างการทดลอง เราได้เอาเครื่องมือวัดต่าง ๆ ต่อโยงเข้ากับร่างกายของ มร. มอนโร จนแลดูระกะระกะไปหมดทั่วทั้งร่างกายพร้อมกันนั้น มร. มอนโร ก็ได้ถูกขอร้องให้กระทำอะไรต่ออะไรหลายอย่าง เพื่อเป็นการทดสอบยุ่งไปหมด เครื่องวัดต่าง ๆ ซึ่งโยงเกาะและหนีบเข้ากับร่างกายส่วนต่าง ๆ ทำให้ไม่เป็นที่สบายแก่ มร. มอนโร นัก (และสภาวะเช่นนี้จึงไม่ใช่เป็นสภาวะธรรมดา ซึ่งทำให้ปรากฏการณ์นอกเหนือกายเนื้อบังเกิดขึ้นแก่เขาตามปกติประจำวันของเขา)

ใน ๗ คืบแรกการทดลองไม่ได้ผลเลย ทำอย่างไร ๆ ปรากฏการณ์นอกกายเนื้อก็ไม่เกิดขึ้น ในคืบที่ ๘ มร. มอนโร กล่าวว่า มีปรากฏการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้น ๒ ครั้ง ครั้งหนึ่งเป็นระยะเวลาสั้น ๆ ซึ่ง มร. มอนโร ได้บรรยายไว้ในบทที่ ๔ แต่ก็ยังได้รับผลไม่เป็นที่พอใจในด้านวิทยาศาสตร์ มีข้อสังเกตอยู่ว่า อัตราการเต้นของหัวใจยังอยู่ในสภาพปกติในระหว่างที่เกิดปรากฏการณ์นอกกายเนื้อขึ้น คือประมาณ ๖๕ ถึง ๗๐ ครั้ง จึงดูคล้าย ๆ กับว่าจะเป็นการผันไปเสียมากกว่า อันที่จริง

ข้าพเจ้าก็ต้องสารภาพว่ายังไม่เคยได้ทดสอบภาวะการหมดสติเสมือนตาย (ในรายที่เกี่ยวกับการทรงวิญญาน บางราย) (death like trance) ด้วยตนเอง จึงยังไม่ทราบ ว่า ในสภาวะเช่นนั้น การเต้นของหัวใจเป็นต้น จะเป็นอย่างไร เป็นแต่เคยทราบ จากหนังสือวิชาลึกลับทาง ตะวันออกว่า สภาวะการหมดสติเสมือนตาย (จนหัวใจหยุดเต้น) เช่นนั้นจะต้องเกิดขึ้นเสมอ ในรายที่เกิด ประสบการณ์นอกกายเนื้อเป็นเวลานาน ๆ ดังนั้น เมื่อดู อย่างเผิน ๆ ประสบการณ์ของ มร. มอนโร อาจมีส่วน คล้ายกับความฝันอยู่บ้าง แต่ข้าพเจ้าก็ยังคิดว่า การที่จะสรุปผลว่าเรื่อง ของ มร. มอนโร ก็คือความฝันอย่าง หนึ่งนั้น ออกจะเป็นการรีบด่วนและมักง่ายเกินไป ทั้งนี้ ด้วยเหตุหลายประการ

เช่น ประการแรก มร. มอนโร เองยืนยันอย่างหนักแน่นว่าความฝันของเขาเป็นอย่างหนึ่ง และประสบการณ์นอกกายเนื้อของเขาก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง

ประการที่สอง หลังจากที่ได้เกิดประสบการณ์พิเศษ เช่นนี้แล้ว เขาจำเรื่องราวที่เขาฝันไม่ค่อยได้นัก คือพอ ตื่นขึ้นก็มักลืมไปเสียส่วนมาก

ประการที่สาม ว่ากันในแง่ของสรีรวิทยา เกี่ยวกับความผันตามปกติ ข้าพเจ้าก็คิดว่า ในระหว่างที่ มร. มอนโร มีประสบการณ์นอกร่างเนื้อนั้น ความเคลื่อนไหวของนัยน์ตาของเขามีน้อยกว่าในกรณีความผันโดยทั่วไปมาก คือถ้าเป็นความผันจริงแล้ว อาการกลอกตาจะต้องมีมาก กว่านี้มากทีเดียว

ประการที่สี่ มร. มอนโร รายงานว่า ประสบการณ์พิเศษของเขามักเกิดขึ้น ในขณะที่นอนในเวลาค่ำเกือบจะทันที ซึ่งเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ไม่น่าเป็นไปได้อย่างยิ่ง ถ้าเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับความผันโดยทั่วไป เพราะความผันในขั้นนี้มักจะไม่มีเกิดขึ้น จนกว่าผู้ที่นอนหลับนั้น จะได้มีโอกาสหลับโดยไม่ได้ฝันเสียก่อนเป็นระยะเวลา ๘๐ ถึง ๙๐ นาที ดังนั้นเราอาจกล่าวโดยสรุปไว้พลางก่อนได้ว่า ประสบการณ์นอกร่างเนื้ออาจเกิดขึ้นในระยะนี้แทนความผันก็เป็นได้

ถึงแม้ว่าการทดสอบ มร. มอนโร จะยังไม่ได้ผลเป็นที่พอใจนักในทางวิทยาศาสตร์ก็ตาม แต่ข้าพเจ้าเคยทดสอบในรายอื่นซึ่งเป็นหญิงสาว ปราภฏว่า ได้ผลดีมาก

หญิงสาวผู้นี้มีประสบการณ์นอกกายเนือบ่อย ๆ เช่นเดียวกับ มร. มอนโร แต่ทว่าในระหว่างนั้น คลื่นสมองของเธอมีลักษณะแตกต่างจากของ มร. มอนโร ข้าพเจ้าเคยทดลองให้เธอ “ถอดจิต” ออกจากร่างกาย ไปอ่านจำนวนเลข ๕ ตำแหน่ง (คือจำนวนหมื่น) จำนวนหนึ่ง ซึ่งติดไว้บนชั้นสูงเกินกว่าที่จะเขย่งมองดูเห็นได้ด้วยตาของกายเนื้อ เธอก็สามารถอ่านได้ถูกต้อง ด้วยประสบการณ์ นอกกายเนื้อของเธอ

เรื่องนี้ข้าพเจ้าได้เขียนรายงานไว้ใน วารสาร Journal of the American Society for Psychical Research เล่ม ๖๒ หน้า ๓ ถึง ๒๗

แต่อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็ยังคิดว่า การพิสูจน์ว่า ได้ผลหรือไม่ได้ผลเพียงแค่นี้เรื่องเดียว น่าจะยังไม่เป็นการเพียงพอที่จะยืนยันหรือคัดค้านโดยเด็ดขาด

ประสบการณ์เหล่านี้ ทั้งของ มร. มอนโร และของ คนอื่น ๆ ตลอดหลายยุคหลายสมัยนับตั้งแต่โบราณมา จนถึงปัจจุบัน และข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการประจักษ์นอกเหนืออินทรีย์ (ESP) ที่เราได้มีการบันทึกไว้ทั้งหมดนี้ เป็น

เครื่องแสดงว่าความรู้ในเรื่องโลกและชีวิตของเราที่มีอยู่ในปัจจุบันนี้ยังแคบมาก ซึ่งทั้งนี้ก็หมายความว่า อาณาเขตของความจริง ยังมีอยู่อย่างกว้างขวางเกินกว่าความสามารถ และความรู้ของเราในปัจจุบันนี้มาก

ดังนั้นการที่เราจะหวังให้การทดสอบของเราต้องเป็นไปดังที่ตั้งกฎเกณฑ์ขึ้นมาเองนั้น จึงเป็นเรื่องที่ยังไม่ถูกต้องนัก

(Mr. Monroe's experiences, those of many prominent mystics throughout the ages, and all the data of ESP indicate that our current physical view of the world is a very limited one, that the dimensions of reality are much wider than our current concepts. My attempts and those of other investigators to make these experiences behave in an exceptable fashion may not work out as well as we would like.)

มนุษย์เรามีธรรมชาติอย่างหนึ่ง ซึ่งนักจิตวิทยาเห็นพ้องต้องกันเป็นส่วนมาก คือนิสัยที่ไม่อยากเปลี่ยนแปลงอะไรง่าย (เรียกว่าเราชอบ “ขอให้ (อะไร ๆ)

เหมือนเดิม” อยู่เสมอ) เมื่อเราคิดว่าโลกชีวิตของเราเป็นอย่างไร เราก็อยากจะให้มันเป็นอยู่อย่างนั้นตลอดไป แม้เราจะรู้ว่า มันไม่ค่อยจะถูกใจเรานักก็ตาม การเปลี่ยนแปลงทำให้เกิดความไม่แน่ใจว่า อะไรจะเกิดขึ้นมาแทนที่เมื่อไม่รู้ว่า อะไรแน่ที่จะเกิดขึ้น เราก็กลัวว่ามันจะทำให้สิ่งที่เราคุ่นหรือชินกันอยู่แล้วต้องเปลี่ยนแปลงไปอีกรูปหนึ่ง เรื่องเช่นนี้จะจริงอย่างยิ่ง โดยเฉพาะ ถ้าเป็นเรื่องที่ขัดกับความอยากความต้องการ และศักดิ์ศรีของเรา

ที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วนั้น เป็นการแสดงความเห็นในแง่ของวิทยาศาสตร์อย่างตรงไปตรงมาไม่ใช่เกี่ยวกับเนื้อหาของเรื่อง ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่า สำหรับคนส่วนมากก็คงจะเป็นเรื่องที่น่าตกใจอยู่บ้าง เพราะเรื่องที่ท่านจะได้อ่านต่อไปนี้เกี่ยวกับความตาย ซึ่งในสังคมของเราก็ถือกันว่าเป็นเรื่องที่ไม่สุภาพโดยปกติเราก็ปิดเรื่องความตายไปให้พระเสียหมด ถ้าจะพูดกันก็เป็นเรื่องในแง่ตลกขบขันเสียมากกว่า ถ้าเราจะคิดถึงความตายบ้าง ก็มักจะคิดไปในแง่ที่ไม่ค่อยจะเป็นมงคล และอันที่จริง เราก็ไม่ค่อยจะอยากนึกคิดอะไรนัก คือเราคิดว่าเรื่องเช่นนี้ทำลึม ๆ เสียดีกว่า แต่หนังสือเล่มนี้ จะทำให้ท่านคิดถึง

ความตายมากขึ้น ท่านอาจจะไม่ชอบคำบรรยายในหนังสือเล่มนี้ หรือแนวความคิดบางอย่างของหนังสือเล่มนี้ก็ได้

บางท่านคงอยากจะคิดว่า มร. มอนโร ผู้เล่าเรื่องนี้เป็นคนบ้า แต่ข้าพเจ้าใคร่ขอให้คำแนะนำว่าไม่ควรคิดเช่นนั้น อันที่จริง ข้าพเจ้าก็ไม่ได้แนะนำให้ท่านเชื่อทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาพูด แต่ข้าพเจ้าเชื่อว่าเขาเป็นผู้สื่อข่าวที่ดี (คือเห็นอะไรก็เล่าสู่กันฟังอย่างตรงไปตรงมาไม่ต่อเติมเสริมแต่ง) ลักษณะนี้ข้าพเจ้าขอแสดงความเคารพและยืนยันมา ณ ที่นี้

อย่างไรก็ตาม เขาเป็นคนคนเดียวที่ได้รับการศึกษาอบรมมาในแนวหนึ่งโดยเฉพาะ ดังนั้นความสามารถในการสังเกต และส่งข่าวของเขาก็อาจยังไม่ถึงขั้นสมบูรณ์ทีเดียว แต่อย่างน้อยเราก็คงจะศึกษาอะไรได้หลายอย่างจากรายงานของเขาเหมือนกัน

ถ้าท่านเคยมีประสบการณ์นอกกายเนื้อนี้มาบ้างด้วยตนเอง หนังสือเล่มนี้ก็จะทำให้ท่านมีความกลัวลดน้อยลงหรือไม่ก็ทำให้ท่านสามารถพัฒนาคุณสมบัติที่ซ่อนอยู่

ของท่านให้เจริญขึ้นได้อีกมาก (เพราะเขาได้บอกหลักเกณฑ์ในการพัฒนาความสามารถเช่นนี้ไว้ด้วย ในบทที่ ๑๖ และ ๑๗) ข้าพเจ้าไม่อาจรับรองได้ว่าวิธีการเช่นนั้นจะได้ผลแก่ผู้อื่นหรือไม่และเพียงไร แต่ถ้าท่านพยายามทำอย่างจริงจัง และได้ผลสำเร็จขึ้นบ้าง ข้าพเจ้าก็ใคร่ขอทราบผลแห่งความพยายามของท่าน และขอได้โปรดกรุณาเขียนจดหมายไปถึงข้าพเจ้า ที่ตู้ ป.ณ. ๕๓๖๖ นิวยอร์ก นิวยอร์ก ๑๐๐๑๗ ถ้าทุกท่านที่ได้รับประโยชน์จากแบบฝึกหัดดังกล่าว ช่วยกันแจ้งให้ข้าพเจ้าทราบโดยเล่าถึงประสบการณ์ของท่านให้ข้าพเจ้าฟังบ้าง เราก็จะได้รู้เรื่องราวที่น่าสนใจยิ่งขึ้นอีกมาก

ขอให้ท่านอ่านหนังสือเล่มนี้ด้วยความสนใจ และถ้าท่านคิดว่าต้องการมีประสบการณ์เช่นเดียวกันนี้บ้าง ก็ขอให้ทดลองดู และขอให้ท่านมีประสบการณ์เช่นเดียวกันนี้บ้าง และขอให้ประสบโชคดีด้วยเถิด

ชาร์ลส์ ที ทาร์ต

เดวิส คาลิฟอร์เนีย

๑๐ มกราคม ๑๙๗๑

(หมายเหตุ :- “บทนำ” นี้แปลโดยย่อ)

แนะนำผู้แต่ง

เมื่อ ๑๔ ปีมาแล้ว โรเบิร์ต เอ. มอนโร นักธุรกิจชาวอเมริกันผู้หนึ่ง ได้มีประสบการณ์ชนิดที่เปลี่ยนวิถีชีวิตของเขาอย่างรุนแรง โดยที่ไม่คาดฝันมาก่อนเลย และโดยที่เขาเองก็ไม่ได้เต็มใจเลยอีกด้วย เขารู้สึกว่าเขาเกิดมีความสามารถเดินทางออกไปจากกายเนื้อได้ โดยสิ่งที่เขาเรียกว่า “กายที่สอง” แล้วได้ไปเห็นสิ่งต่าง ๆ ห่างไกลออกไปตลอดจนถึงได้ทราบความจริงทางวิญญาณของชีวิตอีกด้วย ผลก็คือ เขาได้กลายเป็นบุคคลที่เป็นสมาชิกของโลกที่ไม่อยู่ในอำนาจของกาลเวลาและความตายเลย

ผู้แต่งเรื่องนี้ได้เล่าให้ฟังถึงเรื่องที่เขาพยายามขจัดขึ้นประสบการณ์ “นอกกายเนื้อ” อย่างสุดกำลังในระยะแรก ๆ ซึ่งต่อมาก็เกิดขึ้นบ่อยหนักเข้าทุกทีอย่างน่าตกใจ

แต่ต่อมาเขาก็ค่อยคลายความหวาดกลัวลงได้ ในเมื่อได้ศึกษาถึงความจริงทางประเทศตะวันออก ซึ่งมีประวัติและข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเรื่องเช่นนี้มานานนักหนาแล้ว และอันที่จริง แม้บุคคลในตะวันตกเองก็มีจำนวนไม่น้อยเหมือนกันที่ได้มีประสบการณ์แบบนี้

หนังสือเรื่องนี้จึงเป็นการบรรยายอย่างน่าตื่นใจเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวของ มร. มอนโร ซึ่งได้ไปเผชิญภัยอย่างกล้าหาญในโลกหรือดินแดนอันลึกลับ กล่าวได้ว่าเป็นหนังสือบรรยายเรื่องราวจากผู้ที่ได้ประสบมาด้วยตนเองแท้ ๆ ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านได้ข้อคิดและความรู้ในจักรวาลฝ่ายวัตถุของเรายังมีเรื่องที่จะต้องศึกษากันต่อไปอีกมาก และแนวความคิดเรื่องชีวิตและความตายของเรา ก็ควรจะมีการคิดทบทวนกันเสียใหม่ได้แล้ว อันที่จริง ประสบการณ์แบบนี้ก็ไม่ได้เกิดมีเฉพาะแต่กับมร. มอนโร หรือคนอื่นอีกเพียงไม่กี่คนเท่านั้น คือคงจะเกิดมีขึ้นแก่คนอื่น อีกไม่น้อยเหมือนกัน (เป็นแต่ว่าไม่มีใครกล้าพูดหรือเขียนออกมาด้วยชื่อจริงเท่านั้น) สำหรับผู้ที่รักการเผชิญภัยอยู่บ้าง ผู้แต่งได้ให้คำแนะนำไว้ตั้งแต่ระยะต้นไปเป็นลำดับทั้งนี้ เพื่ออาจจะเป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นบ้างตามสมควร

โรเบิร์ต เอ. มอนโร ผู้แต่งเรื่องนี้มีประสบการณ์อย่างกว้างขวางในวิชาการด้านการคมนาคม ได้เคยเขียนเรื่องต่าง ๆ ให้หนังสือพิมพ์และวารสารต่าง ๆ มาไม่น้อย และได้เคยทำงานในแผนกโทรทัศน์และอิเล็กทรอนิกส์ด้วย ปัจจุบันเป็นประธานของบริษัท ๒ แห่งซึ่งดำเนินการในเรื่องโทรทัศน์และอิเล็กทรอนิกส์ ครอบครัวมอนโร มีบ้านพักอยู่ที่ไวท์คลีฟ บลูริดจ์ ในรัฐเวอร์จิเนีย สหรัฐอเมริกา สถานที่นี้เป็นที่ตั้งของ “สถาบันค้นคว้าทางจิต” (Mind Research Institute) ซึ่งเขาเป็นผู้เปิดดำเนินการเมื่อปี ๑๙๗๑

ชีวิตในระยะแรกของมอนโรอยู่ที่เล็กซิงตัน เคนตักกี ในสภาวะแวดล้อมที่ “เป็นปกติเหมือนคนอื่น ๆ ทั่วไป และมีบรรยากาศในครอบครัวที่เต็มไปด้วยความผาสุกรื่นเริง” (Normal and cheerful family atmosphere) ที่มหาวิทยาลัยแห่งแคว้น โอไฮโอ เขาได้ศึกษา วิชาการ แพทย์เบื้องต้น การพาณิชย์ วิศวกรรม การหนังสือพิมพ์ การละคร และภาษาอังกฤษ หลังจากสำเร็จและได้รับปริญญาแล้ว เขาได้เข้าทำงานในธุรกิจการกระจายเสียง ในฐานะเป็น writer-director

ขงทมายเปกณก

กทง ผู้ช่าน

ชาก ผู้แปส

ขอแ้งให้ท่านผู้อ่านทงหลายทرابในการแปลเร่อง
น็ดังต่อไปนี้

๑. หนังสือเร่องน็ด และโดยเฉพาเล่มที่ ๒ น็ด เป็นหนังสือที่แปลยากทสุดในบรรดาหนังสือที่ช่าพเจ้าเคยแปลเป็นไทยมาแล้วทงหมด กล่าวได้ว่าในการแปลได้รับความลำบากใจทสุด เพราะผู้แต่งเป็นนักวิทยาศาสตร์ชั้นอีเลคโทรนิก จึงมีศัพท์ทางวิทยาศาสตร์มาก และเป็นศัพท์ที่มาจากวิทยาศาสตร์หลายแขนงด้วยกัน เช่นฟลิกส์ เคมี เป็นต้น

นอกจากวิทยาศาสตร์ทางกายภาพดังกล่าวแล้วยังมีศัพท์ทางจิตวิทยา จิตเวชวิทยา (psychology, psychiatry) อีกไม่น้อย วิชาเหล่านี้ ผู้แปลมีความรู้ไม่พอเลย ดังนั้น ความบกพร่องจึงต้องมียุ่อย่างแน่นอน

๒. ในบางตอน หรือว่าหลายตอนด้วยกัน ในเมื่อข้าพเจ้าหมดปัญญาจริง ๆ ก็ต้องอาศัยความช่วยเหลือของคุณศรีเพ็ญ จัตูทะศรี ให้ช่วยถามโอปปาติกะผู้เคยเป็นชาวอเมริกันผู้มีการศึกษาดีผู้หนึ่ง ให้ช่วยพิจารณาความหมายด้วย เมื่อโอปปาติกะท่านผู้นั้นได้อธิบายความหมายมาให้แล้ว ข้าพเจ้าจึงได้เรียบเรียงคำแปลออกมาตามเนื้อความนั้น ๆ อีกครั้งหนึ่ง
๓. อาจมีบางท่านสงสัยว่า ก็เมื่อมีผู้ที่จะอาศัยถามหรือเป็นที่ปรึกษาได้เช่นนี้แล้ว หนังสือเล่มนี้ก็ไม่ควรจะมีข้อบกพร่องเลย คือควรจะเป็นหนังสือที่สมบูรณ์ที่สุด ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าขอแจ้งว่าความบกพร่องยังอาจมีได้ ด้วยเหตุบางประการดังต่อไปนี้

[๔๒]

- ก) บางครั้ง อาจมีสิ่งที่น่าสนใจเข้าใจคลาดเคลื่อน มาแต่เดิม โดยไม่ได้สงสัยว่าจะเป็นการคลาดเคลื่อน ดังนั้น กรณีเช่นนั้นจึงอาจมีหลงเหลือ อยู่บ้าง แต่ก็เข้าใจว่าคงไม่มากนัก และก็คงจะเป็นเนื้อความปลีกย่อยมากกว่าส่วนที่เป็นใจความสำคัญ
- ข) บางแห่งที่เป็นผลความซึ่งไม่มีความสำคัญนัก ข้าพเจ้าได้ถือโอกาสตัดออกไปเลย ในเมื่อไม่สามารถเข้าใจความคิดของผู้แต่งได้ และโดยไม่ต้องการจะขอรับรองคุณศรีเพ็ญ ให้ช่วยเรียนถามท่านโอปปาติกะให้ด้วย เพราะคิดว่าไม่เป็นการสมควรที่จะรบกวนท่านในเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ซึ่งไม่ใช่เป็นการจำเป็นนัก ข้าพเจ้าถือตามหลักของนักดาราศาสตร์ว่า เขาจะไม่ใช้กล้องดูดาวที่ใหญ่ที่สุด (เช่นที่ หอดูดาวปาโลมาร์เป็นต้น) สำหรับไว้ส่องดูดวงจันทร์ เพราะโดยปกติเขาจะมีไว้ใช้ประโยชน์ในการส่องดูดาวที่ห่างไกลออกไปใน

ระบบสุริยะ หรือในจักรดาราอื่น ๆ ที่ไกลมาก ๆ เท่านั้น ส่วนในการสำรวจดวงจันทร์ซึ่งในทางดาราศาสตร์ถือว่าอยู่ใกล้ “เพียงแค่นี้” นั้น เขาจะใช้กล้องโทรทรรศน์ขนาดย่อม ๆ ก็เป็นการเหลือพอแล้ว หรืออีกทางหนึ่งก็เปรียบเหมือนกับว่า โดยปกติเราจะไม่ใช่เรือรบใหญ่ ๆ มาทำหน้าที่รับส่งคนข้ามแม่น้ำเหมือนกับเรือจ้าง เพราะเป็นการใช้ของผิดความมุ่งหมายและศักดิ์ศรีของสิ่งนั้นในทำนองเดียวกัน ข้าพเจ้าจึงไม่ต้องการรบกวนท่านโอปปาติกะ โดยไม่จำเป็น จะขอความช่วยเหลือก็ต่อเมื่อเป็นเรื่องสำคัญ ๆ อย่างยิ่งเท่านั้น แม้ในเรื่องส่วนตัว ข้าพเจ้าได้รู้จักกับคุณศรีเพ็ญมากกว่า ๑๐ ปี แต่ก็ได้ขอความช่วยเหลือจากโอปปาติกะท่านนี้หรือท่านอื่นในเรื่องส่วนตัวของข้าพเจ้าเอง ไม่กี่ครั้งนัก นอกจากในกรณีที่สำคัญจริง ๆ เท่านั้น โดยเฉพาะไม่เคยถามพล่อย ๆ โดย สักแต่ว่าอยากรู้อยากเห็นเลย

๔. ดังนั้น ข้อบกพร่องในการแปลเรื่องนี้อาจจะยังคงมีอยู่บ้างโดยเหตุดังกล่าวมา แต่ในขณะเดียวกัน ก็มีข้อดีซึ่งเป็นเครื่องชดเชยความบกพร่องนั้นได้บ้าง พอสมควร คือในส่วนที่อุปปาตีกะท่านนั้น ได้อธิบายให้ฟัง ก็มักจะเป็นการอธิบายได้ใจความละเอียดละออกว่าเท่าที่มีอยู่ในต้นฉบับเดิม ทั้งนี้หมายความว่า ถ้าเป็นการแปลจากต้นฉบับเดิมเท่า ๆ กับข้อความที่มีอยู่นั้น ก็คงจะไม่ได้เนื้อความที่แจ่มแจ้ง ถึงขนาดนี้ เพราะผู้แต่งไม่ได้อธิบายไว้ให้ทราบอย่างแจ่มแจ้งเพียงพอ แม้ในการแปลเล่มอื่น ๆ เช่น โลกทิพย์ภาค ๔ เป็นต้น ก็มีคุณลักษณะเช่นเดียวกันนี้เหมือนกัน
๕. สำหรับท่านที่ได้อ่านหนังสือเล่ม ๑ ของเรื่องนี้ด้วยความสนใจและเห็นคุณค่าอยู่บ้างนั้น ข้าพเจ้าก็เชื่อว่าเล่ม ๒ นี้จะทำให้ท่านเกิดความสนใจและได้รับความพอใจยิ่งขึ้นกว่าเล่ม ๑ มาก เพราะผู้แต่งได้อธิบายถึงหลักเกณฑ์และข้อคิดไว้อย่างน่าฟังมาก และได้บรรยายเรื่องที่น่าสนใจ คือเรื่องที่เกี่ยวข้อง

ความรู้สึกทางเพศตามแนววิทยาศาสตร์ไว้อย่าง
น่าอ่านด้วย แต่สำหรับท่านที่คิดว่าหนังสือภาค ๑
ของเรื่องนี้ไม่มีค่าเพียงใดนั้น ท่านจะต้องเห็นว่า
ภาค ๒ นี้ยังเป็นหนังสือที่ไม่มีค่าอย่างใดเลย

๖. หนังสือเล่มนี้ ได้รับความเอื้อเฟื้อ ให้ยืมมาจาก
ท่านนายพลเรือโทอภัย สีตกะสิน และ เช่นเดียวกับ
ภาค ๑ ข้าพเจ้าขอมอบลิขสิทธิ์ในการจัดพิมพ์
หนังสือเล่มนี้ให้แก่สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ เป็น
ผู้จัดพิมพ์ได้แต่ผู้เดียวตลอดไป

ศิริ พุทธศุภร์

๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๘

สถิติการพิมพ์

พิมพ์ครั้งที่	๑	พ.ศ.	๒๕๑๘
พิมพ์ครั้งที่	๒	พ.ศ.	๒๕๔๑

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
บทที่ ๑๑ ประตู่แห่งนิมิต	๑
บทที่ ๑๒ กายที่ ๒	๒๕
บทที่ ๑๓ จิตสำนึกและเหนือสำนึก	๖๐
บทที่ ๑๔ เรื่องอลวน	๘๘
บทที่ ๑๕ ความรู้สึกทางเพศของกายที่สอง	๑๑๐
บทที่ ๑๖ แบบฝึกหัดขั้นต้น	๑๔๓
บทที่ ๑๗ การแยกกายที่สองออกจาก กายที่หนึ่ง	๑๗๕
บทที่ ๑๘ วิเคราะห์เหตุการณ์ต่าง ๆ	๒๐๑
บทที่ ๑๙ สถิติแยกประเภท	๒๓๑
บทที่ ๒๐ มนุษย์ต่างดาว	๒๕๕
บทที่ ๒๑ ความหวัง	๒๘๑
อธิบายคำ	๓๑๗

บทที่ ๑๑

ประยูรแห่งนิมิต

ในการทดลองเกี่ยวกับประสบการณ์ชนิดนี้ในระยะแรก ๆ นั้น ปรากฏว่ามีผลอย่างอื่นประกอบมาด้วยซึ่งไม่ใช่เป็นเรื่องประสบการณ์นอกกายเนื้อโดยตรง เรื่องนี้เกิดขึ้นในขณะที่กำลังอยู่ในสภาพผ่อนคลายเป็นอย่างลึกซึ้งเพื่อเตรียมการที่จะออกจากกายเนื้อ ในที่อื่น ๆ มีคำเรียกสภาพเช่นนี้ว่า การรู้เหตุการณ์ล่วงหน้า (precognition) คือในขณะที่กำลังนอนนิ่ง ๆ มีการพักผ่อนทั้งร่างกายและจิตใจนั่นเอง ก็จะเกิดเป็นภาพ นิมิต (vision) ขึ้น

คือจะปรากฏมีเสียงซี้ด ๆ (hissing sound) ขึ้นมาเสียงนี้จะเกิดขึ้นที่มันสมองส่วนหน้า และครั้นแล้วข้าพเจ้าก็จะเห็นประตูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าขนาดเล็ก ๑ ประตู มี

บานพับติดอยู่ที่ปลายข้างหนึ่ง ประตูนี้จะแกว่งเปิดออกมาเป็นมุมประมาณ ๔๕ องศา เปิดให้เห็นช่องกลมช่องหนึ่ง ต่อจากนั้นก็เห็นหรือรู้สึกคล้าย ๆ กับว่าได้เข้าไปมีส่วนในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นซึ่งคล้าย ๆ กับในความฝัน ฉะนั้น ผิดกันก็แต่ว่าในขณะที่นั้นข้าพเจ้ายังมีความรู้สึกและสติสัมปชัญญะครบบริบูรณ์ทุกอย่าง สิ่งนี้อาจจะเรียกว่าคล้ายกับความฝันนี้จะเกิดขึ้นซ้อนเข้ามากับความรู้อทางประสาทสัมผัส ทางภายนอก เพราะว่าข้าพเจ้าสามารถรู้สึกถึงสภาวะทั้งสองอย่างได้พร้อมกัน อันที่จริงข้าพเจ้าไม่สามารถจะทำให้เกิดประสบการณ์เช่นนี้ได้ตามใจชอบ เพราะว่าเมื่อถึงคราวจะเกิด มันก็เกิดขึ้นมาเองคล้าย ๆ กับว่ามีเหตุทาง จิตไร้สำนึกบางอย่างฉะนั้น

ในระยะแรก ๆ ข้าพเจ้าไม่ได้สนใจกับปรากฏการณ์ดังกล่าวนัก คิดว่ามันคงเป็นเรื่องธรรมดาที่จะต้องเกิดขึ้น ในขณะที่วัตถุจะพราวออกจากจิตไร้สำนึก แต่แล้วก็มีเหตุการณ์สำคัญทำให้ข้าพเจ้าต้องสนใจจนได้ ซึ่งข้าพเจ้าจะขอให้ท่านผู้อ่านได้ศึกษาจากข้อความที่บันทึกไว้ดังต่อไปนี้

๑. วันที่ ๕ กรกฎาคม ๑๙๕๔

เช้าตรู่วันนี้ ประตู่ประหลาดนั้นเปิดออกอีกแล้ว สิ่งที่ข้าพเจ้าเห็นวันนี้เกี่ยวกับข้าพเจ้าโดยตรง และชัดเจนมาก ข้าพเจ้าเห็นตนเองกำลังจะขึ้นเรือบินพาณิชย์ลำหนึ่งที่ข้าง ๆ เครื่องบินมีชายผู้หนึ่งที่ข้าพเจ้ารู้จักคุ้นเคยมาหลายปียืนรออยู่ เขาคือ ดี.ดี ข้าพเจ้าได้ขึ้นไปบนเรือบินและเลือกที่นั่งได้แห่งหนึ่ง รู้สึกว่าเครื่องลำนี้มีหลายที่นั่งและขณะนั้นเครื่องบินก็กำลังจะออกเดินทางแล้ว ดังนั้นข้าพเจ้าจึงคิดว่าถึงอย่างไร ดี.ดี. ก็คงจะขึ้นเครื่องบินทันเวลา ในขณะที่นั้นก็สังเกตเห็นคนกลุ่มหนึ่งเดินคุยกันขึ้นมา มีนิโกรคนหนึ่งอยู่ในกลุ่มนั้นด้วย ทั้งหมดเป็นคนร่าเริง สนุกสนาน กลุ่มนี้ประกอบด้วยคนนิโกรอายุมาก ๒ คน คนผิวขาวอายุมาก ๑ คน และคนนิโกรหนุ่มอีก ๑ คน ตอนนี้อยู่ใกล้เวลาเครื่องบินจะออกแล้ว คนกลุ่มนี้จึงเข้าเลือกที่นั่งของตนในเครื่องบิน ข้าพเจ้าชะงักหน้าไปคิดว่าเพื่อนของข้าพเจ้าจะขึ้นมาทันหรือไม่ และในขณะที่นั้นเอง ก็สังเกตเห็นหญิงที่นั่งข้างหน้าข้าพเจ้ามีอาการกระวนกระวาย ในขณะที่เครื่องบินกำลังจะออกนั่นเอง เพื่อนของข้าพเจ้า

ก็ขึ้นมาทันเวลา ข้าพเจ้ากำลังคิดว่าจะลุกจากที่นั่งเพื่อไป
สนทนาด้วยก็พอดีเครื่องบินจะออก ดังนั้นจึงต้องนั่งลง
ตามเดิม เครื่องบินได้เริ่มวิ่งไปตามทางวิ่ง แต่ก็รู้สึกว่
กว่าจะขึ้นได้ ต้องใช้เวลานานมาก ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกเกิด
ความเครียดเล็กน้อย ในที่สุดเครื่องบินก็ขึ้นได้ และบิน
อยู่เหนือถนน ซึ่งคดเคี้ยวและมีทางแยกแบบ “โคล-
เวอร์ลีฟ” (คือชนิดที่มียกพื้นทำเป็นสะพานลอย รถวิ่ง
สวนกันไปมาได้โดยไม่ต้องเสียเวลาหยุดรอ) ปรากฏว่า
เครื่องบินบินต่ำมาก เพราะอยู่สูงจากพื้นไม่เท่าไรเลย

ต่อมา ข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงหญิงผู้บริการใน
เครื่องบินกล่าวทางเครื่องขยายเสียงว่า นักบินจะตัดสินใจ
ในไม่ช้า นี้ว่าจะบินโดยใช้เส้นทางหรือแบบไหน คือว่
จะไปทางด้านซ้ายหรือว่าจะบินตามเส้นทาง “ใต้เส้นทางวด”
ต่อมาข้าพเจ้าสังเกตเห็นว่าเครื่องบินบินต่ำมาก และก็ได้รู้
ก่อนที่ผู้ บริการจะประกาศว่าเป็นการบินแบบ “ใต้เส้นทางวด”
เมื่อหญิงบริการประกาศความจริงข้อนี้ต่อมานั้น รู้สึกว่
เธอพยายามทำให้เป็นเรื่องปกติธรรมดาแต่ในน้ำเสียง
ก็สังเกตเห็นว่ามีความกังวลอยู่บ้างเหมือนกัน

เมื่อมองออกไปทางหน้าต่างเครื่องบิน ข้าพเจ้าก็เห็น บริเวณเบื้องหน้า มีเส้นลวดซึ่งระเกะระกะไปหมด เครื่องบินของเราเข้าไปใกล้บริเวณนี้ และในที่สุดก็บิน ลอดไปได้เส้นลวดเหล่านี้ โดยบินต่ำมาก ข้าพเจ้ารู้สึก เกิดอารมณ์เครียด พยายามมองหาช่องว่างระหว่างเส้น ลวดที่ซึ่งอยู่นั้น เพื่อว่าเครื่องบินจะได้บินแหวกขึ้นไปได้ ทันใดนั้น ก็เห็นบริเวณที่ปลอดภัยจากเส้นลวด และมี แสงแดดส่องผ่านลงมา จึงทำให้ค่อยสบายใจขึ้นบ้าง เพราะคิดว่าไม่ช้าเครื่องบินก็คงจะได้ขึ้นทาระยะสูงได้ แต่ ทันใดนั้น เครื่องบินกลับตกลงกระแทกพื้นถนนทันที ปรากฏว่าลำตัวของ มันหักขาดออกใกล้บริเวณที่ข้าพเจ้า นั่ง ข้าพเจ้ารู้สึกว่าได้กระโดด (หรืออาจจะตกลงไปก็ได้) ลงที่พื้นถนนซึ่งอยู่ต่ำลงไปประมาณ ๖ หรือ ๘ ฟุต ตอน ที่ตก (หรือกระโดด) ลงมาอยู่ที่ถนน ข้าพเจ้ายังเห็น เครื่องบินกระเด็นห่างออกไป แล้วไปตกลงอีกที่หนึ่งใน บริเวณที่ว่างทางขวาของข้าพเจ้า ระหว่างตึก ๒ หลัง พร้อมกันนั้นก็มีความไฟพวยพุ่งขึ้น ทำให้มองเห็นเครื่อง บินที่กำลังพินาศ ไม่นัดไปชั่วครู่หนึ่ง

สิ่งแรกที่ข้าพเจ้านึกออกมาได้ในขณะนั้นก็คือขอบคุณพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าที่ทรงกระทำปาฏิหาริย์ให้ข้าพเจ้ารอดตายมาได้ ต่อมาก็นึกว่าครอบครัวของข้าพเจ้าคงจะวิตกกังวลกันมาก เพราะเขารู้ว่าข้าพเจ้าโดยสารมากับเครื่องบินลำนี้ ดังนั้นจะต้องพยายามหาทางส่งข่าวไปให้เขาทราบให้ได้ว่าข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ ครั้นแล้วก็นึกได้ว่าควรจะต้องรีบไปที่ซากเครื่องบิน เพื่อช่วยคนโดยสารบางคนนี้อาจยังมีชีวิตอยู่ ต่อจากนั้นจึงลุกขึ้นและเดินไปที่ที่เครื่องบินตก เมื่อเข้าไปใกล้ก็เห็นเปลวไฟแลบออกมาจากกลุ่มควัน และเห็นนักบิน (สวมเสื้อและหมวก) เดินออกมามองดูข้าพเจ้าอย่างงงงัน และถามว่าเหตุใดข้าพเจ้าจึงรอดมาได้เพียงลำพังคนเดียว ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าก็ต้องถามตนเองเหมือนกัน ต่อจากนั้นประตูก็ปิด ภาพทั้งหมดก็หายไป

๒. วันที่ ๒๔ เดือนกรกฎาคม ๑๙๕๕

วันนี้เป็นวันที่ข้าพเจ้ากำลังจะออกเดินทางโดยเครื่องบินเป็นครั้งแรกในการบินเกี่ยวกับงานครั้งนี้ ซึ่ง

จะต้องบินถึง ๔ ครั้งด้วยกัน ครั้งนี้เป็นบินไปสู่ นอร์ธ แคโรไลนา เมื่อคิดถึงการเดินทางครั้งนี้ โดยหวลระลึกถึง “นิมิต” ครั้งที่แล้วก็อดรู้สึกเสียวไม่ได้ ทำให้ข้าพเจ้าต้องหยุดคิดไตร่ตรองเป็นพิเศษ ตามปกติข้าพเจ้ามักจะมี ความวิตกกังวลเล็กน้อยเสมอ ในเมื่อต้องเดินทางโดย เครื่องบิน ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าผู้อื่นก็คงจะเป็นทำนองเดียวกัน ข้าพเจ้ายังไม่แน่ใจว่า เหตุร้ายจะเกิดขึ้นในการเดินทาง ครั้งนี้หรือไม่ แต่ถ้ามันเกิดขึ้นจริง ๆ ข้าพเจ้าควรจะทำ อย่างไรดี ลงจากเครื่องบินไปเสียเลยหรือ ? หรือว่า มันอาจจะไม่เกิดขึ้นตาม “นิมิต” นั้นก็ได้ ? เท่าที่เห็น ในนิมิตนั้นก็ปรากฏว่าข้าพเจ้าจะไม่ตาย แต่เรื่องนี้ก็เอา แน่ไม่ได้ ในเมื่อถือหลักว่าคนเราไม่มีการตายอย่างแท้จริง (คือถึงร่างกายตาย ใจก็ไม่ตาย) การที่ในนิมิตบอกว่า ไม่ตายนั้น อาจเป็นการไม่ตาย คือรอดไปได้ตามความ หมายอันลึกซึ้งแบบนั้นก็ได้อีก เรื่องนี้ (คือรู้มากเกินไป) ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความลำบากใจเป็นอย่างยิ่ง สำหรับผู้ที่ยัง มีความหวังใยในตัวข้าพเจ้า ในกรณีที่หากมีเหตุการณ์ที่ ทำให้ข้าพเจ้าต้องไปมีชีวิตอยู่ในโลกอื่น (คือไม่ตาย) เช่นนี้

ก็ขอได้โปรดอย่าเป็นห่วงข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าเชื่อว่า ความตายของกายเนื้อเป็นการเปลี่ยนแปลงภาวะหรือ สถานที่อยู่จริง ๆ และบางอย่างที่ข้าพเจ้ายังไม่ได้ในขณะที่ อยู่ในโลกรนี้ ข้าพเจ้าก็เชื่อว่าคงจะสามารถทำได้เมื่อได้ กลับไปอยู่ “บ้านเก่า” แล้ว บัดนี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อ มากขึ้นกว่าเดิมว่า กายเนื้อเป็นเพียงเครื่องจักรชิ้นหนึ่ง สำหรับ “ข้าพเจ้า” ได้อาศัยใช้สอยชั่วคราวเท่านั้น ดังนั้น เมื่อ “ข้าพเจ้า” ได้จากไปแล้วร่างกายก็ไม่มี ความหมายอะไร จะเอาไปฝัง หรือไปเก็บไว้ที่ไหนก็ไม่มีความ หมายอะไร เพราะ “ข้าพเจ้า” ไม่ได้อยู่ที่ร่างกายนั้นอีกต่อไปแล้ว

ดังนั้น ถ้าหากเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นจริง ๆ ข้าพเจ้าจะพยายามหาทางมาติดต่อกับผู้สนใจให้ได้ (แต่ อาจจะมีเรื่องบางอย่างมาขัดขวางไว้ก็ได้เหมือนกัน เช่น ใน “สถานที่นั้นหรือภูมินั้น” อาจมีเรื่องสำคัญอย่าง อื่น ๆ ทำให้ต้องมึนงานมาก ไม่มีเวลาว่างพอก็ได้ ซึ่งทั้งนี้ ข้าพเจ้าก็ยังไม่สามารถทราบได้แน่นอนในขณะนี้) อย่างไรก็ตาม หากข้าพเจ้ากลับมาติดต่อก็จริง ๆ ผู้ที่รู้จัก ข้าพเจ้าดีจะไม่ต้องลำบากในการพิสูจน์หรือทดสอบเลย

ที่กล่าวมานี้ไม่ได้หมายความว่าข้าพเจ้ากำลังมีความคิดวิตถาร แต่นั่นแหละ หมู่นี้ข้าพเจ้าเองก็รู้สึกว่าจะออกจะมีอะไรแปลก ๆ อยู่ไม่น้อยเหมือนกัน ข้อสำคัญคือข้าพเจ้าต้องไปบันทึกเอาไว้เป็นหลักฐาน เพื่อให้ผู้อื่นที่อยู่เบื้องหลังได้ทราบหากมีเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นจริง ๆ ความจริงข้าพเจ้าเองก็ไม่อยากให้มีมันเกิดขึ้น เพราะรู้สึกตัวว่ายังไม่ “พร้อม” สำหรับการนี้ทีเดียว เป็นแต่ว่าก็ได้พยายามเตรียมตัวเอาไว้บ้างแล้วตามสมควร ดังนั้นการคิดถึงเรื่องนี้จึงไม่ได้ทำให้ข้าพเจ้าตกใจจนถึงเสียขวัญอย่างใด เป็นแต่ว่าทำให้ต้องครุ่นคิดมากขึ้นเท่านั้น

๓. วันที่ ๒๓ ตุลาคม ๑๙๕๙

ข้อความต่อไปนี้ เขียนหลังจากตอนที่แล้ว ๑๒ สัปดาห์ ๔ สัปดาห์แรกข้าพเจ้าอยู่ในโรงพยาบาล ที่เหลือนอกนั้นเป็นระยะเวลาพักผ่อนอยู่ที่บ้าน

ต่อไปนี้จะขอกล่าวต่อจากที่ค้างไว้ในบันทึกครั้งก่อน เรื่องการเดินทางโดยเครื่องบิน และสิ่งที่คุณเหมือนว่าจะเป็นलगสังหรณ์ เรื่องนั้นมีดังนี้คือ

(๑) ข้าพเจ้าออกเดินทางไปแคลโรไลนา ดังที่ได้กล่าวไว้ในตอนต้นแล้ว ปραฏการณ์ที่เหมือนกันอย่าง น่าสะอิดใจเกิดขึ้น เมื่อข้าพเจ้าเข้าไปนั่งในรถบัส ซึ่งรับส่ง ผู้โดยสารจากสถานีอากาศยานิวอาร์ค ถึงสถานีการบิน นิวอาร์ค ข้าพเจ้านั่งแถวที่สองนับจากด้านหน้า และอยู่ ทางด้านขวา ในขณะที่นั่ง ก็รู้สึกแปลกประหลาดบางอย่าง ซึ่งเมื่อพิจารณาดูแล้วก็ปรากฏว่าเป็นที่นั่งอยู่ใกล้ประตู ทางเข้า มีราวประตู และที่กั้นประตูคู่กันนั้นคล้ายเหมือน กับที่เคยเห็นมาแล้ว จึงทำให้ข้าพเจ้าเกิดความตื่นตัว เป็นพิเศษ เพราะดู ๆ ไปมันก็เหมือนกับที่นั่งในเครื่องบิน ในภาพนิมิตนั่นเอง แต่ในเรื่องจริงมันกลับกลายเป็น รถบัสที่รับไปส่งเครื่องบินไปได้

(๒) มีคน ๔ คนเข้ามา ๓ คนแต่งชุดสีคล้ำ อีก ๑ คนแต่งชุดสีจาง ทั้งหมดหัวเราะหยอกล้อกันมาตลอด ทาง (ดู ๆ แล้ว ก็เทียบได้กับที่ในนิมิตเห็นเป็นคนนิโกร และคนผิวขาวนั่นเอง)

(๓) มีหญิงคนหนึ่งนั่งอยู่ข้างหน้าข้าพเจ้า รู้สึกว่า เธอมีอาการไม่ค่อยสบายชอบกล แต่ไม่ใช่เพราะข้าพเจ้า

เป็นต้นเหตุ สาเหตุคือพนักงานคนหนึ่งที่หัวของของเธอ
อย่างไม่ระมัดระวังเมื่อตอนที่อยู่ข้างนอก ข้อนี้ก็ตรงกับ
ในภาพนิพนธ์อีก

(๔) ข้าพเจ้านึกถึง ดี.ดี. เพื่อนของข้าพเจ้าใน
นิพนธ์ว่าเขาจะปรากฏขึ้นในเหตุการณ์จริงหรือไม่หนอ ดังนั้น
จึงพยายามมองดูผู้โดยสารที่จะขึ้นมาหลังเพื่อน (ดังที่
เห็นในนิพนธ์) ก็ไม่เห็นใคร นอกจากคนขับรถซึ่งกำลังรอ
คนโดยสารคนที่มาที่หลังอยู่นอกตัวรถเมื่อเห็นว่าไม่มีใคร
อีกแน่แล้ว เขาก็เข้าไปในรถที่หลังเพื่อน ปิดประตูรถ แล้ว
ก็เข้านั่งประจำที่ตรงข้ามกับที่ข้าพเจ้านั่ง ลักษณะหน้าตา
ของคนขับรถคนนี้ เมื่อดู ๆ ไปก็เห็นแปลกอยู่อย่างหนึ่ง
คือมีเค้าคล้าย ๆ กับจะเป็นเพื่อนของข้าพเจ้าเหลือเกิน
เกือบจะเรียกว่าเป็นน้องชายของเขาก็ได้ (ตอนนี้ก็จับหลัก
ได้อย่างหนึ่งว่าจิตของเรานี้เมื่อเห็นหรือจับอะไรได้
ไม่ค่อยชัด ก็พยายามคว้าเอาไปเทียบกับอะไรก็ได้ที่ใกล้
เคียงกับที่เคยรู้จักหรือประสบมาแล้วมากที่สุด คือว่า
ต้องหาทางสรุปลงให้ได้ แม้ไม่ได้ตรงกับความจริงก็ให้
ใกล้เคียงกับความจริงที่สุด ส่วนจะใกล้เคียงได้มากน้อยแค่ไหน

ก็สุดแล้วแต่ประสบการณ์ที่ทำให้สามารถเทียบได้มากน้อยเพียงใด) เป็นอันว่า นายดี.ดี. ในนิมิตก็คือนายคนขับรถบัสนั่นเอง

(๕) ในการผ่านไปตามถนนสาย Jersey Turnpike ความรู้สึกที่เกิดขึ้นในนิมิตว่า เครื่องบิน “บินต่ำและช้า ๆ” ก็เกิดขึ้นมาอีก ซึ่งเรื่องนี้เมื่อเทียบเคียงความเร็วของรถกับของเครื่องบินแล้ว ก็ดูเข้าที่เหมือนกัน เพราะด้วยความเร็วของรถเช่นนั้น ถ้าเป็นเครื่องบินก็ต้องเป็นการบินช้าอย่างแน่นนอน และเมื่อเป็นการแล่นไปบนพื้นดินเช่นนั้น จะว่าเป็นการ “บินต่ำ” ก็คงได้อีก และเมื่อรถได้ไต่ขึ้นมาบนถนนที่ยกสูงขึ้น (แบบสะพานลอย) ความรู้สึกที่ว่าคล้าย ๆ กับจะเป็นการ “บิน” ก็ดูสมเหตุสมผลยิ่งขึ้นอีก

(๖) พอมาถึงสนามบิน ข้าพเจ้าก็ชักใจเต็มพยายามมองหาเครื่องหมายต่าง ๆ ที่จะปรากฏบอกเหตุให้เห็นอีก วันนั้นเครื่องบินมาถึงช้ากว่ากำหนด ข้าพเจ้าจึงต้องเตร่รออยู่ข้างนอกก่อน ขณะที่รออยู่บนม้ายาวก็แว่วได้ยินเสียงผู้หญิงพูดถึงเรื่องตะวันออกกับตะวันตกทางระบบ

เครื่อง พี. เอ. ทำให้จำเสียงนั้นได้ราว ๆ นอกจากนั้นก็มี คำว่า ตะวันออกและตะวันตกซ้ายและขวาอีกด้วย

(๗) ขณะที่จะเริ่มขึ้นเครื่องบิน ข้าพเจ้าก็ต้อง ตัดสินใจเถียงตัวเองอยู่พักหนึ่งว่า จะขึ้นไปดีหรือไม่ดี เพราะในใจหนึ่งก็ไม่แน่ใจว่า “ความรอดพ้น คือไม่ตาย” นั้นจะหมายความว่าในระดับไหนกันแน่ (คืออาจจะตายแต่ ภายเนื้อ แล้วไปมีชีวิตอยู่ในโลกใหม่ก็ได้ เช่นนี้ก็ต้องเรียกว่าไม่ตายได้เหมือนกัน) แต่ในที่สุดก็ตัดสินใจได้ว่าเมื่อมันเป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้แล้ว ถึงข้าพเจ้าจะเลื่อนเวลาไป เทียวหลังก็คงเป็นเพียงยืดเวลาไปอีกนิดหนึ่งเท่านั้นเอง ตกลงเป็นอันว่าข้าพเจ้าขึ้นไปนั่งบนเครื่องบิน ด้วยความหวังที่จะเผชิญกับเหตุการณ์ร้ายอย่างเต็มที่ และต่อจาก นั้นเครื่องบินก็วิ่งเข้าสู่ทางวิ่งเพื่อเตรียมตัวร่อนขึ้น มี เสียงแอร์โฮสเตสประกาศว่าเครื่องบินลำนั้นจะบินในระดับ ๖,๐๐๐ ฟุต ซึ่งก็เป็นเครื่องยืนยันได้อีกข้อหนึ่งว่า ระดับ นั้นเป็นระดับที่ต่ำจริง ๆ ต่อมาไม่นานเครื่องบินลำนั้นก็ เผชิญกับพายุฝนฟ้าคะนองอย่างหนัก มีฟ้าร้องและฟ้าแลบ แลบบลาลบตลอดเวลา นี่ก็เป็นเครื่องแสดงอีกว่า นิมิต

ของข้าพเจ้าที่เกี่ยวกับการบินไปได้สายไฟฟ้านั้นก็เป็นการ
ถูกต้องโดยทางสัญลักษณ์ได้เหมือนกัน

ระหว่างที่กำลังเผชิญกับพายุจัดนั้น นักบินได้เปลี่ยน
ระดับความสูงของเครื่องบินโดยไม่ได้บอกให้ผู้โดยสารทราบ
แต่ก็เป็นอันรู้ว่าเราได้บินสูงขึ้นจนเหนือพายุ และในที่สุด
ก็ถึงจุดหมายปลายทางโดยสวัสดิภาพที่คาโรไลนาเหนือ
พอลงจากเครื่องบินได้ ข้าพเจ้าก็มั่นใจว่า นิमितของ
ข้าพเจ้าบอกการทำนายผิดแน่ และต่อจากนั้นก็ไม่ได้คิด
ถึงเรื่องนี้อีกเลย

ต่อมาอีก ๔ วัน เวลาเช้าวันจันทร์ ในระหว่างที่
กำลังสนทนากับเพื่อน ๆ อยู่ที่สำนักงานนั้น ข้าพเจ้าก็
เกิดอาการเกี่ยวกับโรคหัวใจที่เรียกว่า coronary occlu-
sion ขึ้นมาทันที และได้ถูกนำตัวไปโรงพยาบาลโดยด่วน
ข้าพเจ้าไม่เคยเชื่อมาก่อนเลยว่าตนเองจะต้องเป็นโรค
เกี่ยวกับหัวใจ จนกระทั่งเมื่อทางโรงพยาบาลได้วินิจฉัย
โรคเด็ดขาดแล้ว พร้อมกับนำแผ่น อี เค จี มาให้ดู
แต่แม้กระนั้นข้าพเจ้าก็ยังไม่เชื่ออยู่อีกนาน ซึ่งอันที่จริง
ข้าพเจ้าก็มีเหตุผลพอสมควรเหมือนกัน เพราะว่าข้าพเจ้า

ได้เคยไปให้แพทย์เช็คร่างกายบ่อย ๆ แม้กระทั่งเมื่อก่อนหน้าเวลาดังกล่าวเพียง ๒ สัปดาห์เท่านั้น ก็ได้ไปให้แพทย์บริษัททำประกันชีวิตตรวจถึง ๒ คนด้วยกัน ทั้งคู่ก็กล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่าหัวใจของข้าพเจ้าแข็งแรงสมบูรณ์อย่างยิ่งถึงขนาดแพทย์รับรองออกมาว่า “ถึงอย่างไร ๆ ก็รับประกันได้ว่าคุณจะไม่ตายด้วยโรคหัวใจอย่างแน่นอน” ด้วยเหตุนี้ การที่ข้าพเจ้าจะไม่เชื่อง่าย ๆ ว่าตนได้เป็นโรคหัวใจเสียแล้วนั้น จึงเป็นเรื่องที่มีเหตุผลพอสมควรทีเดียว อย่างน้อยก็ในจิตสำนึก อาจเป็นด้วยเหตุนี้กรรมัง จิต (ใต้สำนึก) จึงเลือกเอาวิธีบอกล่วงหน้า โดยแสดงให้เห็นสิ่งที่น่าจะเป็นไปได้มากกว่า คือการตายโดยเครื่องบิน ซึ่งทั้งนี้ก็น่าจะเป็นการยืนยันได้อีกครั้งหนึ่งว่าจิตของเรานั้น เมื่อแสดงออกโดยตรงไม่ได้ ก็จะพยายามหาวิธีแสดงออกโดยใกล้เคียงที่สุดจนได้เสมอ ด้วยเหตุนี้สัญลักษณ์จึงออกมาในรูปของเครื่องบินตก ซึ่งข้าพเจ้าจะปฏิเสธอย่างสิ้นเชิงไม่ได้

ในระหว่างที่ต้องอยู่ในโรงพยาบาล เป็นเวลา ๔ สัปดาห์ ข้าพเจ้าได้รับการรักษาโดยวิธีแนะนำตัวเอง

ด้วยวิธีฟังเสียง แนะนำจากเทปบันทึกเสียง ซึ่งก็รู้สึกว่าได้ผลดี เพราะทำให้ค่อยยังชั่วเร็วขึ้นมาก ในระหว่างนี้ก็ไม่มีประสบการณ์นอกกายเนื้อบังเกิดขึ้นเลย ซึ่งทั้งนี้อาจเป็นเพราะอำนาจของยานอนหลับ ประเภทบาร์บิจูเรตก็ได้ เพราะข้าพเจ้าต้องรับประทานยานี้ทุก ๆ สามชั่วโมง หลังจากออกจากโรงพยาบาลกลับมาบ้านแล้ว การรักษาตัวก็เป็นไปอย่างธรรมดา และไม่มีอาการผิดปกติอย่างใดมาจนกระทั่ง ทุกวันนี้

หลังจากนั้น ก็เป็นของแน่นอนว่าข้าพเจ้าจะต้องพยายามสังเกตอย่างใจจดใจจ่อเสมอเมื่อเห็น ประตูลูก (valve) แห่งนิมิตเปิดขึ้น เท่าที่สังเกตดูก็ปรากฏว่านิมิตที่ปรากฏขึ้นหลังจากประตูลูกเปิดแล้วนั้น มักจะพยากรณ์เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ๆ เสมอ ซึ่งบางทีก็เกิดขึ้นหลายวันหลังจากนั้น แต่บางครั้งก็เป็นเวลาหลายเดือน และที่เป็นเวลาหลายปีก็มี

มีตัวอย่างเกี่ยวกับความจริงข้อนี้หลายเรื่องด้วยกัน เรื่องหนึ่งก็คือที่เกี่ยวกับการเห็นภาพบ้านหลังใหม่ ซึ่งเห็นตลอดไปจนถึงภายใน รวมทั้งสีที่ทาบ้านและรูปทรงด้วย

บ้านหลังนี้ เป็นบ้านที่ภรรยาของข้าพเจ้าเลือกไว้ในเมืองทางภาคใต้แห่งหนึ่ง เป็นบ้านซึ่งข้าพเจ้ายังไม่เคยเห็นมาก่อนเลย ข้าพเจ้าได้เห็นภาพนิมิตนี้ล่วงหน้าถึง ๒ ปี และเมื่อได้เห็นบ้านตัวจริงเข้า ก็จำได้ทันทีว่าเหมือนกันทุกอย่างไม่ผิดเพี้ยน ที่สำคัญอย่างยิ่งก็คือว่า ในตอนที่ข้าพเจ้าเห็นภาพนิมิตนั้น เรายังไม่เคยมีความคิดว่าจะย้ายไปอยู่ที่เมืองใดเมืองหนึ่งในภาคใต้เลย

อีกเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับวิฤกษ์กระจายเสียง ก่อนที่จะเริ่มรายการนั้นประมาณ ๕ นาที ข้าพเจ้าเห็นประตูเปิด และในประตูนั้นก็ปรากฏเป็นภาพเทปขาดโดยกระทันหัน และม้วนเทปก็หมุนฟรีอยู่เปล่า ๆ พักหนึ่ง ต่อมาอีก ๑๐ นาที ในระหว่างที่กำลังฟังการกระจายเสียงอยู่นั้นเอง ก็ปรากฏว่า เทปของรายการขาดจริง ๆ และทางสถานีต้องเสียเวลาจัดใหม่อยู่ครู่หนึ่ง เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต้องนับว่าแปลกมาก เพราะแต่เดิมมาในรายการกระจายเสียงต่าง ๆ ก็ไม่เคยปรากฏว่าเทปขาดเลย นอกจากนั้น ข้าพเจ้าได้เป็นผู้ทำการติดต่อเทปของรายการนี้ด้วยตนเอง และมั่นใจว่ากระทำการติดต่อไปอย่างมั่นคง จากการตรวจ

ต่อมาภายหลัง ก็ปรากฏว่าเทปม้วนนั้นขาดที่รอยต่อรอย
เก่าซึ่งเกิดจากผู้ที่ใช้ครั้งก่อน ต่อไว้มั่นหนาพอ

เรื่องที่สามเกิดขึ้นในที่ทำงานของข้าพเจ้าเอง
ครั้งนี้ประตูเปิดออกเผยให้เห็นแสงสีแดง (ทำนองเป็น
สัญญาณ อันตราย) พร้อมกับมีตัวหนังสือปรากฏออกมา
ว่า “ความดันของน้ำมัน” ต่อมาอีกหนึ่งชั่วโมง ในขณะที่
ขับรถกลับบ้าน ก็มีแสงไฟแดงวาบขึ้นที่หน้าปัดวัดน้ำมัน
เตือนให้รู้ว่ามีข้อบกพร่องเกิดขึ้นแล้ว เรื่องนี้เป็นการ
พยากรณ์เหตุการณ์ในอนาคตจริง ๆ โดยไม่มีทางที่จะหา
เหตุผลว่า เป็นความวิตกกังวลของจิตได้สำนึกได้เลย
เพราะว่ารถคันดังกล่าวนี้เป็นรถใหม่ ซึ่งเพิ่งใช้วิ่งไปยังไม่ถึง ๕๐๐ ไมล์ และก็ได้รับการเช็คมาใหม่ ๆ อีกด้วย
ดังนั้นผู้ใช้ซึ่งจะเป็นใครก็ตาม ย่อมไม่มีทางที่จะเกิด
ความวิตกกังวล ในเรื่องนี้ได้แม้ในจิตได้สำนึก เมื่อได้
ตรวจสอบกันในภายหลัง ก็ปรากฏว่ารถคันนี้ น้ำมันรั่ว
จริง ๆ ซึ่งเป็นการผิดวิสัยของรถใหม่เป็นอย่างมาก

นอกจากตัวอย่างที่กล่าวมานี้แล้ว ยังมีอีกประมาณ
๑๘ เรื่อง ทั้งหมดเป็นเรื่องส่วนตัว ซึ่งมีความสำคัญมาก

น้อยต่าง ๆ กันไป เรื่องเหล่านี้เป็นการรู้ได้ล่วงหน้าจาก ภาพนิมิตในประตู่ลึกลับทั้งสิ้น ทูกรายกล่าวได้ว่ามีความ ถูกต้องทุกประการในส่วนใหญ่หรือส่วนที่สำคัญ ที่ผิดไป บ้างเป็นส่วนเล็กน้อย เกี่ยวกับการแปลความหมายของ สัญญลักษณ์ผิดไปเอง

จนถึงทุกวันนี้ ก็พอมีหลักเกณฑ์สรุปได้ว่า ชั้นแรก จะต้องมึเสียง ชี้ต เกิดขึ้นก่อน ต่อจากนั้นก็ปรากฏ เป็นประตู่เปิดขึ้น แล้วก็มีภาพนิมิตปรากฏขึ้นในประตู่ นั้นเสมอ

เหตุการณ์ในนิมิตซึ่งยังไม่เกิดขึ้น

ดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวไว้แล้วว่า ไม่มีทางที่จะรู้ได้ว่า เหตุการณ์ในภาพนิมิตนั้น ๆ จะเกิดขึ้นเมื่อใด คืออาจจะ เป็นวัน เดือน หรือปีก็ได้ ดังนั้นต่อไปนี้ข้าพเจ้าจะขอ เสนอบันทึกเกี่ยวกับภาพนิมิต ซึ่งยังไม่ปรากฏเป็นความ จริงขึ้นมาจนถึงเวลาที่เขียนเรื่องนี้ ที่เสนอมานี้เป็นเพียง ส่วนหนึ่งเท่านั้น ทั้งหมดนี้เป็นอันว่าข้าพเจ้าก็หมดหนทาง ที่จะทราบว่าจะเหตุการณ์เหล่านี้จะเกิดขึ้นเมื่อใด จึงนำมา เสนอเพื่อเป็นข้อคิดและข้อสังเกตร่วมกัน

วันที่ ๓ สิงหาคม ๑๙๖๐

เห็นภาพเครื่องบินลำหนึ่ง บินผ่านไปเหนือศีรษะ แสดงกิริยาอาการว่าเครื่องยนต์กำลังขัดข้อง ล้อและปีกเล็กแสดงว่ากำลังต้องการจะลงเร็ว ๆ นี้ ต่อมาก็ตกลงที่หลังเนินใกล้ ๆ นั้น ข้าพเจ้าและคนในครอบครัวได้วิ่งไปที่ที่เกิดเหตุเพื่อให้ความช่วยเหลือ พอเราไปถึงที่นั่น ก็ปรากฏว่าไฟกำลังไหม้เครื่องบินลำนั้นอย่างช้า ๆ โดยมีเปลวไฟสีแดง และลุกอยู่ไม่สูงเท่าที่ควร ข้าพเจ้าจำลักษณะของเปลวไฟได้ว่า แบบนี้ไม่ใช่การลุกไหม้ของน้ำมันเบนซินธรรมดา จึงบอกให้ทุก ๆ คนที่วิ่งไปด้วยกัน ถอยออกมาอยู่ห่าง ๆ เพื่อจะได้ไม่ได้รับบาดเจ็บไปด้วย เพราะในตอนนั้นก็เป็นที่เห็นได้ชัดว่า ไม่มีทางที่เราจะช่วยผู้ที่อยู่ในเครื่องบินได้เสียแล้ว

วันที่ ๕ พฤศจิกายน ๑๙๖๑

เห็นภาพตนเองกำลังยืนอยู่นอกบ้านคนเดียว ขณะนี้ท้องฟ้าโปร่งเป็นส่วนมาก นอกจากทางทิศเหนือซึ่ง

มีเมฆบาง ๆ บ้างเป็นหย่อม ๆ ทันใดข้าพเจ้าก็เห็น เครื่องบินหมู่หนึ่งโผล่ออกมาจากกลุ่มเมฆนั้น ขณะที่บิน ใกล้เข้ามา ข้าพเจ้าก็สังเกตว่า มันไม่ใช่เครื่องบินหรือ จรวดแบบ ธรรมดาที่เราเคยเห็นกัน นอกจากกลุ่มนี้แล้ว ต่อมาก็ยังมีบินตามมาอีกหลายกลุ่ม ซึ่งล้วนมีลักษณะ แปลกประหลาดทั้งสิ้น รวมกันแล้วคิดว่าคงเป็นจำนวน หลายร้อยเครื่อง ลักษณะที่แปลกก็คือ มองไม่เห็นปีกเลย และแต่ละลำก็มีขนาดใหญ่ถมึ่มา คิดว่าคงจะกว้างประมาณ สามพันฟุต ได้ แต่ละลำมีลักษณะคล้าย ๆ กับหัวลูกศร คือมีรูปร่างเป็นตัว วี แต่ก็ไม่เห็นมีลำตัวเครื่องบินเหมือนกับ เครื่องแบบปีกลู่หลังที่เราเคยเห็นกัน ส่วนที่เป็นตัว วี นั้นเป็นส่วนที่มีผู้คนอยู่ข้างใน ดูเหมือนจะมี ๒ หรือ ๓ ชั้น ทั้งหมดร่อนลงอย่างสง่าผ่าเผยอยู่เหนือศีรษะของ ข้าพเจ้า ทำให้รู้สึกประหลาดพิงพิงในอานูภาพและ พลังของมัน จนกระทั่งรู้สึกกลัวด้วย มีอะไรบางอย่าง ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกว่า สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งที่คนทำขึ้น (คงจะ หมายถึงว่าไม่ใช่คนในโลกนี้กระทำขึ้น)

วันที่ ๒๐ ตุลาคม ๑๙๖๒

มีฝูงชนกลุ่มหนึ่งอยู่ที่ถนนนอกเมืองแห่งหนึ่ง ข้าพเจ้าก็อยู่ในกลุ่มนั้นด้วย เมื่อแหงนหน้ามองขึ้นไปดู ก็เห็นสิ่งที่มีลักษณะคล้ายกับจะเป็นเครื่องบินอยู่เหนือศีรษะ ในระหว่างเมฆกลุ่มใหญ่ เมื่อมองอย่างพิจารณาดูต่อไป ก็ได้ทราบว่าเป็นเครื่องบินที่เราไม่เคยเห็นมาก่อนเลย รู้สึกว่าจะไม่ได้ขับเคลื่อนด้วยกำลังใบพัดหรือเครื่องยนต์ ไอพ่น สงสัยว่าจะเป็นจรวดแบบพิเศษอะไรสักอย่างหนึ่ง แต่ก็คงจะไม่ใช่แบบเคมี เครื่องบินแบบนี้ดำดิ่งลงมาที่ละ ๓ ลำ ซึ่งทำให้เห็นได้ชัดขึ้นว่าลำตัวด้านข้างทาสีดำ มีหน้าต่างสี่เหลี่ยมสีขาว แต่ไม่มีปีกเลย ทั้งสามลำนั้นบินต่ำลงมาอยู่เหนือถนนแห่งหนึ่งในบริเวณใกล้เคียงนั้น ขณะที่บินผ่านไปปรากฏว่าบ้านช่องและตึกกรมต่าง ๆ พังตามไปเป็นแถบ ๆ แต่ทั้งนี้ มิได้เกิดจากลูกระเบิดแต่อย่างใด ดูเหมือนว่าจะเกิดจากอะไรอย่างหนึ่ง ที่ถูกปล่อยออกมาจากเครื่องบินนั้นเสียมากกว่า พวกเราทุกคนต่างพากันกระโจนลงไปหลบอยู่ในคูข้างทางกันในทันที

วันที่ ๑๒ มิถุนายน ๑๙๖๓

เมืองที่ข้าพเจ้าและครอบครัวอยู่ ปรากฏว่ากำลังมีการขนย้ายกันอย่างขนานใหญ่ทั่วเมือง น้ำมันรถก็หาไม่ได้เลย ไฟฟ้าก็ดับหมด ทุกคนรู้สึกเหมือนว่าตนกำลังจะต้องตายอย่างแน่นอน แต่ก็มีความรู้สึกว่าจะไม่ใช่เป็นผลของสงครามปรมาณูและไม่มีใครวิตกถึงเรื่องกัมมันตภาพรังสีกันเลย ส่วนใหญ่เป็นความรู้สึกว่า ทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับอารยธรรมปัจจุบันของเรานี้กำลังจะถึงที่สุดกันเสียที เพราะมีอะไรบางอย่างที่ร้ายแรงเกิดขึ้น ซึ่งสิ่งนั้นอยู่เหนือวิสัยของมนุษย์ที่จะควบคุมได้

วันที่ ๑๑ เมษายน ๑๙๖๔

ข้าพเจ้าและครอบครัวอยู่ในเมืองใหญ่แห่งหนึ่ง ขณะนั้นเรากำลังมีเรื่องเดือดร้อนกันมาก เพราะทุก ๆ คน กำลังอพยพกันขนานใหญ่ ข้าพเจ้ากำลังจะออกจากสถานที่ที่ดูเหมือนจะเป็นอพาร์ทเมนต์อะไรสักอย่างหนึ่ง เพื่อจะหาทางนำครอบครัวออกไปยังชนบท พอออกมา

นอกถนนได้ ก็เห็นว่าทุกคนกำลังตกใจอลหม่านและ
เสียขวัญกันใหญ่ รถราต่าง ๆ ติดกันเป็นพืดไปหมด ต่าง
เคลื่อนที่ไม่ได้เลย ดู ๆ ไปก็เหมือนรังมดหรือจอมปลวก
ที่ถูกใครไปเหย่ำเข้า ต่างพรั่งพรูออกมากันยั่วเย้าไปหมด
ฉะนั้น

นอกจากนี้ยังมีเรื่องอื่น ๆ อีกมาก ทั้งที่เป็นเรื่องส่วน
ตัว ส่วนรวม โดยเฉพาะ โดยทั่วไป เกิดขึ้นเฉพาะแห่ง
และเกิดขึ้นเหมือนกันทั่วโลกอีกมาก ข้าพเจ้าเองก็ไม่
ทราบว่าจะเรื่องเหล่านี้จะเกิดขึ้นเมื่อใดกันแน่ แต่ได้ภาวนา
ขอให้นิมิตบางอย่างที่ข้าพเจ้าเห็นนั้น จงเป็นภาพลวงตา
ที่ไม่เป็นความจริงไปเสียจะดีกว่า

บทที่ ๑๒

กายที่สอง

ปรากฏการณ์อย่างใดอย่างหนึ่งก็ตามหากเราทดลอง
ครั้งแล้วครั้งเล่าแล้ว ปรากฏว่าได้ผลเป็นทำนองเดียวกัน
ทุกครั้งเช่นนี้ ก็พอจะเป็นเครื่องนำให้ถึงข้อยุติได้ว่า เหตุ-
การณ์นั้น ๆ จะต้องมียุเป็นอยู่จริง ๆ ในเรื่องกายที่สอง
นี้ก็เช่นเดียวกัน ข้าพเจ้าได้ทำการทดลองและวิเคราะห์
ด้วยความระมัดระวังและประกอบด้วยเหตุผลทุกประการ
เท่าที่จะพึงกระทำได้แล้ว จึงสามารถสรุปเป็นข้อยุติลงได้
ว่า กายที่สอง (คือกายทิพย์) ของคนเรานั้นต้องมีอยู่แน่
อย่างไม่ต้องสงสัย ทั้งนี้โดยอนุมานว่าเมื่อในกรณีของ
ข้าพเจ้ามีแล้ว ของผู้อื่นก็น่าจะต้องมีด้วยอย่างยิ่ง เพราะ
การที่ข้าพเจ้าจะมีอยู่คนเดียวโดยผู้อื่นมีไม่ได้ นั่น ดูก็ออก
จะเป็นการแปลกประหลาดหรือพิเศษจนเกินไป

ที่นี่ถ้าปรากฏว่ากายที่สองดังกล่าวนี้มีอยู่จริง จะมีลักษณะเป็นอย่างไร และมีคุณสมบัติเป็นอย่างไร ข้อนี้ตอบได้ด้วยการทดลองมาเป็นจำนวนหลายร้อยครั้ง ต่อไปนี้ข้าพเจ้าขอให้ท่านศึกษาจากข้อความที่บันทึกไว้เสียก่อน แล้วจึงค่อยวิจารณ์กันในตอนหลัง

๑๑ มิถุนายน ๑๙๕๗ ตอนบ่าย

ข้าพเจ้าลืมตาขึ้น ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นปกติ นอกจากมีความสั่นสะเทือนและเสียงลมดังอื้ออึงในศีรษะ เมื่อหลับตาลง ทั้งความสั่นสะเทือน และเสียงอื้ออึงก็ทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น จึงนึกว่าจะลองยกตัวขึ้น และทันใดก็รู้สึกตัวลอยขึ้นไปเหนือเตียง แล้วก็ลอยต่อไปยังตรงกลางห้อง ต่อจากนั้นก็ลอยลงอย่างช้า ๆ เหมือนกับชนนกที่ค่อย ๆ หล่นลงสู่พื้นดินจะนั้น ลองสัมผัสพื้นดู ในเวลาเดียวกันก็รู้สึกว่่า ศีรษะและบ่าไหล่แนบอยู่กับพรม ส่วนท่อนเอวและขายังลอยแกว่งอยู่ข้างบน ซึ่งดูคล้าย ๆ กับว่าส่วนศีรษะจะมีน้ำหนักมากกว่าส่วนตัวจะนั้น แต่แล้วในที่สุดร่างกายก็ลงถึงพื้นหมดทุกส่วน ดังนั้นแสดงว่า

แม้ในร่างที่สองนี้ ข้าพเจ้าก็ยังมีน้ำหนักที่ถูกดึงดูดจากแรงโน้มถ่วงของโลกด้วยเหมือนกัน แม้ว่าจะมีอยู่น้อยมากก็ตาม

๑๙ กรกฎาคม ๑๙๕๘

ตอนนี้ข้าพเจ้ากำลังนอนอยู่บนเตียง รู้สึกมีความสั่นสะเทือนเบา ๆ เมื่อลืมตาขึ้น ก็เห็นทุกสิ่งทุกอย่างภายนอกเป็นปกติ แต่ความสั่นสะเทือนก็ยังมีอยู่ ตอนนี้ข้าพเจ้ายังกอดดอกอยู่ จึงคลายแขนออก และลองเหยียดออกไปข้างหน้าในขณะที่กำลังนอนหงายอยู่ นำประหลาดอย่างยิ่ง (ข้าพเจ้าเลิกใช้คำว่า “มหัศจรรย์” มานานแล้ว เพราะในเรื่องเช่นนี้ อะไร ๆ มันมหัศจรรย์ไปเสียหมดทุกอย่าง เลยไม่ทราบว่าจะไร้มันมหัศจรรย์กว่ากันแน่) เพราะทั้ง ๆ ที่แขนของกายเนื้อยังคงกอดดอกอยู่เห็นได้ชัด ๆ นั้น เมื่อมองตามแขนใหม่ขึ้นไปข้างบน ก็ปรากฏว่าได้เห็นเงาของแขนเป็นทางยาวยื่นออกไปตามที่ใจนึก และยังสามารถมองผ่านแขนของกายที่สองนี้ทะลุไปเห็นชั้นวางหนังสือที่อยู่เบื้องหลังได้ถนัด เมื่อข้าพเจ้าคิดว่า

จะลองเคลื่อนไหวแขนของกายที่สองนี้ดู ก็ปรากฏว่ามัน กระดุกกระดิกไปมาได้ตามที่คิด ลองขยับนิ้วดู ปรากฏว่า นิ้วของแขนใหม่ที่เป็นลำแสงเรืองรองนี้ ก็ขยับไปตามใจนึกได้อีกด้วย และพร้อมกันนั้นข้าพเจ้าก็ยังเกิดมีความรู้สึกจากนิ้วของกายที่สองนั้นได้ด้วย ลองเอาแขนใหม่ทั้งสองนี้เข้ามาจับกัน ก็ปรากฏว่ามันเข้ามาจับกันตามที่คิด พร้อมกันนั้นก็เกิดความรู้สึกจากการจับของแขนทั้งสองอีกด้วย คือมันก็เป็นเหมือนเราเอาแขนของกายที่หนึ่งนี้จับกันนั่นเอง มีความรู้สึกเช่นเดียวกันทุกประการ ไม่มีอะไรแตกต่างกันเลย ดู ๆ ก็แปลกดีเหมือนกัน

ข้าพเจ้านอนอยู่ในท่าเช่นนั้นเป็นเวลาเกือบ ๑๐ นาที พยายามศึกษาเปรียบเทียบดูปรากฏการณ์ประหลาดนี้ด้วยความสนใจ เท่าที่มองเห็นก็ปรากฏชัด ๆ ว่าข้าพเจ้ากำลังเอามือกอดดอกอยู่แต่แล้วในขณะที่เดียวกันก็ยังสามารถเห็นเงาเรืองแสงของแขนของกายที่สองเป็นทางยาวเหยียดออกไปข้างหน้า ทีนี้ลองเอาแขนของกายที่หนึ่งจับแขนของกายที่สองดู แต่ไม่ปรากฏสัมผัสให้รู้สึก พอนึกว่าจะเอาแขนของกายที่สองกอดดอกบ้าง แขนเรืองแสง

นั่นก็เข้ามากอดอกได้ตามใจนึก พอคิดจะเอาท่อนแขนส่วนล่าง (ใต้ข้อศอกลงไป) ของภายที่สอง มาสัมผัสกับอีกข้างหนึ่งของหน้าแขนเรืองแสงด้วยกัน ปรากฏว่า มันก็เข้ามาสัมผัสกันได้ และรู้สึกว่าเป็นของแข็งจริง ๆ เสียด้วย ทีนี้ลองเอาแขนเรืองแสงเอื้อมไปจับชั้นที่อยู่ใกล้เตียง แต่ก็จับไม่ติด มันผ่านทะลุออกเลยไป

ขณะนี้ความสั่นสะเทือนกำลังจะจางลงไปแล้ว ข้าพเจ้าจึงรีบเอาแขนเรืองแสงมากอดอกไว้เสียบ้าง เพื่อให้อยู่ในท่าเดียวกันกับแขนของกายเนื้อ ตอนนี้รู้สึกเหมือนกับว่าข้าพเจ้ากำลังสวมใส่ถุงมือยาว ๆ มากฉะนั้น ต่อจากนั้นก็เคลื่อนไหวแขนของกายเนื้อได้ตามปกติ ที่รีบดึงเอาแขนเรืองแสงหดเข้ามานี้ ก็เพราะเกิดความรู้สึกว่าไม่อยากให้มันติดค้างอยู่ข้างนอกแต่ลำพัง ในขณะที่หมดความสั่นสะเทือนแล้ว ที่จริงก็คิดไปอย่างนั้นเอง โดยไม่มีเหตุผลอะไร และที่จริงข้าพเจ้าก็ไม่รู้อีกด้วยว่า ถ้าปล่อยให้แขนเรืองแสงค้างอยู่ข้างนอกเช่นนั้น จะมีอะไรเกิดขึ้น มันอาจจะมิ หรืออาจจะไม่มีก็ได้ ข้อสำคัญก็คือยังไม่อยากลองดูนั่นเอง มันรู้สึกพิกล

วันที่ ๕ พฤษภาคม ๑๙๖๐ กลางคืน

หลายครั้งที่เดียว ในขณะที่เพิ่งจะออกจากกายเนื้อไปนั้น รู้สึกว่ามีใครคนหนึ่ง คือมีร่างหนึ่ง เป็นร่างที่อบอุ่นและมีชีวิต มานอนทับร่างของข้าพเจ้าตอนหลังไว้ (คือคงจะนอนคว่ำหรือค่อนข้างจะคว่ำ) จากประสบการณ์ที่เกี่ยวกับอิทธิพลของความนึกคิดที่สามารถกลายเป็นรูปร่างและการกระทำได้มาหลายครั้งแล้ว ทำให้ข้าพเจ้าต้องใช้ความระมัดระวังเป็นพิเศษ (เพื่อไม่ให้ตกหลุมมாயาอันเกิดจากความคิดของตนเอง)

ทุกคราวที่ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามีร่างของ “เจ้าหมอนี่” มาทับอยู่ข้างบนด้านหลัง ข้าพเจ้าต้องรีบกลับมาเข้ากายเนื้อเสียทันที ข้าพเจ้าแน่ใจว่าเรื่องนี้คงไม่เหมือนกันกับ “เด็กที่เกิดจากความคิด” (บทที่ ๑๐ หน้า ๓๒๐) เสียแล้ว พร้อมกันนั้นก็คิดว่าหรือมันอาจจะเป็นเจ้าของกามวิตถาร คนใดคนหนึ่งเสียละกรรมัง แม้ว่าในลักษณะที่มานอนทับนั้น ก็ไม่ปรากฏมีอาการเคลื่อนไหวอย่างอื่นที่จะสื่อแสดงว่ามีความต้องการทางเพศจากเจ้าร่าง

วันที่ ๘ สิงหาคม ๑๙๖๐ ตอนบ่าย

คราวนี้ลองทดสอบอย่างใหม่ดู หลังจากนอนลง และนับไปเรื่อย จากจำนวนน้อยไปหาจำนวนมากแล้วก็เกิดความสั่นสะเทือนอย่างรุนแรงและผาดโผน ต่อจากนั้นก็ค่อย ๆ ราบเรียบลง ครั้งนี้คิดว่าจะลอยออกมาอย่างช้า ๆ เพื่อดูว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น ปรากฏว่าขาเรืองแสงออกมาก่อน ต่อจากนั้นก็มึ้นแหวเผล่ตามออกมาที่นี้กระบวนการนี้ก็หยุด พยายามเท่าไร ๆ ก็เอาร่างกายท่อนบนออกมาไม่ได้ แปลกจริง ๆ ตลอดเวลานี้พยายามเคลื่อนไหวและสะโพกขึ้น ๆ ลง ๆ อยู่เรื่อย ๆ พยายามดูด้วยตาเนื้อ ซึ่งก็คล้าย ๆ กับว่าจะเห็นไม่ค่อยชัด มึนค่อนข้างจะมัว ๆ หลายครั้ง ขาพเจ้าเคลื่อนไหวออกจากกายเนื้อ แล้วก็สับัดไปทางขวา และปล่อยให้มันตกลง ปรากฏว่ามันหล่นลงอย่างช้า ๆ ล้มผัสข้างเตียง แล้วก็พาดเลยออกไปที่พื้น ขาเรืองแสงนี้โค้งไปตามแนวของเตียงได้คล้าย ๆ กับว่าไม่มีกระดูกอยู่ข้างใน ดู ๆ ไปก็คล้าย ๆ กับภาพยนตร์ตอนถ่ายช้า ๆ แสดงให้เห็นผ้าฝืนหนึ่งค่อย ๆ หล่นลงมา เมื่อกระทบกับของแข็งเข้า

มันก็ม้วนตัวหรือเป็นรอยยับไปได้ตามแนวของสิ่ง ๆ นั้น หลังจากกลับมาเข้ากายเนื้อและลุกขึ้นนั่งแล้วก็ไม่ปรากฏว่ามีอาการผิดปกติที่ขาของกายเนื้อแต่อย่างใด เวลาที่ออกไปจากกายเนื้อในครั้งนี้ ใช้เวลา ๒๒ นาที

วันที่ ๑๖ กันยายน ๑๙๖๐

ข้าพเจ้าออกมาจากกายเนื้ออีก พยายามไม่ไปไหนไกล ๆ คือจะอยู่ในห้องนั้น ครั้งนี้ก็ได้สังเกตเห็นความยืดหยุ่นแบบยางยืดของกายเนื้ออย่างแปลกประหลาด คือในขณะที่ยืนอยู่ตรงกลางห้องนั้น ข้าพเจ้าสามารถจะเอื้อมมือออกไปจับฝาผนัง ซึ่งอยู่ห่างออกไปประมาณ ๘ ฟุตได้ด้วย อันที่จริง ในตอนแรก แขนของกายที่สองนี้ก็อยู่ในลักษณะเป็นปกติธรรมดา พอข้าพเจ้าคิดว่าจะเอื้อมมือออกไป ทันใดก็รู้สึกว่าได้ไปแตะฝาผนังแล้ว เพียงแต่คิดยื่นออกไปเท่านั้น แขนของข้าพเจ้าก็ยืดออกไปถึง ๒ เท่าได้ โดยที่ไม่ได้มีความผิดปกติอะไรเกิดขึ้นเลย พอคิดว่าจะหดแขนเข้ามา แขนก็หดเข้ามาได้ และทุกอย่างก็เป็นปกติดีอีกดังเดิม นี่แสดงว่าเราสามารถจะ

ทำให้ร่างที่สองนี้มีรูปลักษณะเป็นอย่างไรก็ได้ตามที่คิด ไม่ว่าจะ เป็นโดยจิตสำนึก หรือจิตไร้สำนึกก็ตาม ถ้าปล่อยให้มันอยู่ตามปกติ มันก็คงเป็นรูปแขนที่มีความยาวตามปกติ ทีนี้ถ้าเราคิดจะให้มันเป็นอะไรไป ข้าพเจ้าก็ชักจะสงสัยว่ามันอาจจะ เป็นไปอย่างที่เราคิดไว้ก็ได้ ดังนั้น ถ้าสมมติฐานนี้เป็นจริง เราก็น่าจะเปลี่ยนรูปร่างของตัวเราให้กลายเป็นอื่น ๆ เช่น เป็นแมวหรือเป็นสุนัขก็ได้กระมัง เอ ! จะเป็นไปได้ไหมที่ว่าความจริงข้อนี้เองที่อยู่เบื้องหลัง ของนิยายปรัมปราที่ว่า คนบางคนสามารถแปลงร่างเป็น หมาป่าหรือไม่ก็แปลงเป็นค้างคาวดูตืดเลือดได้ ? มันอาจ จะเป็นได้หรือเป็นไม่ได้ก็ได้ แต่ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะยังไม่อยาก ลองด้วยตนเองอย่างแน่นอน

วันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๑๙๖๒ กลางคืน

วันนี้ได้เค้าเพิ่มเติมแล้วว่า ตัวเราเองในขณะที่ออกไปนอกร่างเนื่อนั้น มีรูปร่างเป็นอย่างไรในสายตาของคนอื่นที่ยังอยู่ในกายเนื้อ หัวค่ำวันนี้ ประมาณ ๑๙.๓๐ น. ข้าพเจ้าได้ตัดสินใจว่าจะลองไปเยี่ยม อาร์ ดับเบิลยู ใน

ห้องของเธอเองซึ่งอยู่ห่างออกไปประมาณ ๘ ไมล์ ข้าพเจ้าเชื่อว่าในตอนนั้นเธอคงจะยังไม่หลับ ซึ่งก็เป็นความจริง ข้าพเจ้าได้มาปรากฏตัวในห้องนั่งเล่นของเธอทันที รู้สึกว่า ในตอนนั้นเธอกำลังนั่งอยู่ในห้องใกล้กับโคมไฟที่สว่างดวงหนึ่ง ข้าพเจ้าเคลื่อนตัวเข้าไปใกล้เธอ แต่ปรากฏว่าเธอยังไม่รู้สึกตัว ครั้นแล้วก็ดูเหมือนว่าเธอจะเห็นข้าพเจ้าแล้ว แต่ก็แสดงอาการตกใจ ข้าพเจ้าจึงถอยหลังห่างออกมา และพยายามจะพูดด้วย แต่ในทันใดก็รู้สึกมีอะไรบางอย่างดึงให้ข้าพเจ้ากลับมาเข้ากายเนื้อเสีย ตอนที่ข้าพเจ้ากลับมาเข้ากายเนื้อนั้น ปรากฏว่าความสั่นสะเทือนก็ยังมีอยู่ เมื่อพิจารณาดูโดยทั่วแล้วจึงทราบว่า เหตุที่มีอะไรทำให้ข้าพเจ้าต้องถอยกลับมานั้นก็คือ แขนข้างหนึ่งเกิดชาเพราะการไหลเวียนของโลหิตเดินไม่สะดวกนั่นเอง ทั้งนี้เกิดจากการที่ตอนที่ออกไปนั้น ท่านอนไม่ถูกต้อง (คือคงจะนอนทับแขนข้างหนึ่งไว้)

แต่เรื่องนี้ก็มีผลสืบต่อมาอีก คือ อาร์ ดับเบิลยู ได้มาถามข้าพเจ้าว่า เมื่อคืนที่แล้วมาข้าพเจ้าทำอะไร

วิตถารนั้นก็ตาม ที่กล่าวนี้ไม่ใช่ข้าพเจ้าจะคิดว่าตนเป็นคนสุภาพ หรือสำรวมระวังในทางเพศชนิดที่เรียกว่า ดัดจริตจนเกินเหตุ แต่เป็นความระวังตัวเสียมากกว่า พร้อมกันนั้นก็รู้สึกตกใจด้วย เพราะข้าพเจ้ายังรู้สึกได้อีกด้วยว่าหน้าของ “เจ้าหมอนั้น” ที่แนบอยู่กับคอของข้าพเจ้านั้น มีหนวดเสียด้วย เป็นหนวดที่แข็งกระด้าง แสดงว่าเจ้าหมอนั้นยังไม่ได้โกนเลย และยิ่งกว่านั้น ยังได้ยินเสียงหายใจหอบพูดพาดอยู่ข้างหูเสียอีก เอ ! ถ้ามันจะไม่เหมือนกับเด็กที่เกิดจากความคิดดั่งกล่าวข้างต้นแน่ทีเดียว ดู ๆ มันเจ้าหมอนี้เป็นผู้ชายที่เป็นผู้ใหญ่เต็มตัว กำลังหายใจหอบด้วยความรู้สึกอันรุนแรงเสียด้วย แต่ว่าเหตุใดเจ้าตัวกามวิตถารนี้จึงได้มาเจาะทำมิตีมีร้ายกับข้าพเจ้านะ ? น่าประหลาดใจจริง นี่ถ้ามันเป็นร่างของผู้หญิงมานอนทับอยู่เช่นนี้ ข้าพเจ้าจะรู้สึกอย่างไรหนอ ? พูดกันอย่าง ตรงไปตรงมา ก็คงจะมีความรู้สึกไม่เหมือนกันกับในขณะนี้แน่นอน ทำอย่างไรดี ต้องเอามันออกไปให้ได้

๒๒ พฤษภาคม ๑๙๖๐ เวลากลางคืน

ที่นี่เจ้าหน้าที่เป็นเครื่องสังเกตได้อย่างดีแล้ว ไม่ต้องบอกก็ได้ว่า “มัน” มาอีกเช่นเคย แต่หลังจากตกใจจนผลุบกลับมาเข้ากายเนื้อหลายต่อหลายครั้งแล้ว คราวนี้ข้าพเจ้าเกิดความกล้าขึ้นมาบ้าง จึงค่อย ๆ เคลื่อนออกไปจากกายเนื้อ พอพ้นจากกายเนื้อไป ก็รู้สึกว่ามันมาทับอยู่ข้างหลัง และมีหนดมาถูกต้นคอข้าพเจ้าเช่นเคย พร้อมกับเสียงหายใจพูดพาดด้วย เพื่อที่จะไม่ให้อีกฝ่ายหนึ่งคิดว่าข้าพเจ้ามีความประสงค์ร้ายอย่างไร ข้าพเจ้าจึงค่อย ๆ เอาฝ่ามือเอื้อมไปข้างหลัง และคลำไปเรื่อย ๆ ที่ดวงหน้านั้น ปรากฏว่ามันมีหนดจริง ๆ ตอนนี้เสียงลมหายใจพูดพาดยังคงดังอยู่ต่อไป และน้ำหนักของร่างนั้นก็ยังทับอยู่เบื้องหลังด้วย หมดท่าเข้า ข้าพเจ้าจึงกลับมาเข้าร่างเดิมเสีย

ข้าพเจ้าลุกขึ้นนั่ง (ด้วยกายเนื้อ) และครุ่นคิดถึงเรื่องนี้อยู่พักใหญ่ ในขณะที่คิด ๆ อยู่นั่นเอง ก็เอามือไปลูบคางของตนเองโดยไม่ได้ตั้งใจ ปรากฏว่าข้าพเจ้าก็ยังไม่ได้โดนหนดเหมือนกัน เอ ! ชักจะชอบกล ลองลูบคาง

ดูอีกที ดูความรู้สึกมันคุ่น ๆ ตืออยู่ คล้าย ๆ กับความรู้สึกของข้าพเจ้าตอนที่เอื้อมมือไปข้างหลัง ไปลูบคางของเจ้า...เอ๊ะ นี่มันจะเป็นไปได้หรือนี่ ที่ว่าเจ้าหมอ นั่นก็คือ...? ตอนนี่ข้าพเจ้าก็ได้สังเกตว่าลำคอของข้าพเจ้าแห้งผาก เป็นความรู้สึกคล้าย ๆ กับว่าได้หายใจทางปากในขณะที่.....

ทำอย่างไรดี จึงจะรู้แน่กันเสียที ? ก็คงจะมีอยู่ทางเดียว ข้าพเจ้านอนลงใหม่ และต่อมาไม่ช้าก็ปลุกความสั่นสะเทือนให้เกิดขึ้นได้ ทีนี้ค่อย ๆ เคลื่อนตัวออกทีละน้อยและก็ตามเคย ปรากฏว่ามีร่างนั้นทับอยู่ มีหมวดและก็ได้ยินเสียงลมหายใจหนัก ๆ ด้วย ลองเอื้อมมือไปข้างหลัง ก็ได้สัมผัสดวงหน้าพร้อมกับหมวด ซึ่งก็มีลักษณะเหมือนกับหมวดของข้าพเจ้านั้นแหละ ลองกลั้นหายใจ หรือถ้าจะพูดให้ถูกต้อง ก็คือคิดกลั้นหายใจ (เพราะตอนนี้ออกมาอยู่นอกกายเนื้อแล้ว) เสียงหายใจพูดพาดข้างหูก็หายไป ลองหายใจใหม่ พร้อมกับนับหนึ่งสอง แล้วกลั้นหายใจอีก ปรากฏว่าเจ้าร่างนั้น ก็มีการหายใจและกลั้นหายใจเป็นจังหวะสอดคล้องกันกับของ

ข้าพเจ้าเป็ยบเลยทีเดียว แน่แล้วทำไปทำมาเจ้าร่างพิกล
ที่เกาะอยู่เบื้องหลังข้าพเจ้า ก็คือข้าพเจ้านั่นเองแหละ

ข้าพเจ้ากลับมาเข้าร่างเนื้อและครุ่นคิดต่อไปอีก
ที่นี้ปัญหาก็เกิดขึ้นว่า ในบรรดา “ข้าพเจ้า” ๒ ตัวหรือว่า
๒ ร่างนี้ ร่างไหนเป็นร่างจริงกันแน่ ดูตามสถานการณ์
กายที่นอนทับอยู่บนหลัง คือกายที่ข้าพเจ้าสามารถได้ยิน
และสัมผัสถูกต้องได้นั้น น่าจะเป็นกายเนื้อ ส่วนกายที่
(ออกมา) อยู่ข้างหน้านั้นเป็นกายที่เกิดด้วยใจ หรือว่า
เป็นกายที่แท้จริงที่คิดเช่นนี้ก็เพราะว่าความสัมผัสต่าง ๆ
เกิดขึ้นที่กายด้านหลัง ส่วนความคิดนั้นเกิดจากกายด้าน
หน้า (ที่ออกมาข้างนอก) นั่นแหละ ยิ่งคิดผู้อ่านก็อาจจะ
กล่าวว่าเป็นเรื่องปวดหัวเอาการ แต่ความจริงที่เกิดขึ้น
มันก็เป็นอย่างนั้น

พอรู้ความจริงเสียแล้วเช่นนี้ ต่อจากนั้นก็ไม่มี
ปัญหาอะไรมารบกวนใจอีก ในเรื่องเกี่ยวกับปรากฏการณ์
เช่นนั้น นึกย้อนหลังไปมันก็เป็นเรื่องน่าขบขันจริง ๆ กลัว
อะไรไม่กลัว กลับมากลัว “เงา” ของตนเอง

และแม้แผลจะหายแล้วแต่อาการวิการของมันก็ยังเป็นรอยให้เห็นอยู่จนถึงปัจจุบันนี้ เมื่อคลำ ๆ ดูไป กลับกลายเป็นว่านิ้วหัวแม่มือที่ข้าพเจ้ากำลังคลำอยู่นี้ ช่างขวามิเล็ดหนาผิดปกติ ส่วนข้างซ้ายกลับเป็นปกติ ซึ่งเป็นการตรงกันข้ามกับความจริงไปเสียแล้ว เอ ! ทำไมจึงเป็นเช่นนี้ ดู ๆ ไปร่างของข้าพเจ้าเอง (ที่เป็นกายเนื้อ) ในเวลานี้มีสภาพคล้ายกับจะเป็นเงาในกระจกไปแล้ว คือทุกอย่างทุกรายการมันกลับกันไปหมด ลองคลำตามร่างกายขึ้นมาเรื่อย ๆ แต่ก็ยังไม่อาจบอกได้ว่า รายการนอกจากนี้จะกลับตาลปัตรไปด้วยหรือเปล่า แต่ที่แปลกก็คือมือ (ของกายที่สองของข้าพเจ้า) ได้สัมผัสถูกต้องส่วนของร่างกายที่หนึ่งจริง ๆ คือไม่ได้ผ่านทะลุเลยไปเหมือนกับคราวที่จับสิ่งของอย่างอื่น ๆ ตอนที่คลำมาถึงหน้าของตนเองนี่เอง ที่ทำให้รู้สึกเสียวมาก ในเมื่อคลำมาจนรู้สึกว่าตอนนี้มันดำกำลังหลับอยู่ ข้าพเจ้าพยายามเลื่อนตัว (ที่สอง) เข้ามาใกล้ตัว (ที่หนึ่ง) และเมื่อมองดูอย่างใกล้ชิด ก็เห็นได้แน่ชัดว่า เป็นตัว(ที่หนึ่ง)ของข้าพเจ้าจริง ๆ เป็นแต่ว่ารู้สึกว่ หน้าจะบิดเบี้ยวไปเล็กน้อย อันที่จริง

มันอาจจะไม่บาดเจ็บ ก็เป็นเพราะข้าพเจ้าคิดไปเองก็ได้ เพราะความคิดว่าตัวเองรูปร่างควรจะน่าดูกว่านั้น อาจจะมีแผลอยู่ในใจก็ได้ แต่อาจเป็นได้ว่ามันติดปกติไปจากเดิมจริง ๆ ก็ได้เหมือนกัน พูดกันโดยตรงไปตรงมา ข้าพเจ้าก็ไม่ได้คิดว่า ข้าพเจ้าจะเป็นคนรูปหล่ออะไร นักหนา แต่ก็อดคิดไม่ได้ว่า มันควรจะหล่อกว่าตอน (ที่กำลังบาดเจ็บ) นี้ แต่ที่ยังแปลกใจไม่หาย ก็คือเหตุใด มันจึงกลับตาลปัตรไปได้หลายรายการ หรือว่าเป็นเพราะ ข้าพเจ้าลอยตัวอยู่ในความมืด ยังปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่และเก่าไม่ทัน เลยคิดเห็นไปเองก็ได้กรรมังเรื่องนี้ต้องพยายามหาเหตุผลต่อไปให้ได้

วันที่ ๑๘ มีนาคม ๑๙๖๐ กลางคืน*

ดร.แบร์ดซอร์ ได้ถามข้าพเจ้าเกี่ยวกับเรื่องกายที่สองข้อหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าก็ยังตอบไม่ได้ คือ ดร.แบร์ดซอร์ ได้ถามว่าในระหว่างที่ออกไปมีกายที่สองนั้น สวมเสื้อผ้า

* ต้นฉบับก็ไม่ได้เรียงเวลาตามลำดับก่อนหลัง

หรือเครื่องนุ่งห่มอะไรบ้างหรือเปล่า นำประหลาดที่แต่เดิมมา ข้าพเจ้าไม่เคยได้คิดถึงเรื่องตื่น ๆ เช่นนี้เลย ดังนั้นเมื่อถูกถามเข้า ก็ตอบไม่ได้ เพราะสำหรับข้าพเจ้า เครื่องนุ่งห่มก็คือเครื่องนุ่งห่มเพื่อป้องกันร่างกายจากความร้อน หนาวเท่านั้นเอง ไม่ได้มีความหมายไปในทางที่จะเป็นเครื่องประดับแต่อย่างใด ข้าพเจ้าลองคลำดูร่างกาย (ที่สอง) ก็ปรากฏว่ามีเนื้อหนัง และมีปุ่มหูดด้วย แต่ไม่ปรากฏว่ามีเสื้อผ้าอยู่เลย คือหมายถึงในคราวนี้ไม่มี แต่ที่แล้วมาก็ยังไม่แน่ใจเหมือนกัน มันอาจจะมียกก็ได้

วันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๑๙๖๑ กลางคืน

ข้าพเจ้าออกจากกายเนื้อโดยวิธีหมุนตัวแบบกลับออกมา แล้วก็เคลื่อนตัวออกไปรอบ ๆ ห้อง แต่ก็รู้สึกว่ามีพลังอะไรบางอย่างยึดตัวข้าพเจ้าไว้ รู้สึกเป็นเสมือนกับการเดินไปในน้ำอย่างช้า ๆ ฉะนั้น โดยเป็นการเดินลากขาไปตลอดทาง และแล้วก็รู้สึกว่าไม่ได้ไปถึงไหนเลย ทันใดนั้นก็มียอะไรบางอย่างมาดึงข้าพเจ้าไว้ข้างหลังจนรู้สึกตัว ทำให้ต้องหันขวับไปดูทันที เลยเกิดหมุนตัวมาก

เกินไป กลายเป็นหกคะเมน กลับมาเข้ากายเนื้อโดย
จับปล้น พอลุกขึ้นนั่งก็ปรากฏว่ามีคนมาเคาะประตูพอดี
ผู้เคาะประตู ก็คือบุตรสาวของข้าพเจ้าเอง อะไรหนอที่มี
อำนาจดึงข้าพเจ้ากลับมาได้โดยจับปล้น ? จะเป็นไปได้
ไหมที่ว่าสิ่งนั้นก็คือ สิ่งที่เขาเรียกกันว่า สายใยเชื่อมโยง
ระหว่างกายเนื้อกับกายทิพย์ที่ข้าพเจ้าเคยอ่านพบมาแล้ว
นั่นเอง ?

วันที่ ๗ กรกฎาคม ๑๙๖๐ เวลาบ่าย

การทดลองครั้งนี้เป็นการทดลองที่ข้าพเจ้าไม่ต้องการ
จะกระทำอีกเป็นหนที่สองอย่างแน่นอน ตอนนั้นข้าพเจ้า
อยู่ใน “กรงฟาราเดย์” ซึ่งมีกระแสไฟฟ้าวิ่งผ่านรอบ ๆ
กรงนี้ที่สร้างด้วยลวดตาข่ายทองแดง ตั้งอยู่เหนือพื้น
ประจุ ไฟฟ้ากระแสตรง มีกำลัง ๕๐ กิโลวัตต์ หลังจาก
ออกมาจากกายเนื้อแล้ว ก็พยายามจะออกมานอกกรง
ทดลองนี้ แต่ก็ออกไม่ได้ เพราะดูเหมือนว่าจะไปติดพัน
กับถุงใหญ่อะไรสักอย่างหนึ่ง ทำด้วยลวดที่ยืดหยุ่นได้
ฉะนั้น ลองเอามือดันดู ก็ปรากฏว่าลวดนั้นยุบไปตามมือได้

ข้าพเจ้าถามเธอว่า ทำไมจึงถามเช่นนั้น เธอก็ตอบว่า “ดิฉันกำลังนั่งเล่นอยู่ในห้องหลังอาหารค่ำแล้ว ตอนนั้น กำลังอ่านหนังสืออยู่ มีอะไรบางอย่างทำให้ดิฉันเงยหน้าขึ้นมอดู และที่ด้านหนึ่งของห้อง ดิฉันก็เห็นอะไรอย่างหนึ่ง ไหวโตนงเตงอยู่กลางอากาศ”

ข้าพเจ้าถามเธอว่าสิ่งนั้นรูปร่างเป็นอย่างไร

“มันคล้าย ๆ กับผ้าซีฟองสีเทาผืนบาง ๆ นั้นแหละ ค่ะ” เธอตอบ “เพราะเมื่อมองผ่านร่างนั้นไป ดิฉันก็ยังเห็นกำแพง และเก้าอี้ที่อยู่เบื้องหลังได้ ร่างนั้นทำท่าว่าจะเคลื่อนเข้ามาหาดิฉัน ดิฉันจึงตกใจ แต่แล้วก็คิดขึ้นมาได้ว่า หรือว่าจะเป็นคุณละคระมัง ดิฉันจึงทักว่า “บ๊อบ นั้นเธอใช่ใหม่นะ” แต่ร่างนั้นก็ยังห้อยโตนงเตงอยู่กลางอากาศเช่นนั้น พร้อมกับมีอาการไหวไปมาเล็กน้อย ดิฉันจึงถามว่า นั้นเธอใช่ไหม ถ้าใช่ก็กลับไปบ้านเสียเถิด อย่ามารบกวนดิฉันเลย ต่อจากนั้นร่างนั้นก็ถอยห่างออกไปแล้วก็หายไปอย่างรวดเร็ว”

เธอได้ถามว่า ร่างนั้นใช่ข้าพเจ้าหรือเปล่า ข้าพเจ้าจึงตอบว่า น่าจะใช้เหมือนกัน

“ถ้าเช่นนั้นละก็ คราวหลังพูดอะไรให้รู้บ้างซินะ”
เธอก้าว “เพื่อดิฉันจะได้แน่ใจว่าเป็นคุณแล้วจะได้ไม่
ต้องตกใจไปเปล่า ๆ”

ข้าพเจ้าบอกว่า เป็นอันว่าคราวหลังจะหาทาง
พูดกันให้รู้เรื่อง เพื่อจะได้ไม่ทำให้เธอตกใจ สำหรับคราว
นี้ก็เป็นที่อันแน่ใจได้ว่า ข้าพเจ้าหรือว่ากายที่สองของ
ข้าพเจ้าในตอนนั้นไม่ได้เป็นผีที่มีรูปร่างแจ่มใสสัก และ
นอกจากนั้นก็แสดงว่า ในบางครั้งรูปร่างของข้าพเจ้าก็ดู
ไม่ค่อย จะเป็นคนเหมือนกัน

วันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๑๙๖๒ กลางคืน

คราวนี้ข้าพเจ้าต้องการจะให้เป็นการเดินทางอยู่ใน
บริเวณใกล้เคียงจริง ๆ ไม่อยากจะออกไปไหนไกล ๆ ชั้น
แรกลองลอยตรงไปยังประตูก่อนเพื่อจะออกทางนั้น แต่
แล้วก็นึกได้ว่า ไม่จำเป็นต้องใช้ประตูก็ได้ในสภาวะของ
กายที่สองเช่นนี้ จึงหันกลับแล้วตรงไปที่ฝาผนัง โดยคิด
ว่าจะแทรกตัวออกไปทางนั้น แต่ก็น่าแปลกที่คราวนี้

แทรกออกไปไม่ได้ พอมาถึงฝาผนังก็ดูเหมือนว่าจะสะดุด
อยู่ตรงนั่นเอง ฝาผนังตอนนี้ทำให้เกิดความรู้สึกเหมือนกับ
กับฝาผนังตอนที่สัมผัสด้วยกายเนื้อนั่นเอง น่าประหลาด
ที่คราวนี้คงจะต้องมีอะไรผิดปกติเกิดขึ้นเสียแล้ว ในเมื่อ
ทุกคราวก็ผ่านไปได้อย่างสะดวกสบาย แต่คราวนี้เหตุใด
จึงติดตันอยู่ได้ ลองเหยียดแขนออกไปดันฝาผนังใหม่
ปรากฏว่ามีแรงต้านทานจากฝาผนังอยู่ครู่หนึ่ง แต่แล้ว
ต่อมาข้าพเจ้าก็ผ่านทะลุออกมาได้โดยง่าย คล้าย ๆ กับ
ว่าฝาผนังตอนนั้นเป็นน้ำจะนั้น อย่างไรก็ตาม ยังมีข้อ
แตกต่างอยู่อย่างหนึ่ง คือในขณะที่ผ่านทะลุออกไปนั้น
รู้สึกว่าได้สัมผัสวัตถุต่าง ๆ ที่ประกอบกันขึ้นเป็นฝาผนัง
ทุกชั้นเลยทีเดียว คือได้สัมผัสรู้หมดว่า นี่คือนิสา
นี่คือปูนโบก นี่คือไม้โครงผนัง และนี่คือแผ่นไม้ที่อยู่ด้าน
นอกเป็นชั้นสุดท้าย เรื่องนี้ก็คล้าย ๆ กับตอนที่มือ
ข้าพเจ้าผ่านทะลุพื้นห้องลงไปข้างล่าง ดังกล่าวไว้ในบทที่
๑ หน้า ๑๗ ฉะนั้น ที่น่าสงสัยก็คือเหตุใดในชั้นแรกจึง
เกิดมีคล้าย ๆ กับจะเป็นแรงต่อต้านขึ้นมาได้อย่างผิดปกติ
เพราะว่าครั้งที่แล้ว ๆ มากี่ไม่เคยมีเช่นนี้เลย

วันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๑๙๖๓ กลางคืน

ครั้งนี้เป็นการทดลอง ที่ค่อนข้างจะประหลาดพิกล หลังจากที่ได้ออกมาจากกายเนื้ออย่างง่ายดาย แล้วข้าพเจ้าก็พยายามกำหนดใจให้อยู่ในห้องนั้น เพื่อจะได้ไม่ระเห็ดลอยไปข้างนอกอีก ครั้งนี้ได้พยายามรวบรวมกำลังใจกลับไปที่ยากเนื้อซึ่งนอนนิ่งอยู่บนเตียง เพื่อจะลองไปพิจารณาโดยใกล้ชิดสักที ขณะนี้มีแสงเพียงสลัว ๆ จากภายนอกผ่านเข้ามาทางหน้าต่าง ซึ่งทำให้เห็นไม่ถนัดนัก แต่ข้าพเจ้าก็คิดว่าคงจะเป็นการดีเหมือนกัน เพราะการออกไปนอกกายเนื้อแล้วกลับมาดูกายของตนเองอีกครั้งหนึ่งนั้น เป็นเรื่องที่ทำให้รู้สึกเสียว ๆ พิกุล จึงค่อย ๆ เอื้อมมือไปแตะศีรษะ (ของกายเนื้อ) ของตนเองเบา ๆ แต่ปรากฏว่าได้สัมผัสส่วนเท้า แทนที่ตอนนั้นคิดว่าคงเป็นความผิดของตนเองที่กระยะผิดไป จึงไปจับส่วนล่างแทนส่วนบนของร่างกาย แต่ก็มีอาการผิดสังเกตอะไรอย่างหนึ่งอีกคือนิ้วหัวแม่เท้าข้างซ้ายของข้าพเจ้านั้นมีเล็บหนากว่าปกติ คือหนากว่าข้างขวา ทั้งนี้เกิดเพราะนานมาแล้ว ที่อนซุงได้กลิ้งมาทับ ทำให้เกิดเป็นแผลซ้ำบวม

แต่พอพยายามจะผ่านออกไป ก็ออกไม่ได้ จึงต้องดิ้นรน กระวนกระวายอยู่ในนั่นเอง เหมือนกับสัตว์ที่ถูกกักขัง ดิ้นรนอยู่ในกรงฉะนั้น ในที่สุดก็เลยต้องกลับเข้ากายเนื้อ ดั้งเดิม อาจเป็นได้ว่าลวดที่กักขังข้าพเจ้าไม่ยอมให้ออกไปได้นั้น คงจะไม่ใช่ลวดที่แท้จริงนัก อาจจะเป็นกระแส ไฟฟ้าที่วิ่งผ่านอยู่รอบ ทำให้เกิดเป็นสนามไฟฟ้าซึ่งมี ลักษณะเป็นกรงก็ได้ ถ้าเป็นได้จริง เครื่องมือแบบนี้ ก็น่าจะเป็นเครื่องทำไว้สำหรับจับผีได้ดีทีเดียว

วันที่ ๓๐ ตุลาคม ๑๙๖๐ ตอนบ่าย

ประมาณ ๑๕.๓๐ น. ข้าพเจ้าลงนอนเพื่อคิดว่าจะไปเยี่ยม อี.ดับเบิลยู ซึ่งอยู่ห่างออกไป ๕ ไมล์สักหน่อย หลังจากอีกอึกอยู่ครู่หนึ่ง ก็ปลุกความสั่นสะเทือนขึ้นมา ได้ ต่อจากนั้นก็ออกมาจากกายเนื้อได้ และออกจากห้องไป ก่อนออกได้กำหนดจิตว่าจะไปเยี่ยม อี.ดับเบิลยู แล้วก็เคลื่อนตัวไปอย่างช้า ๆ ทันใดก็ปรากฏว่า มาอยู่เหนือถนนที่มีการจราจรพลุกพล่านแห่งหนึ่ง โดยอยู่เหนือพื้นถนนประมาณ ๒๕ ฟุต พร้อมกันนั้นก็เคลื่อนไหวไป

อย่างไม่รวดเร็วนัก ถนนนี้ข้าพเจ้าจำได้ว่าเป็นถนนสายสำคัญของเมืองนั้น และยังจำถึงหัวมุมถนนได้ดี ระหว่างนี้ได้ล่องลอยเหนือทางเท้าไปเป็นเวลาหลายนาที และได้สังเกตเห็นว่ามีสถานีเติมน้ำมันรถยนต์อยู่ที่หัวมุมถนนที่นั่นมีรถยนต์สีชาวคันหนึ่ง ล้อหลัง ๒ ล้อถูกถอดออก และจอดอยู่หน้าประตู ๒ ช่อง รู้สึกผิดหวังที่ตกลงเลยไปถึงบ้านของ อี.ดับเบิลยู ไม่ได้ เมื่อพิจารณาดูไม่เห็นมีอะไรที่จะน่าสนใจเป็นพิเศษ จึงกลับมาเข้ากายเนื้อโดยไม่มีเหตุการณ์อะไรผิดปกติ หลังจากนั้นข้าพเจ้าได้พยายามทบทวนดูว่า เหตุใดจึงไปไม่ถึงบ้านที่ตั้งใจว่าจะไป บังเอิญนึกอะไรขึ้นมาได้อย่างหนึ่ง จึงรีบลุกขึ้นแล้วรีบไปที่โรงเรียน ต่อจากนั้นก็ขับรถออกไปประมาณ ๕ ไมล์ไปจนถึงเมืองที่ อี.ดับเบิลยู อาศัยอยู่ ที่คิดไว้ก็คืออย่างไร ๆ ก็อยากจะให้เกิดประโยชน์ในการทดลองบ้างไม่มากนักน้อย ดังนั้นจึงคิดว่า จะลองเช็คสิ่งที่ได้ไปเห็นมาแล้วบ้างว่า จะตรงกับความเป็นจริงหรือไม่ ข้าพเจ้าได้ขับรถไปที่มุมถนนสายสำคัญที่เห็นด้วยกายที่สองมาแล้วเมื่อครูนี และเมื่อได้สำรวจดู ก็ได้เห็นรถทาสีชาวคันหนึ่ง

อยู่ตรงประตูที่เปิดอยู่จริง ๆ เป็นอันว่ารายการเล็ก ๆ น้อย ๆ เหล่านี้ บางครั้งก็ช่วยพิสูจน์ความจริงได้เหมือนกัน เมื่อไปถึงที่ที่ซึ่งภายที่สองของข้าพเจ้าได้ลอยอยู่ข้างบนเมื่อครูนี ข้าพเจ้าลองแหงนหน้าขึ้นไป ก็ได้พบความประหลาดใจว่า ที่ตรงนั้น คือที่เหนือทางเท้าขึ้นไปเป็นระยะสูงพอสมควรกับที่ข้าพเจ้าได้ลอยติดอยู่เมื่อครูนี้นั้น ปรากฏว่ามีสายไฟใหญ่ซึ่งอยู่ และสายไฟนี้เป็นสายไฟแรงสูงเสียดด้วย อาจจะเป็นไปได้ไหมว่า กระแสไฟฟ้ามีอำนาจดึงดูดภายที่สองได้เหมือนกัน ? และจะเป็นไปได้ไหมว่า ภายที่สองไปไหนมาไหนได้ (อย่างรวดเร็ว) ก็เป็นเพราะอาศัยกระแสไฟฟ้าเป็นสื่อนั่นเอง

ในที่สุดคืนนี้ ข้าพเจ้าก็ไปถึงบ้านของ อี.ดับเบิลยู จนได้ ซึ่งก็รู้สึกว่าจะอยู่ไม่ไกลออกไปเท่าไรนัก ประมาณ ๒๑.๒๕ น. คืนนี้ อี.ดับเบิลยู กำลังเดินมาตามถนนสายใหญ่นั้น และข้าพเจ้าก็ลอยตามเขาไปใกล้ ๆ เหนือเขานั่นเอง

วันที่ ๙ มกราคม ๑๙๖๐ กลางคืน

การทดลองคืนนี้เป็นไปตามคำแนะนำของ มิสซิส แบรดชอว์ คือเพื่อจะดูว่า จะมีสายใย ซึ่งมีผู้กล่าวว่า เป็นเครื่องเชื่อมโยงระหว่างกายเนื้อกับกายที่สองหรือเปล่า เท่าที่แล้วมา ข้าพเจ้าก็ไม่เคยสังเกตว่าจะมีหรือเปล่า นอกจากจะเคยรู้สึกในบางครั้งว่ามีแรงดึงระหว่างกาย ทั้งสองนั้น การออกครั้งนี้ได้กระทำโดยหมุนเวียนออก และได้ลอยอยู่ในห้องนั้น โดยอยู่เหนือกายเนื้อห่างออกไปหลายฟุต หันกลับไปมองเพื่อจะดูสายใยดังกล่าว แต่ก็มองไม่เห็น อาจจะเป็นเพราะว่ามีมืดเกินไป หรือเพราะว่า สายใยนั้นไม่มีอยู่เลยก็ได้ ลองเอามือขวาไปรอบ ๆ ศีรษะเพื่อสำรวจดูว่า สายนั้นมันจะออกมาจากทางด้าน หน้าด้านข้าง หรือด้านหลังของศีรษะหรือไม่ พอเอื้อมไปถึงด้านหลังก็รู้สึกว่าสัมผัสผืนอะไรอย่างหนึ่ง จึงจับรวบไว้ ทั้งสองมือ สิ่งนี้จะเป็นอะไรก็ตาม แต่ปรากฏว่ามันออกมาจากจุดจุดหนึ่งทางด้านหลังระหว่างไหล่ทั้งสอง แต่ไม่ใช่ ออกมาจากศีรษะ นี้กล่าวตามความรู้สึกคาดคะเนเอาในตอนนั้น ลองคลำดูที่โคนของมัน ก็ปรากฏว่า มันมี

ลักษณะคล้าย ๆ กันจะเป็นรากของต้นไม้แผ่ออกมาจาก ลำต้นจะนั้น เจ้ารากประหลาดนี้พุ่งออกมาข้างนอกกาย แบบเอียง ๆ และข้างในก็รู้สึกว่ามันแผ่สาขาไปจนถึง ตอนกลางลำตัวด้านหนึ่ง อีกด้านหนึ่งก็ขึ้นไปถึงคอ และ เลี้ยวไปตามไหล่ทั้งสองข้าง ลองคลำส่วนที่อยู่ข้างนอก ออกมาเรื่อย ๆ ก็รู้สึกว่าจะเรียกว่าเป็นสายใยก็ได้ เป็น แต่ว่ามันหนามาก คือหนาประมาณเท่ากับสายเคเบิลหนา ถึง ๒ นิ้วทีเดียว มันห้อยอยู่อย่างหลวม ๆ คือไม่กระชับ หรือตึงนัก และก็สามารู้สึกสัมผัสได้อย่างถนัด สาย เคเบิลประหลาดนี้มีความอบอุ่นเหมือนเนื้อของร่างกาย และคล้าย ๆ กันว่าจะประกอบด้วยเกลียวเชือกที่ทำด้วย เส้นนับจำนวนร้อยหรืออาจจะเป็นจำนวนพันก็ได้ ทั้งหมด นี้ประสานกันอย่างแน่นหนา แต่ก็ไม่ได้เกี่ยวไขว้กันแบบ เป็นเกลียวเชือกจากการสัมผัสก็รู้สึกว่ามันยืดหยุ่นได้ และ ดูเหมือนจะไม่มีหนังหุ้มอยู่เลย เป็นอันว่าข้าพเจ้าได้ ทราบแล้วว่า สายใยที่กล่าวถึงกันนั้นมีอยู่จริง

ข้อเท็จจริงดังกล่าวที่ได้บันทึกไว้นี้ มีการยืนยันได้ จากการทดลองหลายต่อหลายครั้งในวิธีต่าง ๆ กัน แต่

เรื่องเหล่านี้ก็เป็นประสบการณ์ส่วนตัวของข้าพเจ้าเอง จึงเป็นการยากที่จะหาพยานหลักฐานมาเสนอให้เป็นที่ยอมรับแก่ผู้อื่นได้ นอกจากว่าผู้หนึ่ง ๆ จะได้ประสบด้วยตนเอง ข้าพเจ้าหวังว่า วันหนึ่งข้างหน้าคงจะสามารถทำได้เช่นนั้น

อย่างไรก็ตาม เราลองมาพิจารณากันดูบ้างว่า จากการทดลองดังกล่าวมานั้น ทำให้เราได้หลักการและเหตุผลอย่างไรบ้าง

ประการแรก กายที่สองนี้ ดู ๆ ก็จะมีน้ำหนักเช่นเดียวกับกายที่หนึ่งเหมือนกัน เพราะปรากฏว่าแสดงอาการคล้าย ๆ กับขึ้นอยู่กับแรงดึงดูดของโลกด้วย ถึงแม้ว่าจะน้อยกว่ากายเนื้ออย่างมากก็ตาม นักฟิสิกส์อาจอธิบายความจริงข้อนี้ได้ว่าเนื่องจากกายที่สองก็มีมวลและมีความหนาแน่นด้วย แม้ไม่มากก็น้อย เมื่อเทียบกับกายเนื้อ แต่ถึงอย่างไรก็ยังคงถือว่าเป็นวัตถุอยู่ดี การที่กายที่สองสามารถแทรกตัวเองผ่านฝาผนังไปได้ แสดงว่าคงมีความที่บ้น้อยเหลือเกิน จึงสามารถแทรก

ออกไปตามช่องว่างระหว่างอณูของฝาผนังได้ ความจริง
ข้อนี้จะเห็นได้ชัดในการที่ครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าออกมาจาก
กายเนื้อได้เพียงครั้งเดียว คือตั้งแต่ส่วนล่างขึ้นมาถึงบนเอว
ตอนนั้นก็เป็นการอันว่าขาทั้งสองของกายที่สองออกมา
กวัดแกว่งขึ้นลงได้ เวลาปล่อยให้ขาของกายที่สองนี้ตก
ลงมาตามสบาย มันก็ค่อย ๆ ตกลงมาคล้าย ๆ กับชนนก
พอลงขอบเตียง ก็มีवंตัวหล่นลงมาถึงพื้น การที่มันดัน
ทะลุผ่านกำแพงไปก็น่าจะเป็นหลักฐานได้อีกข้อหนึ่ง
ในช่วงแรกที่มีการต้านทานขึ้นนั้น ก็อาจเป็นการ
ต้านทานที่ผิวพื้นที่ได้ และต่อจากนั้นฝาผนังซึ่งมีความ
หนาแน่นมากกว่า ก็ปล่อยให้กายที่สอง ซึ่งมีความหนาแน่น
น้อยกว่า ผ่านไปโดยสะดวก คำอธิบายทางวิทยาศาสตร์
อาจมีมากกว่านี้ ซึ่งควรเป็นเรื่องของนักฟิสิกส์เอง

ประการที่สอง กายที่สองนี้สามารถไปปรากฏให้
คนเห็นได้ด้วยในบางโอกาส การที่จะให้คนเห็นได้นั้น
มันจะต้องมีความสามารถสะท้อนแสงที่มาจากที่อื่น หรือ
ไม่ก็ปล่อยให้แสงออกจากตัวเองได้ โดยที่แสงนั้นก็จะต้อง
อยู่ภายในขอบเขตของสเป็คตรัมชนิดที่เรารู้จักกันแล้วด้วย

หรืออย่างน้อยก็ต้องให้มีสภาพเหมาะกับบริเวณที่จะปรากฏให้ผู้อื่นเห็นนั้น จากการทดลองในเรื่องแขนและขาที่กล่าวมาแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามันจะมีความสามารถเปล่งแสงออกมาได้เอง แต่ก็อยู่ในขอบเขตของร่างกายนั่นเอง (คือไม่ได้ทำให้ที่อื่นสว่างไปด้วย) ส่วนบริเวณนอกจากนั้นก็เห็นได้ด้วยแสงอาทิตย์ตามปกติ แต่อันที่จริง อาจเป็นไปได้เหมือนกันว่า ในขณะที่ดังกล่าวนั้น สมรรถภาพในการเห็นของข้าพเจ้า อาจถูกเร่งให้สูงขึ้น จนกระทั่งเปลี่ยนสภาพเดิม และสามารถเห็นสิ่งที่ไม่สามารถเห็นหากอยู่ในสภาพเดิมก็เป็นได้ เมื่อคำนึงถึงคำของ อาร์ดับเบิลยู ที่ว่าร่างนั้นมีลักษณะเหมือนผ้าแพรซีฟองสีเทา โดยที่เธอสามารถเห็นได้ในสภาวะปกติธรรมดา และโดยที่ไม่ได้สัมผัสหรือเปลือยตัวไปด้วยแล้ว ดูท่าทางมันก็จะกลายเป็นอีกประเด็นหนึ่งไปเสียแล้ว เท่าที่เธอบรรยายให้ฟังนั้น ร่างนี้อาจเป็นประเภทวัตถุที่สะท้อนแสง (คือไม่ได้มีแสงในตัวเอง) ก็ได้ เมื่อสรุปผลตามคำกล่าวของเธอ ก็แสดงว่าคนเราบางครั้งก็สามารถเห็นกายที่สองได้ แม้ในขณะที่กำลังตื่นหรือรู้ตัว (คือไม่ได้เปลือยสติเลย)

แต่สภาวะเช่นนั้น จะเป็นอย่างไร ข้าพเจ้าก็ยังไม่ตอบไม่ได้ เหมือนกัน

ประการที่สาม อาการสัมผัสของกายที่สอง ก็ดูไม่ต่างอะไรกับของกายเนื้อเลย คือเวลาเอามือทั้งสองมาเกาะกัน อาการสัมผัสที่เกิดขึ้นก็เหมือนกับอาการสัมผัสของมือของกายที่หนึ่งนั่นเอง ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสายใยก็เช่นเดียวกัน ข้าพเจ้าสามารถเอามือไปจับต้องและสัมผัสกาย ซึ่งไม่ใช่กายเนื้อได้และเมื่อจับแล้ว ก็รู้สึกเช่นเดียวกับเนื้อถูกเนื้อตามธรรมดาตนเอง นอกจากจะเกิดความรู้สึกเพิ่มเติมว่ามันเป็นเนื้อโป่งออกมาและมีความขรุขระคล้าย ๆ กับมีรูขนฉะนั้น ยิ่งกว่านั้นยังมีหลักฐานว่ามือของกายที่สอง สามารถถูกต้องร่างกายที่หนึ่งได้อีกซึ่งก็ได้ผลเช่นเดียวกัน (คือรู้สึกเป็นการถูกต้องเนื้อเหมือนกัน) ดังตัวอย่างในการทดลองจับนิ้วหัวแม่เท้าดูตัวอย่าง เรื่องที่มีคนมานอนทับอยู่บนหลังก็เป็นเรื่องที่น่าคิดอีกข้อหนึ่ง ในเรื่องนั้นข้าพเจ้ารู้สึกว่า กายเนื้อได้สัมผัสกับกาย ซึ่งไม่ใช่เนื้อ โดยส่วนอื่นของร่างกายนอกจากมืออีกด้วย อาจเป็นไปได้ว่าในขณะที่ออกไปแล้ว แต่ยัง

ไม่ได้ไปไกล ๆ นั้น กายที่สองก็ยังสามารถเห็นและสัมผัสของที่เป็นวัตถุในโลกนี้ได้ด้วยก็เป็นได้

ประการที่สี่ กายที่สองนี้มีสภาพยืดหยุ่นได้ และอาจจะบิดเบือนให้เป็นอย่างอื่นได้ตามความปรารถนา การที่ข้าพเจ้าสามารถยืดแขนออกได้ยาวกว่าเดิมถึงสามเท่า น่าจะเป็นประจักษ์พยานแห่งความจริงข้อนี้ได้พอสมควร จากเหตุผลนี้ เราอาจจะอนุมานได้ว่า การที่กายที่สองสามารถท่องเที่ยวไปได้เป็นระยะไกล ๆ นั้น ก็น่าจะเป็นเพราะมีสารวัตถุอะไรบางอย่างที่ยืดออกไปได้จากกายที่หนึ่งนั่นเอง กระมัง การที่กายที่สองมีอันต้องถูกดึงกลับมาสู่กายที่หนึ่งเมื่อหมดเวลาของการเดินทางแล้ว ก็น่าจะเป็นข้อยืนยันได้อีกประการหนึ่งเหมือนกัน แต่การที่กายที่สองไปปรากฏแก่สายตาผู้อื่นเป็นเหมือนผ้าผืนบาง ๆ ขึ้นหนึ่งนั้น ข้าพเจ้าก็ยังหาอะไรอธิบายไม่ได้ นอกจากว่าอาจจะเป็นเพราะมันมีความยืดหยุ่นอยู่ในตัวก็ได้ อาจกล่าวได้ว่าในเมื่อเหตุการณ์ปกติ คือไม่มีแรงอื่นเข้ามารบกวนในขณะที่ออกไปจากกายเนื้อแล้ว กายที่สองก็คง

จะมีสภาพ เป็นรูปมนุษย์อยู่เช่นเดิม ทั้งนี้ด้วยอำนาจของความเคยชินมาแต่เดิม

ประการที่ห้า มีทางที่จะเป็นไปได้เหมือนกันว่า กายที่สองอาจจะเป็นส่วนกลับของกายที่หนึ่ง (คล้าย ๆ กับภาพในกระจก) การออกไปโดยใช้แบบกลิ้งตัวออก และโดยการทดลองสำรวจดูกายเนื้อในขณะที่มันนอนหมดสติอยู่บนเตียง เป็นเครื่องยืนยันความจริงที่น่าจะเป็นไปได้ในข้อนี้ อันที่จริง ในระหว่างนั้นมีแสงสว่างน้อยไปสักหน่อย ไม่พอที่จะช่วยให้การพิสูจน์เรื่องนี้แจ่มชัด แต่การที่คลำดูพบว่า นิ้วหัวแม่เท้าที่มีตำหนิปรากฏว่า อยู่กลับข้างกันไปได้นั่น ก็เป็นเรื่องที่น่าคิดอยู่ที่เดียว ในบันทึกแห่งอื่น ๆ ก็มีเค้าความจริงว่าเรื่องนี้น่าจะเป็นไปได้เหมือนกัน ในชั้นแรกข้าพเจ้าเองก็คิดว่าเป็นเรื่องเหลวไหลเกี่ยวกับความผิดพลาดของประสาทรับรู้เสียมากกว่า เหตุผลอีกประการหนึ่งก็คือ การกลับตาลปัตรกันดังกล่าวมาแล้วนั้น อาจมีส่วนเกี่ยวข้องข้องกันกับทฤษฎีเรื่องวิญญานนิยม (antimatter) ก็ได้

ประการที่หก จากการทดสอบปรากฏว่า สายใยที่มีผู้กล่าวว่าเชื่อมโยงระหว่างกายเนื้อกับกายทิพย์นั้น น่าจะมีอยู่จริงเหมือนกัน ทั้งนี้ก็เป็นอันว่าข้อความที่กล่าวไว้ในหนังสือเกี่ยวกับวิชาลึกลับประเภทนี้ก็ย่อมจะเป็นความจริงที่เชื่อถือได้ ประโยชน์ของสายใยก็น่าจะเป็นได้ว่า กายที่สองซึ่งเป็นต้นเค้าของความคิดและสติปัญญา ย่อมทำหน้าที่ควบคุมกายเนื้ออยู่จากระยะทางไกลโดยอาศัยสายใยนี้ และเมื่อเป็นเช่นนั้น ข่าวสารและเรื่องราวต่าง ๆ ก็เดินทางติดต่อระหว่างกายทั้งสองโดยอาศัยสื่อคือสายใยนี้เอง เหตุการณ์ที่สนับสนุนความจริงข้อนี้ก็ได้แก่การที่ข้าพเจ้าต้องกลับมาเข้ากายเนื้อโดยเร็วในเมื่อครั้งหนึ่งกายเนื้อนอนในท่าผิดปกติ ทำให้การไหลเวียนของโลหิตในท่อนแขนเป็นไปไม่สะดวก และอีกครั้งหนึ่งที่บุตรสาวของข้าพเจ้ากำลังจะเข้ามาเคาะประตูห้อง ดังนั้น สายใยนี้คงจะต้องประกอบด้วยวัตถุธาตุที่สามารถยืดหยุ่นได้อย่างสูง จึงจะสามารถยืดออกได้เป็นระยะทางมหาศาล คือไม่ว่ากายที่สองจะออกไปห่างจากกายเนื้อเพียงใดก็ตาม สายใยนี้ก็ต้องยืดตามไปได้โดยไม่ขาดเลย

ประการที่เจ็ด ความสัมพันธ์ระหว่างกายที่สอง และกระแสไฟฟ้า หรือสนามแม่เหล็กไฟฟ้า ก็เป็นเรื่องที่น่าสนใจศึกษามาก จากการทดลองด้วย “กรงฟาราเดย์” ซึ่งมีกระแสไฟฟ้าเดินรอบ ก็เป็นประจักษ์พยานของความจริงข้อนี้อีกเรื่องหนึ่ง ก็คือการทำที่กายที่สองต้องหยุดอยู่เหนือถนนตอนที่ใกล้ ๆ กับบริเวณสนามของกระแสไฟฟ้าแรงสูงนั้น ก็เป็นเรื่องที่น่าคิดเหมือนกัน

บทที่ ๑๓

ขีตสำนึกและเทนิขสำนึก

เมื่อได้บรรยายถึงส่วนที่เป็นเนื้อของกายที่สอง ซึ่งไม่ใช่กายเนื้อแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าน่าจะต้องบรรยายถึงความจริงที่เกี่ยวกับว่า จิตใจของเราแสดงกิริยาอาการอย่างไร ต่อประสบการณ์ของกายที่สองนั้น

นักศึกษาทั้งหลายผู้ศึกษาค้นคว้าวิชาวิทยาศาสตร์ว่าด้วยจิตใจ (mental sciences) บางท่านอาจจะไม่เห็นด้วยกับคำศัพท์ต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าใช้มาแล้วก็ได้ ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้าไม่ได้บรรยายเปรียบเทียบถึงปรากฏการณ์เหล่านั้นในด้านวิชาจิตวิทยา (psychology) จิตเวชวิทยา (Psychiatry) และสรีรวิทยา (physiology) เลย อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าหวังว่าข้อความต่าง ๆ เหล่านี้คงจะเป็นเครื่อง

กระตุ้นให้นักวิทยาศาสตร์ หรือผู้มีจิตใจเป็นนักวิทยาศาสตร์ ทั้งหลายได้ค้นคว้าหาความจริงในด้านนี้มากขึ้นเท่านั้น

ปัญหาที่คนส่วนมากถามกันก็คือว่า “คุณรู้ได้อย่างไรว่า คุณไม่ได้ฝันเห็นไปเอง ในเรื่องเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้ว? คุณรู้ได้อย่างไรว่า มันไม่ใช่การละเมอเพื่อฝันหรือเห็นภาพหลอนไปเอง?”

อันที่จริง ข้าพเจ้าจะตอบย้อนกลับก็ได้ โดยถามทวนกลับมาว่า “ก็คุณรู้ได้อย่างไรละ ประสบการณ์ในเวลาตื่นต่าง ๆ นั้น เป็นความจริง?” แต่ในที่นี้ข้าพเจ้าไม่ต้องการจะตอบเช่นนั้น เพราะดังที่ข้าพเจ้าได้เคยกล่าวมาแล้วแต่ต้นว่า ข้าพเจ้าเองก็เคยนึกว่าเรื่องเหล่านี้เป็นการฝันเห็นหรือละเมอเพื่อพักไปเองเหมือนกับผู้ถามคิดเช่นนั้น เรื่องนี้เป็นอยู่นาน ๆ ในระยะต้น ๆ แต่ต่อมาเมื่อหลักฐานและประจักษ์พยานพอกพูนมากขึ้นทุกที ข้าพเจ้าก็ต้องกลับใจไม่สามารถกล่าวได้ว่า มันเป็นเพียงความฝันหรือการละเมอ หรือภาพลวงตาเท่านั้น

กล่าวได้ว่า ประสบการณ์เหล่านั้นต่างจากเรื่องฝันหรือเรื่องเหลวไหล ก็เพราะมีหลักฐานดังต่อไปนี้ คือ :-

- (๑) มีความรู้สึกตัวสืบท่ออยู่ตลอดเวลา
- (๒) ในระหว่างที่เกิดประสบการณ์เหล่านั้น ก็มี การตัดสินใจโดยการใช้สติปัญญา หรือด้วย อารมณ์ดังเช่นในเวลาตื่น หรือท่านอาจจะว่า เป็นการผสมผสานกันระหว่างสติปัญญา กับ อารมณ์ก็น่าจะได้
- (๓) ประสาทสัมผัสของกายที่สอง ก็มีความ สมบูรณ์ และคล่องตัว ในทุกวิถีทางเช่นเดียวกับ ประสาทสัมผัสของกายเนื้อในเวลาตื่น
- (๔) เหตุการณ์ในระหว่างปรากฏการณ์ดังกล่าวจะ ดำเนินไปเรื่อย ๆ อย่างเป็นระเบียบและมีเหตุ ผลในทางของมัน ไม่ซ้ำที่อยู่เช่นเดิมเหมือนกับ ความฝันบางครั้ง (คือแม้เมื่อกลับมาเข้า กายเนื้อแล้วนี่ก็ย้อนหลังไป ก็ยังเห็นและรับ รองแก่ตนเองว่าเป็นความจริงอยู่เสมอ ทั้งนี้ ไม่เหมือนกับในระหว่างฝันซึ่งเมื่อตื่นแล้ว นี่ก็ย้อนหลังไป ก็ปฏิเสธแก่ตนเองคือคิดว่า เรื่องเหล่านั้นไม่ได้เป็นเรื่องจริง ๆ เลย)

- (๕) ในระหว่างที่เกิดเหตุการณ์เช่นนั้น ก็มีความรู้สึกว่ เวลาได้ล่วงไปเช่นเดียวกับในเวลาตื่นเหมือนกัน

ข้อสำคัญที่พึงกล่าวในที่นี้ก็คือในระหว่างประสบการณ์เหล่านั้น ข้าพเจ้ามีความรู้สึกตัวแน่ใจว่าไม่ได้ฝัน เช่นเดียวกับความรู้สึกในเวลาตื่นที่ไม่ได้ฝันนี้เหมือนกัน และเมื่อกลับมาแล้วก็ยังรู้สึกว่าเป็นเรื่องจริงอยู่เท่าเดิม ดังนั้นความจริงข้อนี้จึงเป็นสิ่งที่ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความยุ่งยากใจมากในระยะแรก ๆ (เพราะมันเกิดมีความจริงเท่า ๆ กันในโลก ๒ โลก มีตัวตนที่จริงเท่ากัน ๒ ตัว) การที่บุคคลเกิดมีความรู้สึกว่ามีตัวตนอยู่ถึง ๒ อย่างหรือ ๒ ตัวนี้ เป็นเรื่องที่ตรงกันข้ามกับข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ทั้งหมดโดยสิ้นเชิง แต่แล้วมันก็เป็นความจริงจนได้ เรื่องนี้จึงเป็นการยากที่จะอธิบายเหตุผล ให้ผู้อื่นเห็นจริงได้ นอกจากว่าแต่ละคนจะต้องได้ประสบ ด้วยตนเองเท่านั้น

อาจเป็นไปได้ไหมว่าเรื่องทั้งหมดนี้ก็เพียงผลของการสะกดจิตตัวเอง และต่อจากนั้นก็มึเรื่องราวต่าง ๆ

ต่อกันไปเรื่อย ๆ ซึ่งทั้งหมดก็คือการละเมอเพื่อฝันไปเอง อีกนั่นแหละ ? อันที่จริง เรื่องราวต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้วนั้น ก็มีลักษณะจงใจให้น่าจะสันนิษฐานว่า เป็นการสะกดจิตตนเองแล้วเพื่อฝันเห็นอะไรไปต่าง ๆ ได้อยู่เหมือนกัน แต่ก็อย่าลืมว่า การสะกดจิตนี้ก็เป็นเรื่องที่เรายังไม่สามารถเข้าใจอะไรได้ถ่องแท้หรือถึถ้วนัก การจงใจที่กล่าวมาแล้ว อาจเป็นเหตุให้ผู้ถูกสะกดเห็นหรือรู้สึกไปเองโดยไม่มีอะไรจริง ๆ เลยก็ได้ อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าได้ระมัดระวังอยู่เสมอในการที่หลีกเลี่ยงการจงใจโดยทางอ้อม หรือการก่อให้เกิดสิ่งเร้าซึ่งจะทำให้มีภาพหลอนขึ้น ในเรื่องนี้ถ้าเราสามารถรู้เรื่องเกี่ยวกับองค์ประกอบต่าง ๆ ของการสะกดจิตดีกว่านี้แล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าเราก็คงจะสามารถวิเคราะห์ประสบการณ์ดังกล่าวได้ลึกซึ้งกว่านี้เหมือนกัน แต่ในขณะนี้ เมื่อเรายังไม่สามารถรู้เรื่อง การสะกดจิตโดยถ่องแท้แล้ว จะเหมาเอาว่าประสบการณ์ต่าง ๆ เป็น ผลของสะกดจิตไปเสียหมด ก็ไม่สมควรอย่างยิ่ง

ทีนี้ถ้าหากว่าจิตใจของบุคคลแสดงปฏิกิริยาต่าง ๆ กัน (ต่อกรณีต่าง ๆ กัน) จะมีเหตุผลหรือตัวการอะไรที่อยู่

เบื้องหลังนั้น และจะมีการแตกต่างกันเกิดขึ้นที่ตรงไหน ? อาจเป็นไปได้ว่าจิตสำนึกของแต่ละคน หรืออันที่จริงก็ หมายความว่าถึงจิตทั้งหมดของแต่ละคนก็ได้ กำลังอยู่ใน ระหว่างการศึกษาอบรมตนเองอยู่เรื่อย ๆ ทีละเล็กทีละน้อย ถ้าเรามองดูย้อนหลังไป ก็จะเห็นว่าการวิวัฒนาการนั้น อันที่จริงก็คือการที่จิตสำนึกสามารถปรับตัวให้เข้ากับ สถานการณ์และยอมรับสถานการณ์นั้น ๆ ได้ด้วยดี โดย ที่ทัศนคติดังกล่าวนั้นจะเข้าไปฝังอยู่ในส่วนลึกของจิตอีกที หนึ่ง ผลจากการนี้ก็คือจะมีการผสมผสานกลมกลืน คือ ไม่ขัดแย้งกันระหว่างจิตสำนึก จิตไร้สำนึก และจิตเหนือ สำนึก (conscious, unconscious and superconscious) โดยที่แต่ละส่วนของจิตดังกล่าวมานั้น ต่างก็ยอมรับรู้ส่วน อื่น ๆ และไม่มีการขัดแย้งกันเอง อย่างไรก็ตามการผสม ผสานกันนี้จะมีขึ้นได้ก็ในสถานะที่สองเท่านั้น จึงจะมีผล ดิจริง ๆ หากมีขึ้นในสถานะที่หนึ่งคือกายเนื้อ ผลที่จะ สังเกตได้จะไม่ชัดเจนเหมือนกับในสถานะที่สอง

ในระยะแรก ๆ ของการก้าวเข้าไปสู่สถานะที่สอง การกระทำและความคิดส่วนใหญ่จะเป็นไปโดยจิตไร้สำนึก

เกือบทั้งหมด การตัดสินใจกรณีต่าง ๆ ด้วยเหตุผลมัก
ทำไม่ค่อยได้ เพราะในตอนนั้นจิตใจจะถูกครอบงำด้วย
อารมณ์อย่างเต็มที่จนใช้เหตุผลเกือบจะไม่ได้เลย ความ
รู้สึกตามสัญชาตญาณแสดงออกมาอย่างรุนแรง ทำให้
ผู้นั้นลืมเหตุผลหรือศีลธรรมอื่น ๆ และต้องการทางสนอง
ความต้องการของสัญชาตญาณนั้น ๆ อย่างสุดกำลัง ใน
ระยะเวลาดังกล่าวนี้แหละ จะเห็นได้ว่า สิ่งที่ถูกกดทับไว้
แต่เดิมจะไหลออกมา ทำให้เราปฏิเสธอำนาจของมันไม่ได้
เลย สิ่งที่ทำนินึกว่ามันหายไปนานแล้ว และจะออกมา
ปรากฏก่อนอื่นก็คือความกลัวนั่นเอง ต่อจากนั้นสหาย
ของมันที่จะไหลหน้าออกมาแสดงอำนาจอย่างรุนแรง
พอ ๆ กัน ก็คือความต้องการทางเพศ ซึ่งเรื่องนี้ข้าพเจ้า
จะได้กล่าวถึงในบทต่อไปภายหลัง สัญชาตญาณอย่าง
หนึ่งจะคอยกระหน่ำจิตใจของบุคคลในสภาวะที่ครองกาย
ที่สองอย่างรุนแรง และจะเป็นอุปสรรคแห่งความก้าวหน้า
ในสภาพเช่นนั้นเป็นอย่างยิ่ง จากเหตุการณ์ในประวัติ-
ศาสตร์ ที่แล้ว ๆ มา เราจะเห็นว่าความกลัวและความ
ต้องการทางเพศสองอย่างนี้ เป็นตัวการสำคัญอย่างยิ่ง

ที่ทำให้เกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ ขึ้นนานาประการ ดังนั้นเมื่อบุคคล มาอยู่ในสภาพที่สอง (อันเป็นสภาพของจิตใจล้วน ๆ ไม่มี กายหยาบเป็นเครื่องถ่วงเช่นนี้) จึงเป็นโอกาสที่อารมณ์ทั้งสองอย่างนั้นจะแสดงอิทธิพลของมัน ออกมาอย่างไม่ไว้หน้าใคร ๆ เลย

แต่ในระยะต่อมา จิตสำนึกจะค่อย ๆ เริ่มเข้าดำเนินการกับความซุกมุ่นวุ่นวายของจิตใต้สำนึก โดยทำให้เกิดมีระเบียบเรียบร้อย และมีการกระทำตามวินัยหรือเหตุผลบ้างในขั้นแรก ๆ การกระทำดังกล่าวนี้เป็นการยากเหลือเชียว แทบว่าจะเป็นการเหลือวิสัยเลยทีเดียว แต่ต่อมาทั้งสองประการก็เริ่มมีการผ่อนปรนเข้าหากันได้บ้าง ทำให้มีการควบคุมสถานการณ์ต่าง ๆ ไว้ได้ดียิ่งขึ้น คือไม่ปล่อยให้อารมณ์เดินหน้าไปไม่เหลือवल้งมาเสียเลยทีเดียว แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่าจิตสำนึกจะสามารถควบคุมจิตใต้สำนึกได้ เพราะเท่าที่พอจะกระทำได้ ก็คือพยายามผ่อนปรนให้บรรเทาความรุนแรงลงบ้างเท่านั้น ถ้าท่านผู้อ่านจะถามว่าเมื่อเป็นเช่นนี้จะมีใครหรือจิตส่วนใดใหม่ ที่สามารถจะเป็นนายผู้ควบคุมความกลัว และ

ความต้องการทางเพศเป็นต้นนั้นได้อย่างเด็ดขาด ? คำตอบก็คือ จิตที่อยู่เหนือภาวะนี้ขึ้นไปซึ่งจะเรียกว่า จิตเหนือสำนึก หรือวิญญาณบริสุทธิ์ หรืออะไร ๆ ก็ได้ (Supermind, Soul, Greater Self) เรื่องชื่อไม่มีความสำคัญอย่างใด คือเราจะเรียกเป็นอะไรก็ได้

เรื่องสำคัญประการหนึ่งที่เราควรทราบไว้ด้วยในที่นี้ก็คือจิตสำนึกจะปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้านายที่กล่าวมาแล้ว โดยไม่มีข้อโต้แย้ง ในขณะที่ยังอยู่ในกายเนื้อ ความจริงข้อนี้ยังไม่ปรากฏให้เห็นชัด แต่เมื่ออยู่ในสภาวะที่สอง (คือกายที่เกิดจากใจ) แล้ว ความจริงเรื่องนี้กลายเป็นเรื่องธรรมดาสามัญที่เห็นประจักษ์อยู่เสมอ อันที่จริงจิตเหนือสำนึก (Supermind) ย่อมรู้โดยไม่มีข้อสงสัยว่าอะไรถูกและอะไรผิด แต่การที่เกิดมีปัญหาข้อขัดแย้งกันเกิดขึ้น ก็เพราะจิตสำนึกเกิดติดอึดติดปฏิเสธ คือไม่ยอมฟังคำสั่งของจิตที่มีความรู้สูงสุดนั่นเอง พฤติกรรมของจิตสูงสุดมีทางดำเนินออกมาให้เห็นหลายทางด้วยกัน แต่ส่วนมากมักเป็นไปเหนือระดับวิสัยของสัมผัสในขอบเขตแห่งประสิทธิภาพของจิตสำนึกไปเสียหมด เท่าที่เรายอม

รับกันในปัจจุบันนี้ดูเหมือนจะมีอย่างเดียวคือกรรมพันธุ์เท่านั้น แต่แม้เรื่องนี่ก็เป็นเรื่องที่ยังมีข้อบกพร่องอยู่มาก คือยังไม่สามารถทำให้เราเห็นพลังหรือกระแสของจิตสูงสุดได้อย่างเพียงพอเลย

การกระทำกับความคิดเกิดพร้อมกัน ในสภาพกายเนื้อเราต้องคิดก่อนแล้วจึงจะมีการกระทำตามมาภายหลัง แต่ในสภาวะโลกที่สอง ทั้งสองอย่างนั้นกลายเป็นอย่างเดียวกัน เกิดและดับด้วยกัน คือไม่จำเป็นต้องมีกลไกทางร่างกายมาเป็นสื่อสำหรับแปลงความคิดนั้นให้เป็นการกระทำที่หลัง ในสภาวะเช่นนั้น เราจะรู้สึกว่าเป็นความสะดวกดี ในการที่ความคิดนั้นกลายเป็นตัวการที่ดำเนินการได้ทันที คือไม่ใช่เป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการกระทำเหมือนกับในโลกนี้ ดังนั้นในสภาวะที่สองนั้น ความคิดใดประกอบด้วยอารมณ์อย่างใด ก็จะทำให้การกระทำนั้น ๆ ที่ประกอบไปด้วยอารมณ์นั้น ๆ เกิดทันที เช่นพอนึกจะไปไหนก็เกิดการเดินทางไปทันที พอคิดถึงว่าจะไปหาใครก็ไปถึงตัวคนนั้นทันทีเหมือนกัน ในทำนองเดียวกัน การที่มีการเดินทางไปในอาณาเขตที่เราเองก็ไม่ทราบว่าเป็น

แห่งหนตำบลใด และไม่เคยมีความตั้งใจมาก่อนเลยนั้น ก็คงจะเป็นเพราะความต้องการของจิตสูงสุดนี้เองก็ได้

ความคิดที่เคยชินเป็นนิสัยที่ติดมาจากกายเนื้อจะมีอิทธิพลอย่างรุนแรงต่อการกระทำในสภาวะของกายที่สองนี้อีก ดังนั้นจึงมีบ่อยครั้งที่เราจะรู้สึกประหลาดใจไม่น้อย ในการที่ตนเองเกิดมีนิสัยแปลก ๆ เกิดขึ้นใหม่ โดยอัตโนมัติถึงขนาดนั้น จริงอยู่ ความต้องการซึ่งเป็นของร่างกายโดยเฉพาะ เช่น ความหิว ความเจ็บปวดของร่างกาย และการสูบบุหรี่ เป็นต้น จะไม่มีติดมาถึงกายที่สองก็ตาม แต่ความคิดและอารมณ์เล็ก ๆ น้อย ๆ ที่เป็นนิสัยโดยเฉพาะของบุคคลแต่ละคนจะยังต้องติดตามมา ทำความรำคาญให้เกิดขึ้นอีก ตัวอย่างเรื่องนี้ท่านผู้อ่านจะเห็นได้ชัดจากตัวอย่างในบันทึกต่อไปนี้

๑๑ มิถุนายน ๑๙๖๓ เวลากลางคืน

“.....ขณะที่เขาทั้งสองเข้ามาใกล้ โดยเอามือมาจูงแขนของข้าพเจ้าไว้คนละข้างเพื่อให้เดินออกไปจากบริเวณนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นห่วงกระเป๋าเงิน (กลัวจะถูกจี้) จึง

ล้วงไปดูที่กระเป๋าเสื้อเพื่อจะคลำดูว่ามันยังอยู่ที่นั่นเป็นปกติดีหรือเปล่า แต่แล้วก็นึกขึ้นมาได้ว่าไม่มีกระเป๋า และก็อาจจะไม่มีเสื้อด้วยก็ได้ (เพราะตอนนี้มาอยู่ในโลกที่สองแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องมีเรื่องเกี่ยวกับเงินทองเหมือนอย่างโลกมนุษย์) และอันที่จริง สองคนที่มานั้นก็ไม่ได้มีเจตนาหรือสนใจเรื่องเงินเลยด้วย นี่แหละคือนิสัยของมนุษย์ที่อยู่ในเมืองใหญ่ ๆ (คือเห็นคนแปลกหน้าเดินเข้ามาหา ก็นึกว่า จะมาปล้นหรือจี้เสียเรื่อย)

ความเคยชินเล็ก ๆ น้อย ๆ มักติดตัวมาถึงโลกที่สองเช่นนี้เสมอ ฉะนั้น กว่าจะปรับตัวหรือปรับใจได้ก็ต้องใช้เวลา คือใช้สติคอยเตือนตัวเองอยู่เรื่อย ๆ พอรู้สึกตัวเสียครั้งหนึ่งแล้ว ต่อไปก็ไม่ค่อยจะมีปัญหาเรื่องนั้นมารบกวนอีก ความคิดเรื่องรูปร่างของร่างกายเราก็เช่นเดียวกัน ตัวอย่างเช่น พอเกิดนึกเกรงไปว่าจะไม่มีเสื้อผ้าสวมใส่ก็จะต้องคิดถึงเสื้อผ้ามาไว้ปกปิดร่างกายและพอดคิดก็มีเสื้อผ้าขึ้นมาตามที่คิดทันที นอกจากนั้น ตามปกติรูปร่างของท่านในกายที่สองนี้ก็เหมือนกับกายที่หนึ่งนั่นเอง ทุกอย่างทุกรายการ แม้กระทั่งรอยแผลเป็นและ

ลักษณะเส้นผมเป็นต้น นี้กล่าวถึงในเวลาปกติ คือท่านไม่ได้มีความคิดตั้งใจจะให้มันเป็นอย่างอื่น แต่ถ้าเกิดคิดเช่นนั้นขึ้นมาก็คงต้องเป็นอีกประเด็นหนึ่ง

โดยนัยกลับกัน หากนิสสัยความคิดของท่านเป็นไปในแบบอื่น ข้าพเจ้าคิดว่าท่านอาจจะบิดเบือนกายให้เป็นไปในรูปร่างอื่นก็ได้กระมัง และต่อจากนั้น เมื่อความคิดในแบบนั้นเปลี่ยนไป ร่างกายก็คงจะกลับมาเป็นร่างมนุษย์ตามเดิม ถ้าเป็นไปได้อย่างนี้จริง นิยายปรัมปราเกี่ยวกับการบิดเบือนร่างไปได้ต่าง ๆ ก็คงจะมีเค้าความจริงอยู่ไม่น้อยทีเดียว เช่น ใครคนหนึ่งเกิดความคิดอยากจะเป็นสุนัขขึ้นมา ร่างกายของเขาก็คงจะต้องเปลี่ยนไปได้ และตอนนี้คนบางคนที่มีตาเป็นสื่อซึ่งมีอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน ก็อาจจะเห็นเขาเป็นเช่นนั้นและนิยายโบราณ เรื่องมนุษย์หมาป่า ซึ่งปรากฏให้คนบางคนได้พบเห็นนั้น ก็คงจะมีความเป็นมาเช่นนี้เอง และนอกจากนั้น เรื่องสัตว์ที่มีสภาพเป็นครึ่งคนครึ่งม้า หรือครึ่งคนครึ่งแพะ ก็คงจะเป็นแบบเดียวกันอีก ที่นี้ เราอาจจะคิดให้ตนเองมีปีก และต่อจากนั้นก็บินไปได้ และเลยกลายเป็นผีค้างคาว

ดูดเลือด (vampire bat) ไปชั่วคราวก็ได้ เรื่องเช่นนี้ดูอาจเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อสำหรับคนทั่วไป แต่พอได้มีโอกาสทดลองอำนาจของความคิดในสภาวะของกายที่สองแล้ว ข้าพเจ้าก็คิดว่ามันมีทางที่จะเป็นไปได้มากอยู่เหมือนกัน

กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ในโลกใหม่ซึ่งอันที่จริงก็คือโลกเก่า (ซึ่งเกิดด้วยพลังจิตล้วน) นี้ ไม่มีอะไรที่ความคิดจะทำหรือบันดาลให้เกิดขึ้นไม่ได้ เพราะฉะนั้น ในโลกที่สองนี้จึงมีข้อควรระวังอย่างยิ่งสำหรับทุกคนที่เข้ามาทำการทดลองอยู่อย่างหนึ่ง คือจงตั้งใจให้แน่นอนว่าจะต้องการผลอะไร และต่อจากนั้นก็จงพยายามควบคุมความคิดให้ไปในแนวนั้นให้ได้

การเปลี่ยนแปลงสมรรถภาพของวิถีวิญญาน (วิถีวิญญานในที่นี้หมายถึงความรู้สึกที่ผ่านเข้ามาทาง ตา หู เป็นต้น ได้แก่ความสามารถได้ยิน เห็น ฯลฯ) เรื่องนี้เป็นเรื่องประหลาดที่สุด แต่เรายังเข้าใจกันน้อยที่สุด เมื่อเรากล่าวถึงคำว่า “เห็น” หรือ “ได้ยิน” ของกายที่สอง เราก็มักจะนึกถึงว่ามันก็คงเป็นเช่นเดียวกันกับของกายที่หนึ่งนั่นเอง เช่น การเห็น ของกายที่สอง เราก็นึกเอาเอง

ว่าคงเกิดจากภาพของสิ่งที่ถูกเห็นนั้นมากระทบตาแล้ว เกิดเป็นภาพขึ้นที่ตา ต่อจากนั้นสมองก็รับรู้ภาพนั้นอีกที หนึ่ง แต่สำหรับการเห็นของกายที่สอง เรื่องจะไม่เป็นเช่นนั้นเลย เพราะเราสามารถจะเห็นได้ โดยที่ภาพนั้นไม่จำเป็นต้องมากระทบนัยตาเลยก็ได้ เพราะว่า กายที่สอง สามารถจะเห็นได้ทุกทิศทุกทางพร้อม ๆ กัน โดยไม่ต้องหันศีรษะไปหาภาพนั้นเลย หมายความว่า การที่กายที่สองจะสามารถเห็นหรือไม่เห็นนั้นขึ้นอยู่กับจิตใจอย่างเดียว ในกรณีเช่นนี้ ข้าพเจ้าคิดว่า เมื่อได้พิจารณา ดูโดยถ่วงถี้แล้ว มันน่าจะเป็นการแผ่รังสีมากกว่าเป็นการสะท้อนของคลื่นแสงเข้ามาสู่นัยนตา ดังเช่นในกรณีของกายเนื้อ

การได้ยินก็เช่นเดียวกัน ครั้งแรก ๆ เราจะนึกว่าเราได้ยินใคร ๆ พูดให้เราฟัง แต่แล้วก็จะสังเกตได้ว่า หูของเราไม่ได้รับสัมผัสเรื่องนั้นเลย มันดูเหมือนจะเป็นในทำนองว่า จิตของเราได้รับกระแสความคิดก่อนแล้วก็แปลงออกมาเป็นคำพูดทีหลัง (ตรงกันข้ามกับกายเนื้อซึ่งได้ยินเสียงคำพูดก่อนแล้วมาแปลความหมายทีหลัง) เรื่อง

สัมผัสทางกายเท่านั้น ที่ดูเหมือนว่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับร่างกายมากกว่าอย่างอื่น ๆ ส่วนการได้กลิ่นหรือลิ้มรส ๒ อย่างนี้ จนถึงบัดนี้ ข้าพเจ้ายังไม่มีประสบการณ์เลยที่ประหลาดน่าทึ่งที่สุดก็คือการสัมผัส (หรือวิถีวิญญาณ) ของกายที่สองนี้ ไม่เป็นไปโดยอัตโนมัติเหมือนของกายที่หนึ่ง คือในกายเนื้อ บางครั้งเราอาจจะเห็นโดยไม่อยากเห็น ได้ยินโดยไม่อยากฟังเป็นต้น แต่สำหรับกายที่สองนี้ รู้สึกว่าเราจะสามารถปิดหรือเปิดสวิตช์ได้ตามใจชอบ คือถ้าไม่นึกอยากดูก็จะไม่เห็น ไม่นึกอยากฟังก็จะไม่ได้ยิน

เรื่องประหลาดอีกอย่างหนึ่งก็คือการจำคนอื่น ๆ ได้ซึ่งรู้สึกว่าไม่ใช่เป็นการจำหน้าตาหรือท่าทางเหมือนดังในโลกมนุษย์เรา แต่เป็นการจำนิสัยและความคิดของเขา ได้เสียมากกว่า แบบนี้มีส่วนดีที่เป็นการจำได้โดยไม่ผิดพลาด เพราะเป็นการล้วงเอาของจริงจากข้างในมาดู ไม่ใช่ดูจากข้างนอกอย่างผิวเผิน ถ้าจะเปรียบก็เห็นจะได้กับการที่เราจำส่วนผสมของโลหะว่ามีธาตุอะไรบ้าง หรือจำดวงดาวที่อยู่ไกลแสนไกลออกไปได้ โดยทดสอบดูส่วนผสมของมันด้วยเครื่อง Spectograph นั้นเอง การดูแบบนี้

เป็นการดูอย่างเชื่อได้ว่าไม่ผิด เพราะล้วงดูของจริงของมันจากข้างใน ไม่ใช่ดูจากลักษณะภายนอก ข้าพเจ้าสงสัยว่าการแผ่รังสีของความคิดและนิสัยของแต่ละบุคคลนั้น น่าจะเป็นสิ่งที่แต่ละคนคงจะแผ่ออกมาตลอดเวลาโดยห้ามหรือปิดสวิทช์ไม่ได้เลย เพราะฉะนั้น จึงเป็นอันว่าเวลาไปอยู่ในโลกที่สองแล้ว เราจะซ่อนนิสัยและความคิดของเราไว้ไม่ให้ใคร ๆ รู้ นั่น เป็นไปไม่ได้เลย

นอกจากนั้นก็ยังมีความสามารถที่จะติดต่อกับผู้อื่นได้ในระดับเหนือจิตสำนึก เรื่องนี้ทำได้กับบุคคลที่ยังมีชีวิตอยู่นี่เองทั้งในระหว่างเวลาหลับและตื่น คือสามารถกระทำได้ด้วยบุคคลในโลกนี้โดยที่ฝ่ายนั้นจะไม่รู้รู้สึกตัวเลย แม้แต่น้อย แต่สำหรับในสภาวะที่สองแล้ว เรื่องนี้เป็นเรื่องที่เป็นไปตามธรรมชาติอย่างแท้จริง

แต่เรื่องที่ทำให้เชื่อหรืออธิบายได้ยากก็คือหลังจากนั้นแล้วผู้ที่ได้รับการติดต่อ (ทางความคิด) ก็ลืมหมด นอกจากนั้น การติดต่อกับบุคคลที่อยู่ในสภาวะตื่นนั้นเป็นการยากมาก (กว่าในระหว่างหลับ) มันเหมือนกับว่าเราพยายามจะปลุกคนที่กำลังหลับสนิทให้ลุกขึ้นมาสนทนา

กันฉะนั้น กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือว่าในระหว่างที่บุคคลตื่น
ความสามารถในด้านนี้ของเขาก็กำลังหลับ ต่อเมื่อใดเขา
ลืมกายเนื้อ เช่นถูกสะกดจิตให้ระลึกย้อนหลังไปได้แล้ว
เขาจึงจะจำเรื่องเดิมที่ลืมไปแล้วได้

มีเรื่องที่น่าสังเกตอีกอย่างหนึ่งคือเมื่อเวลาประสบ
สถานที่ บุคคล หรือสิ่งที่เรายังไม่เคยพบและรู้จักมาก่อน
จิตจะต้องพยายามหาทางออกโดยหาคำตอบที่ใกล้เคียง
ที่สุดออกมาจนได้ โดยมากมักจะไม่น่าพอใจไปเฉย ๆ โดย
ไม่ได้หาคำตอบอย่างใดเลย คืออย่างน้อยก็หาทางเปรียบ
เทียบกับบุคคลสิ่งของหรือสถานที่ ๆ ได้เคยรู้จักมาแล้ว
และก็เพินหาคำตอบออกมาจนได้ ซึ่งในบางกรณีถ้าเขา
พยายาม วิเคราะห์การดำเนินของจิตของเราจริง ๆ ก็พอ
จะสืบสาวหาต้นเค้าได้ว่า เหตุใดจึงวิเคราะห์หรือเปรียบ
เทียบออกมาเช่นนั้น

ตัวอย่างแห่งความจริงข้อนี้ มีอยู่หลายตอนด้วยกัน
ตอนที่ข้าพเจ้า (ถอดกาย) ไปเยี่ยม มร.บานสัน ที่บ้าน
ของเขาตอนเช้าวันหนึ่ง ดูจะเป็นอุทาหรณ์อันดีได้ข้อหนึ่ง
ตอนนี้ ข้าพเจ้ามองเห็นเครื่องกำเนิดไฟฟ้าราง ๆ อยู่

ด้านหลังรถ แต่เนื่องจากเห็นไม่ชัดจึงสังเกตได้แต่เพียง
ทรวดทรงรอบนอกของวัตถุนั้นอย่างคร่าว ๆ แล้วก็
รายงานว่าเป็นรถยนต์เด็กเล่นคันหนึ่ง ซึ่งเป็นการผิด แต่
ก็เป็นการสันนิษฐานอย่างดีที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ในสภาพ-
การณ์เช่นนั้น เพราะเรื่องนั้นข้าพเจ้าไม่รู้ล่วงหน้ามา
แต่ก่อนเลย แต่พอมาถึงเรื่องเด็กและลูกเบสบอล ปรากฏ
ว่ารายงานได้ถูก ทั้งนี้เพราะเรื่องนั้นข้าพเจ้าเคยรู้มาแต่
ก่อนบ้างแล้ว แต่พอมาถึงตอนที่นางบานสันแจกจดหมาย
ที่ได้รับตอนเช้าให้แก่คนอื่น ๆ ในบ้าน เรื่องนี้จิตก็รายงาน
ผิด เพราะไปที่กัททเอาว่าสิ่งที่เห็นเป็นไฟไป แต่ในเวลา
เดียวกันจิตก็เกิดความสงสัยเหมือนกันว่าสถานการณ์
เช่นนั้นไม่สมควรจะมีเหตุการณ์เช่นนั้นเกิดขึ้นเลย
อย่างไรก็ตาม จิตก็ได้พยายามอย่างดีที่สุดแล้วที่จะหา
คำตอบออกมาให้ได้ แม้จะไม่ถูกต้องก็ต้องให้ใกล้เคียงที่สุด
โดยเทียบกับประสบการณ์และความรู้เดิมให้ได้มากที่สุด

เรื่องเห็นนิมิตว่าเครื่องบินจะตกในบทที่แล้วมาก็น่า
พิจารณาเหมือนกัน เรื่องนี้มีเบื้องหลังคือความจำเก่า ๆ
อยู่ไม่น้อย ทำให้เกิดการสับสนในการลำดับเหตุการณ์

ยิ่งขึ้นอีก เรื่องที่ถูกต้องตามความเป็นจริงก็คือการเดินทางโดยเครื่องบิน แต่จิตก็คงจะลืมนึกไปว่าก่อนจะไปถึงสนามบิน จะต้องเดินทางโดยรถประจำทางก่อน ดังนั้นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับรถประจำทาง จึงถูกจิตโมเมเอาไปรวมกลายเป็นเรื่องของเครื่องบินไปเสียเลย นี่เป็นประการที่หนึ่ง ต่อไปเวลาขึ้นไปบนรถบัส (ซึ่งคิดที่กักเอาไว้เป็นเครื่องบินนั้น) จิตเห็นคนขับยืนคอยอยู่ข้างประตูทางเข้าเนื่องจากคนนั้นมีลักษณะคล้ายใครคนหนึ่ง จิตจึงพยายาม ค้นหาจากสต็อกความจำเก่า ๆ เพื่อเปรียบเทียบดูให้ได้ และก็เป็นผลสำเร็จคือค้นจากธนาคารแห่งความจำ ก็ได้เค้าว่าน่าจะเป็นนาย ดี. ดี. แล้วต่อจากนั้นก็เลยทึกทักเอาว่าเป็นนาย ดี. ดี. เสียเลย

ความผิดพลาดอีกประการหนึ่งเกี่ยวกับหญิงที่นั่งอยู่ข้างหน้าข้าพเจ้า และการสันนิษฐานความผิดปกติเกี่ยวกับอารมณ์ของเธอ จิตกำหนดประเภทของอารมณ์ได้ถูก แต่สันนิษฐานสาเหตุผิด แต่เนื่องจากเป็นนิสัยของจิตที่จะต้องหาคำตอบให้ได้ จึงต้องสันนิษฐานไปตามเรื่องเท่าที่พอจะทำได้ ผิดหรือถูกก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง นอกจากนั้น

การที่ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการบินของเครื่องบินที่ตำผิดปกติ ก็เป็นเหตุผลสนับสนุนความจริง (คืออุปาทาน) ที่ยึดถือไว้ คืออันที่จริงนั้นรถบัสแล่นไปตามถนนลอยฟ้าซึ่งยกพื้นให้สูงขึ้นกว่าถนนที่ขนานไปด้วยกัน ทั้งนี้เนื่องจากจิตไปยึดมั่นกับความคิดว่ากำลังเดินทางโดยเครื่องบินเสีย (ถอนไม่ออก) แล้วความยึดถือดังกล่าวก็เลยทำให้เกิดวิจารณ์ต่อไปว่า ทำไมคราวนี้เครื่องบินจึงบินตำผิดปกตินี้ แสดงว่าความคิดเดิมลงรากมั่นคง ถอนไม่ได้เสียแล้ว ดังนั้นการวิจารณ์หรือสันนิษฐานอะไร ก็ไม่จำเป็นต้องอาศัยสมมติฐานอันเดิมนั้นเองโดยไม่ได้เฉลียวใจสักนิดว่า ความคิดนั้นมันผิดมาตั้งแต่ต้นแล้ว เมื่อเปลี่ยนความคิดเดิมไม่ได้ ความคิดต่อ ๆ มาก็คืออันผิดพลาดคลาดเคลื่อนไปตลอดสาย

ในระหว่างการเดินทาง เกิดมีพายุขึ้น จิตก็หาทางออกโดยบอกเป็นสัญลักษณ์ว่าเป็นไปรูปกำลังบินไปได้ สายไฟฟ้าและสายโทรศัพท์ เรื่องนี้อาจเป็นเพราะว่าจิตไม่สามารถจะแสดงผลของพายุนั้นให้เห็นเป็นภาพโดยตรงก็ได้

อาการโรคหัวใจก็เป็นเรื่องแปลกอีกเรื่องหนึ่ง อาจเป็นได้ว่า จิตได้แลเห็นล่วงหน้าถึงโรคนี้จริง ๆ แต่แล้วเนื่องจากอุปาทานเดิมมีอยู่มาก ว่าร่างกายที่ครองอยู่เป็นร่างที่มีสุขภาพดี (และได้รับคำรับรองจากแพทย์จนเป็นที่มั่นใจได้มากกว่าจะไม่มีวันเป็นโรคหัวใจได้เป็นอันขาด) ดังนั้นจึงไม่อาจรับเชื่อได้ แต่ที่นี้ดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้ว ว่าจิตจำต้องหาทางออกโดยการสรุปข้อยุติลงสันนิษฐาน อย่างใดอย่างหนึ่งออกมาจนได้ เมื่ออุปาทานของตนเองบอกว่าการป่วยเป็นโรคหัวใจเป็นไปไม่ได้แล้ว ก็เลยลงมติเอาเองว่าสาเหตุที่น่าจะเป็นไปได้อย่างยิ่งในสภาพการณ์เช่นนั้น ก็คืออุบัติเหตุจากการเดินทางโดยเครื่องบินนั่นเอง

ข้อเท็จจริงดังกล่าวมานี้ จึงทำให้ท่านผู้อ่านพอจะเห็นได้ว่า การที่จะแปรสัญลักษณ์ของเหตุการณ์หรือนิมิตที่ได้เห็นออกมาเป็นเหตุการณ์ของจริงในโลกนี้นั้น เป็นการยากอย่างยิ่ง แม้ในเรื่องพอที่จะมีทางเปรียบเทียบกับเหตุการณ์ในโลกนี้ได้อยู่บ้าง บางครั้งก็ยังเป็นการลำบากถึงขนาดนี้ ดังนั้น ถ้าเป็นเรื่องที่ไม่มีทางเกี่ยวข้องกับโลกนี้

หรือบรรยายด้วย คำพูดของโลกนี้ไม่ได้แล้ว ลองคิดดู ก็ได้ว่ามันจะเป็นการยากเย็นยิ่งขึ้นอีกสักเพียงไร กว่าจะวางสมมติฐานหรือหลักเกณฑ์พอจะให้ยึดถือเป็นแนวทางได้ ก็ต้องผ่านการลองผิดลองถูกอย่างมีหลักเกณฑ์มาแล้วหลายต่อหลายครั้ง และแม้กระนั้น หลักเกณฑ์ที่ได้มาด้วยความยากลำบากเช่นนั้น ก็ใช้ได้ผลสำหรับคนคนนั้นเป็นส่วนใหญ่ จะนำไปประยุกต์กับคนอื่นอีก ก็คงจะไม่ได้ เพราะแต่ละคนย่อมมีประสบการณ์ หรือภูมิหลังหรือพื้นจิตใจไม่เหมือนกัน ดังนั้น หลักเกณฑ์ที่ใช้ได้สำหรับคนคนหนึ่ง ก็เป็นเพียงแนวทางกว้าง ๆ เท่านั้น ไม่ใช่สูตรสำหรับรูปใช้ได้กับคนอื่น ๆ ทุกคนในทุกกรณี

ความฝันเกี่ยวกับการบินขึ้นและตกลงมาก็เป็นเรื่องที่น่าคิด ข้าพเจ้าเชื่อว่าความฝันชนิดนี้เป็นความทรงจำที่ตกค้างมาจากประสบการณ์ในสภาวะของกายที่สองนั่นเอง บ่อยครั้งที่ข้าพเจ้าฝันว่าได้บินขึ้นไปในอากาศ แต่แล้วก็ปรากฏว่าได้บินขึ้นไปจริง ๆ ในสภาวะของกายที่สอง เรื่องนี้เกิดขึ้นบ่อย ๆ โดยไม่ได้ตั้งใจจะให้เป็นอย่างนั้นเลย

อาจเป็นได้ว่าคนอื่น ๆ บางคนก็คงจะเป็นเช่นนี้ได้เหมือนกัน เป็นแต่ว่าตื่นขึ้นมาแล้วจำไม่ได้เท่านั้น

ดังนั้น ความฝันที่เกี่ยวกับขั้วรถยนต์หรือเดินทางโดยเครื่องบิน ก็น่าจะมีสาเหตุคล้าย ๆ กัน ในระหว่างที่เราตื่นอยู่ และอยู่ในสภาวะของจิตสำนึก เรารู้ว่าเราจะบินขึ้นไปโดยไม่ใช้เครื่องมือช่วยไม่ได้เลย ดังนั้น ในระหว่างฝันความเคยชินยังติดเป็นนิสัยอยู่ อุปาทานดังกล่าว จึงทำให้มีการสร้างเครื่องอุปกรณ์เป็นเครื่องบินเป็นต้น เพื่อช่วยให้เรื่องหรือเหตุการณ์เป็นไปได้สมเหตุสมผลตามอุปาทานเดิม ต่อจากนั้น พอคุ้นกับสภาวะใหม่เข้า ความคิดคำนึงเรื่องเครื่องบินก็หายไป และเครื่องบินก็หายไปด้วย และเป็นอันว่าเราสามารถเห็นขึ้นบนอากาศได้โดยไม่ต้องอาศัยเครื่องจักรกลอย่างใด แต่กว่าจิตจะคุ้นเคยและรับความจริงดังกล่าวแล้วนี้ ก็ต้องมีอาการว้าวุ่น และกระอักกระอ่วนมากเหมือนกัน

ตรงกันข้ามกับการบินขึ้น คือความรู้สึกว่า “ตก” หรือ “หล่นลงมา” โดยปกติเวลากายที่สองกลับมาเข้ากายที่หนึ่ง หรือกายเนื้อโดยปัจจุบันทันด่วน มักจะมี

ความรู้สึกว่ามีการ “ตกลงไป” เสมอ โดยนัยเดียวกัน การหยั่งลงสู่ความหลับก็มีนัยคล้าย ๆ กันนี้ คือทำให้เกิดความรู้สึกว่ามีการ “จมลงไป” สู่ความหลับ (ซึ่งตรงกันข้ามกับการ “ตื่นขึ้นมา” หลังจากการหลับได้สิ้นสุดลงแล้ว) อันที่จริง การที่บุคคลหมดสติไปด้วยสาเหตุอย่างอื่น เช่น สลบ หรือดมยาเพื่อให้หมดสติเป็นต้น ก็อาจจะเกิดความรู้สึก “จมลงไป” หรือ “ตกลงไป” ได้เช่นเดียวกัน

ระดับสติปัญญาหรือความสามารถในการรู้สึกต่าง ๆ ในขณะที่อยู่ในกายที่สองนั้น เท่าที่สังเกตดู ก็รู้สึกว่าไม่มีการเปลี่ยนแปลงอะไรอย่างเด่นชัด หมายความว่าเมื่อบุคคลออกจากกายที่หนึ่งไปถือเอากายที่สอง ก็ไม่ทำให้เขาฉลาดปราดเปรื่องขึ้นกว่าเดิมแต่ประการใด นี้กล่าวโดยทั่ว ๆ ไป อันที่จริง มีสติปัญญาแบบใหม่ในสภาวะเช่นนั้นอยู่เหมือนกัน แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่สามารถบรรยายได้ว่าจะเป็นอย่างไรรันแน่ คือยังไม่สามารถเข้าใจได้โดยถ่องแท้ ตามปกติเราก็ใช้ความรู้ความสามารถตลอดจนถึงนิสัยใจคอแต่เดิมของเรานั้นเอง เป็นเครื่องประกอบการตัดสินใจในสถานการณ์หนึ่ง ๆ แต่ก็มีเหมือนกันที่

บางครั้งเราตัดสินใจทำอะไรอย่างหนึ่งลงไปอย่างแปลกประหลาด ซึ่งเมื่อคิดตามเหตุผลของจิตสำนึกแล้ว ดูจะเป็นเรื่องเหลวไหลเต็มที แต่แล้วเหตุการณ์ในระยะต่อมาก็เป็นเครื่องรับรองว่าที่เราทำไปโดยไม่ค่อยจะมีเหตุผลนั้น กลายเป็นการถูกต้องและสมควรอย่างยิ่ง เมื่อคำนึงถึงสิ่งที่เกิดขึ้นตามมาในภายหลัง

แต่หลังจากที่ได้ทดลองมาเป็นเวลานาน และเป็นจำนวนหลายต่อหลายครั้งด้วยกัน ข้าพเจ้าก็ได้สรุปข้อยุติว่า ลำพังจิตสำนึกของเราอย่างเดียว แม้จะรวมเอาความรู้ความจำต่าง ๆ เข้าไว้ด้วยแล้วก็ตาม ยังมีความสามารถไม่พอเลย ในการที่จะเข้าใจสภาวะธรรมชาติได้อย่างถูกต้องและครบถ้วน ยังมีเรื่องราวอีกมากที่อยู่เหนือวิสัยของจิตสำนึกของเรา อย่างไรก็ตาม ก็ยังเป็น การจำเป็นที่เราจะต้องศึกษาหาความรู้และประสบการณ์ เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ (เพื่อจะได้เป็นข้อมูลที่กว้างขวางยิ่งขึ้น) ทั้งจากประสบการณ์ของตนเองและของผู้อื่น นี่แสดง ความว่าจิตสำนึกยังมีอำนาจอยู่ในวงจำกัด (คือต้องอาศัยจิตเหนือสำนึกด้วย)

ความจำ ความสามารถในด้านสติปัญญาอาจจะไม่เพิ่มขึ้นเท่าใดนักก็จริง แต่สำหรับความจำแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นคนละเรื่องทีเดียว ในระยะแรก ๆ ของการทดลอง ปรากฏว่าความเปลี่ยนแปลงที่เห็นได้ชัด ก็คือความสามารถจำสิ่งต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเกี่ยวกับบุคคล เหตุการณ์ สถานที่ หรือสิ่งของก็ตาม ซึ่งเรื่องเหล่านั้นไม่ได้มีส่วนสัมพันธ์กันกับชีวิตความเป็นอยู่หรือประสบการณ์ในโลกนี้เลย และก็ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเดินทางไปเยี่ยมสถานที่ต่าง ๆ ในภุมิที่สองหรือภุมิที่สามอีกด้วย

เหตุใดจึงเป็นไปได้เช่นนี้ ดูจะเป็นเรื่องที่น่าประหลาดมิใช่น้อย เพราะในสภาวะที่สองนั้น เราสามารถรู้สึกและนึกขึ้นมาได้เอง ตัวอย่างเช่น ข้าพเจ้าจำได้อย่างติดตาถึงสถานที่แห่งหนึ่งที่เคยอยู่ ได้เห็นถนนที่ทอดไปสู่ผืนดินแห่งนี้ อาณาเขตของที่ดิน สถานที่ที่ตั้งอยู่และภูมิประเทศโดยรอบ อันที่จริงก็ไม่ใช้ที่ดื้ออะไรนักหนา แต่ข้าพเจ้าก็ได้พยายามทำงานอย่างหนัก เพื่อเก็บเงินมาซื้อ

ที่ผืนนี้ให้ได้ และคิดอยู่เสมอว่าวันหนึ่ง จะต้องสร้างบ้าน
ชั้นบนที่ดินผืนนี้ให้ได้

นอกจากนั้น ยังมีอาคารสามหลังติดกัน ซึ่งตั้งอยู่
ที่ถนนแห่งใดแห่งหนึ่งในเมืองใหญ่แห่งหนึ่ง เป็นตึกที่เก่า
แล้วสูงราว ๘ ชั้น พื้นชั้นบนของตึกที่ติดกับสามหลังนี้
ต่อกันเป็นผืนเดียว และใช้เป็นที่นั่งเล่น มีห้องใหญ่เพดาน
สูง แต่ระดับพื้นรู้สึกว่าจะไม่เท่ากันนัก เพราะเวลาเดิน
จากหลังหนึ่งไปอีกหลังหนึ่ง จะต้องเดินลงบันได หรือไม่
ก็ขึ้นบันไดไปเล็กน้อย ข้าพเจ้าเคยมาเห็น (ในกายที่สอง)
สถานที่นี้ในบางครั้งบางคราว แต่ก็ไม่ทราบว่ามันอยู่ที่
ไหนกันแน่

ยังมีตัวอย่างอื่น ๆ อีกมาก แต่ก็ไม่ค่อยจะมีความ
สำคัญนัก นอกจากว่าสิ่งเหล่านี้เป็นผลของการทดลอง
เกี่ยวกับสภาพที่สองเท่านั้น มันจะมีคุณค่าอย่างไร ก็เป็น
เรื่องจะต้องศึกษากันต่อไป

บทที่ ๑๔

เรื่องขงวน

มีเรื่องประหลาดลึกลับบางอย่างที่ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นไปหรือเกิดขึ้นโดยไม่ได้ตั้งใจเลย แต่แล้วมันก็เกิดขึ้นได้อย่างน่าพิศวง ข้าพเจ้าขอเล่าเรื่องตามบันทึกต่อไปนี้เพื่อว่าอาจมีผู้อ่านบางท่านสามารถจะสาวหาเหตุผลเบื้องหลังของมันได้ดีกว่าข้าพเจ้าบ้าง

ต่อไปนี้เป็นเรื่องซึ่งจะว่าเกิดขึ้นในโลกที่สองหรือโลกที่สามก็ไม่เชิง

๑. วันที่ ๒๓ สิงหาคม ๑๙๖๓ ตอนเย็น

ข้าพเจ้าเอนตัวลงนอนเพื่อจะหลับพักผ่อนสักงีบหนึ่ง เมื่อตอน ๑๙.๑๗ บนเตียงในห้องพักความประสงค์

ก็ไม่ได้มีเกี่ยวกับเรื่องนอกกายเนื้อแต่อย่างใดเลย แต่พอ
เอนลงในท่านอนและหลับตา ก็รู้สึกว่ามีภาวะระเบิดซึ่งไม่มี
เสียง (soundless explosion) อย่างรุนแรงมาก กล่าว
ได้ว่าเรื่องนี้เกิดขึ้นในทันที เพราะดูเหมือนจะเป็นเวลา
ประมาณ ๒ วินาที เท่านั้น ที่ข้าพเจ้าหลับตาลงก็เกิด
ปรากฏการณ์ประหลาดนี้ แรงระเบิดทำให้ข้าพเจ้ากระเด็น
ไปชนฝาผนังห้องด้านตรงข้าม ต่อจากนั้นก็หล่นลงมา
กองบนพื้นห้อง ครั้งแรกข้าพเจ้าก็คิดว่าคงจะเกิดการ
ระเบิดอะไรสักอย่างในบ้าน เพราะสังเกตเห็นว่าคอมไฟ
ฟ้าบนเพดานแฉ่งและมีประกายสีน้ำเงินแลบออกมา
ต่อจากนั้น สายไฟก็ละลายด้วย (ที่น่าสังเกตอีกก็คือ
เมื่อตอนที่ข้าพเจ้าเอนตัวลงนอนนั้นได้ดับไฟแล้ว และ
ห้องนอนก็มีแสงสว่างเพียงสลัว ๆ เท่านั้น) ข้าพเจ้าจึงคิด
ว่า อาจจะเป็นเพราะเกิดไฟฟ้าช็อตอย่างรุนแรงขึ้นก็ได้
เพราะนอกจากนั้นยังรู้สึกว่าเกิดความสะเทือนคล้าย ๆ
กับไฟฟ้าผ่านเข้ามาในตัวด้วย ซึ่งความรู้สึกนี้ไม่เหมือน
กันเลยกับความสั่นสะเทือนก่อนที่จะเกิดประสบการณ์
นอกกายเนื้อ ซึ่งข้าพเจ้าเคยกล่าวถึงมาหลายครั้งแล้ว

ข้าพเจ้ามองไปรอบ ๆ ห้อง ก็เห็นร่างกายเนื้อของข้าพเจ้าได้อย่างถนัดชัดเจนว่ายังนอนอยู่บนเตียงตามเดิม

ตอนนี้ทำให้ข้าพเจ้าต้องเกิดความคิดใหม่ขึ้นมาอีกอย่างหนึ่ง หรือว่าคราวนี้จะเป็นการตาย ซึ่งหมายความว่าข้าพเจ้าได้ตายแล้วจริง ๆ ไม่ใช่ได้ออกมานอกกายเนื้อ ชั่วคราวแบบครั้งที่แล้ว ๆ มา ประสบการณ์คราวนี้ประหลาดมาก ดังนั้น ข้าพเจ้าอาจตายแล้ว หัวใจก็คงจะหยุดเต้นแล้ว อันที่จริงตอนนี้ยังรู้สึกงออยู่นิด ๆ จากแรงระเบิด แต่ก็ไม่ได้มีความรู้สึกตกใจหรือเสียขวัญอย่างใดคิดว่าถ้าความตายจริง ๆ เป็นอย่างนี้ ก็แล้วไป ดีเหมือนกัน

ข้าพเจ้านอนอยู่ที่มุมห้องนั้นพักหนึ่ง พยายามสำรวจใจตั้งสติเต็มที่ ลองเอามือคลำไปรอบ ๆ ก็รู้สึกคล้าย ๆ กับว่าได้สัมผัสกับพรมปูพื้นห้อง เป็นอันว่ายังอุ่นใจที่จับต้องอะไรได้ ต่อจากนั้นก็คิดขึ้นมา น่าจะลองพยายามเข้าไปในกายเนื้อตุ๊กที่ ถ้าเข้าไม่ได้ เพราะตายเสียแล้วจริง ๆ ก็ไม่มีอะไรเสียหายมากไปกว่านี้

รู้สึกว่าจะต้องทำความพยายามอย่างหนัก จึงพุงตัวให้ลอยขึ้นไปเหนือเตียงนอนแล้วก็พุงตัวลงมาเพื่อจะเข้าสู่กายเนื้อ มีอาการบิดกระตุกบ้าง ต่อจากนั้นก็รู้สึกว่าเข้ามาได้ครึ่งตัว เมื่อเป็นเช่นนี้ข้าพเจ้าก็พยายามบิดเอี้ยวตัวเลื้อยไปเลื้อยมา คล้าย ๆ กับตอนที่เราสวมถุงมือก็ต้องขยับนิ้วมือไปทางโน้นบ้างทางนี้บ้างฉะนั้น และในที่สุดก็เข้ามาในกายเนื้อได้หมดทั้งตัว

ข้าพเจ้าลุกขึ้นนั่งด้วยกายเนื้อ และเปิดไฟดูสภาพภายในห้อง ก็ไม่เห็นมีอะไรผิดปกติทั้งสภาพภายในภายนอกห้องและสภาพของร่างกาย ข้าพเจ้ารู้สึกขนลุกชูไปหมดทั้งตัว และยังรู้สึกตกใจจนตัวสั่นไม่หาย ในเหตุการณ์ระเบิดลึกลับครั้งนี้ นี้ก็ไม่ออกว่ามีสาเหตุมาจากอะไรกันแน่ และเหตุใดจึงเกิดขึ้นเช่นนั้นได้ มันจะเป็นการระเบิดในโลกที่ไม่ใช่กายเนื้อนี้ใช่ไหม ? มันจะเป็นการระเบิดจากแรงภายนอกหรือว่ามันจะเกิดจากแรงภายในบางอย่างของข้าพเจ้าเองกันแน่ ? เมื่อระลึกย้อนหลังไป ข้าพเจ้าก็คิดว่า ไม่ได้มีอะไรผิดปกติเกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้าในด้านร่างกาย จิตใจ หรืออารมณ์เลย คิดอีกทีหนึ่งมันอาจจะเป็น

ไปได้ว่า มีรังสีชนิดใดชนิดหนึ่งเดินทางผ่านมาพบข้าพเจ้า โดยบังเอิญ จึงทำให้เกิดการระเบิดโดยมันไม่ได้ตั้งใจเลย ก็เป็นได้ อย่างนี้กรรมัง ? ถ้าหากเป็นอย่างนี้จริง ๆ ลำแสงหรือรังสีนั้นอาจจะเกิดจากการทดลองของนักค้นคว้าคนใดคนหนึ่ง ซึ่งยังไม่บรรลุผลสำเร็จเต็มที่ก็ได้ คือเขาเอง ก็คงจะไม่ว่ารังสีของเขาจะมีฤทธิ์เดชอย่างไรบ้าง

๒. วันที่ ๕ พฤษภาคม ๑๙๕๙ เวลาบ่าย

วันนี้มีเรื่องแปลก คือได้ไปพบเครื่องมือที่จะขอเรียกว่า เครื่องมือ ๓ ทาง ประมาณบ่าย ๕ โมง วันนี้ข้าพเจ้าคิดว่า จะลองวิธีแบบนับ ๑ ถึง ๒๐ ดูบ้างเพื่อเป็นวิธีการพักผ่อนอีกแบบหนึ่ง ข้าพเจ้าเอนตัวนอนลงบนเตียง นึกถึงภาพตนเองในท่าของร่างกายซึ่งกำลังนอนอยู่นั้น แล้วเริ่มต้นนับ แต่ก็รู้สึกว่าจะไม่เกิดผลอย่างไร ตอนนี้ข้าพเจ้าลืมตาและมองผ่านหน้าต่างออกไปเห็นดวงอาทิตย์ ทันใดนั้นก็รู้สึกมีความสั่นสะเทือนปรากฏขึ้นช้า ๆ ข้าพเจ้าจึงหลับตา และเอนตัวลงไปในห้องนอน ขณะนี้ความสั่นสะเทือนยังคงมีอาการอยู่ที่ท้ายทอย

ข้าพเจ้าลองทำซาซึบไปมา ก็รู้สึกว่ามีผลทำให้ความสั่นสะเทือนนั้นแรงขึ้นหรือผ่อนลงไปได้ตามจังหวะ ตอนนี้อะไรความสั่นสะเทือนยังมีอยู่ในศีรษะ และรู้สึกว่า จะค่อนข้างแรงเกินไปเล็กน้อย จึงลองคิดว่าจะให้มันเคลื่อนตัวลงไปอยู่หน้าอก และต่อจากนั้นก็ให้เคลื่อนที่ไปเรื่อย ๆ ตามส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย ตอนที่ผ่านไปอยู่ที่ด้านขวา ตอนล่าง จะรู้สึกปวดแสบปวดร้อนในระดับบ้าง ไตบ้าง หรือที่ใส่ใหญ่ข้างขวาบ้าง ทั้งนี้ก็นึกคิดว่าอยากจะลอยขึ้นสักหน่อย ก็ปรากฏว่าลอยขึ้นไปได้จริง ๆ ซึ่งอันที่จริง ตอนนั้น อาจเป็นเพราะมีความคิดสอดแทรกเข้ามา ก็ได้ เป็นอันว่าข้าพเจ้าลอยขึ้นไปข้างบน ต่อจากนั้นก็พุ่งผ่านพื้นห้องลงไป ในขณะที่นั้นก็ได้ยินเสียงวงดนตรีกำลังบรรเลงเพลงอยู่ และได้รู้สึกว่าตนมาเยือนอยู่ในบ้านหลังหนึ่ง ที่ยังสร้างไม่เสร็จ โดยยังไม่ได้มีวงกบหน้าต่าง นอกจากนั้น ก็มีวัตถุก่อสร้างชิ้นต่าง ๆ วางระเกะระกะอยู่บนพื้นรอบ ๆ บริเวณ เป็นคล้าย ๆ กับในชนบท มีต้นไม้ และทุ่งนา ส่วนบ้านหลังนี้อยู่ที่ไหล่เขา มองลงไปเห็นหุบเขาเล็ก ๆ ที่บนพื้นห้องมีเครื่องมือชนิดหนึ่งวางอยู่

ยาวประมาณ ๑๘ นิ้ว ความรู้สึกบอกว่าเจ้าเครื่องมือนี้
ได้วางทิ้งไว้ชั่วคราว ในระหว่างที่เขากำลังไปกินอาหาร
กลางวันกัน ข้าพเจ้าจึงหยิบมันขึ้นมาดูด้วยความ
ประหลาดใจ เพราะคิดว่ายังไม่เคยเห็นเครื่องมืออะไร
แบบนี้เลย มันมีรูปร่างยาว ๆ มีปุ่มอะไรติดอยู่ ๓ ปุ่ม
ห่าง ๆ กัน ข้าพเจ้าหยิบมันขึ้นมา และมองดูคือเล็งไป
ตามความยาวของมัน ปรากฏว่าบังเอิญเล็งไปตรงที่ชาย
คนหนึ่งที่อยู่ภายนอกเจดีย์งเข้าทันที ซึ่งความจริง
ข้าพเจ้าไม่ได้เห็นชายผู้นี้มาก่อนเลย คนนั้นได้หันกลับมา
และเห็นข้าพเจ้าเข้า เขาได้เคลื่อนตัวออกไปจากศูนย์เล็ง
นั้น หายไปสักครู่ ต่อมาก็ปรากฏตัวขึ้นข้าง ๆ ประตู
และเดินยิ้มมาหาข้าพเจ้า เมื่อเห็นข้าพเจ้าถือเครื่องมือ
อยู่ เขาได้บอกว่า เขาจะแนะนำวิธีใช้ให้แก่ข้าพเจ้า เขา
ได้ชี้ไปที่หลอดยาวที่อยู่ด้านหน้าและบอกว่า เราสามารถ
จะเล็งศูนย์ไปยังที่ไหนก็ได้ โดยเลื่อนกระบอกนั้นเข้า ๆ
ออก ๆ เพื่อกระระยะให้ได้แน่นอน คือถ้าต้องการให้ลำแสง
กว้าง ก็เคลื่อนศูนย์ห่างจากตัวออกไป ถ้าต้องการให้ลำ
แสงแคบ ก็เคลื่อนศูนย์เข้ามาหาตัว

เขาได้บอกให้ข้าพเจ้าเลี้ยงสุนัขไปยังชายอีกคนหนึ่ง ซึ่งอยู่ห่างไกลออกไปมาก ชายคนนี้นำลึงนั่งสนทนากับใครอีกคนหนึ่งอย่างสนุกสนาน เขาบอกให้ข้าพเจ้าเลื่อนกระบอกออกไปเพื่อให้ได้ลำแสงแคบเข้า ข้าพเจ้าลองทำตาม และเลี้ยงเครื่องมือขึ้นไปยังชายคนนั้น ทำนองเดียวกันกับที่ที่เราเลี้ยงปืนจะนั้น แต่ก็ไม่เห็นมีอะไรออกมาจากกระบอก หรือเครื่องมือยาว ๆ อันนั้น ไม่มีทั้งลำแสงหรือรังสีอะไรเลย แต่ก็ปรากฏว่าชายคนนั้นผวาออกไปข้างหน้า และล้มพับลงเสมือนกับว่าถูกฆ่าตาย ข้าพเจ้าหันกลับมาหาชายผู้ที่สอนข้าพเจ้าด้วยความตกใจ เพราะคิดว่าตนได้เป็นผู้ร้ายฆ่าคนไปโดยไม่ได้ตั้งใจเสียแล้ว แต่เขายิ้มและบอกให้ข้าพเจ้าเลี้ยงไปยังชายคนที่ล้มพับลงเสมือนตายนั้นใหม่ คราวนี้ให้เลื่อนกระบอกเข้ามาหาตัว เพื่อให้เกิด ลำแสงกว้างขึ้น พอข้าพเจ้าทำเช่นนั้นก็ปรากฏว่า ชายคนที่ทำท่าเหมือนกับว่าตายแล้วนั้น กลับลุกขึ้นมานั่งได้ตามเดิมและสนทนากับอีกคนหนึ่งต่อไปตามปกติคล้าย ๆ กับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลยจะนั้น

ชายผู้สอนข้าพเจ้าจึงพาข้าพเจ้าออกไปยังชายคนที่ถูกเลี้ยงนั้นและถามว่า มีอะไรเกิดแก่เขาหรือเปล่าเมื่อครู่นี้ เขามองหน้าข้าพเจ้าด้วยความสนเท่ห์ และตอบว่าไม่เห็นมีอะไรผิดปกติเกิดขึ้นแก่เขาเลย ข้าพเจ้าถามเขามากกว่า เขาไม่ได้รู้สึกตัวว่าหลับไปบ้างหรือ เขาก็นิ่งย่นตอบว่า ไม่มีเลย และหันไปสนทนากับเพื่อนของเขาต่อไป

ชายคนที่ข้าพเจ้าพบครั้งแรกยิ้ม และพาข้าพเจ้าไปยังอีกด้านหนึ่งของบ้านหลังนั้นที่หันออกไปสู่หุบเขา โดยบอกว่าเครื่องมือนี้ยังทำอะไรอื่นได้อีก เขาได้ชี้ให้ข้าพเจ้าดูกองไฟเล็ก ๆ กองหนึ่ง ซึ่งอยู่ห่างออกไปประมาณ ๓๐๐ หลา มีควันพุ่งสูงขึ้นเล็กน้อย เขาบอกให้ข้าพเจ้าใช้ลำแสงชนิดแคบแล้วเล็งไปที่กองไฟ ข้าพเจ้าทำตามทันทีนั้นก็ปรากฏว่าไฟดับลง ดูเหมือนว่าจะดับทันทีจะมีเหลืออยู่ก็แต่เพียงควันเล็กน้อยอยู่ประเดี๋ยวหนึ่งแล้วก็หายไปด้วยเหมือนกัน

ด้วยความตื่นเต้น ข้าพเจ้าถามเขาว่า เครื่องมือนี้ทำงานได้อย่างไร เขาได้อธิบายว่า มันมีสามส่วน ส่วนกลางเป็นคอยล์ (Coil) ซึ่งเป็นต้นกำเนิดพลัง พลัง

ต้นกำเนิดพลังมีแผ่นครีบบสามแผ่น มีไว้สำหรับป้องกัน
ผู้ใช้เครื่องมือนี้ เขาเอามือลูบมันให้เห็น ปรากฏว่า
มันงอได้ ข้าพเจ้ากล่าวว่ามันคล้าย ๆ กับจะเป็นต้นโอค
(Tree OAK) ขนาดใหญ่ เขาได้กล่าวด้วยความตื่นเต็นว่า
“ใช่แล้ว ต้นโอค”

ขณะนี้ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะต้องกลับเพราะอยู่ต่อไปไม่ได้
แล้ว จึงกล่าวลาและบอกขอบคุณเขา เขาได้บอกว่า จะ
พบข้าพเจ้าอีกที่แห่งหนึ่ง ซึ่งจะเป็นที่ไหนข้าพเจ้าก็จำชื่อ
ไม่ได้เสียแล้ว แต่รู้สึกว่าในใจยังจำภาพสถานที่นั้นได้ดี

ข้าพเจ้ากลับไปที่ห้องที่เห็นแต่เดิมใหม่ และออก
เดินทางกลับโดยใช้วิธีเหินขึ้น ต่อจากนั้นคิดว่าได้ผ่านชั้น
มาประมาณ ๓ หรือ ๔ ชั้น แล้วก็หยุด ดูสภาพที่นั่นคล้าย
กับจะเป็นที่ทำงานของข้าพเจ้า แต่ปรากฏว่าว่างเปล่า
ไม่มีเครื่องเฟอร์นิเจอร์อยู่เลย แม้กระทั่งเตียงนอน และ
ก็ไม่มีร่างกายเนื้อของข้าพเจ้าด้วย จึงเกิดความรู้สึกขึ้นมา
ว่านี่เรามาผิดที่เสียแล้ว และก็รู้ว่าจะต้องขึ้นไปอีกจึงจะถึง
ห้องของข้าพเจ้า ต่อจากนั้นจึงได้เหินขึ้นไปอีกประมาณ
๘ หรือ ๑๐ ชั้น และได้มาเข้าห้องของตนโดยถูกต้อง

โดยเข้าร่างกายเนื้อตามเดิม คราวนี้มีการขัดข้องอยู่
หน่อยหนึ่ง คือแขนข้างหนึ่งเข้าไม่ค่อยสนิท แต่ในที่สุด
ก็เข้าได้หมดทั้งตัวอย่างเรียบร้อย

ข้าพเจ้าลืมตาขึ้นและลุกขึ้นนั่ง ดูนานาฬิกา ก็ปรากฏ
ว่าครั้งนี้ออกไป ๑ ชั่วโมง ๕ นาที เพื่อกันลืม ข้าพเจ้า
ลองสังเกตภาพเครื่องมือที่ใช้ได้สามอย่างดู คือเครื่องมือ
ที่ทำให้คนหลับปลุกให้ตื่น และดับไฟได้ด้วย คิดว่าวัน
หนึ่งถ้ามีเวลาอยากจะทดลองทำดูบ้าง

๓. วันที่ ๑๑ มีนาคม ๑๙๖๑ เวลากลางวัน

อันที่จริง ข้าพเจ้าคิดว่าได้กลับมาเข้ากายเนื้อตาม
ปกตินั่นเอง แต่พอลืมตาขึ้น ก็ปรากฏว่ามานอนอยู่บน
เตียงที่ไหนก็ไม่ทราบได้ ข้อสำคัญก็คือมีหญิงคนหนึ่งอยู่
ข้างเตียงด้วย พอเธอเห็นข้าพเจ้าตื่นขึ้น เธอก็ยิ้มให้
นอกจากนั้นยังมีหญิงสูงอายุอีกคนหนึ่งยืนอยู่ข้างหลัง
เธอด้วย ทั้งสองคนแสดงความยินดีที่ข้าพเจ้าฟื้นขึ้นมา
หลังจากที่ได้นอนป่วยอยู่เป็นเวลานาน และบัดนี้อาการ
ของข้าพเจ้าคงจะหายดีแล้ว ทั้งสองคนได้ช่วยกันพยุง

ข้าพเจ้าออกจากเตียง ในขณะที่ ข้าพเจ้าแต่งตัวใส่ชุด คล้าย ๆ กับจะเป็นเสื้อคลุม เมื่อได้ยินเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็รู้ ได้ทันทีว่า ทั้งสองคนเข้าใจผิดเสียแล้ว จึงบอกแก่เธอ ทั้งสองว่า ข้าพเจ้าเป็นคนอื่นไม่ใช่คนที่เธอรู้จัก แต่เธอ กลับหัวเราะใหญ่ และกล่าวว่า ข้าพเจ้ายังไม่หายจาก การเพื่อดี ข้าพเจ้าถามว่า วันนั้นเป็นวันที่เท่าไร เธอ ทั้งสองยิ้มอย่างเข้าใจ คล้าย ๆ กับจะคิดว่าข้าพเจ้ายัง ปรับตัวให้เข้ากับเธอไม่ได้ดี ซึ่งก็เป็นความจริงเหมือนกัน ข้าพเจ้าคิดว่าอยากจะขอ ให้เธอนำปฏิทินมาให้ดู แต่แล้ว ก็ระงับไว้เสียได้ เพราะคิดว่าลองหาทางรู้เอาเองจะดีกว่า ข้าพเจ้าถามหญิงสาว ซึ่งดูท่าทางจะเป็นภรรยาของ ข้าพเจ้า หรืออันที่จริงอาจจะเป็นภรรยาของร่างกายของ ใครคนหนึ่งที่ข้าพเจ้าเผลอเข้าไปแทรกอยู่ก็ได้ เธอก็ตอบ ว่าปีนั้นเป็นปี ๑๙๒๔ โดย คิดตามวิธีคิดแบบกรีก ซึ่งเป็นแบบไหนก็ไม่รู้ เพราะเกิดมาก็ไม่เคยได้ยิน

ข้าพเจ้ารู้สึกตัวว่าจะอยู่ต่อไปไม่ได้แน่แล้ว จึงลุก ออกเดินไปที่ประตู เพื่อไปยังที่โล่งแจ้งข้างนอก โดยไม่ฟัง เสียงคัดค้านของทั้งสองคน พอถึงที่โล่งแจ้ง ก็พยายาม

จะเห็นขึ้นไปบนฟ้า แต่ปรากฏว่า ทั้งสองคนวิ่งมาดึงตัวข้าพเจ้าไว้ เรื่องนี้ทำให้ข้าพเจ้ากลัวใจมาก เพราะรู้ว่าเข้ามาผิดที่เสียแล้ว ทันใดนั้นก็นึกถึงวิธีการหายใจขึ้นมาได้ จึงเริ่มหายใจทางปากโดยอ้าปากไว้ครึ่งหนึ่ง ปรากฏว่าสามารถลอยขึ้นได้อย่างช้า ๆ เหนือตึก แต่ก็ยังรู้สึกวาททั้งสองคนยังพยายามดึงตัวข้าพเจ้าอยู่ตลอดเวลา ข้าพเจ้าหายใจหนักขึ้นทุกที จนกระทั่งในที่สุดก็เห็นสีน้ำเงินล้อมรอบตัวอยู่ทุกด้าน ทันใดนั้นข้าพเจ้าก็หยุด และมองไปรอบ ๆ จึงเห็นภูมิประเทศเป็นชนบทมีบ้านอยู่ห่าง ๆ กันเป็นระยะ ดู ๆ ก็เป็นภาพที่คุ้นตาดี และรู้สึกว่า จะมองเห็นบ้านของข้าพเจ้าแล้ว จึงพุ่งตัวลงมา และในขณะต่อมาก็ปรากฏว่าเข้ามาสู่กายเนื้อของตนเองได้โดยสวัสดิภาพ จากนั้นก็ลุกขึ้นนั่งเหลียวมองไปมารอบ ๆ ด้วยความรู้สึกโล่งอกว่า ในที่สุดก็มาถูกที่แล้ว

๔. วันที่ ๑๗ สิงหาคม ๑๙๖๐ เวลากลางวัน

ครั้งนี้เป็นความพยายามที่ผิดพลาดไปหน่อย คือผิดไปนิดเดียว แต่ทว่าผลของความผิดนั้นรู้สึกว่าจะไม่ผิด

เลย ประมาณ ๒๓.๑๐ น. ข้าพเจ้าอยู่ในห้องนอน และทดลองโดยการนับ ๒๐ แบบที่กล่าวมาแล้ว ขาออกก็นึกว่าจะไปเยี่ยม แอคนิว บานสัน สักหน่อย แต่แล้วเกิดอะไรขึ้นก็ไม่ทราบได้ ทำให้รู้สึกตัวในตอนนั้นว่าได้กลับมาเข้ากายเนื้ออีกเกือบจะทันที แต่แล้วห้องนั้นก็กลับกลายเป็นห้องของใครก็ไม่ทราบ และข้าพเจ้าก็กลับมายืนอยู่ได้แทนที่จะนอนอยู่เหมือนครั้งก่อน ๆ ทุกครั้ง และพร้อมกันนั้น ก็มีชายรูปร่างสูงใหญ่ผู้หนึ่ง ช่วยพยุงข้าพเจ้าไว้ทางด้านซ้าย ชายคนนี้สูงกว่าข้าพเจ้ามาก และบ่าของเขาดูเหมือนว่าจะมีแสงเรืองด้วย ส่วนทางด้านขวามือก็เป็นสตรีสาวผู้หนึ่ง ซึ่งช่วยพยุงข้าพเจ้าไว้เหมือนกัน ทั้งสองคนกำลังพยายามจะให้ข้าพเจ้าเดินไปมารอบ ๆ ห้อง ซึ่งปรากฏว่าข้าพเจ้าทำตามด้วยความลำบากมาก ซึ่งเป็นเหตุให้ต้องช่วยกันพยุงข้าพเจ้าไว้คนละข้าง ทั้งสองคนพูดอะไรเกี่ยวกับมือของข้าพเจ้าว่า มีอะไรผิดปกติ ทั้งสองคนนี้ท่าทางก็ไม่ใช่ศัตรูแต่อย่างใด แต่ข้าพเจ้าก็รู้ดีว่ามาผิดที่เสียอีกแล้ว คิดดังนั้นข้าพเจ้าจึงเงยศีรษะขึ้น และทำท่าเหินขึ้นไป และออกมาจากที่นั้น

โดยเร็ว ซึ่งข้าพเจ้าก็ไม่ทราบเหมือนกันว่ามันเป็นที่อะไร และอยู่ที่ไหน แต่หลังจากนั้นครู่หนึ่ง ข้าพเจ้าก็กลับมา เข้ากายเนื้อของตนได้ หลังจากนั้นได้มองไปมาโดยรอบ ๆ อย่างระมัดระวัง คราวนี้ไม่ผิดที่แล้ว เพราะห้องนั้นเป็น ห้องของข้าพเจ้าจริง ๆ คินนี่คิดไปคิดมาอยู่นาน กว่า จะ หลับลงได้

๕. วันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๑๙๖๐ เวลากลางคืน

เรื่องต่อไปนี้เป็นเรื่องผิดปกติที่ข้าพเจ้าจะไม่ลืมได้ โดยง่าย ทั้ง ๆ ที่ไม่แน่ใจตัวเองเหมือนกันว่าอยากให้เกิด ข้าขึ้นอีกหรือเปล่า คินนี่ข้าพเจ้านอนดิ๊กมาก ประมาณ ๒ น. และรู้สึกเหน็ดเหนื่อยมากด้วย ความสั่นสะเทือน เกิดมีมาเองโดยไม่ได้ตั้งใจปลุกเลย ดังนั้นจึงคิดว่า เห็นว่าจะต้องทำอะไรสักอย่างหนึ่งแทนการพักผ่อนเสียแล้ว หรือว่าสิ่งที่จะทำต่อไปนี้ เป็นการพักผ่อนไปในตัวก็อาจ เป็นได้กระมัง ข้าพเจ้าออกมาจากกายเนื้อได้โดยง่าย และ ไปโน่นมานี่หลายแห่งด้วยกันแห่งละนิดละหน่อย แต่เนื่อง จากยังนึกว่าร่างกายต้องการพักผ่อนบ้าง จึงพยายาม

จะกลับมาเข้ากายเนื้อดังเดิม พอนึกถึงกายเนื้อที่นอนอยู่บนเตียง ก็ปรากฏว่ากลับมาเข้ากายเนื้อทันที แต่พร้อมกันนั้นก็รู้ว่าคราวนี้มีอะไรผิดปกติเสียแล้ว คือรู้สึกว่่าที่ขามีอะไรมาตึงไว้ เมื่อลืมตาขึ้นดู ก็เห็นมีคนสองคนในห้องนั้นเป็นชายหนึ่งคน และหญิงอีกหนึ่งคนสวมเครื่องชุดขาว ซึ่งเป็นคนเครื่องแบบนางพยาบาล ทั้งสองคนกำลังพูดกันเบา ๆ ห่างออกไปจากเตียงที่ข้าพเจ้านอนอยู่เล็กน้อย

ต่อมาอีกครู่หนึ่ง ทั้งสองคนก็หยุดพูดกัน และหญิงผู้เป็นพยาบาลก็ออกจากห้องไป ส่วนชายผู้นั้นเดินเข้ามาที่เตียงข้าพเจ้า ตอนนี้อย่างไร ข้าพเจ้าชักใจไม่ดี เพราะไม่รู้ว่าเขาจะทำอะไร เขาเข้ามาจับแขนข้าพเจ้าไว้อย่างมั่นคง แต่ว่าอย่างสุภาพ และก้มลงมามองดูข้าพเจ้าด้วยนัยน์ตาที่เบิกโตเป็นประกาย ข้าพเจ้าพยายามจะเคลื่อนไหวแต่ที่ร้ายที่สุด ก็คือ กลับเคลื่อนไหวกระดูกกระดูกตัวไม่ได้เลย รู้สึกคล้าย ๆ กับว่ากล้ามเนื้อทั่วร่างกายเป็นอัมพาตไปหมด แต่ในใจข้าพเจ้าก็พยายามดิ้นรนอยู่ตลอดเวลา เมื่อเขาก้มลงมาดูข้าพเจ้าอย่างใกล้ชิด

แต่แล้วข้าพเจ้าก็ต้องประหลาดใจ ที่เขาได้ก้มลง
จุมพิตข้าพเจ้าที่แก้มทั้งสองข้าง จนทำให้ข้าพเจ้ารู้สึก
ถึงหนาวของเขาได้ถนัด และข้าพเจ้าก็ได้สังเกตเห็นว่า
นัยน์ตาที่เป็นประกายของเขานั้น ก็คือมีน้ำตาคลออยู่
นั่นเอง ต่อจากนั้นเขาก็ปล่อยมือข้าพเจ้า ยืนตัวตรงแล้ว
ก็เดินออกไปจากห้อง

อันที่จริง ที่แรกข้าพเจ้าก็คิดว่าตนเองคงจะเป็นลม
หมดสติและภรรยาข้าพเจ้าคงจะพามารักษาตัวที่โรงพยาบาล
เพราะสภาพแวดล้อมก็มีท่าทางว่าน่าจะเป็นเช่นนั้น แต่
บัดนี้ข้าพเจ้ากลับคิดว่า ภรรยาของข้าพเจ้าไม่ได้นำ
ข้าพเจ้ามาโรงพยาบาลเสียแล้ว และก็รู้ด้วยว่าชายผู้นี้
เป็นคนแปลกหน้าที่ข้าพเจ้าไม่รู้จักมาก่อนเลย และใน
ที่สุดข้าพเจ้าก็มาผิดที่อีก เมื่อเป็นเช่นนี้ ก็เห็นชัดว่า
ข้าพเจ้าจะต้องกระทำอย่างหนึ่งจนได้ แต่จะทำอย่างไรดี
เพราะบัดนี้ข้าพเจ้ากระดูกกระดูกตัวไม่ได้เลย แต่ครั้ง
แล้ว ก็เริ่มได้ยินเสียงซัด เบา ๆ ในศีรษะ ดังนั้นข้าพเจ้า
จึงตั้งใจไว้ที่นั่น และพยายามเร่งให้มันดังมากขึ้น จน
กระทั่งมันกลายเป็นความสั่นสะเทือน จากนั้นข้าพเจ้า

ก็พยายามยกตัวเองออกอย่างค่อย ๆ ปรากฏว่าเป็นผลสำเร็จ คือลุกออกมาได้จริง ๆ และต่อจากนั้นไม่นานก็มาเข้ากายเนื้ออีกกายหนึ่ง

ตอนนี้ชักใจไม่ดี เพราะไม่รู้ว่ากายเนื้อครั้งที่สองนี้จะเป็นของเราเองหรือของใครอื่นก็ไม่ทราบ จึงค่อย ๆ เอามือคลำเตี๋ยงไปที่ละน้อย ๆ ทันใดนั้น ก็ได้ยินเสียงคันทูข้างนอกห้อง ลืมตาขึ้นก็รู้สึกว่่าห้องนั้นมีด ลองเอื้อมมือไปที่สวิตช์ไฟ ซึ่งถ้าเป็นบ้านของข้าพเจ้าจริงมันก็ควรจะอยู่ที่นั่น จริงนั่นแหละ ข้าพเจ้าควานไปพบสวิตช์ไฟ เปิดไฟขึ้น และแล้วก็ถอนใจด้วยความโล่งอก คราวนี้มาเข้าร่างไม่ผิดแล้ว

๖. วันที่ ๗ มิถุนายน ๑๙๖๓ เวลากลางคืน

ขณะที่ออกไปนอกบ้าน (ด้วยกายที่สอง) ข้าพเจ้าเห็นหญิงผู้หนึ่งผู้ซึ่งกำลัง “บิน” เหมือนกัน เธอได้บอกข้าพเจ้าว่าให้ระวัง อย่ากลับซ้ำเกินไป เพราะเมื่อเวลาขากลับจะลำบาก ต่อจากนั้นเรา (คือข้าพเจ้ากับหญิงผู้นั้น) ก็เข้าไปใกล้สถานที่ ซึ่งดูเหมือนว่าจะเป็น

โรงพยาบาลขนาดใหญ่แห่งหนึ่ง เราได้ผ่านเข้าประตูไปอย่างสะดวกโดยไม่ต้องเปิดประตูเลย ทั้งนี้เพื่อหลีกเลี่ยงยามเฝ้าประตูผู้ซึ่งคอยตรวจตราดูผู้ที่จะไปถึงช้ากว่ากำหนด ซึ่งหมายความว่าผู้นั้นอาจถูกลงโทษด้วย พอเข้าไปภายในโรงพยาบาล ข้าพเจ้ากับเธอก็แยกทางกัน และทันใดนั้นก็มิชายคนหนึ่ง ทำทางคล้าย ๆ กับจะเป็นแพทย์เข้ามาบอกว่าเขาจะดูแลข้าพเจ้าเอง โดยบอกว่าข้าพเจ้าควรจะรออยู่ที่ห้องทำงานห้องที่สองด้านขวามือก่อน ข้าพเจ้า ทำตามเขาอย่างงง ๆ เพราะยังไม่รู้ว่านี่มันที่อะไรกัน เพราะในแต่ละแห่งก็เห็นมีคนหลายคนพูดสนทนากันอย่างเอาการเอางาน จึงไม่มีใครสังเกตเห็นข้าพเจ้าเลย ขณะที่กำลังรออยู่ ก็มีชายคนหนึ่งมาตรวจข้าพเจ้า และกล่าวว่า ข้าพเจ้าจำต้องได้รับการรักษาพยาบาล ต่อจากนั้นเขา ก็พูดถึงวิธีการรักษาบางอย่างซึ่งข้าพเจ้าฟังแล้วก็ไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าถามเขาว่า เหตุใดจึงต้องรักษาข้าพเจ้าด้วย เขาก็ตอบว่า ทั้งนี้เพื่อสากลจักรวาล หรืออาจจะเป็นมนุษยชาติทั้งมวลก็ได้ จะได้พัฒนาและก้าวหน้าไปเรื่อย ๆ ข้าพเจ้าถามเขาว่าทำไมจึงจะต้องมีการปรับปรุงก้าวหน้า แต่เขาไม่ตอบ ข้าพเจ้า

รู้สึกไม่ค่อยสบายใจนักในเรื่องการรักษาที่เขาบอก ต่อมาไม่ช้าก็รู้สึกว่าจะต้องกลับเข้ากายเนื้อ จึงรีบกลับมาได้ โดยไม่มีเหตุการณ์ผิดปกติอย่างใด

๗. วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๑๙๖๑

เวลาบ่ายและกลางคืน

ในระหว่างการเดินทางไปที่แหลมคีอด ข้าพเจ้าได้เดินทางมาถึง ไฮอันนิส และรู้สึกเพลีย ตอนนั้นเป็นตอนบ่าย จึงนอนลงเพื่อจะพักผ่อน ในระหว่างนั้นก็เกิดออกปจากกายเนื้อได้เอง และรู้สึกตัวว่า มาลอยอยู่ที่อาณาเขตหลังบ้านแห่งหนึ่ง ใกล้โรงรถ มีสุนัขเลี้ยงแกะพันธุ์เยอรมันขนาดใหญ่ตัวหนึ่งอยู่ในสนาม พอมันเห็นข้าพเจ้า มันก็เห่ายกใหญ่ ทันใดนั้นมีชายคนหนึ่งเลี้ยวมุมบ้านมา พร้อมกับชักปืนขึ้นเล็งมาที่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงถอยกลับทันที โดยลืมนึกไปว่าลูกปืนไม่สามารถจะทำอันตรายข้าพเจ้าได้เลย เมื่อกลับมาแล้ว ข้าพเจ้านอนนึกถึงเรื่องนี้อยู่ แต่ก็นึกอะไรไม่ออกมากนัก นอกจากว่าชายคนนั้นดูเหมือนจะเป็นคนร่างสูงมาก

ค่านั้น หลังจากเข้านอนแล้ว ปรากฏว่ามีความ
ลึนสะเทือนอีกและข้าพเจ้าก็ออกไปจากกายเนื้อมา
ลอยอยู่เหนือบ้านหลายหลัง พร้อมกับนึกในใจว่าจะทำ
อย่างไรต่อไปดี ก็พอดีชายคนร่างสูงคนเดิมเผลอมาขวาง
หน้าไว้ ข้าพเจ้ารู้สึกในใจว่าเขาเป็นคนมีกำลังแข็งแรง
เขาได้ถามว่าเหตุใดข้าพเจ้าจึงต้องการจะพบท่าน
ประธานาธิบดี ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าแปลกใจมาก เพราะ
ข้าพเจ้าไม่เคยต้องการจะพบไอเซ็นฮาวเลย (ข้าพเจ้าคิด
เอาเองว่า คงจะหมายถึง ไอเซ็นฮาว) แต่ข้าพเจ้าก็มี
ความคิดอยู่เหมือนกันเกี่ยวกับโครงการสันติภาพ จึง
บอกเขาไปเช่นนั้น เขาถามว่า แล้วเขาจะรู้ได้อย่างไรว่า
ข้าพเจ้าจะติดต่อสหรัฐอเมริกา ข้าพเจ้าตอบไปทั้งที่
กำลังงง ๆ อยู่ นั่นเองว่า เรื่องราวเกี่ยวกับข้าพเจ้ามีอยู่
แล้วที่วอชิงตัน หลังจากนี้ก็อยู่ครู่หนึ่ง เขาก็กล่าวว่า
ข้าพเจ้ายังพบท่านประธานาธิบดีตอนนี้ไม่ได้ ข้าพเจ้า
จึงแสดงความเห็นใจ และกลับมาเข้ากายเนื้อ เมื่อกลับ
มาแล้ว ข้าพเจ้าจึงนึกได้ว่าต่อนั้นไอเซ็นฮาวไม่ได้เป็น
ประธานาธิบดีแล้ว และทันใดนั้นก็เกิดรู้สึกขึ้นมาเองว่า

ประธานาธิบดีคงจะมีผู้ให้ความคุ้มครอง ที่แลไม่เห็นตัว เป็นแน่ หรืออาจจะเป็นผู้คุ้มครองใจมากกว่าร่างกายก็ได้ จึงคิดว่าประธานาธิบดีอาจเดินทางมาที่ไฮอันนิส สุด สัปดาห์นั้นก็ได้ จึงลงบันไดมาชั้นล่าง ค้นหนังสือพิมพ์ที่ ออกในตำบลนั้นมาดู ก็พบข่าวว่า ประธานาธิบดีเคนเนดี จะเดินทางมาถึงไฮอันนิสบ่ายวันนั้น ชาวนีเป็นชาวอยู่ หน้าแรกของหนังสือพิมพ์ทีเดียว ที่น่าสังเกตก็คือว่า ข้าพเจ้าไม่ได้อ่านหนังสือพิมพ์มา ๒ วันแล้ว

ที่กล่าวข้างต้นในบทนี้ทั้งหมดนั้น เป็นตัวอย่างของ เหตุการณ์ซึ่งข้าพเจ้าเองก็หมดปัญญา ไม่รู้ว่ามันเกิดขึ้น ได้อย่างไร หรือเพื่ออะไร อาจจะเป็นไปได้ว่ามันเป็นส่วน หนึ่งของเหตุการณ์ที่กำลังจะเกิดขึ้นในอนาคต ซึ่งข้าพเจ้า ไม่สามารถเห็นทั้งหมดก็ได้กระมัง ถ้าเราสามารถหาวิธี ทราบเหตุการณ์เหล่านั้นได้ล่วงหน้า โดยไม่ต้องตายเสีย ก่อนได้ก็คงจะดี

บทที่ ๑๕

ความรู้สึกทางเพศของกายที่สอง

ตลอดเวลาที่ได้ทำการทดลองเกี่ยวกับการถอดกายเนื้อเป็นต้นมา ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามีเรื่อง ๆ หนึ่งซึ่งเป็นเรื่องที่มีบทบาทสำคัญเหมือนกัน แต่น่าประหลาดที่ไม่มีที่ไหนกล่าวไว้เลยในหนังสือต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับเรื่องประเภทนี้ ดูเหมือนจะไม่มีแม้แต่ที่จะได้เอ่ยถึงแม้แต่คำเดียว อย่างไรก็ตามจะมีคำอธิบายเลย เรื่องดังกล่าวนี้ก็คือความรู้สึกทางเพศ หรือถ้าจะกล่าวให้ชัดเจนไปอีก ก็คือความต้องการทางเพศนั่นเอง ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องกายที่สองมีมูลความจริงแล้ว ความรู้ความคิดที่เกี่ยวกับเรื่องเพศของมนุษย์เราก็เป็นเรื่องที่ได้รับ ความเข้าใจผิดพลาด สับสน และยุ่งเหยิงกันเสียเป็น ส่วนมาก

ในหมู่ประชาชาติที่จิตแพทย์ส่วนใหญ่ยึดถือหลักของ فروยด์ (ซึ่งถือว่าเรื่องความรู้สึกทางเพศเป็นตัวการสำคัญที่ทำให้เกิดการกระทำต่าง ๆ) จะเห็นได้ว่าการพูดเรื่องนี้กันมาก ถ้าเราเชื่อตามทฤษฎีของ فروยด์กันจริง ๆ แล้ว ก็จะได้เห็นว่า การงานทุกอย่างเท่าที่เรารู้ทั้งหลาย กระทำกันอยู่ทุกวันนี้ มีมูลฐานมาจากความรู้สึกทางเพศทั้งสิ้น

แต่เรื่องเพศนี้ก็ได้อุกกล่าวหาว่าเป็นเรื่องเลวร้ายมาเป็นเวลาช้านาน ดังนั้นหนังสือต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับเรื่องวิชาลึกลับจึงไม่มีการกล่าวถึง โดยถือว่าเป็นเรื่องไม่สมควรอย่างยิ่งสำหรับผู้หวังความเจริญทางวิญญาณ ในทางศาสนาต่าง ๆ ก็ถือเช่นเดียวกันนี้ ความจำเป็นในเรื่องเพศสำหรับมนุษย์ ก็เป็นทำนองเดียวกับความจำเป็นในเรื่องอาหารหล่อเลี้ยงร่างกาย และจากหลักฐานในประวัติศาสตร์เราก็จะพบว่า สังคมต่าง ๆ ได้มีกฎเกณฑ์ในเรื่องนี้โดยประการต่าง ๆ เพื่อที่จะควบคุมประชาชนให้อยู่ในกรอบหรือขอบเขตอันดีงาม ซึ่งส่วนมากก็เป็นไปเพื่อให้มนุษย์รู้จักควบคุมความต้องการและการกระทำในเรื่องนี้ไว้ ถ้าท่านดูรายการโฆษณาสินค้าเกือบทุกอย่าง

ในทีวีของอเมริกา ก็จะทำให้เห็นว่า มีเรื่องเพศแอบแฝงอยู่
มากมายถ้าท่านฟังนักเทศน์ในทางศาสนาก็จะปรากฏว่า
มีเรื่องเพศเป็นสำคัญอีก

หันมามองดูทางวิทยาเกี่ยวกับเรื่องลับลึกลับนี้บ้าง
จะ ปรากฏอีกว่ามักมีข่าวลืออยู่บ่อย ๆ ซึ่งถึงแม้จะไม่มี
หลักฐานยืนยันอย่างแน่นอน แต่ก็พอมีมูลความจริงอยู่
บ้างว่า บุคคลที่มีความสามารถพิเศษในเรื่องวิญญูณ
เช่นนี้ มักจะเป็นผู้มีความรู้สึกทางเพศรุนแรงมาก ในหมู่
ของผู้ที่มีการศึกษาดีหรือสังคมชั้นสูง ก็มีเรื่องทำนองนี้
เหมือนกัน เป็นแต่ว่าเราจะหาหลักฐานมายืนยันให้แน่ชัด
ย่อมนำไม่ได้ ในเรื่องนี้มีบุคคลผู้มีความสามารถพิเศษใน
ทางวิญญูณและวิชาลึกลับสมัยต้นศตวรรษที่ ๒๐ คน
หนึ่งชื่อ เกอร์ตเจฟ มีผู้กล่าวว่า เกอร์ตเจฟ เคยพูดว่า
ถ้าความรู้สึกทางเพศเป็นอุปสรรคต่อการมีความ
สามารถพิเศษในทางวิญญูณ และวิชาลึกลับจริงแล้ว
เขาก็คงจะไม่มีความสามารถดังกล่าวนั้นเป็นแน่

สำหรับข้าพเจ้าเองก็เกิดมาและมีชีวิตอยู่ในสิ่ง
แวดล้อมต่าง ๆ เช่นเดียวกับชาวอเมริกันโดยทั่ว ๆ ไป

และบัดนี้จึงรู้สึกว่าได้เข้าใจและเห็นจริงตามคำกล่าวของ เกอร์ตเจ็ฟ เป็นอย่างยิ่ง อย่างไรก็ตาม ในการนำเรื่องต่าง ๆ ต่อกันไปนี้มาลงไว้ก็นั้น ก็อดคิดไม่ได้ว่าข้าพเจ้าคงจะต้องถูกต่อว่าบ้างไม่มากก็น้อย แต่เมื่อนึกถึงว่าถ้าขาดเรื่องสำคัญเช่นนี้ไปเสียแล้ว บันทึกของข้าพเจ้าก็น่าจะไม่สมบูรณ์อย่างยิ่ง ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงได้ตัดสินใจนำมาลง เพื่อให้ท่านผู้อ่านได้วิจารณ์ได้ตามใจชอบเรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในระยะแรก ๆ ของการทดลอง

๑. วันที่ ๗ พฤษภาคม ๑๙๕๘

ดึกแล้ว ขณะนี้ ข้าพเจ้าอยู่ภายในห้องนอน ความชื้นของอากาศต่ำ ท้องฟ้าไม่มีดวงจันทร์ ข้าพเจ้ารู้สึกวุ่นวายในทางร่างกาย แต่ในจิตใจยังสงบเป็นปกติดี จึงนอนลงเพื่อคิดว่าจะพักผ่อน ประมาณ ๕ นาทีต่อมาก็เกิดความสั่นสะเทือนขึ้น เกิดความกล้าขึ้นมาว่าลองคิดออกไปจากกายเนื้อดูสักหน่อย และปรากฏว่าออกมาได้จริง ๆ โดยเคลื่อนไหวขึ้นไปอย่างช้า ๆ จนกระทั่งอยู่เหนือเตียงนอนราว ๕ ฟุต กำลังคิดว่าต่อไปจะทำอะไรดี

ก็เกิดเรื่องประหลาดคือเกิดความรู้สึกต้องการทางเพศ
ขึ้นมาโดยปัจจุบันทันด่วน และอย่างรุนแรงเสียด้วย มัน
รุนแรงจนกระทั่งข้าพเจ้าลืมทุกสิ่งทุกอย่างหมด มองไป
รอบ ๆ ก็เห็นภรรยาของข้าพเจ้ากำลังนอนอยู่บนเตียง
ข้างล่างนั้น จึงลอยต่ำลงไปโดยคิดว่าจะปลุกเธอให้ตื่นขึ้น
เพื่อจะได้รับความรู้สึกทางเพศ แต่ก็ไม่เป็นผล เพราะเธอ
ไม่ยอมตื่น เมื่อเป็นเช่นนั้นก็นึกว่าเห็นจะมีอยู่ทางเดียว
คือกลับมาเข้ากายเนื้อดังเดิม จึงพุ่งตัวกลับมาเข้ากายเนื้อ
และพร้อมกันนั้นความสั่นสะเทือนก็จางหายไปอย่างรวดเร็ว
แต่พอเข้ากายเนื้อได้และลุกขึ้นนั่ง ก็เกิดเรื่องประหลาดอีก
คือ ความต้องการทางเพศเมื่อครู่นี้หายวับไปไม่มีเหลือ
เลย แปลกจริง ๆ ข้าพเจ้าคิด นี่เราก็คงไม่เคยมีความรู้สึก
พลุ่งขึ้นมาอย่างรุนแรงถึงขนาดนี้มาแต่ก่อนเลย

๒. วันที่ ๑ มิถุนายน ๑๙๕๕

เวลาตึก ในห้องนอนความชื้นปานกลาง ท้องฟ้า
มีเมฆมาก ข้าพเจ้ารู้สึกง่วงแต่ในใจยังไม่ง่วง คือยังมี
ความรู้สึกแจ่มใสดี เกิดความสั่นสะเทือนหลังจากลงนอน

ได้ ๒ นาที จึงพยายามออกโดยคิดว่าจะยกตัวให้สูงขึ้น และก็เกิดความต้องการทางเพศอย่างรุนแรงอีก ครั้งนี้เป็นครั้งที่สี่ติด ๆ กันแล้ว ทำอย่างไรก็ห้ามไม่ได้เลย บ้าจริง ๆ ข้าพเจ้าคิดติเตียนตัวเอง แล้วก็กลับมาเข้ากายเนื้อดั้งเดิม พอกลับมาแล้วความสั่นสะเทือนก็หายไป มั่นว่าจะมีวิธีอะไรสักอย่างที่จะสะกดกั้นความรู้สึกเหลวไหลเช่นนี้ในเวลาเช่นนี้

๓. วันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๑๙๕๘

ตอนดึก ที่ทำงาน ความชันปานกลาง รู้สึกค่อนข้างเหนื่อยทางร่างกาย แต่จิตใจยังแจ่มใส วันนี้คิดว่าได้พบคำตอบบ้างแล้ว ในเรื่องเกี่ยวกับความต้องการทางเพศอย่างบ้า ๆ บอ ๆ ที่เคยเป็นมาหลายครั้ง ดู ๆ มันก็เข้าที่ตีเหมือนกัน ความสั่นสะเทือนค่อย ๆ มา ข้าพเจ้าคอยอยู่จนกระทั่งรู้สึกว่ามันได้ขนาดแล้ว ก็นึกว่าจะขึ้นไปละ และแล้วก็มาปรากฏตัวอยู่เหนือเตียงนอนอีก ข้าพเจ้ามองไปรอบ ๆ ที่ทำงานเพื่อจะหาผู้หญิงสักคนหนึ่ง ครั้งนี้ก็เหมือนเช่นเดียวกับครั้งที่แล้ว ๆ มา คือพอข้าพเจ้าคิดว่า

จะไปให้ไกลจากกายเนื้อเกินกว่า ๑๐ ฟุต ก็จะต้องเกิดความรู้สึกทางเพศมาดึงเอาไว้จนได้ วิธีการแบบใหม่นี้ก็คือ แทนที่จะคิดไปต่อสู้มัน หรือกำจัดมัน ข้าพเจ้าก็เปลี่ยนความคิดใหม่ คือคิดว่า เอ้า ดีเหมือนกัน ให้อ้าเจ้าความอยากทางเพศนี้ มันจะเกิดก็ให้มันเกิด แต่ขณะนี้ขอผลัดไว้สักประเดี๋ยวหนึ่งรอให้ทำธุระเสร็จเสียก่อน แล้วค่อยว่ากันใหม่ เพราะตอนนี้อยากจะไปไหน ๆ ก่อน พอคิดเสร็จก็ปรากฏว่าเริ่มออกเดินทางได้ โดยพุ่งตัวขึ้นผ่านเพดานห้องออกไป ประเดี๋ยวเดียวก็มาอยู่ในอีกห้องหนึ่ง เห็นผู้หญิง ๒ คนนั่งอยู่ที่โต๊ะ มีหนังสือเล่มยาวและใหญ่เล่มหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะด้วย ตอนนั้นชักจะเกิดตื่นเต้น แต่แล้วก็เกิดวิตกกังวลว่าจะกลับเข้ากายเนื้อได้อย่างไร เลยนึกถึงกายเนื้อขึ้นมาโดยปัจจุบันทันด่วน จากนั้นก็รู้สึกตัวว่า กำลังไหลหรือว่าเลื้อยมาเข้ากายเนื้อทันที เมื่อเข้าได้แล้วก็ลุกขึ้นนั่งมองดูไปรอบ ๆ ทุกสิ่งทุกอย่างก็เป็นปกติดี เป็นอันว่าคราวนี้ออกไปไกลจากกายเนื้อได้แล้ว แต่นึกสงสัยว่าผู้หญิงสองคนนั้นเป็นใครหนอ

จากบันทึกดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่าเราไม่สามารถจะเอาชนะความรู้สึกทางเพศได้เลยนอกจากว่าจะขอผลัดมันไว้ก่อนชั่วคราว โดยต้องยอมรับว่า มันมีความสำคัญเหมือนกัน ถ้าข้าพเจ้าจะเปรียบมันก็คงจะคล้าย ๆ กับหนังสือบอยชุด “ยีน ออตรี” ของเรานั้นเอง คือในหนังสือชุด “ยีน ออตรี” นี้ ทุกเรื่องจะมีพระเอกคือนายคาบอยที่ชื่อ ยีน ต่อสู้กับเจ้าพวกผู้ร้ายอย่างถึงพริกถึงขิงเพื่อช่วยนางเอก ในที่สุดเจ้าพวกวายร้ายก็เปิดหนีไปหมด แล้วพ่อยีน ก็นำแม่สาวน้อยนางเอกประคองมาที่รั้วคอกม้า เขาจะเข้าไปชิดเธอและกักล่าวชมดมของเธอเป็นต้นว่า สวยอย่างโน้นสวยอย่างนี้ ข้างฝ่ายนางเอกก็เคลื่อนตัวเข้าไปใกล้เป็นการสนองตอบความรัก และจ้องมองพ่อยีนด้วยดวงตาอันหวานฉ่ำ บางครั้งยีนก็อาจจะขอลูบเธอ หรือบางครั้งเขาก็จะบอกกับเธอก่อนจะจูบ เขาจะต้องร้องเพลงให้เธอฟังสักเพลงหนึ่ง เพราะพระเอกคนนี้เป็นคาบอยนักร้องด้วย ครั้นแล้วเขาก็จับเอากีตาร์ซึ่งไม่รู้ว่ามันมาจากไหนได้อย่างไร เพราะแต่เดิมก็ไม่เห็นว่านายยีนนำติดตัวมาด้วย ต่อจากนั้น เขาจะร้องเพลง

คลอก็ตาร์ซึ่งเขาตีเอง เพลงนั้นกลายเป็นเพลงชมม้าไปเสียฉิบ (ไม่ใช่ชมนางเอก) แต่เสร็จแล้ว ทุก ๆ ตอนก็ไม่ปรากฏว่าพ่อยืนได้จูบนางเอกเลยสักครั้งเพราะว่า ม่านรูดเข้าหากัน และภาพยนตร์ตอนนั้นก็เป็นอย่างจบเรื่องไป ข้าพเจ้าจึงคิดว่าเรื่องความรู้สึกทางเพศของเรา ก็น่าจะเป็นทำนองนี้ก็ได้ คือเราก็ได้แต่หวังเหนี่ยวไว้มัน ซ้ำออกไปบ้างเท่านั้นเอง แต่จะคิดกำจัดมันให้หมดหรือจะเอาชนะมันให้ได้นั้น น่ากลัวจะไม่มีทาง และในขณะที่ผลัดไปเรื่อย ๆ นั้น ก็ต้องระวังให้ดี เพราะพอมีโอกาสแม้เพียงนิดเดียว มันก็จะวิ่งกลับมาอีกทันที และโอกาสที่มันจะวิ่งกลับมาได้อย่างสะดวกสบาย ก็คือในสภาวะของกายที่สองนี้เอง เป็นแต่ว่าบางครั้งมันก็มาในรูปแบบอื่นแปลก ๆ ออกไป

อันที่จริงคำว่า “รูปแปลกออกไป” นี้ ก็ไม่มีใครจะตรงต่อความเป็นจริงนัก เพราะอาจจะทำให้เกิดความเข้าใจผิดได้ คือกิริยาและปฏิกิริยาโต้ตอบระหว่างหญิงกับชายในเรื่องเพศในทางกายเนื้อนี้ น่าจะเกิดมาจากความต้องการอันลึกซึ้ง ซึ่งแฝงอยู่ภายในของกายที่สอง

หรือสถานะที่สองเสียมากกว่า ความต้องการดังกล่าวนี้ คือ ความต้องการที่จะเข้ามาอยู่ร่วมกัน และติดต่อกัน (communion and communication) ของกายที่สอง ซึ่งอันที่จริงแล้ว ไม่มีความหมายไปในทางเพศดังที่เราเข้าใจกันอยู่ในโลกนี้เลย แต่เมื่อเรามาอยู่ในโลกนี้ คือ เข้ามาครองกายเนื้ออยู่แล้ว เราอาจจะยังจำได้อย่าง เลื่อนราง ถึงความสุขอันล้ำลึกที่ได้เคยประสบมาจากการ อยู่ร่วมกันในโลกที่สองนั้น และเมื่อไม่สามารถจะหาวิธีอื่น เพื่อตอบสนองความปรารถนาอันล้ำลึกนั้นได้ ก็จำเป็นต้อง หาทาง ออกโดยแปรรูปออกมาเป็นความต้องการทางเพศ ซึ่งจะได้อยู่ร่วมกันและถ่ายทอดความสุขให้กัน ข้าพเจ้าพูด เช่นนี้ บางท่านอาจรู้สึกว่าเป็นเรื่องเข้าใจยาก แต่ข้าพเจ้า ก็ขอให้ท่านลองนึกถึงความต้องการในทางนี้ล้วน ๆ หรือ อย่างบริสุทธิ์ คืออย่าเอาลัทธิประเพณีข้อห้ามและความ เชื่อหรือทัศนคติต่าง ๆ เข้ามาปะปนเลย แล้วมองดูความ ต้องการนี้อย่างพินิจพิจารณาด้วยใจเป็นกลาง แล้วท่าน อาจจะเห็นด้วยก็ได้ และเมื่อท่านเห็นด้วยแล้ว ท่านก็จะ รู้สึกว่ามนุษย์เรามีความเห็นในเรื่องนี้อย่างไม่ตรงกับความเป็นจริงในส่วนลึกของมันเลย

ถ้าจะลองเปรียบเทียบดูกับทางวัตถุเพื่อให้เห็นภาพพจน์บ้างพอเป็นเงา ๆ ข้าพเจ้าคิดว่าเราน่าจะเปรียบได้กับไฟฟ้าขั้วที่ตรงข้ามกัน คือขั้วบวกและขั้วลบ ซึ่งเข้ามาใกล้กัน มันจะเริ่ม “รู้สึก” ว่าเกิดกำลังดึงดูดให้เข้าหากัน และเมื่อเข้ามาใกล้กันยิ่งขึ้น ความรู้สึกดังกล่าวนั้นจะแปรไป กลายเป็น “ความจำเป็น” ที่จะต้องเข้าใกล้กันหรือเข้ามาหากันให้ได้ ความจำเป็นหรือความต้องการอย่างรุนแรงนี้จะเพิ่มขึ้นทุกที เมื่อขั้วที่ตรงกันข้ามทั้งสองเขยิบเข้ามาใกล้กันเรื่อย ๆ ยิ่งใกล้เข้ามาความ “จำเป็น” ดังกล่าวนั้นจะกลายเป็นเรื่องที่ระงับไม่อยู่ห้ามไม่ได้เสียแล้ว แรงดึงดูดจะเพิ่มมากขึ้นทุกทีจนขั้วทั้งสองจะวิ่งปราดเข้าหากันจนติดกันสนิท ต่อจากนั้นก็จะมีประกายประกายแสงอีเลคตรอนเข้าสู่กันและกันจนกระทั่งแรงประจุที่เสียสมดุลย์ไปนั้น กลับคืนสู่สมดุลย์ตามเดิม ต่อจากนั้นก็เกิดความสะดวก และแต่ละฝ่ายก็จะรู้สึกว่าได้รับประจุเพิ่มขึ้นทำให้เกิดพลังมากขึ้นกว่าเดิม ทั้งหมดนี้อาจจะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วในช่วงขณะเท่านั้น แต่ผลของมันก็จะแนบแน่น (ติดใจ) อยู่ยาวนานแสนนาน ต่อจากนั้นก็เกิดความ

สงบเย็นและทั้งสองฝ่ายก็จะแยกจากกันได้ (เพื่อมารวมกันใหม่อีกในโอกาสต่อไป)

เรื่องของความรู้สึกหรือความต้องการทางเพศก็เป็นเช่นนี้ ท่านผู้อ่านอาจจะคิดว่า มันดูออกจะมากเกินไปหรือเข้าใจยากเกินไป ในการที่เอาความรู้สึกทางเพศอันล้าลึกมาเปรียบกับปรากฏการณ์ทางฟิสิกส์เช่นนี้และพลอยโมเมอูโลมิให้มันเป็นเรื่องทางฟิสิกส์ในระดับหนึ่ง แต่จากการทดสอบมาหลายต่อหลายครั้ง ผลของมันก็ออกมาเป็นการสนับสนุนหลักดังกล่าวแล้วนั้นจริงๆ

แต่การที่จะหาหลักฐานจนสามารถจะลงมติได้ดังกล่าวนั้น ก็ไม่ใช่ของง่ายนัก เพราะมีเรื่องต่าง ๆ ที่เป็นส่วนประกอบอีกหลายอย่างที่จะต้องกันออกไปเสียก่อนที่สำคัญคือกฎข้อห้ามต่าง ๆ ของสังคมที่ยอมรับนับถือกันเป็นรากฐานโดยทั่วไป และสิ่งเหล่านี้แหละที่พลอยติดมาสู่สภาวะของกายที่สองด้วย ตัวอย่างจากบันทึกต่อไปนี้จะทำให้ท่านเข้าใจได้ดีขึ้น

วันที่ ๑๖ กันยายน ๑๙๕๙

พอนึกว่าอยากจะเห็น ก็ได้เห็นจริง ๆ ว่าข้าพเจ้ากำลังอยู่ที่ไหนในห้องนั้น ห้องที่ทำงานขณะนั้นมีแสงสว่างสลัว ๆ และข้าพเจ้าอยู่เหนือโต๊ะ ห่างออกไปจากเตียงนอนประมาณ ๘ ฟุต ในระยะนั้นข้าพเจ้ายังสามารถมองเห็นกายเนื้อของข้าพเจ้าได้ร่าง ๆ ทันใดนั้น ช่างประตูกี้ปรากฏร่างหนึ่ง เป็นร่างมนุษย์กำลังเคลื่อนไหวมาหาข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าก็รู้ขึ้นมาเองว่านี่เป็นร่างของผู้หญิง ข้าพเจ้าพยายามระวังตัวอย่างเต็มที่ แต่ในขณะที่เดียวกันก็กำลังหักห้ามใจตัวเองจากความรู้สึกทางเพศซึ่งกำลังเกิดขึ้นมาจนได้ แม้ว่าจะได้พยายามต้านทานไว้แล้วก็ตาม

มีเสียงต่ำ ๆ ดูเหมือนว่าจะดังมาจากร่างนั้นอีกว่า “ดิฉันเป็นผู้หญิง”

ข้าพเจ้าตอบไปว่ารู้แล้ว พร้อมกับพยายามจะถอยห่างเธอออกไป ในน้ำเสียงของเธอฟังดูก็รู้อย่างแจ่มชัดว่ามีความต้องการทางเพศ ขณะนี้เธอเคลื่อนตัวใกล้เข้ามาทุกที

จากจิตใจของข้าพเจ้า เกิดความรู้สึกขึ้นมาเองว่าเธอเป็นผู้หญิงจริง ๆ และก็มีความสุขล่อความรู้สึกทางเพศให้เกิดขึ้นได้เป็นอย่างดีอีกด้วย แต่ข้าพเจ้าก็ต้องถอยหลังออกห่างไป เพราะในขณะนั้นเกิดความกลัวขึ้นว่า ถ้ามีการกระทำทางเพศกัน ในขณะที่อยู่ในสภาวะของกายที่สองเช่นนี้แล้ว ยังไม่ทราบว่าจะมีผลร้ายอะไรเกิดขึ้นหรือไม่ และนอกจากนั้นอาจจะเป็นการนอกใจภรรยาของข้าพเจ้าหรือไม่ ในที่สุดความหวั่นเกรงต่อผลที่จะเกิดขึ้นซึ่งยังรู้ไม่ได้ก็ชนะความต้องการทางเพศ และข้าพเจ้าก็รีบดำดิ่งกลับมาเข้ากายเนื้อได้และลุกขึ้นนั่ง มองไปรอบ ๆ ก็ไม่เห็นมีใครในห้อง พอคิดถึงเรื่องผู้หญิงในสภาวะที่สองขึ้นมา ก็ปรากฏว่าคราวนี้ร่างกายเนื้อตอบสนองความคิดนั้นทันที ทำให้ข้าพเจ้าต้องออกไปเดินข้างนอกเสียพักหนึ่ง ก่อนที่จะกลับมาเขียนบันทึกนี้ได้ เอ ! นี่ข้าพเจ้าเป็นคนซี้ซลาดไปแล้วหรือเปล่าหนอ

เรื่องทำนองนี้ เกิดขึ้นหลายครั้งจนกระทั่งในที่สุดข้าพเจ้าก็ได้หลักว่า การที่ข้าพเจ้าต้องถอยกลับ ไม่กล้าทำความต้องการทางเพศลงไปในสภาวะที่สองนั้น ก็เพราะ

คิดถึงความไม่สมควรของมันนั่นเอง อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าคิดว่าน่าจะมี ความเกี่ยวข้องกันบางอย่างระหว่างพลังทางเพศนี้ กับความสามารถที่ทำให้ข้าพเจ้าถอยถอดกายเนื้อได้ มันจะเป็นไปได้ไหมที่เพราะพลังขั้วต้นนี้เองที่ทำให้เกิดความสั่นสะเทือนในตัวข้าพเจ้า ทำให้สามารถออกไปจากกายเนื้อได้ หรือว่ามันจะเป็นไปในทางตรงกันข้าม คือเมื่อมีความสามารถออกไปจากเนื้อโดยความสั่นสะเทือนนั้น ต่อมาก็จะต้องเกิดความต้องการทางเพศขึ้นเอง หรืออีกนัยหนึ่งมันจะเป็นไปได้ไหมที่ความต้องการทางเพศนี้ เป็นการแสดงอาการปรากฏของพลังนี้ (ความสั่นสะเทือน) นี้ ออกมาให้เห็นทางกายและอารมณ์ ?

อันที่จริง ข้าพเจ้าคิดว่าเราน่าจะมีการทดสอบในเรื่องเช่นนี้กันอย่างบริสุทธิ์ใจ คือไม่มีการดำเนินหรือดูถูกกัน และให้มีการควบคุมกันให้เป็นไปตามระบบ และมีแบบแผนจริง ๆ แต่นั่นแหละ เรื่องทั้งนี้หากจะเป็นไปได้ สังคมของเราก็จะต้องมีใจบริสุทธิ์พอที่จะยอมรับความจริงเกี่ยวกับเรื่องนี้โดยไม่กลัวเสียหน้าของตนเองด้วย ซึ่งปัจจุบันนี้ ก็เห็นได้ชัดว่าสังคมของเรายังไม่มีใจ

บริสุทธิ์ถึงขนาดนั้น เพราะฉะนั้น เท่าที่ข้าพเจ้าจะ
กระทำได้ในขณะนี้ก็คือ นำประเด็นบางประการ ของสิ่ง
ที่เกิดขึ้นมาเสนอให้ลองพิจารณากันดูเป็นแนวทาง เมื่อ
เร็ว ๆ นี้ การค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับความฝัน
และการนอนหลับได้ แสดงว่าในหมู่ผู้ชายที่มีอาการ
กลอกตาอย่างรวดเร็วในระหว่างนอนหลับนั้น ปรากฏว่า
อวัยวะสืบพันธุ์ของเขามีอาการตั้งชันขึ้นด้วยพร้อมกัน
เรื่องนี้ปรากฏเป็นความจริงเช่นนี้เสมอครั้งแล้วครั้งเล่า
โดยไม่จำกัดว่าตอนนั้นจะเป็นการฝันถึงเรื่องอะไร แม้ใน
ขณะที่ไม่ได้ฝันเกี่ยวกับเรื่องเพศเลย อาการดังกล่าวนั้น
ก็ยังคงปรากฏอยู่ เท่าที่วิทยาศาสตร์ได้ค้นคว้าทดลองมา
ให้เราทราบก็เป็นอย่างนี้ ข้าพเจ้านำมาระบุไว้ในที่นี้
ก็เพราะมีความจริงในทำนองคล้าย ๆ กันว่า ในการกลับ
มาสู่กายเนื้อหลังจากการถอดออกไปนั้นอาการของ
ร่างกายที่จะปรากฏบ่อยครั้งที่สุด ก็คืออาการตั้งชันของ
อวัยวะสืบพันธุ์นั่นเอง อย่างไรก็ตาม ขอให้คิดว่าทั้งนี้
มันเป็นอาการอย่างหนึ่งเท่านั้นเอง ไม่มีอะไรมากกว่านี้
คือ หมายความว่าไม่ควรจะคิดให้มันมีอะไรมากไปกว่านี้

อันที่จริง เรื่องเพศทางสภาวะของกายที่สองนั้น ไม่ใช่เป็นทำนองเดียวกับเรื่องเพศทางสภาวะของกายเนื้อ ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าถึงกฎข้อห้ามหรือความนิยมนับถือกัน เกี่ยวกับโลกมนุษย์ ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องด้วยเพียงครั้งเดียวเท่านั้น เพราะการแสดงออกของร่างกายจะไม่ใช่ไปในทำนองเดียวกันกับในเรื่องของกายเนื้อ จริงอยู่ ในขั้นแรก ซึ่งอาจจะเป็นเวลานานพอสมควร จิตใจของบุคคล (ซึ่งก้าวเข้าไปสู่สภาวะที่สองใหม่ ๆ) จะยังคงดำเนินไปตามร่องรอยแห่งความเคยชินในโลกมนุษย์ คือ เริ่มต้นด้วย การดึงดูดเข้าหากัน ต่อจากนั้นก็เกิดกิริยา และปฏิกิริยาสนองตอบแบบที่เคยชินมาด้วยกายเนื้อ แต่ไปแสดงออก โดยอาการเดียวกันทางกายที่สอง แต่พอเวลาล่วงไปพอสมควร เมื่อบุคคลนั้นสามารถปรับตัวหรือปรับใจให้เข้าใจความจริงได้ดีขึ้นและรู้จักควบคุมตนเองได้ดีขึ้น ระยะนี้เองจะเกิดความแตกต่างขึ้นหลายประการ

ประการแรก และที่สำคัญที่สุดก็คือ ไม่มีความต้องการที่จะให้อวัยวะของเพศชายและหญิงมาพบกันและสวมใส่กัน ความต้องการเช่นนั้นกลับจะทำให้เกิดความ

สมเพศเวทนาจากอีกฝ่ายหนึ่ง เพราะปรากฏว่าในสภาวะของ กายที่สองโดยแท้จริงแล้ว การแสดงออกในรูปแบบนั้นไม่มีเลย

ประการที่สอง อาการแสดงออกทางร่างกายของ แต่ละฝ่ายก็ไม่มีแบบกายเนื้อ ไม่ว่าจะ เป็นไปโดยทางตา หรือทางสัมผัสทางร่างกายก็ตาม

แล้วตกลงมันจะเป็นอย่างไรละ หรือว่ามันจะมี อะไรละ นี่คือนิยามที่ท่านผู้อ่านจะต้องสงสัยและค้นปาก อยากรู้อะไร ต่อปัญหานี้ข้าพเจ้าขอตอบโดยย้อนกลับไป ถึงเรื่องทางฟิสิกส์ เกี่ยวกับชั่วคราวกันข้ามของแม่เหล็ก อีกครั้งหนึ่ง คือมันจะมีความรู้สึกอย่างรุนแรงถึงความ แตกต่างออกไป (ซึ่งแต่ละฝ่ายยังไม่มี และต้องการจะให้ เกิดมีในตน) เรื่องนี้อาจจะเปรียบเทียบได้กับการแผ่รังสี ก็ได้ หรือบางทีอาจจะไม่ต้องเปรียบเทียบ คือว่ามัน เหมือนกันเลยก็ได้กระมัง เช่น บุคคลที่กำลังตัวสั่นด้วยความหนาว (ต้องการความอบอุ่น) เมื่อเข้าไปนั่งใกล้ กองไฟหรือนั่งผิงแดด ก็จะทำให้เกิดความอบอุ่นที่ต้องการ (ที่ ตนยังขาดไป) ขึ้นมา เพราะฉะนั้น เรื่องนี้จึงเป็นการ ดึงดูดกันและกันอยู่ตลอดเวลา และเป็นเรื่องที่ทำเป็นประจำ

(เพราะแต่ละฝ่ายยังไม่สมบูรณ์ในตนเอง) แต่แน่ละ ความ
ดึงดูดนี้ย่อมแตกต่างกันไปในแต่ละราย คือบางรายก็มิ
การดึงดูดรุนแรง บางรายก็อ่อน (คงจะสุดแล้วแต่ว่าตน
เองจะขาดหรือบกพร่องไปมากหรือน้อยนั่นเอง) ท่าน
ลองนึกถึงคนบางคนที่มีลักษณะทางร่างกายเป็นที่ยั่วยวน
(เซ็กซี่) มากกว่าผู้อื่น และท่านอาจจะเห็นความจริงใน
ข้อนี้ คือความจริงที่อยู่เบื้องหลังลักษณะอาการที่ปรากฏ
ของร่างกายในกรณีเช่นนั้น (คือมีความขาดหรือบกพร่อง
มาก จึงต้องการความชดเชยมาก และก็ต้องมีเครื่องล้อมาก)
ในเรื่องนี้จึงอาจกล่าวได้ว่า มันเป็นเหมือนพลังแม่เหล็ก
ที่แผ่กระจายออกไปจะนั้น

แม้การกระทำทางเพศ ก็มีความหมายลึกซึ้งกว่าที่
จะเป็นการกระทำทางกายดังที่เราเห็นอย่างเดียว แต่มัน
เป็นสภาพที่เป็นเสมือนการ “ซ็อก” อันเกิดจากการที่
ทั้งสองฝ่ายเข้าผสมผสานกันและกัน การผสมกลมกลืน
เข้าหากันนี้ มิได้เป็นไปตื้น ๆ คือเนื่องด้วยอวัยวะแห่ง
กายทั้งสองเท่านั้น แต่มันเป็นไปอย่างเต็มที่ในทุกมิติ
ทุกปรมาณู ทุกส่วนของกายที่สอง อิเลคตรอนของ

ทั้งฝ่าย จะถ่ายเทให้กันและกันชั่วขณะ (ความจริงที่เรียกว่า อิเลคตรอนนี้ข้าพเจ้าคิดเอาเอง มันจะเป็นอิเลคตรอนหรือเปล่านั้นไม่ทราบ แต่ทว่าคงจะมีการถ่ายเทเข้าหากันจริง ๆ) การถ่ายเทเข้าหากันนี้จะทวีความรุนแรงจนถึงจุดสุดยอด ต่อจากนั้นระดับ (ของอิเลคตรอน) ก็เสมอกัน ทุกสิ่งทุกอย่างสงบ และภาวะกิจในการนี้ก็เสร็จสิ้นไปคราวหนึ่ง

เหตุใดจึงต้องเกิดมีการถ่ายเทดังกล่าว ? และเหตุใดจึงเป็นความจำเป็นที่จะต้องมีการถ่ายเทเข้าหากันเช่นนี้ ? ปัญหาเช่นนี้ถ้าท่านถามข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็คงจะตอบได้ ทำนองเดียวกันกับที่ชั่วที่ต่างกันของแม่เหล็กจะฟังตอบ ได้ว่าเหตุใดมันจึงต้องพยายามดึงดูดเข้าหากัน คือหมายความว่าตอบไม่ได้ (เพราะชั่วแม่เหล็กทั้งสองมันก็ตอบไม่ได้เหมือนกัน) อย่างไรก็ตาม ในกรณีของมนุษย์ มีแตกต่างกว่าชั่วของแม่เหล็กอยู่อย่างหนึ่ง คือเราตอบไม่ได้ แต่เราถามได้ คือเราสามารถถอยจิตออกมาดูห่าง ๆ และตั้งคำถามขึ้นมาได้ว่า “ทำไม ? ทำไม ?” คำตอบ จะเป็นอย่างไรก็ตาม แต่ก็มีความจริงอยู่อย่างหนึ่ง

ว่า แม้ในสภาวะของกายที่สอง ก็มีพลังขับเคลื่อนเช่นที่วานี้ เหมือนกับในสภาวะของกายเนื้อเหมือนกัน (แต่ทว่า ออกมาในรูปและอาการคนละแบบ) กล่าวได้ว่าในบาง แห่งของโลกที่สอง มันก็ดูคล้าย ๆ กับจะเป็นของ ธรรมดาสามัญเหมือนกับการจับมือของคนรู้จักกันและ มาพบกันเท่านั้นเอง ไม่ได้มีความหมายลึกซึ้งมากกว่านั้น โปรดอ่านบันทึกต่อไปนี้ อาจจะทำให้ข้อความดังกล่าว แจ่มแจ้งขึ้นได้บ้าง

วันที่ ๑๒ กันยายน ๑๙๖๓

ไม่ทราบว่าจะไปอย่างไรมาอย่างไร ปรากฏว่าข้าพ-
เจ้าได้มาอยู่ที่บริเวณโล่งแจ้งแห่งหนึ่ง ในท่ามกลางกลุ่ม
คนประมาณ ๗ หรือ ๘ คน ทั้งหมดกำลังยืนอยู่ และก็
ไม่มีใครแสดงอาการประหลาดใจเมื่อเห็นข้าพเจ้าโผล่ออก
มาโดยกระทันหันเช่นนั้น แต่ข้าพเจ้าพยายามระมัดระวัง
ตัวอยู่เสมอ แต่ปรากฏคล้าย ๆ กับว่าเขาจะลึกลับใจอยู่
บ้าง ในข้อที่ว่าไม่ทราบว่าจะให้การต้อนรับข้าพเจ้าแบบ
ไหนดี อย่างไรก็ตามทั้งหมดก็แสดงอาการเป็นมิตรดีอยู่

ในที่สุดก็มีคนหนึ่งก้าวออกมาข้างหน้าคล้ายๆ กับว่าจะมาจับมือข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเกือบจะยื่นมือออกไปรับอยู่แล้วก็พอดีคนคนนั้นเข้ามาใกล้จนชิด และแล้วก็มีความรู้สึกคล้ายๆ กับประจุไฟฟ้าทางเพศถ่ายเทออกมาอย่างรวดเร็วชั่วขณะหนึ่ง ทำให้ข้าพเจ้าประหลาดใจและรู้สึกเกือบจะช็อค ต่อจากนั้น พอคนหนึ่งออกไป อีกคนหนึ่งก็เข้ามาทำแบบเดียวกันกับข้าพเจ้า ซึ่งดูๆ ไปก็คล้ายๆ กัน เป็นการจับมือแสดงความรู้สึกกันนั่นเอง ในที่สุดก็ถึงคนสุดท้าย ซึ่งข้าพเจ้าพอจะสังเกตได้ว่าเป็นผู้หญิง รู้สึกว่าเธอจะมีอายุมากกว่าคนอื่น ๆ และแก่กว่าข้าพเจ้าด้วยท่าทางเธอเป็นคนใจดี และมีอารมณ์ขันอยู่สักหน่อย

“นี่ แหม! ดิฉันไม่ได้ทำเช่นนี้มานานแล้วนะ” เธอกล่าวพร้อมกับหัวเราะ “แต่เอาละ ลองดูสักหน่อยก็ดี”

ว่าแล้ว เธอก็ก้าวเข้ามาใกล้ข้าพเจ้า และต่อจากนั้นเราก็มีการถ่ายพลังทางเพศ ให้แก่กันและกัน ชั่วระยะสั้นๆ ระยะหนึ่ง แต่ก็เป็นการถ่ายเทที่รุนแรงพอสมควรเหมือนกัน ครั้นแล้วเธอก็ถอยห่างออกไป หัวเราะหิๆ อย่างอารมณ์ดี แล้วก็ออกไปยืนรวมกับคนอื่น ข้าพเจ้า

พยายามจะค้นหาว่าขณะนี้ตนเองมาอยู่ที่ไหนกันแน่ และ
ชักเริ่มรู้สึกอึดอัด จึงคิดว่าควรจะกลับได้แล้ว จากนั้น
ก็ถอยห่างออกไป และนี่ก็กลับมาเข้ากายเนื้อได้โดย
สวัสดิภาพ

ปัญหาจึงมีว่าในเรื่องนี้การถ่ายเทพลังทางเพศให้
แก่กัน เป็นขนบธรรมเนียมของสถานที่นั้น หรือว่า
เป็นการกระทำเพื่อให้เป็นที่พอใจแก่ข้าพเจ้า ซึ่งเป็นคน
แปลกหน้าไป โดยขอยืมวิถีปฏิบัติซึ่งข้าพเจ้าเคยชินไป
จากโลกนี้ นำมาใช้ (โดยมีการปรับปรุงบ้างเล็กน้อย)
ถ้าเราค้นคว้ากันให้ถึงส่วนลึกของหัวใจของทุก ๆ คน
มันอาจจะเป็นอย่างหลังก็ได้ เพราะเราส่วนมากก็ยังติด
ข้องอยู่ในร่างกายกันทั้งนั้น

แต่หรือว่ามันอาจจะมีความฝันเพื่อเจ้าในเรื่อง
เพศซึ่งเกิดขึ้นมาเองจากความกดดันในทางเพศในระยะ
ต้น ๆ ถ้ามองในแง่ทฤษฎีของฟรอยด์ มันก็น่าจะเป็น
เช่นนั้น และเป็นทางออกที่ง่ายดี แต่มันก็อาจจะเป็นการ
ผิดพลาดไปก็ได้ เพราะเราไม่ต้องการจะค้นคว้าหาเรื่อง
หรือหาสาเหตุอื่น ๆ ซึ่งมันก็อาจจะเป็นไปได้เหมือนกัน

เป็นแต่ที่เรายังหาสาเหตุนั้นไม่พบเท่านั้น มันจะเป็นไปได้ไหม ที่ว่ามันจะมีสาเหตุมาจากทางอื่น เรื่องนี้เป็นการพิสูจน์ได้ยาก เพราะข้าพเจ้าไม่มีทางที่จะบอกได้ว่าสถานที่ที่ข้าพเจ้าไปปรากฏตัวขึ้นโดยปัจจุบันทันด่วนนั้นอยู่ที่ไหน

วันที่ ๔ มีนาคม ๑๙๖๑

ดีกแล้ว ขณะนี้ข้าพเจ้าอยู่ที่ห้องทำงานชั้นล่าง รู้สึกเหน็ดเหนื่อยบ้าง แต่ไม่มากนัก และจิตใจก็ยังแจ่มใสดี คราวนี้ข้าพเจ้าตั้งใจให้ความสัมพันธ์อันเกิดขึ้น ขณะที่กล่าวถึงนี้เป็นคืนวันเสาร์ แต่บันทึกนี้เขียนในตอนบ่ายวันอาทิตย์ สำหรับเรื่องนี้มีข้อความที่จะต้องแจ้งให้ทราบเสียก่อนคือ เมื่อบ่ายวันเสาร์ มีสตรีเพื่อนของภรรยาของข้าพเจ้าคนหนึ่งมาหา เธอชื่อ เจ เอฟ โดยโทรศัพท์บอกมาว่า เธอจะขออนุญาตมาค้างคืนอยู่ด้วย เธอได้มาถึงบ้านตอนเวลาดินเนอร์ และหลังจากสนทนากันด้วยความสนุกสนานเราก็แยกย้ายกันเข้าห้องนอนของตน ส่วน เจ เอฟ ซึ่งเป็นแขกนั้น ข้าพเจ้าคิดเอาเองในตอนนั้นว่า เธอคงขึ้นไปนอนที่ห้องรับแขกชั้นบนซึ่งเป็นห้อง

สี่เหลี่ยมเล็กทางด้านหน้าของตัวบ้าน และข้าพเจ้าก็คิดเอาเองอีกเหมือนกันว่า เด็ก ๆ ลูกของข้าพเจ้าก็คงจะนอนอยู่ในห้องของแกตามปกติ ซึ่งเป็นห้องยาวอยู่เหนือห้องทำงานชั้นล่างของข้าพเจ้า พอตีคีนนั้นข้าพเจ้าเกิดความคิดว่า อาจจะนอนหลับในห้องทำงานชั้นล่างนี้มากกว่าที่จะไปนอนกับภรรยา เพราะต้องการจะสร้างความสั่นสะเทือนให้เกิดขึ้น และเพื่อจะได้ไม่เป็นการรบกวนเธอด้วย

พักหนึ่ง ความสั่นสะเทือนก็เกิดขึ้นมาอย่างรุนแรง ข้าพเจ้าออกมาจากกายเนื้อได้โดยง่าย พยายามใช้สติควบคุมตนเอง พุ่งตัวขึ้นผ่านเพดานไปยังห้องยาวข้างบน (ซึ่งเป็นห้องเด็กนอน) ห้องนั้นในตอนนั้นมีมิด จึงมองไม่เห็นใคร แต่ก็แน่ใจว่าได้เข้ามาอยู่ในห้องเด็กแล้ว กำลังนึกว่าจะไปที่อื่น ก็พอดีรู้สึกว่ามีหญิงคนหนึ่งอยู่ในห้องนั้นไม่ไกลจากข้าพเจ้านัก ข้าพเจ้ามองไม่เห็นหน้าของเธอ แต่ก็เกิดความรู้ขึ้นมาว่า เธอมีอายุอยู่ในเกณฑ์ ๓๐ และเป็นผู้ที่มิประสบการณ์ทางเพศมาแล้วอย่างโชกโชน ซึ่งความรู้นี้อาจจะเกิดจากการแผ่รังสีออกมาก็ได้ ความรู้นี้

ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความต้องการทางเพศขึ้นมา และทำให้ข้าพเจ้าเคลื่อนตัวเข้าไปใกล้เธอ ขณะนั้นเอง เธอก็พูดซึ่งจะเป็นพูดทางปากหรือเปล่านั้นก็ไม่ทราบชัดเหมือนกันว่าอยากจะขอดตัวก่อน เพราะเธอกำลังเหน็ดเหนื่อยมากเมื่อได้ทราบเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็ถอยออกห่างเพื่อทำตามความประสงค์ของเธอ โดยบอกว่า ถ้าเช่นนั้นก็ไม่เป็นไรหรอก รู้สึกว่าเธอแสดงอาการขอบคุณ แต่ข้าพเจ้าก็ผิดหวังอยู่เหมือนกัน ทันใดนั้นเอง ข้าพเจ้าก็สังเกตเห็นหญิงอีกคนหนึ่งอยู่ห่างออกไปทางหลัง ด้านขวามือหญิงคนที่สองนี้อายุอยู่ในเกณฑ์ ๔๐ แต่ก็เป็นผู้ที่มีประสบการณ์ทางเพศมาแล้วไม่น้อยเหมือนกัน หญิงคนนี้ได้เคลื่อนตัวเข้ามาใกล้ข้าพเจ้า และเสนอตัวว่าเธอยินดีจะ “อยู่” กับข้าพเจ้าแทนคนแรกก็ได้ ถ้าหญิงคนแรกไม่ต้องการ เมื่อข้าพเจ้ารู้ความประสงค์ของกันและกันเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่รอช้า เราต่างเคลื่อนเข้าหากันเลยทีเดียว มีอาการปรากฏคล้ายกับจะเป็นการช็อตด้วยไฟฟ้าทำให้เกิดความรู้สึกคล้าย ๆ กับจะเวียนศีรษะอยู่พักหนึ่ง แล้วเราทั้งสองก็แยกออกจากกัน ข้าพเจ้ากล่าวคำขอบคุณเธอ และเธอ

ก็ดูท่าทางสงบ และแสดงความพอใจ ข้าพเจ้าคิดว่า สำหรับคืนนี้เพียงแค่นี้ก็คงจะเป็นการเพียงพอ จึงดำดิ่งกลับมาเข้ากายเนื้อตามเดิม ต่อจากนั้นก็ลุกขึ้นนั่ง เปิดไฟขึ้นทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวก็เจียบเชียบเป็นปกติดี ข้าพเจ้าจุดบุหรี่สูบ แล้วล้มตัวลงนอนหลับต่อไปโดยไม่มีเหตุการณ์ผิดปกติอย่างใด

เช้าวันนี้ (วันอาทิตย์) ข้าพเจ้าตื่นแต่เช้าเช่นเคย ภรรยาของข้าพเจ้าเข้าไปจัดกาแฟในครัวตอน ๑๐ นาฬิกา เธอได้พูดถึงเรื่องที่จะไปปลุก เจ เอฟ ที่ข้างบนเพื่อจะพาไปโบสถ์ด้วยกัน ในระหว่างนั้น เธอได้พูดออกมาว่า เจ เอฟ คงจะนอนหลับสบาย เพราะว่าเหนื่อยมามาก ประโยคนี้ข้าพเจ้าฟังแล้วก็รู้สึกเฉย ๆ แต่พอเธอพูดประโยคต่อมา ข้าพเจ้าต้องถึงกับสะดุ้ง เพราะเธอกล่าวว่า เจ เอฟ นอนอยู่ในห้องที่เด็กเคยนอน แทนที่จะนอนในห้องรับรองแขก เพราะในห้องเด็กนั้นเตียงนอนสบายกว่า ส่วนเด็ก ๆ เธอให้ไปนอนในห้องรับรองแขกแทน เอาละซี ชักเกิดเรื่องเสียแล้ว เพราะห้องที่ เจ เอฟ นอนก็คือ ห้องที่ข้าพเจ้าถอดกายไปอยู่เมื่อคืนนี้ทีเดียว และ

ที่สำคัญ ก็คือ เจ เอฟ ก็เป็นคนอายุอยู่ในวัย ๓๐ เสียด้วย เธอเป็นนักร้องเพลงอาชีพ ซึ่งก็แน่ละจะต้องมี ประสบการณ์ทางเพศอย่างโชกโชน เพราะเท่าที่รู้ เธอมีสามีมาแล้ว ๒ คน แถมเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ กับคนอื่น ๆ อีกไม่รู้ว่าเท่าไรต่อเท่าไร และอีกประการหนึ่ง เธอก็กำลังเหน็ดเหนื่อยอีกด้วย

ข้าพเจ้าต้องสำรวจใจอยู่พักใหญ่กว่าจะเกิดความกล้าพอที่จะถามภรรยาของข้าพเจ้าว่า อยากจะขอให้เธอลงไปถาม เจ เอฟ ดูสักหน่อยว่า ที่เธอบ่นว่าเหนื่อยนั้น เป็นความเหนื่อยหน่ายเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศใช้ไหม ภรรยาของข้าพเจ้าแปลกใจ ถามว่าข้าพเจ้าต้องการจะทราบไปทำไม และบอกว่าเธอจะเที่ยวไปซอกแซกถามเรื่องแบบนี้กับเขาได้อย่างไร แต่ข้าพเจ้าบอกว่าเป็นเรื่องสำคัญ อยากจะขอรู้ให้ได้ ขอให้เธอช่วยถามให้ด้วย เพราะเป็นผู้หญิงด้วยกัน ในที่สุดเธอก็ยินยอม โดยหายเข้าไปในห้อง เจ เอฟ พักใหญ่แล้วก็กลับมาบอกกับข้าพเจ้าว่าเป็นเช่นนั้นจริง ๆ แต่เธอก็ไม่วายสงสัยว่า ข้าพเจ้ารู้ได้อย่างไร เพราะหัดอยู่คนเดียวหนึ่งที่เธอสงสัย

ไปในทำนองว่า ข้าพเจ้ามีญาณวิเศษอะไรทำนองนั้น แต่ไม่ได้สงสัยว่าข้าพเจ้ารู้เพราะอุตริไปขอร้องอยากจะมีพฤติกรรมทางเพศกับเธอมาแล้วเมื่อคืนนี้ เธอได้กล่าวต่อไปว่า “ก็ที เจ เอฟ ขอมาค้างที่บ้านเรานี้ก็เพราะเรื่องนี้เอง เพราะในระหว่างนี้เธอได้มีพฤติกรรมทางเพศมาตลอดเวลา และอย่างรุนแรงเสียด้วยจนกระทั่งเธอเบื่อหน่ายเต็มประดาจึงหลบมานอนพักที่บ้านเราเสีย เพื่อจะได้พ้นไปจากเรื่องเช่นนั้นชั่วคราว เพราะเธอรูสึกว่าถ้าขึ้นมีแบบนี้ อีกคืนหนึ่งก็น่ากลัวว่าจะต้องทนไม่ไหวจริง ๆ”

ต่อมาอีกสักครู่หนึ่ง เจ เอฟ ก็ลงมารับประทานอาหารเช้า ภรรยาของข้าพเจ้าก็ไม่ได้บอกเรื่องราวเกี่ยวกับเธอที่ข้าพเจ้าอยากจะรู้เลย ในวันนั้น เจ เอฟ ก็มีท่าทางเป็นปกติ นอกจากว่ามีแปลกอยู่อย่างหนึ่งคือ ถึงแม้ว่าเธอจะปฏิบัติต่อข้าพเจ้าอย่างธรรมดา ในฐานะเป็นสามีของเพื่อนของเธอก็จริงแต่ข้าพเจ้าก็สังเกตเห็นว่าเธอแอบมองข้าพเจ้าด้วยความสงสัยบ่อย ๆ คล้าย ๆ กับว่า เธอต้องการจะระลึกถึงความหลังอะไรสักอย่างหนึ่ง ฉะนั้น แต่ข้าพเจ้าก็แสร้งทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ในกิริยาอาการ

ของเธอเสีย เพราะเพียงเท่านี้ก็เพียงพอพยานแน่ชัดแล้วว่า ผู้หญิงคนแรกที่ข้าพเจ้าพบเมื่อคืนนี้ จะเป็นใครอื่นไม่ได้ นอกจากเธอนั่นเอง แต่ปัญหาก็มีว่า แล้วผู้หญิงคนที่สองละเป็นใคร?

เรื่องนี้ยังมีต่ออีก ในวันที่ ๗ กรกฎาคม ซึ่งเป็นวันพุธเวลากลางคืน ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาข้าพเจ้าพยายามครุ่นคิดอยู่เสมอว่า หญิงคนที่สองนั้นจะเป็นใครหนอ? คิด ๆ ไปก็อดสงสัยไม่ได้ว่า อาจจะเป็นผู้ที่ตายไปแล้ว แต่ยังมีจิตใจประวัติถึงพฤติกรรมทางเพศอย่างลึกซึ้ง จึงได้ติดตาม เจ เอฟ ไปเรื่อย ๆ เพราะรู้ว่า เจ เอฟ เป็นคนมีเรื่องทางนี้อยู่ปกติเป็นประจำ เพื่อว่าเธอเองก็จะได้มีจิตร่วมบันเทิงด้วยแม้จะโดยอ้อมก็ยังมีที่คิดดั่งนี้ก็คิดไปเล่น ๆ เช่นนั่นเอง ความจริงจะมีได้เพียงไร ข้าพเจ้าก็บอกไม่ถูกเหมือนกันครั้นแล้วเมื่อวานนี้เอง ก็มีเพื่อนคนหนึ่งมาหาข้าพเจ้าที่สำนักงานเมื่อวานนี้ ในระหว่างการสนทนาเขาบอกกับข้าพเจ้าว่า เพื่อนของเขาคนหนึ่ง เป็นหญิงชื่อ อาร์ ดับเบิลยู เล่าให้เขาฟังว่า เธอฝันเห็นข้าพเจ้าเมื่อคืนวันอาทิตย์ที่แล้ว

พอเอ่ยถึงคำว่า เมื่อวันอาทิตย์ที่แล้ว ข้าพเจ้าก็ชัก
หูฟัง อาร์ ดับเบิลยู คนนี้ เป็นสตรีนักธุรกิจ อายุอยู่ใน
เกณฑ์ ๔๐ เธอแต่งงานแล้ว แต่ก็เป็นที่รู้ว่าเธอมีประสพ-
การณ์ทางเพศน่าดูเหมือนกัน นี่กล่าวตามเท่าที่ข้าพเจ้า
ได้เคยสังเกตมา แต่ก็รับรองว่ายังไม่ได้เคยมีประสบการณ์
เช่นนั้นร่วมกับเธอเลย อาร์ ดับเบิลยู ไม่ได้เล่าให้เพื่อน
ของข้าพเจ้าฟังว่าเธอฝันว่าอย่างไรเกี่ยวกับข้าพเจ้า ดังนั้น
ข้าพเจ้าจึงคิดว่าจะหาทางเพื่อให้รู้แน่ดูให้ได้ วันนี้เอง
ข้าพเจ้ามีโอกาสดโทรศัพท์ไปถึงเธอ ครั้งแรก อาร์
ดับเบิลยู ตอบอ้อมแอ้มเรื่องความฝันไม่ยอมบอก
ละเอียดว่า มีอะไรเกิดขึ้นในฝันนั้น แต่เมื่อข้าพเจ้าคะยั้น
คะยออย่างสุภาพ เธอก็บอกว่าในฝันนั้นปรากฏว่าข้าพ-
เจ้าได้ทำการ “ตรวจสอบร่างกายของเธออย่างละเอียด
ถี่ถ้วน” แต่ไม่ยอมบอกอีกว่าตรวจสอบอย่างไร และ
ถี่ถ้วนแค่ไหน อาจเป็นเพราะว่าเธอจำไม่ได้จริง ๆ หรือ
เพราะเธอกระดากก็เป็นได้ แต่เหตุผลแวดล้อมประกอบ
ทั้งรายการหลายอย่างที่ตรงกันนี้ ก็แสดงแล้วว่าเรื่องนี้
ไม่ใช่เรื่องบังเอิญเลย และเป็นเรื่องที่มีน้ำหนักน่าคิดอย่างยิ่ง

สำหรับตัวข้าพเจ้าเอง รับรองได้ว่าไม่เคยมีจิตนึกถึงหญิงทั้งสองคนนี้ในด้านเกี่ยวกับเรื่องเพศมาแต่ก่อนเลย อย่างน้อยก็ในจิตสำนึกแต่ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าก็ยังมีรู้สึกโง่ใจอยู่อย่างหนึ่งคือ ทั้งสองคนนั้นยังมีชีวิตอยู่ และก็เป็นอย่างนั้นว่า ข้าพเจ้าไม่ได้อุทริไปมีพฤติกรรมทางเพศกับ “ผี” ซึ่งก็เป็นการดีถมไปแล้ว

อันที่จริง เรื่องเช่นนี้ยังมีอีกมาก แต่ส่วนมากก็เป็นเรื่องส่วนตัวเกินไปจนไม่สมควรที่จะนำมาเปิดเผยในที่นี้เท่าที่ได้เปิดเผยมานี้ก็คงพอจะเป็นตัวอย่างให้เห็นความจริงในเรื่องนี้ได้อย่างกว้าง ๆ พอสมควร กล่าวได้ว่าประสบการณ์เช่นนี้มีทุกแบบ ทั้งในเรื่องที่เกี่ยวกับโลกนี้และโลกอื่น ผู้ที่มีแนวคิดในเรื่อง “โลกทิพย์” ที่มีแบ่งเป็นภพเป็นภูมิต่าง ๆ ก็คงจะกล่าวว่าการที่เราจะเข้าถึงภูมิอย่างไร ก็ขึ้นอยู่กับความจริงที่ว่า สภาพจิตของเราเป็นอย่างไร และสภาพหรือคุณภาพของจิตที่กล่าวถึงนี้ก็คือ ความรู้สึกในทางเพศที่เหลืออยู่และที่เบาบางไปแล้ว มากน้อยเพียงไร ซึ่งเรื่องนี้ก็สุดแต่ความเชื่อถือของแต่ละบุคคลเป็นราย ๆ ไป ผู้ที่ยังไม่เข้าใจเรื่องของสภาพแห่งโลก

ที่สองก็มักจะคิดเรื่องอะไรต่ออะไรโดยเอาเรื่องต่าง ๆ ในโลกนี้เป็นหลักอยู่ตลอดเวลา ผลก็คือเราคิดถึงสภาพทางสังคม ข้อห้ามและกฎเกณฑ์ค่านิยมของสังคมนั้นๆ ของเราในโลกนี้ แล้วก็จะยึดยึดหลักเหล่านี้ให้เอาไปใช้ในโลกลูกอื่นอีกให้ได้ อันที่จริงแม้ในโลกนี้เอง การปฏิบัติทางเพศของเราหลาย ๆ อย่าง ก็ยังไม่ได้เป็นไปตามกฎเกณฑ์และค่านิยมของสังคมนั้นๆ เรานับถือกันเสมอไป

พลังขับเคลื่อนทางเพศในตัวเรานี้อาจเป็นตัวการใหญ่ที่ทำให้เกิดความสับสนสับสนซึ่งเป็นเสมือนประตูทางเข้าไปสู่สภาวะแห่งโลกที่สองก็เป็นได้ แต่เรื่องนี้ก็เป็นเรื่องที่เราจะต้องระวังตัวให้ดี ๆ เพราะมันเหมือนกับเด็ก ๆ ที่กำลังคะนองมักชอบทำท่ายหรือประลองกำลังกับผู้ใหญ่ที่คอยออกคำสั่งให้ทำโน่นทำนี่อยู่เสมอ ถ้าได้ช่องเมื่อใด เด็กที่คึกคะนองนี้ก็จะเข้ายึดอำนาจเสียเลยและแล้วก็จะเตลิดเปิดเปิงเข้ารุกเข้าพังไปตามความคะนองของตนเอง แต่ทว่า ในสภาวะแห่งโลกที่สองที่ข้าพเจ้าพบมานั้น ไม่ปรากฏว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องที่มีใครถือกันว่าเป็นเรื่องเลวร้ายอย่างไรเลย

บทที่ ๑๖

แบงฝึกทักขึ้นทัน

ข้าพเจ้าได้เคยกล่าวมาแล้วว่าในเรื่องประสบการณ์แบบนี้ มีหลักความจริงที่สำคัญอยู่ประการหนึ่งคือ เราจะสามารถเชื่อเรื่องนี้ได้สนิทใจก็ต่อเมื่อได้มีประสบการณ์เช่นเดียวกันนี้ด้วยตนเองเสียก่อนแต่นั้นแหละ ถ้าเรื่องนี้ทำกันได้ง่าย ๆ ป่านนี้ก็คงจะเป็นเรื่องธรรมดาที่รับรองกันแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าบุคคลที่สามารถผจญอุปสรรคต่าง ๆ ในทางนี้ให้ลุล่วงไปได้นั้น น่าจะต้องมีความอยากรู้อยากเห็นในเรื่องนี้เป็นพิเศษ จริงอยู่ปรากฏว่ามีบุคคลอื่นอีกเป็นจำนวนมากที่ได้เคยมีประสบการณ์เช่นนี้เหมือนกัน ซึ่งบุคคลเหล่านั้นยังมีชีวิตอยู่ในปัจจุบันนี้ด้วย แต่ส่วนมากในการฝึกเช่นนั้นก็มักเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเองและมีขึ้นได้เพียงครั้งเดียวในชีวิตโดยเกิดขึ้นในระหว่าง

ที่มีความเครียดอย่างหนัก หรือไม่ก็มีความพิการทางร่างกายอย่างใดอย่างหนึ่ง กรณีเช่นนี้ในประเทศทางภาคตะวันตกเราเอง ก็มีอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน

แต่บัดนี้เรากำลังพิจารณากันถึงเรื่องที่จะต้องเป็นจริงเป็นจังมากกว่านั้น คือ เป็นเรื่องที่จะทนต่อการพิสูจน์สอบสวนได้ด้วย ไม่ใช่ว่าเกิดขึ้นครั้งเดียวในชีวิตแล้วก็หายไป ไม่เกิดขึ้นอีกเลย ผู้ที่เข้ามาทำการสอบสวนทดลองย่อมจะต้องหวังว่า จะสามารถตรวจและทดสอบเหตุการณ์เช่นนั้นได้ในทำนองเดียวกันบ่อย ๆ ครั้งเป็นจำนวนหลาย ๆ ครั้ง แม้ว่าจะไม่ได้ทุกครั้งก็ตามที แต่มันก็ต้องให้ได้ผลทำนองเดียวกันมากพอจนเป็นสถิติได้ ข้าพเจ้าเองมีความเชื่อว่า ใคร ๆ ก็ตามน่าจะมีประสบการณ์ทางนี้ได้เหมือนกัน ถ้าหากว่าเขามีความตั้งใจจริงและเข้มแข็งพอ แต่ปัญหาที่ว่า บางคนควรจะมีประสบการณ์เช่นนี้หรือไม่นั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าไม่มีความรู้ความเห็นในเรื่องนี้

จากหลักฐานที่ได้รับมาจากประสบการณ์ ทำให้ข้าพเจ้าเชื่อว่า มนุษย์ส่วนมากทีเดียว แม้ว่าจะไม่ทุกคน

ก็ตาม ย่อมเคยถอดกายเนื้อกันมาแล้วทั้งนั้น เป็นแต่ว่า มากบ้างน้อยบ้างตามแต่สถานการณ์แวดล้อมของแต่ละบุคคล ทั้งนี้เป็นการถอดออกไปในระหว่างหลับนั่นเอง ในประวัติศาสตร์ ก็ปรากฏว่าเรื่องเช่นนี้มีมาหลายพันปี แล้ว ซึ่งหากเป็นดั่งนั้นจริง เราก็อาจกล่าวได้ว่าความสามารถเช่นนี้ไม่ใช่เป็นการผิดปกติอย่างใด แต่ส่วนการที่ถอดออกไป โดยตั้งใจและโดยรู้ตัวด้วยนั้น ดูจะเป็นอีกเรื่องหนึ่ง คืออาจทำได้ยากกว่าบ้าง ทั้งนี้ข้าพเจ้ากล่าวตามข้อมูลที่ได้ค้นคว้ามา

แต่การที่ถอดกายเนื้อเช่นนี้จะมีผลร้ายอย่างไรบ้างหรือไม่นั้น เป็นเรื่องที่ยังกล่าวได้ยาก ข้าพเจ้าเองก็ยังไม่พบความเปลี่ยนแปลงอย่างใดในทางสรีรวิทยา แม้แพทย์เองก็ยังไม่ได้พบเช่นเดียวกัน ไม่ว่าจะในทางผลร้ายหรือผลดี ซึ่งกล่าวได้โดยแน่นอนว่าเกิดจากประสบการณ์นอกกายเนื้อ

จริงอยู่ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะอาจมีความเปลี่ยนแปลงทางสรีรวิทยาบ้าง แต่ก็ยังกล่าวไม่ได้ว่า เกิดจากเรื่องนี้โดยเฉพาะ แต่แพทย์ต่าง ๆ ก็ยังไม่สามารถกล่าวได้ว่า

จะทำให้เกิดผลร้ายอย่างไร ข้าพเจ้าได้อ่านบททวนดูข้อความที่ข้าพเจ้าได้เขียนไว้แล้วนี้ ก็ปรากฏว่าไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงผิดปกติดังไร ถ้ามันทำให้เกิดผลร้ายจริง ข้าพเจ้าก็คงจะไม่สามารถเขียนบันทึกต่าง ๆ ได้ถึงขนาดนี้

มีข้อควรระลึกไว้อย่างหนึ่งสำหรับผู้ที่ต้องการทดลองประสบการณ์ชนิดนี้ด้วยตนเอง คือว่า เมื่อท่านเกิดความสามารถเช่นนี้แล้ว ท่านจะยกเลิกมันเสียไม่ได้เลย เรียกว่า เมื่อท่านเปิดประตูได้ครั้งหนึ่งแล้ว จะปิดประตูอีกย่อมไม่ได้ เมื่อแรกท่านไม่ได้มีประสบการณ์เช่นนี้ ท่านก็คิดว่าถ้าเกิดเรื่องเช่นนี้เข้าแก่ตนเองจริง ๆ ท่านคงจะแยแส ๆ แต่ถ้าท่านเกิดประสบการณ์เช่นนี้แก่ตนเองแล้ว ท่านจะต้องคิดว่า ต่อจากนี้ไป ถ้าประสบการณ์เช่นนี้ไม่เกิดอีกก็น่ากลัวจะต้องแยแส ๆ อีกเหมือนกัน ความจริงเรื่องนี้จะเอาไปเปรียบกับเรื่องทางวิทยาศาสตร์ ศาสนา และขนบธรรมเนียมประเพณีของสังคมของเราไม่ได้เลย ในประวัติศาสตร์ก็ปรากฏว่ามีคนเป็นอันมาก (ที่มีความสามารถเช่นนี้) ต้องถูกสังคมประณามและเหยียดหยามต่าง ๆ และถึงกับถูกฆ่าเสียเลยก็มี เพราะความผิดแต่

เพียงว่าตนมีความเห็นไม่เหมือนกับคนอื่นส่วนมาก และไม่พยายามทำตามมติของคนส่วนมาก (ซึ่งไม่ยอมรับเชื่อเรื่องเช่นนี้) ดังนั้น จงจำไว้ว่า ถ้าความสามารถของท่านเป็นที่รู้จักในหมู่คนทั่วไป ท่านจะถูกกล่าวหาว่าเป็นมนุษย์วิตถาร คนลวงโลก และในที่สุดก็อาจจะถูกคว่ำบาตร ไม่มีใครคบค้าสมาคมด้วยเลยแต่แม้ท่านจะได้ถูกสังคมรังเกียจ และประณามอย่างไม่เป็นธรรมถึงขนาดไหนก็ตาม ภายในใจของท่านเอง ท่านจะรู้สึกอยู่เสมอว่า ประสบการณ์เช่นนั้นเป็นเรื่องที่ขาดไม่ได้เสียแล้ว มันเป็นเรื่องที่ประจำใจประจำชีวิตของท่านตลอดไปไม่ว่าสังคมภายนอกจะให้การต้อนรับแก่ท่านอย่างไรก็ตาม ท่านก็ต้องถือเอาการดำเนินชีวิตเช่นนั้น เป็นหลักใจตลอดไป บางครั้งท่านอาจจะเกิดความผิดปกติในตัวเอง จนถึงกับ ประสบการณ์เช่นนั้นจะหายไป และท่านก็ไม่สามารถจะเรียกให้กลับคืนมาได้ ในช่วงนี้แหละ ท่านจะรู้สึกถึงความสูญเสียอย่างลึกซึ้งอันนี้ และจะเริ่มเห็นความจริงว่าชีวิตของท่านขาดสิ่งนี้ไม่ได้จริง ๆ เพราะในช่วงนี้เอง ท่านจะรู้สึกอย่างแจ่มชัดแก่ใจตนเองอย่างเหลือเกินว่า

ท่านกำลังจะสูญเสียหมดทุกสิ่ง และชีวิตของท่านกำลังจะปราศจากความหมายอย่างสิ้นเชิง

ความกลัวที่มลาย

มีอุปสรรคอันยิ่งใหญ่อยู่อย่างหนึ่งในการสอบสวนค้นคว้าด้วยตนเองเกี่ยวกับกายที่สองและโลกของกายที่สอง ข้าพเจ้าคิดว่าอุปสรรคดังกล่าวนี้ น่าจะเป็นข้อใหญ่มากเพียงข้อเดียวเท่านั้น เพราะเมื่อข้ามพ้นข้อนี้ได้ ก็ดูเหมือนจะไม่มีปัญหาอะไรมากนัก และอุปสรรคข้อนี้จะเกิดขึ้นมาขวางทุกคนโดยไม่มียกเว้นมันอาจจะถูกซ่อนอยู่อย่างมิดชิดภายใต้เครื่องปกคลุม หรือเครื่องปลอมแปลงอย่างอื่นนานาประการ แต่เมื่อถอดเครื่องปกคลุมต่าง ๆ เหล่านั้นออกหมดแล้ว อุปสรรคดังกล่าวนี้ก็ยังคงจะมีอยู่อีกอย่างเหนียวแน่น สิ่งนี้คือความกลัวที่มลาย ไม่มีเหตุผลนั่นเอง มันมีพลังอยู่ในตัวมาก พอได้เชื้อเข้าแม้นิดเดียว มันก็เจริญงอกงามใหญ่โตอย่างรวดเร็ว กลายเป็นความเสียหาย เทลิดเปิดเปิงไปใหญ่ จนในที่สุดก็ควบคุมสติไม่ได้ ถึงขนาดว่าไม่ฟัง รั้งไม่อยู่กันเลย

ถ้าท่านสามารถผ่านอุปสรรคใหญ่คือความกลัวนี้ไปได้ ก็หมายความว่าท่านหมดปัญหาใหญ่ และก็ได้ประสบความสำเร็จอย่างใหญ่ไปชั้นหนึ่งแล้ว และเป็นชั้นที่สำคัญเสียด้วย

ข้าพเจ้ามีเหตุผลพอที่จะเชื่อได้ว่า พวกเราส่วนมาก ก็ได้เคยผ่านอุปสรรคคือความกลัวที่มงายนี้มาแล้ว ในเวลากลางคืน (คือในขณะหลับ) เป็นแต่ว่าเป็นไปโดยไม่รู้สีกตัวเท่านั้น คือในขณะที่จิตที่อยู่เหนือจิตสำนึกของเราทำหน้าที่แทนจิตสำนึกนั้น จะไม่มีความกลัวเข้ามา กีดขวางอยู่ แม้ว่าจะยังมีอิทธิพลของการกระทำและความคิดของจิตสำนึกหลงเหลืออยู่บ้างก็ตาม จิตเหนือสำนึกนี้ ดูเหมือนจะเคยชินต่อการดำเนินงานเหนืออุปสรรคคือความกลัว และก็เข้าใจถึงกฎเกณฑ์แห่งความเป็นอยู่ในอีกโลกหนึ่งได้ ดังนั้นเมื่อจิตสำนึกหยุดพักผ่อนในเวลากลางคืน จิตเหนือสำนึกซึ่งจะเรียกว่า อภิจิตหรือวิญญาน (Super Mind or Soul) ก็ได้ นี้ ก็จะเข้าทำหน้าที่แทน

การดำเนินงานเกี่ยวกับกายที่สองและสิ่งแวดล้อมในโลกที่สองนั้น จึงดูคล้ายกับว่าจะเป็นการผสมผสานกันระหว่างจิตสำนึกกับอภิจิตนี้ก็ได้ และถ้าเรื่องนี้เป็นไปด้วยดี ความกลัวก็ไม่มีโอกาสสอดแทรกตัวเข้ามาได้เลย

แต่เจ้าตัวความกลัวนี้ก็มีหลายหน้าเหมือนกัน คนบางคนคิดว่าตนเองเป็นผู้กล้าหาญ ไม่รู้จักกลัวอะไรเลย และเขาก็เลยคิดว่าเขาจะไม่กลัวอะไรเลยจริง ๆ แต่แล้วเมื่อถึงวันดีคืนดี เขาจะต้องประหลาดใจเมื่อได้พบความจริงว่า ทำไปทำมาเขาก็ยังมีความกลัวในบางอย่างหรือบางแง่หลงเหลืออยู่อีกจนได้ ประการแรกทีเดียว ความกลัวที่สำคัญที่สุดก็ได้แก่ความกลัวตาย ทั้งนี้เพราะการแยกตัวออกไปจากกายเนื้อนั้น ก็มีลักษณะคล้ายกันมากกับความตาย ดังนั้น ปฏิบัติการของทุกคนที่จะต้องมีการมีต่อเรื่องนี้ ในระยะแรก ๆ จึงเป็นไปโดยอัตโนมัติเหมือนกันหมด ท่านจะต้องคิดว่า “กลับไปยังกายเนื้อ เร็ว ๆ เข้า เรากำลังจะตายแล้ว ชีวิตอยู่ที่นั่น ที่กายเนื้อเข้าไปเร็ว ๆ”

ปฏิบัติกรณเช่นนี้รับรองว่า จะต้องเกิดขึ้นได้เสมอ ไม่ว่าท่านจะมีสติปัญญา เหตุผลที่ได้เคยเรียนมาจากตำรา มากมายแค่ไหนก็ตาม สำหรับข้าพเจ้าเอง หลังจากที่ได้ประสบเหตุการณ์เช่นนี้มาได้ ประมาณ ๒๐ ครั้ง ก็สามารรวบรวมความกล้าอันประกอบด้วยความอยากรู้

อยากเห็น ขึ้นมาได้และสามารถอยู่นอกกายเนื้อได้มากกว่า ๒ หรือ ๓ วินาที พร้อมกันนั้นก็หาเหตุผลลอบใจตนเองได้ดีขึ้น อาจกล่าวได้ว่าความกลัวตายนี้พอทำไป ๆ รู้สึกว่าคุ้นเข้มนักก็พอจะบรรเทาเบาบางลงไปได้บ้างเหมือนกัน แต่ต้องทำต่อไปเรื่อย ๆ อย่าหยุดเสียก่อน เพราะมีบางคนพอเกิดเรื่องเช่นนี้เข้า ๒ หรือ ๓ ครั้ง ก็เลิกล้มความพยายาม เพราะทนต่ออิทธิพลของความกลัวไม่ได้

ความกลัวประการที่สองก็มีส่วนเกี่ยวข้องกับความกลัวตายเหมือนกัน คือความคิดที่ว่ากลัวจะกลับมาเข้ากายเนื้อดังเดิมไม่ได้ ข้าพเจ้าเองก็ถูกความกลัวชนิดนี้หลอกหลอนมาหลายปี เพราะเหตุที่ไม่มีครูอาจารย์ผู้สามารถจะเป็นที่ปรึกษาให้กำลังใจได้ ต่อมาภายหลังจึงได้หลักหรือเคล็ดที่ให้ผลดีเรื่อยมา ซึ่งที่จริงก็เป็นหลักง่าย ๆ เกี่ยวกับการใช้เหตุผลธรรมดานั่นเอง คือคิดว่าเราก็ได้ออกไปแบบนี้นับตั้งหลายร้อยครั้งแล้ว และก็กลับมาได้ทุกครั้ง ดังนั้น การที่จะออกไปอีกสักครั้งหนึ่งมันจะเป็นอะไรไปนักหนาทีเดียว

ความกลัวประการที่ ๓ คือความกลัวต่อสิ่งที่เรา
ยังไม่รู้จักมาก่อนเลย คือไม่รู้ว่าจะอะไรเป็นอะไรกันแน่
ที่จะเกิดขึ้นในขณะต่อไปในโลกแห่งกายเนื้อของเรา
แม้จะมีอันตรายนานาประการ เรายังพอรู้ทางหนีทีไล่
ได้บ้างไม่มากนักน้อยและเราก็จะคลุกคลีอยู่กับสภาวะ
ในโลกนี้จนกระทั่งเกิดความเคยชินต่อมันพอสมควร
จนปรับตัวและปรับใจให้เข้ากันได้เป็นส่วนใหญ่แล้ว ทีนี้
อยู่ ๆ เราก็จะต้องไปโผล่พรวดพราดขึ้นในอีกโลกหนึ่ง
ซึ่งมีอะไรต่ออะไรแตกต่างกับโลกนี้มาก มันจะมีอะไร
เราอยู่ที่ไหน มากน้อยเพียงไร เราก็ไม่สามารถจะทราบได้
และในโลกใหม่นี้ จะมีใครอาศัยอยู่ที่ไหน เรายังไม่ทราบ
เราไม่มีหนังสือนำทาง ไม่มีแผนที่ ไม่รู้ขนบธรรมเนียม
ประเพณีของเขา มันเป็นโลกที่หลักเกณฑ์ทางฟิสิกส์
และเคมีของโลกเราจะเอาไปใช้ไม่ได้ ไม่มีใครที่เราจะหัน
หน้าไปหาพอเป็นที่พึ่งที่ปรึกษาได้เลย เรื่องนี้ทำให้เรา
หวลนึกไปถึงพวกหมอนักสอนศาสนาที่เสี่ยงตายเข้าไปใน
ดินแดนลึกลับอันห่างไกลจากอารยธรรม เป็นดินแดนที่
ตนไม่มีความรู้ ไม่มีผู้คุ้มกันอันตราย และในที่สุดหมอ

สอนศาสนาเหล่านั้น ก็ต้องถึงแก่ความตายไปแล้วไม่ใช่
น้อย เราอาจจะเป็นอย่างนั้นในขณะต่อไปนี้ก็ได้

ข้าพเจ้าต้องยอมรับว่า ความกลัวแบบนี้ แม้ใน
ปัจจุบันนี้ก็ยังไม่หายไปทีเดียว มันมักจะเกิดสอแตรก
ขึ้นมาบ่อยๆ และมันก็มีเหตุผลเพียงพอ ที่จะทำให้เกิด
ความกลัวเสียด้วย เพราะสิ่งที่เรายังไม่รู้และไม่สามารถ
จะรู้ได้ ยังมีอยู่เสมอ แม้จะได้พบความจริงต่าง ๆ เพิ่ม
เติมขึ้นมากมายสักเพียงใด ก็ยังหาหลักเกณฑ์เอาเป็นที่
แน่นอนเพื่อให้เป็นที่ยืนยันใจได้ไม่พออนุรักษ์ตัวเอง กล่าวได้
ว่าทำอะไรก็ยังไม่รู้ไม่หมด (แล้วดังนั้นความกลัวก็ไม่มี
วันหมด ต้องเกิดขึ้นเรื่อย ๆ มากบ้างน้อยบ้าง) จนถึง
ปัจจุบันนี้ ข้าพเจ้าก็กล่าวได้เพียงอย่างเดียวว่า ได้ทำ
การสำรวจทดลองมามากแล้ว และก็ยังรอดพ้นมาได้
ทุกครั้ง และยังมีอะไรอีกมากที่ข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจ และ
ก็คงจะไม่สามารถเข้าใจได้ด้วย

ความกลัวอีกประการหนึ่งคือผลร้ายที่อาจจะเกิดขึ้น
ได้จากการทดลองหรือประสบการณ์ดังกล่าวนี้ มันจะมี
ผลเสียหายอย่างใดบ้างใหม่ต่อกายเนื้อหรือต่อจิตสำนึก

ในเมื่อเรากระทำเช่นนี้ไปนาน ๆ เข้า ความกลัวประเภทนี้ก็มีความสำคัญไม่น้อย คือทำให้เกิดกังวลใจได้มากเหมือนกัน เพราะเรายังไม่เคยพบว่ามีรายงานหรือบันทึกของใครที่ไหนที่พอจะยึดถือเป็นแนวทางได้เลย เราได้ค้นคว้ากันในวิชาเกี่ยวกับโรคร้อยแปดพันเก้าของร่างกายและประสาทนับไม่ถ้วนแต่พอหันมาหาข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องนี้บ้าง ปรากฏว่าหาไม่ได้เลย

ข้าพเจ้าเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าจะหาวิธีหลีกเลี่ยงความกลัวแบบต่าง ๆ นี้ได้อย่างไร นอกจากจะให้คำแนะนำกว้าง ๆ ว่าผู้ปฏิบัติควรก้าวไปที่ละขั้น ๆ อย่างมั่นคง อย่ารีบร้อนผลิผลลาม รอให้ท่านมีความคุ้นเคยชำนาญในขั้นตานั้น ๆ จนเพียงพอเสียก่อน แล้วจึงค่อยเขยิบขั้นสูงไปตามลำดับ นอกจากนั้น ข้าพเจ้าก็หวังว่าข้อเขียนของข้าพเจ้าในเล่มนี้ทั้งหมดคงจะเป็นกำลังใจแก่ผู้สนใจในทางนี้บ้าง เพื่อให้ท่านเหล่านี้ได้มีโอกาสก้าวข้ามอุปสรรค คือความกลัวไปตามแนวทางที่ข้าพเจ้าได้ผ่านมาแล้ว มันอาจจะไม่มีประโยชน์อะไรมากมายนักแต่อย่างน้อยมันก็เป็นเครื่องยืนยันว่าในเรื่องเช่นนี้ มีคน

คนหนึ่งได้ผ่านมาแล้ว เลี้ยงมาแล้ว และก็รอดพ้นมาได้ถึงขนาดนี้แล้ว

ข้อความต่อไปนี้จะแสดงถึงการก้าวไปที่ละขั้น ๆ ตามลำดับในการทดลองหาประสบการณ์ทางนี้

๑. การผ่อนคลายสายทวิซัพพกผ่อน

ความสามารถผ่อนคลายความตึงเครียดได้เป็นคุณสมบัติที่สำคัญและจำเป็นอันดับแรก คุณสมบัตินี้ต้องเป็นสิ่งที่ตั้งใจทำให้บังเกิดได้ตามความต้องการ และมีความหมายทั้งในส่วนร่างกายและส่วนจิตใจ คุณสมบัตินี้จะต้องประกอบด้วยการไม่เป็นกังวลต่อเวลาในระหว่างการทำงาน เพราะความรู้สึกเช่นนั้นจะเป็นเหตุให้ต้องเร่งรีบ ต้องทำงานอย่างฉุกฉลุก และทำให้เกิดความเครียด ดังนั้น ต้องพยายามอย่าให้ความวิตกกังวลด้วยเรื่องอื่นเข้ามาแทรกในระหว่างการทำงานอย่างหนึ่ง ๆ ถ้าทำเช่นนี้ไม่ได้ ก็แสดงว่าขาดคุณสมบัติข้อแรก และความสำเร็จจะมีไม่ได้

การควบคุมตนเองหรือสะกดตัวเอง หนังสือเกี่ยวกับการสร้างตนเองส่วนมากได้เสนอวิธีการดังกล่าวนี้ไว้หลายแบบด้วยกัน ซึ่งเป็นเรื่องที่ท่านจะต้องตัดสินใจเอาเองว่า แบบไหนจึงจะเหมาะกับท่านมากกว่าอย่างอื่น แต่ถ้าจะให้ได้ผลเร็วที่สุด ก็น่าจะได้แก่การหัดเรียน วิธีสะกดตนเองจากผู้เชี่ยวชาญทางวิชาสะกดจิต ซึ่งอาจทำให้ท่านได้ผลเร็วขึ้นมากทีเดียว แต่ในเรื่องนี้ก็จำเป็นอีกที่จะต้องเลือกผู้เชี่ยวชาญในเรื่องนี้ด้วยความระมัดระวังสักหน่อย เพราะผู้ที่เชี่ยวชาญจริง ๆ ที่เชื่อถือได้นั้น มีน้อยมาก ส่วนมากก็มักจะเป็นผู้ที่ยังอ่อนหัดในเรื่องนี้ วิธีการทำสมาธิบางอย่างก็อาจจะนำมาประยุกต์เพื่อให้เกิดความผ่อนคลายได้

สภาวะกึ่งหลับ วิธีนี้รู้สึกว่าจะ เป็นวิธีที่ง่ายที่สุด และเป็นธรรมชาติที่สุด ซึ่งจะทำให้เกิดความผ่อนคลายทั้งกายและใจ ในขณะเดียวกันความยากลำบากในตอนนี้อยู่ที่ว่า ท่านจะต้องพยายามหาและประคับประคองจุด ๆ หนึ่ง ซึ่งอยู่ระหว่างความหลับกับความตื่นให้ได้ เพราะว่าโดยมากพอพลาดหรือเผลอไปแว็บเดียว มันก็

กลายเป็นความหลับไปเลย ครั้นแล้วก็เป็นอันว่าการทดลองตามแบบนี้ล้มเหลว

จากการพยายามฝึกหัดไปเรื่อย ๆ เราจะสามารถมีสติกำกับ ไปจนถึงสภาวะที่พรหมแดนแห่งความหลับนี้เข้าสู่สภาวะเช่นนี้ และแล้วก็ผ่านเลยสภาวะเช่นนี้ไปจนถึงจุดมุ่งหมายของเราได้เท่าที่ข้าพเจ้าทราบมาก็ไม่มีวิธีอื่นนอกจากจะต้องพยายามปฏิบัติไปเรื่อย ๆ วิธีการมีดังนี้คือ จงนอนลงในเมื่อท่านรู้สึกว่าจะเหนื่อยและง่วงนอน พอรู้สึกว่าจะได้รับการผ่อนคลายและเริ่มจะเข้าสู่ความหลับ จงส่งใจไปยึดถือหรือนึกอะไรเสียสักอย่างหนึ่ง อะไรก็ได้ โดยหลับตาไว้ตลอดเวลา หากท่านสามารถทำจิตให้อยู่ในสภาวะที่อธิประตุความหลับโดยยังไม่หลับเช่นนี้ได้ นานเท่าที่ต้องการได้แล้ว ก็แปลว่าท่านได้ประสบความสำเร็จในขั้นแรกแล้ว เป็นธรรมดาอยู่เองที่ในการปฏิบัติทดลองเช่นนี้ ท่านคงจะต้องพลาด คือจับจิตตรงนี้ไม่อยู่ แล้วก็เลยหลับผล็อยไปครั้งแล้วครั้งเล่า แต่อย่าเกิดความท้อแท้เป็นอันขาด เรื่องเช่นนี้ไม่ใช่สิ่งที่จะฝึกกันได้ง่าย ๆ ในเวลาเร็ววัน บางทีตอนที่ท่านเบื่อแสนเบื่อ และอยากจะทำเลิกแล้วนั่นเอง ผลก็อาจจะเกิดขึ้นได้

หากว่าความพยายามเช่นนี้ จะทำให้ท่านเกิดความ
กระวนกระวายบ้าง ก็จงทราบว่าเป็นของธรรมดา
เราเคยปล่อยให้ไปตามอัตโนมัติของใจมาเสียนาน
แสนนาน ดังนั้นพอเริ่มใช้อำนาจจิตสำนึกก็จะเริ่มมีการ
ต่อต้านด้วยความไม่พอใจเป็นธรรมดา ถ้าความรู้สึก
เช่นนี้เกิดมากขึ้น จงหยุดกรรมวิธีปฏิบัติเช่นนี้เสีย แล้ว
จงลุกขึ้น เดินไปเดินมา ออกกำลังเสียพักหนึ่ง แล้วนอน
ลงเริ่มทำใหม่อีก ถ้าทำเช่นนี้แล้ว ปรากฏว่ายังไม่ได้
ผลอีก ช่างมัน นอนได้ตามสบายปล่อยให้หลับไปเลย
แต่คราวหลังต้องเริ่มทำใหม่อีก

ทีนี้ถ้าเชื่อว่าอารมณ์ที่ท่านผูกจิตไว้ในขณะที่อยู่
พรหมแดนแห่งความหลับนั้นหลุดไป และปรากฏว่าท่าน
กลับไปคิดถึงเรื่องอื่น ๆ ต่อไปได้อีก (โดยไม่หลับ) ก็
แสดงว่าท่านก้าวเข้าไปใกล้ความสำเร็จในขั้นแรกแล้ว

พอท่านสามารถบังคับจิตให้อยู่พรหมแดนแห่งความ
หลับนี้ได้นานเท่านาน (โดยไม่หลับ) คือโดยผูกจิตให้
แน่วแน่กับอารมณ์ใดอารมณ์หนึ่งได้แล้ว ก็หมายความว่า
ท่านพร้อมที่จะก้าวไปถึงขั้นต่อไปได้ ขั้นที่สองนี้ก็

ทำนองเดียวกัน เป็นแต่เราเอาจิตที่คิดเฟื่อง หรือผูกกับ
อารมณ์อันใดอันหนึ่งออกไปเสีย คือหมายความว่าตอน
นี้อย่าคิดถึงอะไรเลย คือพยายามวางจิตให้อยู่ที่พรมแดน
ดังกล่าวนี้โดยตัวของมันเอง จงพยายามมองดูความมืด
ในขณะที่หลับตาอยู่นั้น อย่าคิดอะไรนอกจากนี้ หลังจาก
ฝึกหัดไปสักพักหนึ่ง ท่านจะเริ่มเห็น “ภาพของจิต”
(mind pictures) (หรือจะเรียกว่าภาพอันเกิดจากจิต
ก็ได้กระมัง) หรือไม่ก็เป็นปรากฏการณ์แบบดวงสว่าง
หรือแสงสว่างเป็น ประกายแบบใดแบบหนึ่ง เรื่องเช่นนี้
ไม่มีความหมายสำคัญอย่างใด มันอาจจะเป็นเพียง “ประจุ
(ไฟฟ้า) ที่ออกมาจากประสาท” (neural discharge) ก็ได้
มีตัวอย่างที่พอจะเปรียบเทียบได้ในเรื่องนี้คือ ครั้งหนึ่ง
ข้าพเจ้านั่งดูรายการฟุตบอลในทีวีมานานหลายชั่วโมง
ต่อจากนั้นก็พยายามจะทำจิตให้เข้าถึงสภาวะนี้ แต่
ปรากฏว่าหลับตาลงก็มองภาพการแข่งขันฟุตบอลล์ทั่ว
ไปหมด เดี่ยวเห็นภาพคนโน้นเตะลูกมาทางนี้ เดี่ยวคนนี้
เตะไปทางโน้น เดี่ยวเห็นภาพแย่งลูกฟุตบอลล์กันอย่าง
อุตลุด ครั้งนั้นข้าพเจ้าต้องเสียเวลาไปอย่างน้อยถึง

ครึ่งชั่วโมง กว่าจะสำรวจใจสงบสติอารมณ์ให้ภาพมั่ว เช่นนั้นหายไปได้ ดังนั้นจะเห็นได้ว่า “ภาพอันเกิดจากจิต” ในตอนนี้มักจะเป็นอารมณ์ค้างที่เราได้รับในระหว่างการทำงานมาหลายชั่วโมงในตอนกลางวันนั่นเอง และถ้าอารมณ์นั้นรุนแรงมาก ก็ต้องเสียเวลานานมากกว่าภาพเช่นนั้นจะจางหายไป

เมื่อใดท่านสามารถทำให้ภาพเหล่านั้นหายไปได้ และแล้วก็สามารถตั้งจิตอยู่กับที่โดยไม่หวั่นไหวได้เป็นเวลานาน ๆ โดยไม่มีความกระวนกระวายและไม่เห็นอย่างใด นอกจากความมืดเท่านั้น ก็หมายความว่าท่านบรรลุความสำเร็จขั้นสองแล้ว

ขั้นที่ ๓ คือ ในระหว่างที่อยู่ในขั้นสองนั้น ก็ทำให้สติลึกลงไปเรื่อย ๆ ทั้งนี้กระทำได้โดยฝึกหัดปล่อยสภาวะพรหมแดนที่อยู่ระหว่างความหลับกับความตื่นที่เคยชินมาแล้วนั้นเสีย แล้วกระเถิบสติให้ลึกลงไปเรื่อย ๆ ครั้งละเล็กครั้งละน้อย (โดยพยายามอย่าให้หลับ) การทำดังนี้ต้องหัดค่อยเขยิบลงไปเล็กน้อยแล้วกลับขึ้นมาสู่ที่เดิมใหม่ ทั้งนี้กระทำได้โดยตั้งใจปิดทางเข้า คือสัมผัสทาง ประตู

ต่าง ๆ เสีย ครั้งแรกก็ปิดสัมผัสทางกายคือโณภูจัพพะ ถ้าทำได้จะไม่รู้สึกว่ามีกายวิญญานเลย ไม่ว่าจะที่อวัยวะส่วนไหนของร่างกายก็ตาม ต่อจากนั้นก็ปิดทางจมูกและทางลิ้น (คือมานวิญญานและชีวหาวิญญาน) ต่อไปก็ปิดหู (โสตวิญญาน) แล้วสุดท้ายก็ปิดตา (จักขุวิญญาน) แต่สองข้อหลัง คือหูและตานี้ บางครั้งก็กลับกัน คือปิดตาก่อนแล้วจึงปิดหูก็มี ข้าพเจ้าคิดว่าการที่ต้องให้นัยน์ตาปิดทีหลังเพื่อนั้น อาจเป็นเพราะต้องใช้นัยน์ตาอยู่ตลอดเวลา คือต้องเพ่งความมืด ทั้ง ๆ ที่หลับตา คือเอาความมืดเป็นอารมณ์นั่นเอง

ขั้นที่สี่ คือการเสวยผลจากการเข้าถึงขั้นที่ ๓ นั้นเอง ผลนี้คือการได้พักผ่อนและความสดชื่น ซึ่งจะเกิดขึ้นแทนที่ความเหน็ดเหนื่อยและง่วงนอนซึ่งมีอยู่ก่อนที่จะลงมือดำเนินกรรมวิธีแบบทำให้ผ่อนคลายดังกล่าวมานี้ นี้แหละคือความสำคัญของการฝึกดังกล่าวมาแล้วทั้งหมด ซึ่งเป็นของยากเหมือนกันกว่าจะผ่านเข้ามาถึงขั้นนี้ได้ แต่ถ้าทำมาถึงขั้นนี้โดยได้รับผลของมันอย่างเต็มที่แล้ว ก็เป็นเครื่องประกันได้อย่างมากกว่า ในการทดลองครั้งต่อไป

ท่านจะมีสติควบคุมตนเองได้ดี ในการฝึกหัดครั้งแรก ๆ สำหรับผู้เริ่มต้น ก็คือควรเริ่มลองดูหลังจากการตื่นนอนมาแล้ว จะเป็นการนอนในเวลากลางคืนหรือตอนกลางวันก็ตาม ก่อนที่ท่านจะพลิกตัว พอรู้สึกตัวว่าตื่น ก็เริ่มลงมือทำบนเตียงนั่นเอง เพราะตอนนี้ร่างกายท่านได้พักผ่อนแล้ว และจิตใจก็กำลังสดชื่น ก่อนนอนไม่ควรดื่มน้ำหรือเครื่องดื่มให้มาก มิฉะนั้นจะต้องเป็นกังวลลุกขึ้นปัสสาวะเสียก่อนอีก

วิธีที่ ๓ เพื่อความประสงค์เดียวกันนี้คือการใช้ยาช่วย แต่ปรากฏว่าดูเหมือนจะไม่มียาประเภทใดในท้องตลาด จะสามารถช่วยให้เกิดสภาวะนี้ได้เลย ประเภทบาร์บิจูเรททั้งหลายก็จะมักทำให้ขาดสติ ควบคุมตนเองไม่ได้ และพอจิตใจย่างเข้าสู่สภาวะลึก ๆ มากเข้า ก็เลยเกิดสับสน ยุ่งกันใหญ่ ยาประเภทกล่อมประสาทก็เช่นเดียวกัน แม้ว่าจะออกฤทธิ์น้อยกว่าบ้างก็ตาม เราอาจได้การพักผ่อนบ้างก็จริง แต่สติปัญญาจะไม่แจ่มใส สุรา ก็เช่นเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นในแบบไหน ๆ ก็ตาม ที่สลับซับซ้อนขึ้นไปเช่น แอลกอฮอล์ต่าง ๆ หรือ ฮัลลูซิโนเจน

ข้าพเจ้ายังไม่มีประสบการณ์เพียงพอ ที่จะกล่าวยืนยันได้
ผู้ต้องการทดลองต้องทดสอบดูเอาเอง

ข้าพเจ้าเคยลองใช้มาแล้วทั้ง ๓ วิธี คือ สะกด
ตนเอง สภาวะกึ่งหลับ และใช้ยาช่วย แต่ก็ต้องงดใช้
วิธีหลัง คือแบบใช้ยาช่วยโดยด่วน หลังจากลองดูแล้ว
ไม่กี่ครั้ง เพราะปรากฏผลแน่ชัดว่า เราได้การพักผ่อน
มาบ้างก็จริง แต่ต้องเสียการควบคุมตัว คือทั้งสติและ
ปัญญาไปมาก จนไม่คุ้มกันกับผลที่ได้รับเลย สำหรับวิธี
แรกคือการสะกด หรือนำตนเองนั้น มีผู้เชี่ยวชาญ
ทางนี้ได้ใช้อัดเสียงเป็นข้อความต่าง ๆ ลงในเทป และให้
ไปฟังเองในเวลาที่ต้องการจะพักผ่อน ซึ่งก็มีประโยชน์
และได้ผลดีทีเดียว สำหรับข้าพเจ้าเองได้ใช้แบบเข้าสู่
สภาวะกึ่งหลับบ่อย ๆ เท่าที่เขียนบรรยายมานั้นดู ๆ
มันก็เป็นเรื่องสลับซับซ้อนน่าเวียนหัวอยู่บ้าง แต่สำหรับ
ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นของธรรมดาสามัญง่าย ๆ เสียแล้ว
จึงไม่มีปัญหาอย่างใด

๒. ความสิ้นสะเทือน

การทำให้เกิดสภาวะที่เรียกว่าความสิ้นสะเทือนนี้เป็นเรื่องที่สำคัญที่สุดในการดำเนินปฏิบัติเพื่อให้เกิดการถอดกายที่สองออกไปจากกายเนื้อ สภาวะนี้ทำให้เกิดความรู้สึกแก่ร่างกายอย่างไร จะได้บรรยายไว้ในที่อื่นตอนนี้ใคร่ขอบอกแต่เพียงว่า พอท่านได้เข้าถึงสภาวะนี้เสียสักครั้งหนึ่งแล้วก็ป็นอันรู้ได้เอง ไม่ต้องมีใครมาบอกว่าคุณประสบความสำเร็จแล้วหรือไม่ และก็เป็นอันว่าท่านได้ผ่านพ้นอุปสรรคใหญ่ไปได้อีกชั้นหนึ่งแล้ว

เท่าที่ข้าพเจ้าสามารถจะเขียนบอกให้ทราบได้ทั้งหมดนี้ ก็เป็นแต่เพียงแนวทางเท่านั้นเอง ข้าพเจ้าเองก็บอกไม่ได้ว่าเหตุใด ต้องมีความสิ้นสะเทือนเสียก่อน แล้วจึงจะเกิดความสามารถเช่นนี้ได้ ดังนั้น สำหรับข้าพเจ้าเรื่องก็เป็นคล้าย ๆ กับการที่เราส่วนมากสับสวิทช์ไฟให้ไฟฟ้าเดินนั่นเอง พวกเราที่ไม่ได้เรียนวิชาไฟฟ้าก็รู้แต่เพียงว่าเมื่อสับสวิทช์ไฟแล้ว ก็จะต้องมีไฟฟ้าที่หลอดไฟส่วนข้อเท็จจริงหรือเหตุผลที่ว่า ไฟฟ้ามาจากไหน

เป็นอะไร มาได้อย่างไร หรือว่าใส่ในหลอดไฟฟ้าเขาทำ
ด้วยอะไร ทำอย่างไรเป็นต้น ร้อยแปดพันประการเหล่านี้
เราไม่เคยไปเสียเวลาและเสียสมองคิดเลย ตราบใดที่สับ
สวิทช์ไฟแล้วเกิดมีไฟขึ้นมา เราก็พอใจ

ดังนั้น ที่ข้าพเจ้าเขียนบอกเล่าไว้ในหนังสือเล่มนี้
จึงเป็นความจริงจากประสบการณ์ที่ได้ผ่านมา และการ
ศึกษาเล่าเรียน สังเกต วางหลักเกณฑ์เอาเอง จาก
ประสบการณ์เหล่านั้นนั่นเอง จะเอาเป็นตำราจริง ๆ ย่อม
ไม่ได้ ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าเอาตัวเองเป็นห้องทดลองวิทยา-
ศาสตร์ก่อน ต่อจากนั้นในระยะหลังก็มีผู้สนใจทดลอง
ตามบ้าง ผลที่ปรากฏก็คือเป็นอย่างเดียวกัน

วิธีการช่วยให้เกิดความสนสนใจ จะนอนลงใน
ท่าไหนก็ได้ ที่ท่านรู้สึกว่าจะทำให้ร่างกายได้รับการ
พักผ่อนโดยสะดวก แต่ให้ร่างกายชานไปกับแกนแม่เหล็ก
เหนื่อใต้ของโลก โดยหันศีรษะไปทางทิศเหนือ คล้าย
เสื้อผ้าที่สวมใส่ให้หลวม อย่าให้คับตึง แต่ให้ร่างกายได้
รับความอบอุ่นมากกว่าในเวลาปกติสักเล็กน้อย ถ้ามี
เครื่องประดับที่ทำด้วยโลหะให้ถอดเสีย อย่าให้โลหะนั้น

ใกล้ชิดกับร่างกายหรือถูกต้องร่างกาย แม้เครื่องประดับที่ทำด้วยอัญมณีก็ให้ถอดออกเสียด้วย จงตรวจตราดูให้แขน ขา และคออยู่ในท่าที่จะได้รับการพัก และจะไม่ทำให้การไหลเวียนของโลหิตเกิดความขัดข้องหรือไม่ สะดวก แสงสว่างในห้องอย่าให้มากเกินไป เพื่อไม่ให้เกิดอาการเวียนศีรษะ แต่ก็อย่าใช้ห้องซึ่งมืดสนิทเป็นถ้ำ เพราะจะทำให้กะทึบทางในชั้นต่อไปไม่สะดวก

ข้อควรระวังที่สำคัญที่สุด ในระหว่างทดลองก็คือ อย่าให้ใครเข้ามารบกวน จะเป็นในทางเข้ามาเกี่ยวข้อกับร่างกาย หรือทางอื่นเช่นทางหู โดยมีการเรียกจากโทรศัพท์ เป็นต้น อย่ากะเวลาแน่นอนสำหรับการนี้ พึงจำไว้ว่าเวลาสำหรับการทดลองชนิดนี้มีค่ากว่าเวลาที่ใช้ในเรื่องอื่น ๆ มาก ในระหว่างการทดลองนี้ จึงต้องหาวิธีอย่าให้มีการรบกวนจากภายนอกเกิดขึ้นเป็นอันขาด

เข้าถึงสภาวะการผ่อนคลาย จงเข้าถึงสภาพความผ่อนคลายนี้ ซึ่งจะเป็นโดยแบบไหนดังที่กล่าวมาแล้ว ๒ แบบนั้นก็ได้ ถ้าเข้าแบบที่ ๒ ก็จงเข้าไปจนถึงสภาวะที่ ๔ และพยายามอยู่ในสภาวะนั้นให้นาน โดยในระหว่างนั้น

ต้องให้มีสติควบคุมตนเองได้ด้วย ต่อจากนั้นก็ตั้งใจหรือว่าอธิษฐานจิต พุทกับตนเองว่า “ฉันจะมีสติจดจำเรื่องทุกอย่างทุกประการที่เกิดขึ้น และเมื่อกลับไปสู่สภาวะตื่นตามปกติแล้ว จะระลึกถึงเฉพาะสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่ร่างกายและจิตใจเท่านั้น” จงพุทกับตนเองดังกล่าวนี้ ๕ ครั้ง ต่อจากนั้นก็ให้หายใจโดยทางปาก ซึ่งอ้าเปิดออกครึ่งหนึ่ง

สร้างความสัมพันธ์ ในขณะที่หายใจทางปากซึ่งอ้าเปิดอยู่ครึ่งหนึ่งนั้น จงตั้งจิตเพ่งอยู่ที่ความดำมืดเบื้องหน้าดวงตาที่ปิดอยู่นั้น ครั้งแรกจงมองดูความดำนั้นกะ ให้ศูนย์แห่งความเพ่งไปตั้งอยู่ที่จุด ๆ หนึ่งห่างจากหน้าผากของท่านประมาณ ๑ ฟุต ต่อจากนั้นก็ให้เคลื่อนจุดนั้นให้ห่างออกไปเป็นประมาณ ๓ ฟุต แล้วก็ ๖ ฟุต ตอนนี้ให้หยุดอยู่นั้นก่อนจนกว่าความตั้งใจจะมั่นคงอยู่ตัวดี ต่อจากนั้นให้หันแนวนั้นตั้งเป็นมุมฉากขึ้นไป คือเป็นแนวขนานกับร่างกายให้แนนอน แต่ให้สูงเหนือศีรษะขึ้นไป ที่จุดนี้เองให้ตั้งใจสร้างความสัมพันธ์ให้เกิดขึ้น เมื่อเกิดขึ้นแล้วให้ตั้งใจถึงความสัมพันธ์นั้นเข้ามาในศีรษะ

การที่จะรู้ว่าความสั่นสะเทือนเกิดขึ้นหรือไม่นั้น
ไม่เป็นของยาก เพราะจะปรากฏเป็นเสมือนประกายไฟที่
เด่นดูบ ๑ เป็นระยะ ๑ มีเสียงซี้ด ๑ ไหลพรุ้งพรูเข้า
มาสู่ศีรษะของท่าน จากนั้นกระแสนี้จะเข้าครอบงำไปทั่ว
ร่างกาย ทำให้ร่างกายแข็งแรงหาหมดความสามารถในการ
เคลื่อนไหว

เท่าที่กล่าวมานี้เป็นการบรรยายโดยละเอียดเป็น
ขั้น ๑ ตามลำดับ แต่ครั้งต่อ ๑ ไปพอเกิดความชำนาญ
เสียแล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องเป็นไปตามนี้ทุกระยะก็ได้ เพราะ
เพียงแต่คิดถึงความสั่นสะเทือนนี้ในขณะที่อยู่ในระหว่าง
ความผ่อนคลายเท่านั้น ความสั่นสะเทือนก็จะบังเกิด
ขึ้นทันที เรียกว่าทางเคยเดิน หรือว้าวเคยขาม้าเคยขี่
เสียแล้ว อะไร ๑ มันก็ดูง่ายรวดเร็วไปหมด แต่ก็เป็น
ธรรมดาที่ในระยะแรก ๑ กว่าจะทำให้เกิดขึ้นได้ ก็แทบแย้
ต้องใช้ความพยายามอย่างหนักทีเดียว ก็เป็นหลัก
ธรรมดาอีกเหมือนกันที่ว่า เมื่อยิ่งฝึกหัดและพยายาม
ก็ยิ่งใกล้ความสำเร็จเข้าไปทุกที แต่เมื่อได้รับความสำเร็จ
ในครั้งแรก ครั้งหนึ่งแล้วนั้น ก็ย่อมยากกว่าในครั้งต่อไป

จะได้อีก เพราะบางทีมันก็หายไปเฉย ๆ กว่าจะกลับมาอีก ก็ต้องพยายามอีกมากเหมือนกัน ทั้งนี้เพราะอาจมีสาเหตุประกอบอย่างอื่นเข้ามาเกี่ยวข้อง โดยที่เรายังหาไม่พบก็ได้ เมื่อเป็นเช่นนี้ท่านก็จะต้องพยายามค้นหาสาเหตุที่แปลกปลอมเข้ามาขัดขวางให้พบ แต่เท่าที่สังเกตมานั้น ก็รู้สึกว่ามันมีเปอร์เซ็นต์ของการได้ผลมากพอสมควรเหมือนกัน ซึ่งจะคุ้มกับการที่เราจะพยายามค้นคว้ากันต่อไปเรื่อย ๆ

๓. การควบคุมความสิ้นสะเทือน

เมื่อท่านสร้างความสิ้นสะเทือนขึ้นมาได้แล้ว ก็มีข้อแนะนำที่จะให้ดังต่อไปนี้ คือท่านจะต้องตั้งใจว่าจะใช้ความสิ้นสะเทือนนี้ให้เกิดประโยชน์ภายใต้การควบคุม คือ มีสติประจำอยู่ด้วยตลอดเวลา และเท่าที่ปรากฏจากการสังเกตตลอดมา ก็ไม่รู้สึกว่าความสิ้นสะเทือนนี้จะมีผลร้าย ต่อร่างกายหรือจิตใจแต่อย่างใด ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงขอให้ข้อเสนอนแนะนำอันเกิดจากประสบการณ์นับเป็นจำนวนหลายร้อยครั้งไว้ดังต่อไปนี้คือ

ทำตัวให้เคยชิน สภาวะคือความสั่นสะเทือนนี้แม้มันจะเป็นเรื่องผิดปกติ แต่เนื่องจากไม่ใช่เป็นสิ่งที่มีความร้ายอยู่อย่างใดดังที่ได้กล่าวแล้ว ดังนั้น ท่านจึงควรพยายามทำตนให้เคยชิน คือทำใจให้สงบ อย่างถาวร อย่างตกใจในเมื่อรู้สึกว่าคุณ ๑ กับจะถูกระแสไฟฟ้าช็อตแล่นไปทั่วร่างกาย โดยที่ไม่ได้รับความเจ็บปวดอย่างใด วิธีที่ดีที่สุด ในเมื่อมันเกิดขึ้นก็คือ ทำใจและกายเฉย ๆ เสีย นอนลงเฉย ๆ พยายามสังเกตดูปรากฏการณ์นี้ด้วยใจสงบ จนกระทั่งมันหายไปเอง ซึ่งอาจจะกินเวลาประมาณ ๕ นาที เมื่อเกิดขึ้นเช่นนี้หลายครั้งเข้า ท่านก็จะรู้สึกแน่ใจว่า ตนเองไม่ได้กำลังถูกประหารชีวิตด้วยไฟฟ้าอย่างแน่นอน ข้อสำคัญจงอย่าเสียขวัญ อย่าตื่นรนตะเกียกตะกายต่อสู้ขัดขืนเพื่อให้สภาพเช่นนั้นหมดไป อันที่จริงถ้าอาจจะให้มันหมดไปได้เหมือนกัน ถ้าใช้กำลังใจจริง ๆ อย่างแรงกล้า แล้วลุกขึ้นนั่งเสีย แต่จะมีประโยชน์อะไร ในเมื่อท่านทำความพยายามมาแทบล้มประดาตาย ก็เพื่อสิ่งนี้เอง

ใช้ประโยชน์ เมื่อตั้งสติให้อยู่ และขับไล่ความกลัว ออกไปได้แล้ว ต่อไปก็พอจะมีโอกาสเข้าควบคุมได้บ้าง ครั้งแรกจงนึกให้ความสั่นสะเทือนนั้นเป็นรูปวงแหวน และให้เข้ามาในศีรษะของท่านทั้งหมด ต่อจากนั้นก็นึก ให้เคลื่อนไปตามร่างกายจนถึงนิ้วเท้า และนึกเลื่อนกลับ ขึ้นมาอีก เมื่อทำกลับไปกลับมาเป็นลูกคลื่นเช่นนี้ได้ คล่องแล้ว ต่อไปก็ลองปล่อยให้มันเป็นไปเอง จนกว่า มันจะจางหายไป ระยะเวลาในการนี้ควรจะเป็นขาลง ๕ วินาที และขาขึ้นอีก ๕ วินาที พยายามหดทำเช่นนี้ จนกระทั่งท่านสามารถนึกให้เกิดความสั่นสะเทือนได้ทันที และให้เลื่อนไปมาได้เป็นปกติจนกว่าจะจางหายไป

ในระหว่างนี้ บางครั้งท่านอาจจะรู้สึกว่าคุณสั่น สะเทือนมีอาการ “หยาบหรือรุนแรง” มากไปหน่อย คล้าย ๆ กับว่าทำให้ร่างกายของท่านสั่นสะท้านไปทุกซุมซน ตอนนี้ท่านอาจจะรู้สึกอึดอัดและไม่สบาย และก็ต้องการ จะให้เป็นไปอย่างธรรมดาที่ไม่โลดโผนเช่นนี้ เรื่องนี้จะแก้ ได้โดยนึกกระตุ้นให้ความถี่สูงขึ้น (เพื่อจะได้ละเอียดขึ้น)

ความสั่นสะเทือนโดยปกตินั้น ข้าพเจ้าคิดว่าจะอยู่ใน
อัตรา ๒๗ ไฮเกิ้ลต่อวินาที ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าถึง
ความถี่ของการเคลื่อนตัวขึ้นลงตามร่างกายจากศีรษะไป
สู่เท้าและกลับขึ้นมา ครั้งแรกอัตราการเต้นของความสั่น
สะเทือนจะตอบสนองต่อคำสั่งของจิตอย่างช้า ๆ แทะจะ
ไม่รู้สึก แต่ต่อมาก็จะค่อยดีขึ้นและความสั่นสะเทือนก็จะ
อยู่ในระดับปกติ

การเร่งอัตราความถี่ นี้เป็นของสำคัญมาก เพราะ
ความถี่ที่เพิ่มมากขึ้น คือเร็วขึ้นนั้น จะช่วยทำให้การถอด
กายที่ ๒ ออกไปจากกายที่ ๑ เป็นไปได้ เมื่อท่านกำหนด
รู้วิธีเร่งอัตราความสั่นสะเทือนได้จนความสั่นสะเทือนนั้น
เข้าที่หรือตั้งตัวได้เองแล้ว ต่อจากนั้นระดับนั้นก็อยู่ได้
คงที่เอง ในที่สุดความถี่จะเพิ่มขึ้น คล้ายกับเครื่องยนต์
เร่งเครื่องขึ้นจะนั้น และความถี่นั้นจะขึ้นถึงขีดสูงจนกระ-
ทั่งไม่สามารถสังเกตได้เลย ในตอนนี้ จะเกิดความรู้สึก
เหมือนกับร่างกายได้รับความอบอุ่น และมีอาการแปลบ
น้อย ๆ แต่ก็ไม่มากจนถึงกับทำให้ไม่สบาย

เมื่อทดลองมาจนถึงขั้นนี้ได้อย่างคล่องแคล่ว บ่อย ๆ ก็หมายความว่าท่านพร้อมที่จะหลุดออกไปจาก ภายเนื้อได้แล้ว ตอนนี้นำพเจ้าขอดักเตือนไว้อย่างหนึ่งว่า พอพ้นจากจุดนี้ไป ก็เป็นอันว่าท่านจะถอยกลับไม่ได้แล้ว ต่อจากนั้น ท่านจะเข้าถึง หรือไปโผล่ขึ้นที่สภาวะความเป็นอยู่ หรือชีวิตอีกแบบหนึ่ง ซึ่งเป็นความจริง มีอยู่จริง เช่นเดียวกับโลกแห่งกายเนื้อของเราเหมือนกัน ที่นี้ ประสบการณ์ที่ท่านจะได้พบต่อไปนี้ จะทำให้เกิดความ กระแทกกระเทือน หรือผลอย่างไรแก่ชีวิตประจำวันของท่าน แก่จิตใจของท่าน แก่อนาคตของท่าน และแก่ความ นึกคิดแต่ดั้งเดิมของท่าน ก็เป็นเรื่องของแต่ละคน คือ เกี่ยวกับภูมิหลังของแต่ละคนเป็นราย ๆ ไป ที่แน่นอนอยู่ อย่างหนึ่งก็คือว่า เมื่อประตูนี้เปิดออกแก่ท่านแล้ว ท่าน จะปิดมันไม่ได้อีกเหมือนเดิมแล้วไม่ว่าท่านจะพยายามปิด อย่างไรก็ตาม ความกดดันเกี่ยวกับชีวิตทางวัตถุอาจทำให้มันจางหายไปบ้างชั่วคราว แต่แล้วมันก็ต้อง กลับมาหาท่านอีกจนได้ เพราะท่านจะไม่สามารถป้องกัน ไม่ให้มันเกิดโดยเด็ดขาดได้เลย บางครั้งขณะที่ท่านกำลัง

จะหลับ หรือบางครั้งขณะที่ท่านตื่น กระแสแห่งความ
สั่นสะเทือนนี้จะเข้ามาสู่ท่านโดยไม่ได้เรียกร้อง แรก ๆ
ถ้าท่านเบื่อ ท่านอาจจะขัดขืนหรือขับไล่มันออกไป แต่
หนัก ๆ เข้าท่านจะต้องเบื่ออีก คือขับไล่ไม่ไหว ตกกลางต้อง
ปล่อยไปตามเรื่อง และท่านก็จะต้องล่องลอยออกจาก
กายเนื้ออีกครั้งหนึ่ง เพราะการต่อสู้กับตัวเองนั้น ใครจะ
ทำได้ผลอย่างจริงจังตลอดไป และก็จะต่อสู้ไปทำไม
ปล่อยไปตามเพลงสั๊กพัก ประเดี๋ยวก็กลับมาอนหลับ
สบาย

บทที่ ๑๗

การแยกกายที่สอง ขกจากกายที่หนึ่ง

หลังจากที่ท่านได้มีความสามารถเข้าสู่ภาวะการ
ผ่อนคลาย และสร้างความสัมพันธ์ให้เกิดขึ้น ก็มีเรื่อง
ที่จะต้องพิจารณาอยู่อีกอย่างหนึ่ง อันที่จริงท่านอาจจะม
ีความสามารถในทางนี้อยู่แล้วก็ได้ แต่อย่างไรก็ตาม
ข้าพเจ้าคิดว่าสมควรที่จะกล่าวย้ำไว้ในที่นี้อีกครั้งหนึ่ง

เรื่องสำคัญนี้ก็คือ การควบคุมจิต หรือว่าการควบคุม
ความคิด ของตนเอง ซึ่งเป็นเรื่องที่สำคัญมากทีเดียว
ในระหว่างที่ท่านถูกความสัมพันธ์ครอบงำนั้น ท่าน
จะมีจิตที่อยู่ในสภาพเปิด คือเปิดออกรับความคิดต่าง ๆ
ทั้งที่ตั้งใจและไม่ได้ตั้งใจ ซึ่งจะผ่านหรือสอดแทรกเข้ามา
อยู่เรื่อย ๆ ดังนั้น คำแนะนำที่ข้าพเจ้าจะขอให้แก่ท่าน

ในที่นี้ก็คือ ในระหว่างนี้จึงทำจิตอย่าให้มีความคิดอะไรเลย หรือถ้าจะคิด ก็ให้คิดอยู่แต่ในเรื่องเดียว อย่าให้มีความฟุ้งซ่านเลย ทั้งนี้เพราะว่าถ้าเมื่อมีความคิดอย่างใดสอดแทรกเข้ามา จิตของท่านจะคว่ำรับไว้ทันที และต่อจากนั้นจะเกิดผลตามนั้น ซึ่งบางครั้งก็จะเป็นไปในลักษณะที่ไม่น่าพึงปรารถนาเลยทีเดียว อันที่จริง เรื่องนี้ข้าพเจ้าก็ยังสงสัยว่าจะมีใครบ้างไหม ที่จะสามารถทำจิตให้ปลอดจากความคิดสอดแทรกเหล่านี้ได้อย่างเด็ดขาด สำหรับข้าพเจ้าเองนั้น ขอยอมรับคนหนึ่งละ ว่าไม่สามารถทำเช่นนั้นได้โดยเด็ดขาด ซึ่งผลของมันเป็นอย่างไร ท่านก็คงจะได้อ่านมามากพอสมควรแล้ว ในบทต้น ๆ เพราะมันทำให้ข้าพเจ้าล่องลอยไปสู่สถานที่ และบุคคลอันพิลึกกึกกือ ชนิดบรรยายหรือจับหลักกันไม่ถูกเลยทีเดียว ดูคล้าย ๆ กับว่า ประสบการณ์วิตถารและอลหม่านเหล่านั้นจะเกิดขึ้นจากความคิดในจิตใต้สำนึกของข้าพเจ้าเอง ซึ่งข้าพเจ้าก็ไม่รู้สึกตัวเลย เพราะฉะนั้น ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าจึงใคร่ขอแนะนำว่าให้ระวังไว้ให้มากที่สุด เพื่อว่าจะได้มีทางผ่อนหนักเป็นเบาได้บ้างตามสมควร

จากความจริงดังกล่าวนี้ ข้าพเจ้าจึงคิดว่า การฝึกในระยะแรก ๆ เพื่อแยกกายที่ ๒ จากกายเนื้อนี้ ไม่สมควรจะให้พิสดาร หรือให้กินเวลานานเกินไปนัก คือควรจะเป็นไปในระยะเวลาสั้น และเป็นเรื่องง่าย ๆ ก่อน ข้อความต่อไปนี้เป็นเรื่องที่ข้าพเจ้าคิดค้นขึ้น เพื่อเป็นคำแนะนำแก่ผู้ที่ฝึกหัดใหม่ จะได้เป็นเครื่องปลอบใจไม่เกิดความหวาดกลัวหรือวิตกกังวลจนเกินไป

ปล่อยแขนหรือขาออกก่อน ข้อนี้หมายความว่า ในการถอดกายที่ ๒ ออกไปจากกายที่ ๑ นั้น ให้ออกไปโดยทางปลายแขนหรือปลายขาก่อน อย่าเพ้อคิดออกไปทีเดียวเต็มทั้งตัว ทั้งนี้ก็เพื่อเป็นการ “ชิมलग” ดูก่อนว่า ตอนนั้น จะมีกำลังใจเผชิญกับสภาวะแปลกและใหม่นี้ได้หรือยัง คือหลังจากที่ได้ผ่อนคลาย และสร้างควมสันตะเทือนขึ้นแล้ว จงลองถอดกายที่ ๒ ส่วนที่เป็นแขนขา หรือแขนซ้ายก็ได้ ออกไปก่อนที่ละแขน ตอนนี้เป็นตอนที่สำคัญมาก เพราะเป็นตอนที่จะเริ่ม “เปิดฉาก” กายที่ ๒ กัน ต่อไปนี้ ท่านก็จะรู้ได้ด้วยตนเองว่า กายที่ ๒ มีจริงอย่างไร ด้วยแขนข้างนั้น คือข้างที่ท่านคิดว่า

“เอาละ จะเอาแขนข้างนี้ออกก่อน” ให้ท่านเอื้อมไปหยิบหรือแตะต้องวัตถุอย่างใดอย่างหนึ่งในห้องนั้น ซึ่งจะเป็นพื้นห้อง ฝาผนัง ประตู หรืออะไรก็ได้ ข้อสำคัญก็คือ ต้องให้เป็นสิ่งที่ท่านรู้ว่าสิ่งนั้นอยู่สุดเอื้อมของมือของกายเนื้อ คือหมายความว่า เป็นสิ่งที่ตามปกติท่านจะเอื้อมมือไปหยิบไม่ถึงเป็นอันขาด จงพยายามเอื้อมมือไปหยิบหรือแตะวัตถุนั้นดู ในการนี้ไม่สมควรจะเอื้อมขึ้นหรือลงแต่ให้เอื้อมไปตามแนวราบ คือตรงออกไปจากที่มือของท่านวางอยู่ จงเอื้อมออกไปในแนวตรงอย่าให้ไปในแนวตั้งขึ้นหรือลง หรืออีกอย่างหนึ่ง ท่านอาจจะเอื้อมออกไปเรื่อย ๆ เช่นนั้น โดยไม่ต้องคิดก่อนว่าจะให้ไปแตะอะไรก็ได้ ข้าพเจ้าคิดว่าแบบหลังนี้ก็ดีเหมือนกัน เพราะท่านจะไม่มีโอกาสรู้ตัวก่อนว่ามือที่เอื้อมออกไปนี้ จะไปแตะเข้ากับอะไรก่อน

เมื่อเอื้อมมือออกไปในทำนองนี้ แต่ปรากฏว่ายังไม่ได้ สัมผัสกับอะไรเลย ก็ให้เอื้อมมือเขยิบออกไปเรื่อย ๆ ซ้ำ ๆ เนิบ ๆ อย่ากระตุกหรือหักโหม ค่อย ๆ ทำแบบนี้ไปจนกระทั่งมือของท่านได้ไปสัมผัสกับอะไรเข้าอย่างหนึ่ง

ในระหว่างนี้ ถ้าความสั่นสะเทือนยังคงมีอยู่เป็นปกติ ความพยายามของท่านจะเป็นผลสำเร็จ คือในที่สุดมือของท่านก็จะสัมผัสอะไรเข้าอย่างหนึ่งจนได้ เมื่อรู้สึกว่าได้แตะวัตถุอะไรเข้าแล้ว จึงใช้ประสาทสัมผัสพิจารณาดูสิ่งนั้นให้ทั่วถึงทุกประการอย่างละเอียดว่ามันเป็นอะไร มีรูปร่างลักษณะเป็นอย่างไร จงคลำไปเรื่อย ๆ เพื่อหารายการละเอียดให้มากที่สุด เช่นว่า มีร่องไหม มีที่โหนบ้าง มีเท้าไร และมีอะไรผิดปกติซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของสิ่งนั้น เพื่อต่อมาภายหลังท่านจะได้เอารายละเอียดเหล่านั้นมาทดสอบดูเป็นเครื่องยืนยันได้โดยไม่ผิดพลาด ในตอนนี้ ท่านจะรู้สึกว่าการสัมผัสของท่านไม่มีอะไรผิดปกติเลย เพราะมันก็จะเหมือนกับท่านสัมผัสสิ่งนั้นด้วยมือของกายเนื้อของท่านนั่นเอง

เมื่อคลำดูสิ่งนั้น จนจำรายการละเอียดได้เป็นที่พอใจแล้ว จงเอาปลายนิ้วดันวัตถุนั้น ครั้งแรก ท่านจะรู้สึกว่ามีความต้านทาน แต่จงลองดันเข้าไปอีก และค่อย ๆ ข่มความต้านทานนั้นไปด้วย ในตอนนี้เอง ท่านจะรู้สึกเหมือนกับว่ามือของท่านผ่านทะลุวัตถุนั้นเข้าไป เมื่อท่าน

ดันเข้าไปเรื่อย ๆ มือของท่านก็จะผ่านทะลุออกด้านหลัง
ของวัตถุนั้น จนกระทั่งไปพบวัตถุอื่นอีก จงศึกษาราย
ละเอียดของวัตถุที่สองนี้แบบเดียวกับวัตถุที่ ๑ ต่อจากนั้น
ก็ถอยมือกลับมาโดยผ่านทางวัตถุที่ ๑ จนกระทั่งท่าน
รู้สึกว่ามันกลับมาอยู่ที่ที่เดิมของมันแล้ว

เมื่อเสร็จการกระทำทดลองดังนี้แล้วจงตั้งใจให้
ความสั่นสะเทือนลดลง วิธีทำก็คือค่อย ๆ ตั้งใจเคลื่อนไหว
กายเนื้อ คือคิดถึงกายเนื้อ ลืมตาของกายเนื้อขึ้น และ
นึกนำเอาสัมผัสของกายเนื้อทางอื่น ๆ กลับมาให้ครบ

เมื่อความสั่นสะเทือนหายไปหมดแล้วควรรอน
นิ่ง ๆ ลัก ๒-๓ นาที ก่อนที่จะลุกขึ้นมา ต่อจากนั้น จง
ลุกขึ้นไปตรวจสอบดูวัตถุที่ท่านสัมผัสด้วยมือของกายที่ ๒
เมื่อครุ่นนี้ว่า มันมีลักษณะเช่นนั้นจริงไหม และมันอยู่ห่าง
จากระยะเอื้อมของมือของกายเนื้อจริงไหม ลองเอามือ
ของกายเนื้อสัมผัสคือคลำดู แล้วลองเปรียบเทียบดูว่า
เหมือนกันกับที่ท่านสัมผัสด้วยมือของกายที่ ๒ เมื่อครุ่น
นี้ไหม แม้ในวัตถุที่ ๒ ก็เช่นเดียวกัน บางที่ท่านอาจจะ
ไม่เคยเอาใจใส่มาก่อนก็ได้ว่าที่ตรงนั้นมีวัตถุนั้น ๆ อยู่

ซึ่งถ้าเป็นจริงได้ก็ยิ่งดี กะทิสทางดูและระยะระหว่างวัตถุ
ชั้นที่ ๑ กับที่ ๒ ด้วย หมายความว่าให้ทดสอบดูอย่าง
ละเอียดทุกแง่ทุกมุม ข้อสำคัญก็คือ ถ้าวัตถุนั้นอยู่ไกล
เกินกว่าระยะเอื้อมของมือกายเนื้อได้ ก็จะเป็นข้อพิสูจน์
ที่ชัดมาก ถ้าปรากฏว่าตรวจสอบแล้ว ไม่ใช่เป็นการ
สัมผัสด้วยมือของกายเนื้อจริง ๆ ก็หมายความว่า การ
ทดลองครั้งนี้ของท่านได้รับความสำเร็จแล้ว ถ้ายังไม่เป็น
ที่พอใจก็ต้องลองใหม่ครั้งต่อไป อันที่จริง มีหลักอยู่ว่า
ถ้าท่านสามารถสร้างความสัมพันธ์ขึ้นมาให้ได้ที่แล้ว
การทดลองเช่นว่านี้ จะต้องให้ผลเป็นที่พอใจอย่างแน่นอน

อีกวิธีหนึ่งดังต่อไปนี้ ก็เป็นการตรวจสอบที่ดีเหมือน
กัน คือหลังจากสร้างความสัมพันธ์ขึ้นแล้ว จงนอน
หงายวางแขนทั้ง ๒ ไขว้ข้าง ๆ หรือไม่ก็ประสานกันไว้บน
หน้าอก ครั้นแล้วจงยกแขนทั้ง ๒ ขึ้นช้า ๆ โดยอย่าไป
มอง และเอานิ้วแตะกันไว้ จงกระทำตามนี้ตามสบาย คือ
ไม่ต้องตั้งใจอย่างรุนแรงจนถึงกับเกิดความเคร่งเครียด
และเมื่อนิ้วของทั้ง ๒ มือแตะกันแล้ว จงจำการสัมผัสของ
มันไว้ ทีนี้พอเอามือทั้งสองกอดหน้าอกไว้ จงมองดูมือนั้น

ทั้ง ๆ หลังตาก่อน ถ้าการเคลื่อนไหวมือของท่านเป็นไปอย่างสะดวกสบาย (ไม่กระตุกและไม่เคร่งเครียด) ท่านอาจจะเห็นทั้งแขนของกายที่ ๑ และของกายที่ ๒ ด้วย คือแขนของกายที่หนึ่งจะยังคงกอดหน้าอกหรือวางไว้ข้างตัวตามเดิม ส่วนการรู้สึกสัมผัสของนิ้วมือทั้ง ๒ เมื่อกี้นี้ จะเป็นความรู้สึกของนิ้วมือของกายที่ ๒ การทดสอบแบบนี้ท่านสามารถจะกระทำได้บ่อย ๆ เท่าที่ต้องการ และจะเป็นเครื่องพิสูจน์ว่าท่านได้เคลื่อนไหวแขนของกายที่ ๒ จริง ๆ ไม่ใช่แขนของกายที่ ๑ เลย

ข้อสำคัญในการทดสอบนี้ก็คือ ก่อนที่จะให้ความสัมพันธ์จนจางหายไป จงเอาแขนของกายที่ ๒ กลับมาให้อยู่ในท่าเดียวกับแขนของกายที่ ๑ เสียก่อนด้วยอันที่จริง อาจไม่มีความเสียหายร้ายแรงอะไรก็ได้ แม้จะไม่ทำเช่นนั้น แต่ข้าพเจ้าก็คิดว่าในระยะแรก ๆ นี้ อย่างเพื่อกระทำดีกว่า

วิธีการถอนออก วิธีที่ง่ายที่สุดในการถอดกายที่ ๒ ออกไปจากกายที่ ๑ ก็คือการยกตัวขึ้น อย่างไรก็ตาม ความประสงค์ในขั้นนี้ก็คือยังไม่ต้องการออกไปไกล ๆ นัก

แต่ต้องการเพียงให้อยู่ในห้องนั้น เพื่อให้เกิดความคุ้นเคย ต่อสภาวะใหม่นี้เสียก่อน และในระหว่างนี้ จะได้มีการ ทดสอบเปรียบเทียบกับรายการต่าง ๆ ในห้องของ ท่านเอง ซึ่งท่านย่อมรู้และจำได้เป็นอย่างดีอยู่แล้ว

ในระยะแรก ๆ ถ้าจะให้ได้ดี ควรกระทำการ ทดลองในตอนกลางวัน แต่จะให้ห้องมีแสงสว่างเท่าใด นั้น ท่านต้องลองปรับดูเอาเอง ถ้าจะให้ดีไม่ควรใช้แสง ไฟฟ้าในเมื่อพอจะหลีกเลี่ยงได้

เพื่อให้เกิดการถอดออกไปได้ จงนึกให้เกิดความ สันตะเทือนขึ้น และพยายามควบคุมความคิดของตนเอง ตลอดเวลา จำไว้ว่าท่านจะต้องอยู่ภายในห้องของตนเอง ก่อนเท่านั้น จงคิดว่าตนเองมีความเบาลอยขึ้นไปได้ และ คิดให้เห็นแน่แก่ใจว่าการลอยขึ้นไปนี้ จะต้องเป็นการดี แน่ ๆ ตอนนี้เป็นเรื่องสำคัญ คือให้คิดจนตัวเองแน่ใจว่า การลอยขึ้นไปเป็นการดีจริง ๆ สบายจริง ๆ (ไม่ใช่น่า กกลัว คือกลัวตกลงมา) เพราะเมื่อแน่ใจอย่างนั้นแล้ว ความคิดที่ตามมาจะได้ไม่ทำให้เกิดผลร้ายแก่ตนเอง (คือ จะได้ไม่คิดกลัวตก) เพราะคนเรามักจะคิดล่วงหน้าไป

ตามอารมณ์เสมอ คือทั้ง ๆ ที่เหตุการณ์นั้นยังไม่เกิดขึ้นจริง ๆ เลย แต่พอมีอารมณ์เข้าประกอบในทางใด ความคิดก็หันเหหรือน้อมไปในทางนั้น (ทำนองสะกดจิตตนเองนั่นเอง) ดังนั้น ถ้าท่านหัดคิดให้แน่ใจตนเองว่า การลอยขึ้นไปนี้ดี สะดวกสบาย พอถึงเวลาภายหลังออกท่านก็จะได้อะไร ๆ ลอยขึ้นไปจากกายเนื้อ ครั้งแรก ๆ สองหรือสามครั้ง ท่านอาจทำไม่ได้ดังนี้ แต่ต่อไปไม่ช้า ถ้าเหตุที่แล้วมาสมบูรณ์ ผลย่อมจะต้องเกิดขึ้นไม่ช้าก็เร็วเสมอ

แบบที่สองคือหมุนตัวออก ซึ่งข้าพเจ้าเคยได้กล่าวมาแล้ว วิธีนี้คือการคิดว่าตนกำลังค่อย ๆ หมุนตัว ทำนองเดียวกับการพลิกตัวบนเตียงนอน ในขณะที่นอนท่าใดท่าหนึ่งนาน ๆ แล้วเกิดความเมื่อยขึ้น ฉะนั้น แต่ไม่ต้องหมุนตัวหรือแขนขาของกายเนื้อตามไปด้วย ชั้นแรกก็คือหมุนด้านบนก่อน คือ (คิด) หมุนศีรษะและขาไปก่อน การหมุนนี้ข้อสำคัญที่สุดก็คือต้องหมุนจังหวะช้า ๆ แต่ให้เป็นไปอย่างมั่นคง ถ้าทำเร็วเกินไป เวลาหลุดออกมาจากกายเนื้อ จะเกิดจากหมุนของกายที่ ๒ อย่างรวดเร็วคล้าย ๆ กับก่อนซุกกลิ้งลงน้ำอย่างรวดเร็วจนตั้งตัวไม่ติด

ต่อจากนั้นก็จะปรับตัวให้อยู่ในสภาพพอดีได้ ก็ต้องเสียเวลาอีก นอกจากนั้นยังทำให้เสียสมดุลย์ ทำให้ต้องรีบกลับกายเนื้อก่อนกำหนด

ในการ (คิด) หมุนตัวนี้ ถ้าท่านรู้สึกว่ายากเกินไป โดยง่าย ไม่มีความติดขัดหรือสะดุดหรือแรงน้ำหนักต้านทาน ก็หมายความว่าท่านได้ประสบความสำเร็จแล้ว ถ้าเป็นดังนี้ ให้หมุนเรื่อย ๆ ไปจนกระทั่งเป็น ๑๘๐ องศา คือหันกลับมาพบกายเนื้อใหม่นั้นเอง เรียกว่าหมุนครบรอบพอดี การกระทำเช่นนี้ไม่ยากนัก แต่ว่าเราจะรู้ได้อย่างไรว่าหมุนมาครบรอบแล้ว ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบเหมือนกัน พอครบรอบแล้วก็หยุดเสีย คือนึกหยุดเอาตามเคย เหมือนกับที่นึกหมุนนั่นเอง ต่อจากนั้นก็ไม่ต้องลังเล จงนึกให้ตนเองลอยขึ้นไปจากกายเนื้อ ซึ่งถ้าทำได้สำเร็จเรื่อยมาถึงชั้นหมุนตัวนี้แล้ว ชั้นให้ลอยขึ้นไปก็ไม่มีปัญหาอะไร

ในบรรดาวิธีการ ๒ อย่างนี้ข้าพเจ้าคิดว่าควรลองอย่างแรก คือลุกออกไปทั้งตัวก่อน อย่างหลัง คือหมุนออกต่อจากนั้น ก็ลองทดสอบด้วยตนเองว่าอย่างไรจะเหมาะสม

สำหรับท่านมากกว่า ครั้งต่อไปก็เลือกทำอย่างนั้นเป็นประจำ

การทดสอบในบริเวณใกล้เคียงและหัดให้คุ้นเคยในระยะแรก เมื่อออกมาจากกายเนื้อได้แล้ว ก็ต้องคอยระวังควบคุมตนเองให้ดี ดังนั้นในระยะแรก จึงไม่ควรไปไหน ๆ ให้ไกลกายเนื้อ ไม่ว่าจะมีความรู้สึกหรืออารมณ์อย่างไรก็ตาม จงพยายามอยู่ใกล้กับกายเนื้อไว้เสมอ ที่ดักเตือน ไว้เช่นนี้ไม่ใช่เพราะว่าจะเกิดอันตรายขึ้น แต่เพราะว่าจะได้มีโอกาสทำตัว (หรือใจ) ให้คุ้นเคยกับสภาวะใหม่ (หรือว่าชีวิตใหม่) เสียก่อน โดยให้ก้าวหน้าไปเป็นขั้น ๆ ถ้าหากทำอะไรโลดโผนโจนทะยานในตอนนี้จะทำให้เกิดความไม่สบายและผลอันไม่เป็นที่ปรารถนา แล้วต่อจากนั้นก็จะต้องมาตั้งต้นกันใหม่อีก การทำใจให้คุ้นเคยกับสภาวะใหม่นี้ จะไม่เหมือนกับสิ่งอื่น ๆ (ที่เกี่ยวกับการทำกายให้คุ้นเคย) ที่ท่านได้ประสบมาแล้ว การปรับใจให้คุ้นเคยกับสิ่งแวดล้อมใหม่ไปที่ละขั้น ๆ นี้ จะทำให้ท่านเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง และมีใจสงบไม่ตื่นเต้นง่าย ๆ

มาถึงตอนนี้ สิ่งสำคัญอีกอย่างหนึ่งก็คือ การกลับ
เข้ากายเนื้อ ดังนั้น ในขั้นแรกจงพยายามอย่าอยู่ห่าง
กายเนื้อเกิน ๓ ฟุตออกไป โดยให้ร้อนอยู่เหนือกายเนื้อ
ในระยะใกล้ ๆ นั้นก่อน ที่นี้อาจมีปัญหว่าท่านจะรู้ได้
อย่างไรว่าออกไปไกลเท่าใด ข้อนี้ขอตอบว่ารู้ได้เอง ทั้ง ๆ
ที่ในตอนนี้อาจจะยังไม่เห็นอะไรเลย เพราะทางที่ดีควร
จะหลับตาไว้ก่อน อย่าเพิ่งลืมตาในขณะนี้ ถ้าท่านนึก
ในใจอย่างนี้ไว้ได้ ท่านก็จะไม่ออกไปไกลกว่านั้น (เพราะ
ตอนนี้ใจเป็นใหญ่แล้ว)

ในระยะ ๒-๓ ครั้งต่อไป จงฝึกหัดแบบนี้ไปเรื่อย ๆ
ก่อน คืออย่าสนใจอะไรมาก นอกจากหัด “ออก” และ
หัด “เข้า” ให้คล่องดีเสียก่อน การกลับก็ไม่ต้องมีพิธี
อะไรมากเพียงแต่ “คิด” ว่าจะกลับเท่านั้นก็จะกลับมา
เข้ากายเนื้อได้ตามเดิม ถ้าท่านใช้กระบวนการ “แยก
ออก” โดยได้ผลตลอดมา การกลับเข้าก็จะมีปัญหา
อะไรมาก เมื่อกลับเข้ามาแล้ว ก็จะสามารถเคลื่อนไหว
ส่วนต่าง ๆ ของกายเนื้อได้ และเพื่อให้แน่ใจว่าได้ “กลับ
แล้ว” จริง ๆ จงลืมตาและลุกขึ้นนั่ง การทำดังนี้บ่อย ๆ

ก็เพื่อสร้างความเชื่อมั่นในตนเองให้เกิดขึ้น ว่าถึงอย่างไร ๆ เราอยากจะทำเมื่อใด ก็ยอมกลับไปเสมอ และเพื่อให้ท่านแน่ใจว่า ท่านยังสามารถติดต่อกับโลกของกายเนื้อได้ ซึ่งในขณะนี้ท่านยังจากมันไปโดยเด็ดขาดไม่ได้

ถ้าท่านชอบใช้วิธีหมุนตัวออก เวลากลับเข้าก็จงใช้วิธีหมุนตัวเข้าก็ได้ ซึ่งก็ทำได้โดยการ “นึก” เอาเหมือนกัน พอรู้ว่าเริ่มเข้าแล้ว ก็จงหมุนตัวกลับ ๑๘๐ องศา เพื่อให้เข้าที่เดิม แต่อันที่จริง จะหมุนกลับหรือหมุนต่อไปอีก ๑๘๐ องศา ก็ดูจะมีค่าเท่ากัน

ในกรรมวิธีทั้ง ๒ ที่กล่าวมาแล้ว (คือการยกตัวขึ้น และการหมุนตัวออก) ท่านจะรู้สึกว่ามีเสียงดังกริก เบา ๆ พร้อมกับมีการกระตุกเล็กน้อย ในเมื่อการกลับมาเข้ากายเนื้อ ทำให้กายทั้ง ๒ ประสานกันสนิทเข้าที่พอดี ความรู้สึกในตอนนี้เป็นอย่างไร ข้าพเจ้าก็บรรยายไม่ถูก แต่เชื่อว่า ถ้าท่านได้รู้สึกเอง ก็คงจะเข้าใจดี ทุก ๆ คราว จงรออยู่สักครู่หนึ่งหลังจากกายทั้ง ๒ ประสานกันเข้าที่แล้ว ก่อนที่จะลุกขึ้นนั่งด้วยกายเนื้อ ทั้งนี้เพื่อไม่ให้เกิดอาการผิดปกติที่อาจจะมีขึ้นได้ ข้อสำคัญก็คือ ให้จิตใจ

ปรับตัวเองเข้ากับสภาวะแวดล้อมใหม่ (ที่จริงเก่า) เสียก่อน การลุกขึ้นนั่ง จะทำให้เกิดความแน่ใจตนเองว่า ท่านได้ประสบความสำเร็จในการนี้แล้ว โดยสามารถกระทำการแยกกายที่ ๒ ออกไปจากกายที่ ๑ ได้โดยควบคุมตนเอง และมีสติอยู่ตลอดเวลา

ต่อจากนี้ก็ควรดูนาฬิกาว่าเวลาได้ผ่านไปเท่าใด จดบันทึกลงไว้เพื่อเป็นหลักฐานและสถิติ และควรลองกรรมวิธี “ออก” ซ้ำอีกครั้งหนึ่ง ตามด้วยการ “เข้า” อีกเช่นเดียวกัน การกระทำติดกันในระยะกระชั้นชิด เช่นนั้น จะช่วยให้เกิดความคล่องแคล่วได้ดี

เมื่อขั้นนี้ปรากฏว่า ท่านทำได้อย่างชนิดไวใจตนเอง ได้แล้ว ต่อไปก็จงลองให้ห่างออกไปอีกเล็กน้อย ประมาณสัก ๑๐ ฟุต ก็คงจะเป็นการเหมาะ ข้อสำคัญที่จะทิ้งไม่ได้ ก็คือ ต้องควบคุมความคิดหรือสติไว้ตลอดเวลา อย่าให้ความคิดอื่นที่ไม่เข้าเรื่องสอดแทรกเข้ามาเป็นอันขาด ยิ่งในขณะที่กำลังจะขยายระยะทางออกไปด้วยแล้ว ยิ่งมีความสำคัญมากทีเดียว หลังจากที่คุณเคยกับสภาวะที่ออกไปห่างจากกายเนื้อเช่นนี้แล้ว จงบอกแก่ตนเองว่า

ต่อไปนี่เราจะเริ่มการมองเห็นละ แต่อย่าเพิ่งไปคิดลืมนตา
เข้า เพราะดีไม่ดีท่านจะต้องกลับมาเข้ากายเนื้อเสียก่อน
ที่จะมีอะไรเกิดขึ้นต่อไปและจากนั้นความลั่นสะเทือนก็จะ
หายไปด้วย ดังนั้น จงจำไว้ว่า จงคิดแต่เพียงว่า ท่าน
ต้องการจะเห็น และท่านก็จะเห็น โดยไม่ต้องนึกลืมนตา
เพราะว่าทันทีที่ความดำมืดเบื้องหน้าจะจางหายไป
ในขั้นแรก การเห็นของท่านจะเป็นไปอย่างเลื่อนราง
คล้าย ๆ กับเป็นการเห็นแสงสว่างสลัว ๆ หรือเห็นแบบ
คนที่ต้องใส่แว่นตา แต่เห็นในขณะที่ไม่ได้ใส่แว่น ฉะนั้น
ข้าพเจ้าเองก็ไม่ทราบว่าจะเหตุใดในระยะแรกจึงต้องเป็น
เช่นนี้ แต่เมื่อฝึกหัดบ่อย ๆ เข้า ความสามารถในการ
เห็นของท่านก็จะเพิ่มขึ้น โดยท่านจะเห็นได้ชัดเจนทุกที

ตอนนี้ ถ้าท่านได้ควบคุมสติตนเองได้ผลดีเรื่อยมา
ตั้งแต่ต้น สิ่งที่จะเห็นในตอนแรก คือกายเนื้อของท่าน
เองซึ่งนอนอยู่บนเตียงนั้น คงจะไม่ทำให้ท่านเกิดอาการ
“เสียว” มากนัก หลังจากเป็นที่แน่ใจว่าร่างที่นอนอยู่นั้น
เป็น “ท่านเอง” แน่นอนแล้ว ต่อจากนั้น จงตรวจดู
รอบ ๆ ห้องของท่านจากตำแหน่งที่ท่านลอยอยู่ เพื่อลอง

ดูว่ามันจะทำให้เกิดความรู้สึกแตกต่างจากการมองดูที่พื้นห้องอย่างใดบ้าง ลองนึกเคลื่อนตัวไปทางหนึ่งทางใดช้า ๆ อย่าให้รวดเร็วโลดโผน จงเคลื่อนไหวขาและแขนไปด้วย เพื่อจะเป็นเครื่องช่วยให้เกิดความรู้สึกเคลื่อนไหว (ตามที่เคยชินมาแต่เดิม) จะลองกลิ้งตัวไปมาหรือขึ้น ๆ ลง ๆ บ้าง ก็ได้อย่างเบา ๆ แต่อย่างไรก็ตามอย่าเพิ่งไปให้ห่างจากกายเนื้อกว่าที่กำหนดไว้

และในระยะนี้ ท่านอาจจะเกิดความปรารถนาอย่างรุนแรง ซึ่งแทบจะรังใจไว้มองอยู่ ตอนนี้เป็นตอนที่สำคัญที่สุด ความปรารถนาเช่นนี้จะเกิดขึ้นอย่างไม่นึกฝันและไม่ได้รู้ล่วงหน้ามาก่อนเลย มันออกมาจากภายในเป็นเรื่องของอารมณ์ และอาจจะทำให้อำนาจการควบคุมสติของท่านซึ่งอุตสาหะสร้างสมมาเป็นเวลานานนั้น พังทะลายไปได้ ข้อสำคัญก็คืออย่าไปคิดว่ามันเป็นของเลวร้ายหรือว่าผิด เพราะมันเป็นของที่มีอยู่แล้ว และท่านก็ต้องหัดอยู่กับมันด้วยความปองดองกัน ดังนั้นอย่าไปคิดปฏิเสธว่ามันไม่มีหรือไม่ควรมี จงคิดว่ามันเป็นส่วนหนึ่งอันลึกซึ้งของท่าน ซึ่งท่านจะคิดเอาเฉย ๆ ให้

มันหายไปไม่ได้เลย ถ้าท่านไม่สามารถทำเช่นนี้ได้ ท่านก็จะควบคุมมันไม่ได้เลย

ความปรารถนาต่าง ๆ เหล่านี้ ได้แก่ความยินดีในอิสรภาพที่พบใหม่ ในเมื่อได้พบความจริงว่าท่านหลุดจากเครื่องจองจำคือกายเนื้อและความดึงดูดของโลกแล้ว ต่อจากนั้นก็ให้แก่ความปรารถนาทางเพศ ครั้งแรกก็กับคนที่รักก่อน ต่อไปก็เป็นเรื่องในด้านสัมผัสเท่านั้น (กับใครก็ได้) ความปิติปราโมทย์เกี่ยวกับศาสนา ซึ่งจะมาน้อยเพียงใดก็สุดแล้วแต่ที่ท่านได้รับการอบรม มีพื้นทางศาสนามามากน้อยเพียงใด และอย่างอื่น ๆ อีก ซึ่งจะเกิดขึ้นแก่บุคคลในเมื่อได้มาอยู่ในสภาวะที่ผิดปกติไปจากเดิมเป็นอันมาก เรื่องนี้ข้าพเจ้าเชื่อว่าจะเกิดแก่ทุกคนไม่ว่าผู้นั้นจะเคยมีเหตุผลและการควบคุมตนเองมาดีเพียงใด สิ่งที่ข้าพเจ้าหมายถึงในที่นี้ก็คือสิ่งที่อยู่ใต้จิตสำนึกอันเป็นผิวพื้นชั้นบนของเรา และสิ่งที่อยู่ใต้ผิวพื้นนี้แหละที่เป็นลักษณะของตัวตน หรือธาตุแท้ของเราทุกคน การที่สิ่งทั้งปวงเหล่านี้เกิดสอดแทรกขึ้นมาในสภาวะเช่นนี้ ก็เพราะว่าในขณะที่ดังกล่าวนี้อัจฉริยะของท่านไม่ได้เป็นผู้ควบคุม

เมื่อตอนที่ท่านอยู่ในกายเนื้ออีกต่อไปแล้ว ตอนนี้แหละ เป็นตอนที่ท่านเป็นตัวของตัวเองอย่างแท้จริง ซึ่งอาจจะกล่าวว่าเป็นครั้งแรกก็ได้ สิ่งที่เคยมีอยู่แต่ถูกกดไว้ จะไหลออกมาทวงสิทธิ์ และท่านก็จะต้องฟังมันด้วย จะทำเป็นไม่เอาใจใส่หรือกดไว้ดังเดิมไม่ได้ ดังนั้น วิธีปฏิบัติก็คือ ต้องพยายามใช้เหตุผลของจิตสำนึกมาช่วยในตอน นี้ด้วยเหมือนดังที่ท่านเคยใช้เมื่ออยู่ในกายเนื้อนั่นเอง ซึ่งมันก็ไม่ใช่เรื่องที่ย่ายเลยทีเดียว ดังนั้น ถ้าในตอนี้ ท่านไม่ยอมรับรู้มันตามที่เป็นจริง ก็หมายความว่าท่าน จะต้องลำบากใหญ่ หากทางแก้หรือบรรเทา ก็คือต้องยอม รับมันเสีย ว่าสิ่งที่ไม่น่าฟังปรารถนาเหล่านั้น ก็เป็นส่วน หนึ่งของท่านนั่นเอง แล้วก็ทำหน้าที่ของท่านไปเรื่อย ๆ อย่าไปคิดกำจัดมัน แต่จงผลัดมันไว้ก่อนว่าตอนนี้ยังไม่ ถึงเวลา บอกกับมันว่าโอกาสหน้าต่อไปยังมี และการ ด้านทานขัดขวางจากมันก็จะน้อยลงหรือหายไป (ชั่วคราว) เรื่องเช่นนี้เป็นเรื่องของตนเองและก็จะ เป็นของท่าน ตลอดไปตราบที่ท่านยังมีชีวิตอยู่

ถ้ามีเรื่องเกิดขึ้นเช่นนี้บ่อย ๆ และท่านก็สามารถ ควบคุมตนเองได้เป็นผลสำเร็จบ่อย ๆ เช่นเดียวกัน ใน

ขณะที่ออกไปอยู่ในระยะใกล้กายเนื้อแล้ว ต่อไปก็หมายความว่า ท่านพร้อมที่จะออกไปไกลกว่านั้นหรืออาจจะเดินทางไปไหนมาไหนโดยอิสระได้ ข้อสำคัญก็คือ ความกลัว ต้องหมั่นตรวจสอบตนเองเสมอว่า มันยังรบกวนท่านอย่างรุนแรงหรือเบาบางมากน้อยเพียงไร ถ้าปรากฏผลเป็นที่พอใจ คือใจวางเฉยได้ ก็นับว่าได้ผลดีแล้ว

สัญญาณเรียกกลับมาเข้ากายเนื้อ ดังที่กล่าวมาแล้ว ความกลัวว่าจะกลับมาเข้ากายเนื้อไม่ได้เป็นอุปสรรคสำคัญอย่างหนึ่งเหมือนกัน ในระยะแรก ๆ ข้าพเจ้าก็โดนความกลัวเช่นนี้เล่นงานเอาบ่อย ๆ แต่ก็นับว่าเคราะห์ดี ในที่สุดก็หาวิธีกลับมาจนได้ทุกคราว หลังจากที่ได้วิเคราะห์อย่างละเอียดเกี่ยวกับประสบการณ์นี้บ่อย ๆ ครั้งแล้ว ก็พอจะจับเคล็ดได้ว่า ควรจะแก้ไขอย่างไร อย่างไรก็ตาม วิธีที่จะกล่าวต่อไปนี้ก็เพียงวิธีที่ข้าพเจ้าใช้ได้ผลมาแล้วเท่านั้น สำหรับผู้อื่นจะได้ผลเป็นอย่างไร ข้าพเจ้าก็ยังไม่สามารถรับรองได้

ประการแรก ถ้าเกิดเรื่อง อย่าตกใจจนเสียสติหรือโวยวาย จงพยายามสงบสติอารมณ์ให้ดีอยู่เสมอ เพราะ

ยิ่งตกใจไว้วาย เหตุการณ์จะยิ่งร้ายหนักขึ้น นึกถึงกฎข้อนี้ไว้เสมอ และพยายามปฏิบัติตามด้วย คือ การที่จะกลับมาเข้ากายเนื้อ ไม่ว่าจะท่านจะอยู่ ณ ที่ใดนั้น จงคิดถึงกายเนื้อของท่านก่อน นึกว่าจะกระดูกกระดูกอวัยวะส่วนหนึ่งส่วนใดของกายเนื้อ จะเป็นนิ้วมือหรือนิ้วเท้าก็ได้ นึกให้กายเนื้อหายไฉยว ๆ ลึก ๆ นึกให้เกิดประสาทสัมผัสทั้ง ๕ ของกายเนื้อหรือจะให้เกิดเพียงอย่างเดียวก่อนก็ได้ จง (นึก) เคลื่อนไหวซากรรโกรไปมา ทำอาการกลืน เคลื่อนไหวลิ้น การกระทำอะไรก็ได้ที่จะทำให้กายเนื้อเคลื่อนไหว หรือใช้กำลังของกายเนื้อ ก็นับว่าใช้ได้ทั้งสิ้น ถ้าอย่างหนึ่งใช้ไม่ได้ผลก็จงลองอีกอย่างหนึ่ง และจะเกิดผลขึ้นมาจนได้ ปัญหาก็มีอยู่เพียงว่า อย่างไรจะให้ผลดีที่สุดแก่ท่านแต่ละคนเท่านั้น

เมื่อทำเช่นนี้แล้ว การกลับมาก็เป็นเรื่องง่าย คือเป็นไปทันทีทีเดียว ถ้าจะเปรียบก็คล้ายกับว่ามันเป็นการจุดจรวดและหาทิศทางไปด้วย ในขณะที่เดียวกันผลก็เกิดขึ้นทั้ง ๒ ประการพร้อมกัน แต่การกลับมาอย่างปัจจุบันทันด่วนนี้ก็ทำให้ท่านไม่มีโอกาสที่จะเลือกดูสิ่งใดใน

ระหว่างได้ พอมันเริ่มให้ผล ท่านก็ห้ามมันไม่ได้ และท่านจะต้องกระหืดกระหอบกลับมาโดยไม่ได้มีโอกาสรู้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นบ้าง ดังนั้น จึงควรเก็บไว้ใช้ในขั้นสุดท้ายเมื่อหมดหนทางจริง ๆ เช่นในยามฉุกเฉินเท่านั้น

ในภาวะปกติ ท่านก็ควรจะค่อย ๆ ลำดับนึกถึงทิศทาง และตำแหน่งของกายเนื้อของท่านด้วยใจสงบแล้วค่อย ๆ เดินทางกลับมาอย่างไม่รีบร้อนรุนแรง จะเป็นการดีกว่ามาก

กลวิธีการเคลื่อนไหว ทีนี้เมื่อท่านได้รู้จักควบคุมตนเองตลอดจนถึงรู้วิธีเดินทางกลับแล้วก็มาถึงขั้นสำคัญอีกขั้นหนึ่ง คือไปยังที่ไหนสักแห่งหนึ่งไกล ๆ และกลับมาได้ด้วย ก่อนที่จะทดลองดังนี้ ขอให้ท่านแน่ใจเสียก่อนว่า ท่านได้ประสบผลสำเร็จทุกชั้นดังที่กล่าวมานั้นแล้ว โดยได้ผลเป็นที่น่าพอใจ อาจเป็นไปได้ว่าในระยะแรก ๆ ท่านได้จับพลัดจับผลูหลงไปในที่ต่าง ๆ โดยไม่ได้ตั้งใจ และนั่นก็จะเป็นเครื่องยืนยันถึงความสำคัญ of แบบฝึกหัดไปตามลำดับ ดังที่กล่าวมาแล้ว

ประการแรก ตั้งใจไว้ให้ดีว่าจะไปไหน จงจำกฎไว้ว่า ท่านต้องไปหา คน ไม่ใช่ไปหา สถานที่ ประการหลังนั้นอาจเป็นผลได้เหมือนกัน ถ้าท่านมีอารมณ์รุนแรง ผูกพันอยู่กับสถานที่นั้น แต่เท่าที่ทดลองมา รู้สึกว่าได้ไม่เป็นที่พอใจ ไม่เหมือนกับนิกไปหา คน แต่เรื่องนี้ อาจเป็นเฉพาะเรื่องของข้าพเจ้าคนเดียวก็ได้

จงเลือกเอาคนซึ่งกำลังมีชีวิตอยู่ (อย่าเพื่อไปหาคนที่ตายแล้ว) และเลือกคนที่ท่านรู้จักคุ้นเคยกันดี แต่อย่าบอกให้เขาทราบล่วงหน้าก่อน นี่เป็นเรื่องสำคัญ เพราะเขาจะได้เป็นผู้ช่วยพิสูจน์หลักฐานให้ได้เป็นอย่างดี จงนิกเลือกคนนั้นไว้ให้ดี ก่อน ที่จะสร้างความสัมพันธ์ขึ้น และก่อนที่จะเข้าสู่สภาวะผ่อนคลาย

ต่อไปก็จงเข้าสู่สภาวะผ่อนคลายและสร้างความสัมพันธ์ขึ้น ตอนออกนี้ ใช้แบบไหนก็ได้ที่ท่านชอบ ครั้งแรกออกไปอยู่ใกล้ ๆ ไม่เกิน ๖ หรือ ๗ ฟุต จากกายเนื้อก่อน ตอนนี้น่าจะยังไม่เห็นอะไร นอกจากความดำมืดเบื้องหน้า นิกถึงคนที่จะไปหาอีกครั้งหนึ่ง อย่าคิดถึงชื่อ จงคิดถึงคนนั้นในลักษณะและนิสัยใจคอของเขา

อย่านึกเพื่อให้เห็นภาพร่างกายของคนนั้น เพราะท่านต้องการจะไปหาคนนั้น ไม่ใช่เพียงแต่ร่างกายของเขาเท่านั้น

ขณะที่คิดนี้ ก็หมุนตัวช้า ๆ ให้ได้ ๓๖๐ องศา ตอนนี้แหละ ท่านจะรู้สึกเองว่ามันได้ผลถูกทางหรือยัง เรื่องนี้เป็นเรื่องเกิดจากภายใน จะดึงดูดท่านไปหาวิธีที่ถูกทางเองเหมือนแม่เหล็กอย่างอ่อน ๆ แต่แม่กระนั้น ท่านจะลองเช็คดูเพื่อให้แน่ใจก็ได้ คือเมื่อเลยจุด (แยกตัว) นี้ไปแล้ว จะลองกลับมาดูใหม่ก็ได้ ท่านจะรู้สึก (อย่างรุนแรง) ว่ามันเป็นวิธีที่ถูกต้องแล้ว ตอนนี้ก็ให้หยุดหมุนตัว พร้อมกับนึกถึงการเห็นและก็จะได้เริ่มเห็น

เพื่อเป็นการช่วยให้เกิดความเคลื่อนไหวไปสู่จุดหมายจงทำท่าเหมือนนักโดดน้ำที่กำลังจะดำดิ่งลงมาจากที่สูง คือจงเหยียดแขน (ของกายที่ ๒) ทั้ง ๒ ข้างเหนือศีรษะ โดยเอานิ้วหัวแม่มือไขว้เข้าไว้ด้วยกัน ขณะที่อยู่ในท่านี้นึกถึงคนที่จะไปหา และก็ตั้งท่าเหยียดแขนไปทางนั้น การเคลื่อนไหวนั้น อาจจะเป็นไปอย่างช้า ๆ หรือเร็วก็ได้ ขึ้นอยู่กับความพยายามที่จะไปนั้นเอง ยิ่งทำท่าเหยียดด้วยกำลังใจแรง ก็ต้องเคลื่อนไหวแรงขึ้น

พอถึงจุดหมายท่านก็จะหยุดเอง โดยไม่ต้องรู้ล่วงหน้าหรือเตรียมตัวตั้งใจเลย

ซากลับก็ทำอย่างเดียวกัน คิดถึงกายเนื้อ แล้วเหยียดแขนขึ้น และก็จะกลับมาได้ทันที ตามปกติก็ไม่มีอะไรมากไปกว่านี้ การที่ท่านทำท่าเหมือนนักโดดน้ำนั้น อาจมีเหตุผลอยู่บ้าง คือแขนที่เหยียดออกนั้นจะได้เป็นเครื่องช่วยแหวกทางให้ด้วย ซึ่งจะดีกว่าใช้ศีรษะแหวกทาง และปล่อยให้แขนตกอยู่เฉย ๆ ช้าง ๆ ตัว

เรื่องทั้งหมดก็เป็นดังที่กล่าวมานี้ ข้อความที่กล่าวมาแล้ว บางตอนอาจจะฟังดูคล้าย ๆ กับเป็นเรื่องพิธีกรรมทางศาสนาชอบกล แต่ก็ขอรับรองว่าข้าพเจ้าไม่ได้มีความมุ่งหมายเช่นนั้นเลย ทั้ง ๆ ที่บางท่านก็อาจจะนึกว่าฟัง ๆ ดูมันก็คล้าย ๆ กับจะเป็นการใช้เวทมนต์คาถาของยุคไสยศาสตร์สมัยกลาง (ของยุโรป) ฉะนั้น แต่ข้าพเจ้าเองก็ยังบอกไม่ได้ว่าเหตุใดจึงต้องทำดั่งนั้น และเหตุใดเมื่อทำเช่นนั้นแล้วจึงได้ผล บางทีต่อไปในอนาคต อาจจะมีนักศึกษาค้นคว้าที่เป็นนักฟิสิกส์ นักเคมี นักประสาทวิทยา และนักวิทยาศาสตร์แขนงอื่น ๆ สามารถ

สร้างกฎเกณฑ์หรือทฤษฎีที่มีเหตุผลดีกว่านี้ขึ้นมาก็ได้ ถ้าความรู้เรื่องนี้เจริญมากขึ้น เราอาจจะได้วิทยาศาสตร์แขนงใหม่เกิดขึ้นก็ได้

แต่ในปัจจุบันนี้ ท่านก็สามารถจะข้ามพรมแดนดังกล่าวนี้ได้เหมือนกัน ถ้าท่านมีความอดทนและกล้าหาญหนทางเดียวที่ท่านจะทราบด้วยตนเองว่าเรื่องนี้มีความจริงเพียงไร ก็คือต้องทดลองด้วยตนเอง

และขอให้ท่านผู้จะทดลองเรื่องนี้ด้วยตนเอง จง
โชคดีเถิด

บทที่ ๑๘

วิเคราะห์เหตุการณ์ต่าง ๆ

หลังจากที่ท่านทั้งหลายได้อ่านเรื่องประสบการณ์ประหลาดของข้าพเจ้ามาตั้งแต่ต้นจนถึงบัดนี้ หลายท่านคงจะสงสัยว่า ในแง่เหตุผลเราสามารถจะอธิบายเรื่องเช่นนี้ได้อย่างไร อันที่จริง เรื่องเหล่านี้ถ้ามองกันในแง่ของ “ชมรมใต้ดิน” ดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวไว้ในตอนที่ ๒ ข้างต้นนั้นแล้ว ก็ไม่มีปัญหาอะไร เพราะเขาเหล่านั้นจะต้องยอมรับด้วยความเชื่ออย่างสนิทใจ ว่าเป็นเรื่องจริงอย่างแน่นอน แต่ข้าพเจ้ายังอยากจะให้มีเหตุผลเป็นที่รับรองกันได้มากกว่านั้น ดังนั้น จึงใคร่จะลอบทำการวิเคราะห์เหตุการณ์เหล่านั้น ดูในแง่เหตุผลต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ โดยที่ข้าพเจ้าจะจัดแบ่งประสบการณ์และการทดลองเหล่านั้นออกเป็น ๔ ชั้น คือ

ขั้นต้น

ในขั้นนี้ข้าพเจ้าหมายความว่าถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ก่อนที่จะเกิดอาการตะคริวที่ โซลาร์ เพล็กซัส ดังที่ได้บรรยายไว้ข้างต้นแล้ว มีเรื่องอยู่ ๒ เรื่อง ซึ่งน่าจะเกี่ยวกับเหตุการณ์เช่นนั้นอยู่บ้างคือ

เรื่องแรก เกิดขึ้นเมื่อตอนที่ข้าพเจ้าอายุ ๘ ขวบ ข้าพเจ้าได้เล่าให้คุณพ่อคุณแม่ของข้าพเจ้าฟังถึงเรื่องฝันซึ่งในฝันนั้นข้าพเจ้านั่งอยู่ในห้องซึ่งกันด้วยไม้สีแดงปนน้ำตาล ที่มุมห้องนั้นมีตู้ไม้อยู่ตู้หนึ่ง มีเสียงพูดและเสียงเพลงดังมาจากตู้นั้น ที่หน้าตู้นี้มีหน้าต่าง และภาพที่เคลื่อนไหวได้อยู่ในช่องหน้าต่างนั้น เสียงที่ออกมาจากตู้รู้สึกว่าจะเข้ากันได้เป็นจังหวะกับสิ่งที่ภาพคนในช่องหน้าต่างนั้นพูดหรือกระทำ ดู ๆ ไปมันก็คล้าย ๆ กับภาพยนตร์ (เจียบ) ที่ฉายที่โรงเรียนนั่นเอง ต่างกันก็แต่ว่าเวลาคนพูดก็ได้ยินเสียงออกมาเลยไม่ต้องมีตัวอักษรบรรยายเหมือนกับภาพยนตร์ในสมัยนั้น และนอกจากนั้น ภาพที่เคลื่อนไหวได้ในช่องหน้าต่างนั้นก็เป็นที่ตามธรรมชาติอีกด้วย

(ต่อจากนั้นมาอีก ๓๐ ปี ข้าพเจ้าก็ได้มานั่งดูทีวีสีในห้องซึ่งบุด้วยไม้มาฮอกกานีจริง ๆ) เท่าที่นึกได้ ก็ปรากฏว่าในตอนนั้นข้าพเจ้าก็ยังไม่เคยดูภาพยนตร์พุทธีธรรมชาติมาก่อนเลย

เรื่องที่ ๒ เกิดขึ้นเมื่อข้าพเจ้าอายุ ๑๕ ปี ตอนนั้นอยู่โรงเรียนระดับ ไฮย์สกูล แล้ว คินหนึ่งเป็นคินวันศุกร์ ข้าพเจ้ากำลังนึกถึงงานปาร์ตี้ที่จะมีในวันรุ่งขึ้นอย่างใจจดใจจ่อ พร้อมกับกะว่าในงานนี้จะต้องใช้เงิน ๒ เหรียญ ฉะนั้น ปัญหาก็มีว่าต้องหาเงินที่ไหนสักแห่งหนึ่ง ให้ได้ ๒ เหรียญก่อนวันรุ่งขึ้น ในระหว่างนั้นก็ไม่มีงานที่ ไหนที่พอจะไปรับจ้างเขาทำได้เสียด้วย ตอนนั้นผู้ปกครองของข้าพเจ้าก็อยู่ในสภาพที่ข้าพเจ้าไม่อาจไปขอเงิน ๒ เหรียญนั้นได้ ดังนั้นในคินวันศุกร์ ข้าพเจ้าจึงเข้านอนด้วยความวิตกกังวลว่าจะหาเงินจำนวนนั้นได้จากที่ไหนดี

พอตื่นขึ้นในวันเสาร์รุ่งขึ้น ข้าพเจ้าก็เกิดความรู้สึกอย่างแจ่มชัดออกมาจากภายในว่า มีเงิน ๒ เหรียญอยู่ใต้แผ่นกระดานไม้เก่า ๆ แผ่นหนึ่งซึ่งวางอยู่บนพื้นดินนอกบ้าน ข้าพเจ้ารู้จักไม้แผ่นนี้ดี เพราะมันวางอยู่ที่นั่น

มานานแล้ว แต่ข้าพเจ้าก็คิดเสียว่า มันคงจะเป็นความฝันเพื่อให้เกิดความสมปรารถนามากกว่า คงจะหาความจริงอะไรไม่ได้ ดังนั้น จึงไม่เอาใจใส่ความรู้ันั้นอีก

หลังจากกินอาหารเช้าแล้ว ปัญหาเรื่องเงินก็ยังทำให้เกิดความวิตกกังวลอยู่ตามเดิม ตอนนี้ก็คิดถึงความรู้อันแจ่มชัดนั้นขึ้นมาอีก ดังนั้นเพื่อที่จะพิสูจน์ให้มันหมดเรื่องหมดราวไปเสียที จึงออกไปนอกบ้าน ตรงไปที่แผ่นกระดานเก่า ๆ นั้นวางอยู่ดูจากภายนอกก็ไม่เห็นว่ามีอะไรผิดปกติ คือมันคงวางอยู่เช่นนั้นโดยไม่ได้มีใครแตะต้อง มีซีฝุ่นและใบไม้ต่าง ๆ ปกคลุมอยู่เป็นแห่ง ๆ มันเป็นเรื่องที่ไม่น่าเป็นไปได้เลย ที่จะเกิดมีใครสักคนหนึ่งจงใจเอาเงินมาทำลายหรือมาวางไว้ที่นั่น แต่นั่นแหละไหน ๆ มาแล้ว ลองดูสักทีก็ไม่มีอะไรจะเสียหาย ข้าพเจ้าจึงลากมันออกมาจากที่และยกมันสูงขึ้น ปรากฏว่ามีมดและแมลงต่าง ๆ ที่ใต้ไม้กระดานนั้นนับจำนวนหลายร้อยตัว เพราะที่ตรงนั้นเป็นที่ขึ้นและมานาน เจ้าพวกสัตว์เหล่านั้นต่างพากันวิ่งพล่านไปคนละทิศคนละทาง แต่บนดินที่เปียกนั่นเอง ตรงกลางอาณาบริเวณนั้นพอดี ปรากฏว่า

มีธนบัตรใบละ ๑ ดอลลาร์ ๒ ใบวางอยู่ เป็นธนบัตรที่พับไว้เป็นอย่างดี และก็มีสภาพแห้งสนิทเสียด้วย ทั้ง ๆ ที่อยู่ท่ามกลางดินที่เปียกชื้นเช่นนั้น

ตอนนั้น ข้าพเจ้าไม่ได้นึกว่าเงินจำนวนนั้นมาอยู่ในที่เช่นนั้นได้อย่างไร และก็ไม่ได้บอกเรื่องนี้แก่ใคร ๆ นอกจากกับเพื่อนคนหนึ่ง รู้สึกเป็นกังวลอยู่เหมือนกันว่า อาจมีใครมาเรียกร้องเงินจำนวนนั้นคืนก็ได้ อย่างไรก็ตาม เป็นอันว่าข้าพเจ้าได้แก้ปัญหาคณะหน้าได้แล้ว และต่อจากนั้นมา ข้าพเจ้าก็ลืมเหตุการณ์นั้นเสียสนิทจนกระทั่งนึกขึ้นมาได้ภายหลัง เมื่อได้ลองทบทวนเรื่องเก่า ๆ ของตนเองดู

นอกจากนี้ก็ไม่มีอะไรแปลกประหลาดเกิดขึ้นอีก ไม่ได้มีเรื่องร้ายแรงใหญ่โตในชีวิต และข้าพเจ้าก็ได้รับการอบรมเจริญเติบโตมาในครอบครัวของชาวอเมริกันที่เป็นนักศึกษา ถ้าสมมติว่าข้าพเจ้าเคยมีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องทางจิตใจอย่างคนอื่นบางคน ก็คงจะต้องพึ่งจิตแพทย์ให้ช่วยแก้ปัญหาก็ได้ แต่ข้าพเจ้าก็ไม่ได้มีความกดดันอันรุนแรง ความวิตกกังวลอันมากมาย และก็ไม่เคยมี

ความหมกมุ่นอย่างใดจนเป็นบ้าเป็นหลัง ซึ่งจะเป็น
เครื่องนำไป สู่ความเป็นโรคจิตหรือโรคประสาทเลย

การตรวจสอบเหตุการณ์ ซึ่งทำให้เกิดอาการเป็น
ตะคริวอย่างรุนแรง ซึ่งทำให้เกิดประสบการณ์นอกกาย
เนื้อเป็นครั้งแรก ได้ทำให้ได้หลักความจริงบางอย่างซึ่ง
น่าพิจารณาอยู่เหมือนกัน ในปีก่อนที่จะเกิดอาการเช่น
นั้นขึ้น ๑ ปี มีการเปลี่ยนแปลงทางสรีรวิทยา ซึ่งอาจ
กล่าวได้ว่า ค่อนข้างจะผิดปกติสักหน่อย คือในระหว่าง
ปีนั้น ข้าพเจ้าได้ไปให้หมอฟันครอบฟันแถวล่างถึง ๗ ซี่
ด้วยกัน ซึ่งครั้งนี้เป็นเรื่องที่จะต้องกระทำโดยใช้เวลานาน
มาก ข้าพเจ้าได้พิจารณาเรื่องนี้อย่างละเอียด เพราะคิดว่า
มันอาจจะเกี่ยวข้องกับอาการเคลื่อนไหวขากรรไกร เพื่อ
“จูน” หรือว่าจูนให้เกิดสภาวะของกายที่ ๒ ขึ้น มันอาจ
จะเป็นไปได้ไหม ที่ว่าโลหะหลายชิ้นที่ครอบฟันอยู่ ได้
ทำให้เกิดอาการปฏิกิริยาทางไฟฟ้าหรือทางอื่นใดกับสมอง
แต่เรื่องนี้ก็เป็นเพียงการนึกเดาเอาเท่านั้น เพราะจะไป
อาศัยหลักเกณฑ์ทางฟิสิกส์ สรีรวิทยา หรืออิเล็กทรอนิกส์
ก็คงจะไม่ได้ เนื่องจากยังไม่มีใครสนใจค้นคว้ากันมาก่อน

ปัจจุบันมีบุคคลหลายร้อยหรือหลายพันคน ที่มีโลหะดังกล่าวอยู่ในตัว และเคยมีเรื่องราวอื่น ๆ ทำนองเดียวกันเกิดขึ้นเหมือนกัน แต่ก็ยังไม่มีใครรู้แน่ชัดว่าเกิดจากอะไร

นอกจากนี้ ก็ยังไม่มี ความเปลี่ยนแปลงทางสรีรวิทยาอย่างใด ที่ข้าพเจ้านึกได้ หากจะมีอีกเล็กน้อยก็เห็นจะเป็นปริมาณของวิตามิน ซึ่งข้าพเจ้าอาจจะกินมากเกินไปบ้าง เพราะภรรยาของข้าพเจ้ามีศรัทธาในเรื่องวิตามินอย่างแรงกล้า เธอและข้าพเจ้าจึงกลายเป็นคนกินวิตามินต่าง ๆ ทุกชนิด เช่น เอ บี บีคอมเพล็กซ์ ซี อี และแร่ธาตุอย่างอื่นอีกหลายประการ เรากินเจ้าพวกนี้กันเป็นประจำมาเป็นเวลาหลายปี ซึ่งข้าพเจ้าก็ไม่ทราบว่ามีผลทับทิวี่ในร่างกายในทางไม่ดีอย่างใดบ้างหรือไม่ แต่เท่าที่อ่านรายงานมา ก็ไม่ปรากฏว่ามีเรื่องราวเกี่ยวกับอาการเช่นของข้าพเจ้าเลย นอกจากนี้ก็ไม่มีอะไรผิดปกติ เรากินอาหารกันอย่างธรรมดาทั่ว ๆ ไป ไม่ได้เปลี่ยนแปลงระบบมาอย่างน้อยก็ห้าปีแล้ว

แต่ในด้านจิตวิทยาและร่างกาย บางทีอาจจะมีเรื่องน่าพิจารณาอยู่เหมือนกัน และอาจเป็นไปได้ว่าสาเหตุจะอยู่ที่นี้เอง

เหตุการณ์ครั้งแรกเกิดขึ้นประมาณ ๖ เดือนก่อนที่จะเกิดอาการตะคริวขึ้นเป็นครั้งแรก ข้าพเจ้ากำลังซ่อมแซมเครื่องเฟอร์นิเจอร์ในบ้านอยู่ โดยใช้น้ำยาพ่นซึ่งเป็นน้ำยาประสานทางเคมี น้ำยาที่ฉีดออกมาเป็นฟอง และเมื่อได้กลิ่นเข้า ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่ามีอาการเวียนศีรษะ ที่กระป๋องน้ำยาพ่นนั้น มีข้อความบอกไว้ว่าให้ระวังการใช้ยาชนิดนี้ คือควรใช้ในที่ที่มีอากาศปลอดโปร่ง ถ่ายเทได้โดยสะดวกเท่านั้น ข้าพเจ้าก็คิดว่าเรื่องนี้ทางบริษัทผู้ผลิตน้ำยา คงจะหมายความว่าให้ระวังไฟอันจะเกิดจากน้ำยานั้นนั่นเอง

ความรู้สึกดังกล่าวนั้น ทำให้ข้าพเจ้านึกถึงความรู้สึกที่เคยได้รับจากการใช้ยาระงับความปวด ด้วยความสนใจ ข้าพเจ้าจึงทดลองผลของละอองยานั้นต่อมาในระยะเวลาหลายเดือน โดยปรากฏผลให้ความเข้าใจมากขึ้นทีเดียว ข้าพเจ้าได้ทราบว่าละอองยานั้นประกอบด้วยสารโทลูออล (Toluol) ซึ่งเป็นส่วนประกอบของยาทำความสะอาด ไฮโดร คาร์บอนที่จำหน่ายกันทั่ว ๆ ไป และอาเซโทน (acetone) ซึ่งใช้เป็นยาระงับความเจ็บปวด

ข้าพเจ้าจึงทำการทดสอบผลอันเกิดขึ้นภายในของยา
ระงับความปวดอย่างอ่อนโดยใช้ไตรลีน (Trilene) ซึ่งมี
กำลังอ่อนกว่าและไม่ทำให้เกิดอันตรายแทนที่ ปรากฏว่า
ผลของตัวยาประเภทนี้ ทำให้เกิดอาการคล้าย ๆ กับผล
ที่รายงานว่าเกิดจาก แอล. เอส. ดี. อาจ เป็นได้ว่าผล
เหล่านี้ได้กลายเป็นเหตุไปกระตุ้นความปรารถนาในส่วน
ลึกของจิตใจของข้าพเจ้า ซึ่งต้องการอยากรู้อยากเห็นใน
เรื่องนี้เข้าด้วยก็ได้

อย่างไรก็ตาม ต่อมาข้าพเจ้าได้หยุดการทดลองนี้
เสีย เพราะเกรงว่า อาจจะทำให้เกิดอาการแทรกทางสรีรวิทยา
ขึ้นมาได้หากทำต่อไป อันที่จริง ข้าพเจ้าก็ได้พยายาม
ป้องกันอันตรายทุกประการอย่างเข้มงวด แต่ก็ไม่อาจ
รับรองได้ว่ามาตรการเหล่านั้นจะได้ผลเต็มที่และเสมอไป
แต่ก็เป็นอันว่าข้าพเจ้าได้พบความจริงเกี่ยวกับยาระงับ
ความปวดมากขึ้น และดูเหมือนข้าพเจ้าก็จะเคยทราบมา
ว่าในประเทศไอร์แลนด์ ก็มีการจำหน่ายอีเธอร์ (ธาตุ
จำพวกหนึ่งกลายเป็นไอได้รวดเร็ว ใช้เป็นยาสลบ) กัน
ตามข้างถนนเหมือนกันในสมัยก่อน ในสมัยนั้น นักศึกษา

วิชาแพทย์กล่าวกันว่า มี “ชมรมอีเธอร์” คือสุดดมอีเธอร์กันทำนองเดียวกับที่ในสมัยปัจจุบันมีชมรมลักลอบใช้ยาแอล เอส ดี ซึ่งเป็นยาเสพติดในสมัยปัจจุบันนี้เหมือนกัน มีรายงานทางแพทย์กล่าวว่าการติดอีเธอร์ได้เป็นไปอยู่เป็นเวลาหลายปี บรรดากัปตันเรือบรรทุกน้ำมันก็มักจะมีปัญหาเรื่องเช่นนี้เหมือนกัน คือพวกลูกเรือของเขานั้นในตอนแรกก็ปรากฏว่าเป็นคนสามัญแข็งแรงดี ไม่มีอะไรผิดปกติ แต่พอไป ๆ กลับปรากฏว่าเป็นลมหมดสติอยู่ที่ช่องระบายลมที่มีไอน้ำมันระเหยออกมาบ่อย ๆ ข้าพเจ้าคิดว่าน่ากลัวพวกนี้ก็คงจะสูดเอาไอระเหยจากน้ำมันเข้าไปมากเกินไปนั่นเอง

ต่อมา ข้าพเจ้าได้ทราบถึงความจริงที่น่าสนใจเกี่ยวกับ อัลกอฮอล และยาระงับความปวดอย่างอื่น ๆ มาเพิ่มเติมอีก คือยาระงับความปวดนั้น จะทำให้ผู้ใช้หมดสติไปชั่วคราว แต่จะยังไม่ถึงตาย นอกจากว่าจะนานเกินไปหรือมากเกินไป จึงจะตายได้ ดังนั้น หน้าที่ของแพทย์ผู้ไชยาระงับความเจ็บปวด ก็คือหาวิธีทำให้คนใช้หมดความรู้สึกโดยเร็วที่สุด โดยไม่ให้ผ่านระยะแห่งความ

รุนแรงในระหว่างนั้น. (ซึ่งได้เกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้ามาแล้ว) ทั้งนี้หมายความว่าต้องให้คนไข้อยู่ในบริเวณแห่งความหมดความรู้สึกนั้นอย่างเดียว อย่าให้เลยไปจนถึงกับเข้าเขตแห่งความตาย ประโยชน์ของอีเธอร์ คือทำให้คนไข้หมดความรู้สึกได้เร็ว (ไม่ทรมานมาก) และก็อยู่ในสภาวะไร้ความรู้สึกได้นาน (ไม่ตายง่าย ๆ) ดังนั้นแพทย์ก็มีโอกาสทำการรักษาพยาบาลได้ผลมาก คือนานกว่าอย่างอื่น

แต่ในรายที่ใช้อัลกอสอลล์ กว่าคนไข้จะหมดสติ ก็เป็นเวลาานาน (จึงมีการทรมานมาก) แม้เมื่อเวลาคนไข้หมดสติแล้ว ระยะเวลาที่อยู่ในสภาวะนี้ก็ช่วงสั้นมาก คือเลื่อนไปสู่ความตายได้ง่าย ๆ ดังนั้น คนไข้จึงมีโอกาสตายได้มาก ในระหว่างที่กำลังหมดสติอยู่นั้น

ความจริงอีกข้อหนึ่งก็คือการสำรวจทางโบราณวิทยาและทางธรณีวิทยาในบริเวณโบสถ์ศักดิ์สิทธิ์ของกรีกและอียิปต์ครั้งโบราณ ซึ่งปรากฏมีนิมิตและปาฏิหาริย์ต่าง ๆ เกิดขึ้นบ่อย ๆ นั้น มีร่องรอยแสดงว่า อาจเกิดขึ้นเพราะแก๊สใต้ดินในบริเวณนั้นระเหยขึ้นมาก็ได้ แก๊สดังกล่าวนี้รวมทั้งแก๊สไนตรัส ออกไซด์ด้วย ซึ่งยังคงมี

หลงเหลืออยู่ในบริเวณนั้นและบริเวณใกล้เคียงแก๊สไนตรัสออกไซด์นี้เป็นแก๊สที่ไม่มีสีและไม่มีกลิ่น ปัจจุบันใช้เป็นยาระงับความปวดอย่างหนึ่งด้วย

หลังจากการทดลองครั้งนี้แล้วประมาณ ๓ เดือนซึ่งข้าพเจ้าก็ลืมเรื่องนี้ไปเกือบหมดแล้ว

ข้าพเจ้าก็เกิดความรู้สึกสนใจเรื่องการเรียนข้อมูลต่าง ๆ ในเวลาหลับขึ้นมาเอง โดยไม่ทราบว่ามีเหตุอะไรเป็นเครื่องจูงใจ มันอาจจะเป็นเพราะอยู่ในวงการประเภทนี้ตลอดมา และประกอบกับได้สังเกตเห็นวิธีการสอนแบบใหม่ ๆ ที่เด็ก ๆ ของข้าพเจ้าเรียนอยู่ในชั้นประถมก็ได้

เพื่อจะให้รู้แน่ว่าจะมีทางเป็นไปได้เพียงไร ข้าพเจ้าจึงลงมือทำการค้นคว้าในเรื่องนี้ และได้พบว่ามีหลักฐานพอจะสนับสนุนความจริงได้ว่า จิตใต้สำนึกของคนเรานั้นบันทึกทุกสิ่งทุกอย่างที่เราได้รับรู้จากการสัมผัสติดต่อกับโลกภายนอกทางประสาทสัมผัสต่าง ๆ ทั้งในเวลาเราตื่นและหลับอีกด้วย ดังนั้นจึงมีผู้คิดกันว่าบุคคลน่าจะเรียนได้โดยวิธีอีกอย่างหนึ่งในเวลาหลับก็ได้ คือในขณะที่เขา

กลับนั้น ให้เอาข้อมูลต่าง ๆ ป้อนเข้าไป เพื่อเป็นเสียบียง หรือสต็อกความรู้ที่สะสมไว้ แล้วต่อไปเมื่อถึงคราวจะต้องใช้ ก็ระลึกฟื้นเอาข้อความหรือความรู้นั้น ๆ ขึ้นมาใช้ได้

แต่เท่าที่ได้ทำการค้นคว้าดู ซึ่งก็เป็นไปภายในวงจำกัดนั้น ผลกลับปรากฏออกมาในทางตรงกันข้าม คือไม่เป็นจริงได้ตามนั้น การอ่านข้อความต่าง ๆ ให้แก่คนหลับ ฟัง ไม่ปรากฏผลเป็นที่พอใจ เพราะพอคนนั้นตื่นขึ้นมา ก็ได้ความรู้ปะปะไม่ปะติดปะต่อ และยังผิดพลาดอีกด้วย และยังไม่มีการเปรียบเทียบกันว่า การจงใจในระหว่างที่บุคคลหลับสนิทและระหว่างฝันนั้น จะมีผลแตกต่างกันอย่างไร และก็ยังไม่ได้มีใครทำการทดลองโดยสร้างภาวะความหลับชนิดที่จะรับรู้ข้อความอะไรได้ให้เกิดขึ้นตามแบบของศาสตราจารย์ พาพลอฟ เพื่อที่จะทำให้ระลึกขึ้นได้ในภายหลัง เมื่อถึงเวลาต้องการใช้ความรู้นั้น ๆ

ในการทดลองเป็นส่วนตัว ข้าพเจ้าได้ใช้อัดบันทึกเสียงต่าง ๆ ซึ่งจะช่วยให้เป็นการสะกดจิตตนเอง เพื่อจะทดลองดูว่าจะได้ผลเพียงใด แบบนี้ข้าพเจ้าคิดว่าน่าจะเป็นแบบที่มีเหตุผลสำหรับขั้นแรก ๆ เพราะเท่าที่ทราบมา

การหลับโดยการสะกดจิต มีผลในทางนี้ดีกว่าการหลับเองโดยปกติธรรมดา การใช้เทปบันทึกเสียงก็เพื่อให้เป็นแบบเดียวกัน สำหรับบุคคลต่าง ๆ กันเพื่อจะได้ดูปฏิกิริยา เครื่องเทปก็ทำขึ้นเพื่อให้ได้ในที่สงบ ซึ่งไม่มีแสงและเสียงอื่นรบกวน วิธีการใช้ก็ง่าย ๆ ตอนแรกจะเป็นการจงใจให้เกิดความหลับ ต่อจากนั้น ก็จะมีคำสั่งและคำแนะนำอัดต่อไปเป็นลำดับ เนื้อหาต่าง ๆ อาจจะเปลี่ยนแปลงไปได้ สุดแล้วแต่จะต้องการผลในชั้นใด เช่นในการเรียนข้อมูลต่าง ๆ ก็มีการหัดคูณจากแม่ ๑๒ ถึง ๒๔ บ้าง หรือไม่ก็เป็นการเรียนคำและสำนวนของภาษาอิตาลี หรือสเปนบ้าง หลังจากจบข้อมูลเหล่านี้แล้ว ก็มีข้อแนะนำเกี่ยวกับทางที่จะให้จำได้อย่างเต็มที่ วิธีที่จะระลึกเอาขึ้นมาใช้หลังจากที่ออกจากภาวะการสะกดนั้นไปแล้ว โดยมีการแนะเป็นสัญลักษณ์หรือเสียงต่าง ๆ เพื่อให้จิตสำนึกกลับไปล้วงเอาความรู้ที่อัดไว้ในระหว่างหลับออกมาใช้ภายหลังได้ เช่นให้คิดถึงเลข ๕๕๕ และเคาะโต๊ะ ๓ รอบ ๆ ๕ ครั้ง เพื่อเป็นเครื่องเชื่อมโยงเข้าหากันเป็นต้น

เทพจูงใจแต่ละอัน ก็มีข้อความแนะนำให้รับเอาว่าบัดนี้ เจ้าตัวผู้รับการทดลองนั้น กำลังจะก้าวหน้าดีขึ้นแล้วทั้ง ทางร่างกายและจิตใจ อันที่จริง ก็ไม่ได้มีข้อความบ่งไว้ว่า ความทรงจำของบุคคลผู้นั้นจะดีขึ้นได้อย่างไร แต่ก็มี ข้อความบอกว่าระบบการทำงานต่าง ๆ ของร่างกายของ บุคคลนั้น เช่น ระบบประสาท ระบบการไหลเวียนของ โลหิต ระบบต่อมและระบบย่อยอาหาร จะทำงานเป็น ปกติอย่างที่สุด คือเรียบร้อยที่สุด

ก่อนจบในเทปก๊ก็จะปรากฏข้อความบอกให้ผู้นั้น กลับคืนมาสู่ความตื่นที่เป็นปกติและสมบูรณ์ ข้อความที่ เสนอแนะ ทั้งนี้ก็ใช้ถ้อยคำง่าย ๆ ที่สุด ที่ทุกคนจะเข้าใจ ได้ เทปนี้มีบันทึกไว้สำหรับคนอายุอยู่ในวัยต่าง ๆ กัน ตั้งแต่อายุ ๗ ขวบถึง ๕๐

ข้าพเจ้าเองได้ใช้เทพจูงใจนี้บ่อย ๆ ที่สุดสำหรับ ตน เอง ดังนั้น เรื่องนี้จึงน่าจะเป็นสาเหตุที่ใกล้เคียงมาก ในการที่ทำให้เกิดประสบการณ์นอกร่างเนื้อดังกล่าวมา แล้ว ข้าพเจ้าได้พยายามวิเคราะห์ถ้อยคำในเทปทุก ๆ คำ

ก็ไม่ปรากฏว่ามีคำใดที่จะจูงใจไปในทางที่พาดพิงถึงเรื่อง ประสบการณ์นอกกายเนื้อเลยแต่แม้กระนั้นก็ยังมีความสงสัยอยู่ดี

ระยะที่ ๒ คือระยะเริ่มต้น

(กันยายน ๑๙๕๘ ถึง กรกฎาคม ๑๙๕๙)

อาการครั้งแรกที่ไม่สามารถจะหาคำอธิบายได้ ก็คือ อาการเป็นตะคริว ดังที่ได้บรรยายไว้ข้างต้นแล้ว ครั้นต่อมาอีกหลายสัปดาห์ ก็เกิดมี “รังสี” ฉายมาจาก ทางทิศเหนือ ซึ่งทำให้กล้ามเนื้อแข็งตาย กระดูกกระดูก ไม่ได้ไปชั่วขณะ ต่อมาก็เกิดความสั่นสะเทือน เรื่องหลังนี้ ปรากฏในระยะต่อมา เมื่อข้าพเจ้าได้ค้นคว้าตำราเก่า ๆ ว่ามีเกิดขึ้นแก่นักวิทยาศาสตร์ นักวิชาลึกลับ และ คนอื่น ๆ ในสมัยศตวรรษที่ ๑๙ ตอนปลายเหมือนกัน ในหมู่ “ชมรมพวกใต้ดิน” ก็เคยมีการกล่าวขวัญถึงเรื่อง นี้อยู่มากเหมือนกัน และความสั่นสะเทือนนี้เองที่ปรากฏว่า เป็นอาการที่เกิดขึ้นคงที่ตลอดระยะเวลานี้ แต่ก็มี การ

เปลี่ยนแปลงพัฒนาบ้างเหมือนกัน เพราะในตอนแรก ๆ ความสั่นสะเทือนนี้รู้สึกว่าเป็นไปอย่างรุนแรง บางครั้งก็มีความเห็นภาพเป็นวงแหวนประกาย ๆ ไฟฟ้าตามมาด้วยความถี่ในตอนนั้นคงจะเป็นประมาณ ๑๐ ไซเคิลต่อวินาที โดยคิดเทียบตามเวลานาฬิกาซึ่งพอจะดูได้ แต่ในระยะต่อมา คือจวนจะสิ้นเวลาที่กะระยะไว้ข้างต้น ความถี่ได้เพิ่มละเอียดขึ้นเป็นประมาณ ๑๘ ไซเคิลต่อวินาที ซึ่งตอนนี้ จึงทำให้เกิดอาการไม่สบายแก่กายเนื้อน้อยลงกว่าเดิมมาก ที่เป็นไปได้ดังนี้เป็นเพราะข้าพเจ้าตั้งใจอธิษฐานให้มันละเอียดขึ้นตลอดช่วงเวลา ๕๙ เพอร์เซ็นต์ของช่วงเวลาดังกล่าวข้างต้นนั้น

อาการอย่างที่ ๒ คือความรู้สึกว่าเกิดมีเสียง “ซัด” ในระดับเสียงที่สูงมาก ซึ่งมักจะได้ยินอยู่เสมออย่างเบา ๆ ในประสาทหู ซึ่งต่อมาก็กลายเป็นเสียงประจำเป็นปกติไป ผู้เชี่ยวชาญทางหูท่านหนึ่งกล่าวว่า เสียงนั้นเป็นเสียงที่เกิดจากการที่หูของข้าพเจ้าไปได้ยินการเคลื่อนไหวหรือการไหลเวียนของโลหิตในเส้นเลือดเข้า นอกจากนี้เรื่องเกี่ยวกับหูก็เป็นปกติ

อาการอย่างอื่นนอกจากนี้ก็ยังไม่ปรากฏมีขึ้นอย่างชัดเจนให้พิจารณาได้ ผลทางสรีรวิทยาก็ดูจะมีขึ้นในทางที่ทำให้เกิดการพักผ่อนดีขึ้น ยิ่งกว่าที่จะให้เสียสมรรถภาพในการทำงานอย่างใด บางครั้งก็มีอาการบางอย่างต่อไปนี้ผิดปกติ คือมีการคึกคักและเร่งเร้าเกิดขึ้นมากกว่าเดิมเหมือนกัน แต่ก็ไม่ถึงกับรุนแรงนัก อาการเหล่านั้นคือ การเต้นของชีพจร การขับเหงื่อ และความรู้สึกทางเพศ

เกี่ยวกับอารมณ์ ในระยะครึ่งแรกของช่วงเวลานี้ รู้สึกว่ามีความกลัวจะเกิดอันตรายแก่ร่างกายและจิตใจเกิดขึ้นบ่อยมาก ต่อเมื่อได้ไปพบและปรึกษาแพทย์และจิตแพทย์แล้ว ความกลัวจึงได้บรรเทาลงอย่างมาก

นอกจากนั้น ก็มีความอยาก رؤ้อยากเห็นเป็นตัวการสำคัญอีกประการหนึ่ง แต่ในเวลาเดียวกันก็เกิดควมวิตกกังวล เพราะการกระทำเช่นนั้น เป็นเรื่องของการเสี่ยงเข้าไปท่องเที่ยวในดินแดนลึกลับอันไม่มีหนังสือแนะนำหรือแผนที่เป็นเครื่องบอกทิศทางเลย ประการหนึ่งก็ได้แก่การวิพากษ์วิจารณ์ของสังคมภายนอก ตั้งต้น

จากคนในครอบครัว ซึ่งจะต้องมองข้าพเจ้าในแง่ที่ว่าเป็นคนมีสติไม่สมประกอบเสียแล้ว ต่อมาก็มีอีกประการหนึ่งคือเมื่อถอดกายที่ ๒ ออกไปได้แล้วจริง ๆ ก็เกิดกลัวว่าจะกลับมาเข้าร่างเดิมไม่ได้เสียอีก

ขั้นของการทดลอง ขั้นแรกข้าพเจ้าทดลองออกไปอยู่ในระยะใกล้กับกายเนื้อก่อน เพื่อให้คุ้นเคยกับสถานที่คือไม่เกิน ๑๐ ฟุต ต่อจากนั้นก็ลองออกเพียงบางส่วนและต่อไปก็ออกเดินทางไปสู่สถานที่ต่าง ๆ ในโลกนี้

วิธีการ จูงให้เกิดความสั่นสะเทือน ก็มีต่าง ๆ เช่น การจูงใจโดยฟังจากเทปบันทึกเสียง และการเข้าสู่ภาวะผ่อนคลายโดยมีสติควบคุมตัวอยู่ด้วย ซึ่งเป็นการจำเป็นที่จะทำให้เกิดความสั่นสะเทือนต่อมาเมื่อเกิดความชำนาญในขั้นเตรียมการ (ด้วยภาวะผ่อนคลาย) เสียแล้ว เรื่องต่อไปก็กลายเป็นเรื่องง่าย ๆ ไปหมด การหายใจทางปากก็เป็นเรื่องสำคัญอีกอย่างหนึ่ง การ “จูน” หรือว่าจูงความสั่นสะเทือน โดยการเคลื่อนไหวขากรรไกรก็ปรากฏว่ามีผลดี

เป็นที่ประจักษ์ชัดอยู่อย่างหนึ่งว่า การที่กายที่ ๒ จะหลุดหรือแยกตัวออกจากกายที่ ๑ ได้นั้น จะต้องเกิดขึ้นในระหว่างที่ความสั่นสะเทือนยังปรากฏอยู่ เคล็ดของการจะให้หลุดออกไปในขั้นสุดท้ายก็คือหัดคิดตกลงใจเอาให้แน่นอนว่า “เอาละ จะออกไปแน่ละ” ซึ่งจะเป็นการออกไปโดยขึ้นหรือโดยทางราบก็ตาม จากการทดลอง ในขั้นต่อมาก็ปรากฏความจริงว่า การเคลื่อนไหวไปไหนมาไหนของกายที่ ๒ นั้น เกิดขึ้นจากความคิดหรือความตั้งใจอย่างเดียวก็นพอ เพราะร่างกายจะไปถึงได้ทันที และกลับมาที่เดิมได้ทันทีเหมือนกัน เรื่องนี้จะเป็นไปได้อย่างไร ข้าพเจ้าเองก็ไม่ทราบเหมือนกัน

ข้อยุติ จากการทดลองที่ได้กระทำมาตั้งแต่ต้น ข้าพเจ้าสามารถสรุปผลได้ดังต่อไปนี้

- (๑) มีกายที่ ๒ อยู่อย่างแน่นอน โดยซ้อนกันหรือสัมพันธ์กันกับกายเนื้อของเราตัวเอง
- (๒) กายที่ ๒ สามารถเคลื่อนไหว และกระทำอะไร ๆ ได้เป็นอิสระ ในฐานะเป็นอีกกายหนึ่ง

ที่เดียวไม่ต้องอาศัยความเคลื่อนไหวประกอบ
ของกายเนื้อเลย

- (๓) การเคลื่อนไหว และการกระทำต่าง ๆ นั้น
อาจทำโดยการควบคุมส่วนหนึ่งจากจิตสำนึก
ก็ได้
- (๔) อวัยวะรับสัมผัสของกายที่ ๒ นั้น บางอย่าง
ก็รับรู้สิ่งเร้าภายนอก เช่นเดียวกับของกาย
เนื้อ เหมือนกัน แต่บางอย่างนอกจากนั้น
ก็เป็นเรื่องที่ยธิบายไม่ถูก
- (๕) ความเคลื่อนไหวบางประการของกายที่ ๒
ก็อาจจะเป็นไปโดยประสานกันกับความเคลื่อนไหว
ของกายเนื้อก็ได้

ระยะกลาง (สิงหาคม ๑๙๕๙ ถึง กันยายน
๑๙๖๒)

ผล ระยะนี้เป็นระยะที่เริ่มมีอาการผิดปกติทางหัว
ใจอย่างอ่อน แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่มียหลักฐานที่แน่นอนว่า
อาการโรคเช่นนี้จะเกิดจากการทดลองประหลาดนี้ จึงยัง
ตกลงใจไม่ได้ที่เดียวว่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องกันหรือไม่

ความสั่นสะเทือนในระยะนี้ได้พัฒนาการไปอีกจนถึงขนาดที่ว่าข้าพเจ้ารู้สึกว่ามีอาการเป็นความอบอุ่นเพิ่มขึ้นในตอนหลัง ๆ ของช่วงนี้ การเปลี่ยนแปลงทั้งนี้เกิดขึ้น เพราะความถี่ของอาการสั่นสะเทือนสูงและละเอียดขึ้น จนกระทั่งแทบจะรู้สึกว่ามีอาการสั่นสะเทือนเลย แต่เสียงประหลาดดัง “ซืด” ที่ได้ยินอยู่ในหูยังคงปรากฏอยู่ตลอดระยะเวลา

การแยกกายที่สองออกไปจากกายเนื้อในช่วงนี้ สะดวกและคล่องแคล่วมาก จนเกือบจะไม่ต้องมีพิธีรีตองอะไรเหลืออยู่เลย รู้สึกว่าคล้าย ๆ กับจะกลายเป็นของธรรมชาติไปเสียแล้ว นอกจากจะเกิดมีปัญหาในการกลับเข้าเป็นครั้งคราวเท่านั้น ตอนกลางวันความสั่นสะเทือนสามารถจงให้เกิดขึ้นด้วยโดยเจตนา แต่ตอนดึก ๆ มักจะเกิดขึ้นเอง ส่วนผลที่เกิดขึ้นทางสรีรวิทยาก็เหมือนเดิมคือไม่ปรากฏมีผลร้ายที่ทำให้เกิดความเพลีย หรือหย่อนความสามารถในการทำงานแต่อย่างใด มีแต่ว่าบางครั้งก็ออกจะเป็นการกระตุ้นเร่งเร้ามากกว่าปกติบ้าง เรื่องนี้ข้าพเจ้าพยายามสังเกตอย่างละเอียดละออ เพราะต้อง

การจะทดสอบดูว่าในระหว่างที่เกิดอาการโรคหัวใจนี้ จะมีอาการกระทบกระเทือน กับทางอื่นด้วยหรือไม่

เกี่ยวกับอารมณ์ ในตอนต้น ๆ ก็มีความวิตกกังวลว่าจะเกิดผลร้ายแก่ร่างกายอยู่บ้าง สาเหตุที่เกิดความกลัวเช่นนี้ก็เพราะ ข้าพเจ้ายังไม่สามารถควบคุมปรากฏการณ์เช่นนี้ได้ทุกครั้งไป แต่ต่อมาความหวั่นเกรงดังกล่าวก็หายไปมาก ในเมื่อไม่ปรากฏว่ามีผลร้ายเกิดขึ้นดังที่คิดกลัวไปล่วงหน้า และในเวลาเดียวกันก็เกิดความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้นด้วย แต่ความกลัวที่ยังมีอยู่บ้างก็ได้แก่ความกลัวว่าจะมีเหตุการณ์ที่ควบคุมไม่ได้เกิดขึ้นตอนซากลับ และอาจจะเข้าไปสู่สถานที่หรือสภาวะที่ยังไม่คุ้นเคยเข้า ซึ่งอาจจะทำผิดอย่างร้ายแรงเข้าในระหว่างนั้นก็

ลำดับขั้นของการทดลอง การไปเยือนสถานที่ในโลกนี้ลดน้อยลง แต่มีการไปเยือนสถานที่ในกาลและอวกาศอื่น หรือโลกอื่นแทน สภาวะที่อยู่ในระหว่างช่วงเวลา (คือกาละ) ของทั้งสองโลก ก็ได้พบในระหว่างระยะเวลาตัวเอง

วิธีการ ในเวลากลางวัน ได้ใช้วิธี “นับลง” เกี่ยวกับการเข้าสู่ภาวะการผ่อนคลายตอนดึกได้ใช้วิธีเข้าสู่ภาวะที่เป็นพรหมแดนแห่งความหลับ เป็นสะพานโดยเปลี่ยนให้เป็นความอบอุ่นอันเกิดจากความสั่นเทือน ซึ่งบัดนี้เคยชินแล้ว การหายใจทางปาก ก็กลายเป็นเรื่องที่ทำได้โดยอัตโนมัติ พร้อมกับการทดลองโดยใช้แบบ “๗ ๗” ด้วย การเคลื่อนไหวขากรรไกรด้วย

การแยกตัวออกโดยการหมุนตัว ๑๘๐ องศา
ปรากฏว่าใช้ได้ผลดี

ข้อยุติ

- (๑) ได้รับความเชื่อมั่นยิ่งขึ้นว่ากายที่สองมีอยู่จริง ๆ แน่นอน
- (๒) ได้พบสถานที่แปลก ๆ ซึ่งน่าจะไม่ใช่สถานที่ในโลกนี้
- (๓) สถานที่แห่งที่สามก็น่าจะมีอีกเหมือนกัน แต่เรื่องนี้ขอตั้งเป็นสมมติฐานไว้ก่อนคือว่า

อาจจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับโลกนี้เหมือนกัน
แต่ว่าอยู่ในระยะความเจริญทางวิทยาศาสตร์
คนละสมัย

- (๔) คนเราตายแล้วไม่สูญแน่ เพราะยังจะคงมี
ชีวิตอยู่ต่อไปในโลกที่สอง
- (๕) การสนทนาหรือติดต่อกันกับมนุษย์ด้วยกัน
อาจทำได้โดยไม่ต้องใช้ปากพูดเลย (หรือไม่
ต้องเขียนหนังสือเลย) ก็ได้ ทั้งในสภาวะตื่น
และสภาวะหลับ และหรือในสภาวะของกาย
ที่สอง
- (๖) บุคคลบางคน หรืออันที่จริงจะว่าส่วนมาก
ก็น่าจะได้ ที่มีชีวิตอยู่นี้ ได้เคยมีการแยกกาย
ที่สองของเขาจากกายเนื้อแล้ว ในระหว่าง
หลับ เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่
ทราบสาเหตุเหมือนกัน

ระยะหลัง (ตุลาคม ๑๙๖๒ ถึง ตุลาคม ๑๙๗๐)

ในระยะนี้ ข้าพเจ้าต้องห่างเหินจากการทดลองนอกร่างกายเนื้อไปมาก เพราะกิจการด้านกายเนื้อมีมากขึ้นและมาแย่งเวลาเอาไปเสียเกือบหมด เรื่องนอกร่างกายเนื้อจึงตกอันดับไป

ผล ความรู้สึกเกี่ยวกับความสิ้นสะเทือนหายไปโดยสิ้นเชิง กลายเป็นความอบอุ่นไปแล้ว และต่อจากนั้นอีกทีหนึ่ง ก็เลยกลายเป็นความรู้สึกส่วนหนึ่งของความเป็นอยู่ในชีวิต ซึ่งข้าพเจ้าหมดหนทางที่จะบรรยายออกมาเป็นคำพูดได้อีกต่อไป การแยกตัวออกก็กระทำได้ในระหว่างที่อยู่ในสภาวะพิเศษดังกล่าวมานี้เอง ซึ่งเป็นไปโดยเกือบไม่ต้องใช้ความพยายามอย่างใดเลยผลทางร่างกายที่พอจะสังเกตได้ก็มีบ้าง คือมีอาการง่วง ๆ เล็กน้อย มีน้มน้ำขุ่นบ้าง และอึดอัดบ้างนิดหน่อยเป็นเวก. ประมาณ ๙ ชั่วโมง หลังจากการทดลองครั้งหนึ่งสาเหตุทั้งนี้ ข้าพเจ้ายังไม่ทราบว่าเป็นเพราะอะไร

ในตอนกลางของระยะเวลาช่วงนี้ ข้าพเจ้าเกิดเป็นโรค (Thrombosis Hemorrhoids) ซึ่งคิดว่าอาจจะเป็นเพราะ

ประสบการณ์ระหว่างการทดลองครั้งหนึ่ง ก่อนที่จะเกิดอาการของโรคนี้ขึ้นประมาณ ๔ วัน แต่เดิมมาข้าพเจ้าก็ไม่เคยเป็นโรคนี้เลย

ความต้องการพักผ่อนด้วยการหลับ รู้สึกว่าลดน้อยลง ในระหว่างเวลานี้ แต่มีข้อสังเกตว่าเมื่อใดเกิดความง่วงขึ้นมาต้องรีบนอนทันที มิฉะนั้นจะเกิดอาการอ่อนเพลียถึงกับทำงานไม่ได้และจิตใจไม่ปกติทันทีเหมือนกัน แต่พอได้นอนแม้สัก ๕ นาที ก็ทำให้เกิดความกระปรี้กระเปร่า ได้ดังเดิม

เหตุการณ์ที่น่าสนใจและแปลกประหลาดมีอยู่ประการหนึ่ง ซึ่งเกิดขึ้น ๒ ครั้ง คือข้าพเจ้าเกิดความรู้สึกอย่างแปลกประหลาดว่า ในขณะที่ร่างกายอยู่ที่แห่งหนึ่ง พร้อมทั้งประสาทสัมผัสก็รับรู้สิ่งแวดล้อมเป็นอย่างดีต่อที่นั้น แต่ข้าพเจ้าก็อดรู้สึกไม่ได้ว่าตนเองไม่ได้อยู่ที่ ณ ที่นั้น ทั้ง ๒ ครั้ง ข้าพเจ้าต้องใช้ความพยายามอย่างหนักจึงจะสามารถบังคับใจให้เข้ามารวมกับร่างกายได้เต็มที่ปรากฏการณ์เช่นนี้จะเกิดขึ้นเพราะอะไรข้าพเจ้าก็ยังไม่ทราบแน่ชัด แต่ในระหว่างนี้เสียง “ซี้ด” ก็ยังปรากฏอยู่เช่นเดิม

เกี่ยวกับอารมณ์ ความกลัวที่เกิดขึ้นในระยะแรก ๆ บัดนี้ได้หายไปแล้ว เพราะในระหว่างนี้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น เพราะสามารถกลับมาเข้ากายเนื้อได้ โดยเรียบริ้อยทุกครั้งที่ต้องการ และเท่าที่สำรวจดูย้อนหลังไป ก็ปรากฏแก่ตนเองว่ากำลังก้าวหน้าไปเรื่อย ๆ ไม่ได้เสื่อมลงแต่ประการใด แต่ที่น่าแปลกใจอยู่เล็กน้อยก็คือ ในระยะแรก ๆ ข้าพเจ้ามีความกลัวเกิดขึ้นแก่กายทั้งสอง คือกลัวกายที่สองจะเป็นอันตราย ในขณะที่เดินทางไปไหนมาไหนก็กลัว ครั้นแล้วก็เกิดกลัวว่าอะไรจะมาทำอันตรายกายที่หนึ่งในระหว่างที่อยู่ตามลำพังไม่มีผู้ควบคุมเลยก็กลัวอีก เลยทำให้พะวัคพะวนเอาการเหมือนกัน แต่ต่อมาความกลัวทั้ง ๒ อย่างก็ค่อย ๆ หายไปได้เอง หรือว่าบรรเทาไปได้มากอยู่เหมือนกัน ซึ่งข้าพเจ้าก็ไม่ทราบแน่ว่าจะเป็นเพราะเหตุไร

ขั้นของการทดลอง ในระหว่างนี้ไม่ได้มีการกะแผนการไว้ล่วงหน้าเกี่ยวกับขั้นของการทดลองแต่อย่างใด เพราะการงานเรื่องอื่น ๆ มีมากจนไม่สามารถสละเวลามาให้ได้เต็มที่ ดังนั้นการทดลองในช่วงนี้จึงเป็นไปอย่าง

ไม่มีกำหนดล่วงหน้า คือตามความสะดวกเป็นใหญ่ ว่างเมื่อไรก็ทำเมื่อนั้น ไม่ว่างก็หยุดไปนาน ๆ แต่ก็ได้มีการเดินทางไปยังที่อื่นทั้งในโลกนี้และโลกที่ ๒ ซึ่งมีเหตุการณ์สำคัญ ๆ อยู่เหมือนกัน ซึ่งจะมีผลเกี่ยวข้องกับโลกนี้อย่างไรบ้าง ก็ยังไม่อาจทราบได้ การทดลองแบบวิทยาศาสตร์ โดยมีการควบคุมกันแบบวิทยาศาสตร์จริง ๆ ได้เริ่มขึ้นในตอนปลายของระยะเวลาช่วงนี้

แบบที่ใช้ ข้าพเจ้าไม่ค่อยมีเวลาคิดถึงเรื่องแบบไหนมากนัก เพราะมีปัญหา ๒ ประการ ซึ่งยังแก้ไม่ตก ข้อแรกก็คือวิธีการเข้าถึงสภาวะผ่อนคลายอย่างลึก ๆ ซึ่งรู้สึกว่าจะเข้าถึงได้ยากยิ่งขึ้นทุกที ประการที่ ๒ คือปัญหาเรื่องการควบคุมจุดหมายปลายทางให้ได้แน่นอน (เพื่อไม่ให้เกิดการหลงทาง) ข้าพเจ้าพยายามใช้วิธีต่าง ๆ หลายอย่าง แต่ก็ยังไม่บังเกิดผลเป็นที่ไวใจได้ สาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดความยุ่งยากทั้งนี้ขึ้น ก็เพราะมีการขัดแย้งกัน ระหว่างจิตสำนึกกับจิตเหนือสำนึก (conscious mind and superconscious) ในขณะที่ทั้ง ๒ ฝ่ายต่างแสดงอำนาจของตนแข่งกันอย่างเต็มที่ แต่ในสภาวะของ

กายที่ ๒ นั้น จิตเหนือสำนึกจะเป็นตัวการที่มีอำนาจในการตัดสินใจมากกว่าเสมอ

ข้อยุติ ในระยะนี้มีดังต่อไปนี้ คือ

- (๑) ในระหว่างอยู่ในสภาวะของกายที่ ๒ เราสามารถจะกระตุ้นให้เกิดผลทางกายแก่บุคคลอีกคนหนึ่งซึ่งยังมีชีวิตอยู่ ทั้ง ๆ ที่คนนั้นกำลังตื่นอยู่ก็ได้เหมือนกัน
- (๒) ยังมีเรื่องอีกมากมายที่จะต้องเรียนรู้และเข้าใจ ซึ่งเรื่องเหล่านี้ขึ้นอยู่กับความรู้ ความเข้าใจของจิตสำนึกของข้าพเจ้า

บทที่ ๑๙

สติธิแยกประเภท

เรื่องทั้งหมดที่ข้าพเจ้าได้บรรยายมาตั้งแต่ต้นนั้น ดูเป็นเรื่องสับสนยุ่งเหยิงอยู่ไม่น้อย เพื่อให้ท่านผู้อ่านได้เห็นแนวทางอย่างกว้าง ๆ ข้าพเจ้าจึงใคร่จะขอทำสติธิแยกประเภทไว้เพื่อความสะดวกดังต่อไปนี้ ส่วนการที่เรื่องเหล่านั้น จะมีคุณค่าควรแก่การเชื่อถือได้มากน้อยเพียงใด ก็สุดแล้วแต่ท่านผู้อ่านจะวินิจฉัยเอาเอง

๑. ผู้ทศของเป็นผู้ที่สมควรจะไ้

รับความเชื่อกันมากน้อยเพียงใด

การมีคุณสมบัติสมควรจะได้รับความเชื่อถือมากน้อยเพียงใดนี้ ไม่ได้หมายความว่า ผู้ทดลองมีสถานะเป็น

ที่นับถือยกย่องในวงสังคมมากนักน้อยเพียงใด แต่หมายความว่ามีความดีในตัวมากน้อยเท่าใด แม้ว่าผู้ทำการทดลองจะเป็นผู้มีความตั้งใจอันบริสุทธิ์เพียงใดก็ตาม การที่เรื่องของเขาจะเชื่อได้หรือไม่ก็ต้องอยู่ที่คุณลักษณะภายในของเขาด้วย ในการทดลองของข้าพเจ้านี้ ข้าพเจ้ายินดีที่จะให้มีการสอบสวนทางร่างกายและจิตใจ เพื่อให้ได้ข้อมูลเพิ่มเติมขึ้นเกี่ยวกับปรากฏการณ์ที่ได้ไปประสบมานั้น ทั้งนี้เพื่อจะได้จะเป็นเครื่องให้ความมั่นใจแก่ผู้อ่านตามสมควร

๒. ความเป็นจริงของประสบการณ์

ควรจะเป็นจริงเพียงใด

นี้หมายความว่า ภาวะที่ได้สังเกตทดลองไป และการกระทำที่ได้กระทำลงไปนั้น ย่อมมีความจริงได้เท่ากับที่เราถือว่าภาวะต่าง ๆ และการกระทำในโลกนี้มีความจริงเช่นเดียวกัน (คือถ้าจริง ก็จริงเท่ากัน ถ้าไม่จริง ก็ควรจะไม่จริงเท่ากัน) ทั้งนี้หมายความว่าเราจะเอามาตรฐานแห่งความรู้ ความเข้าใจของเราในปัจจุบันนี้ เป็นหลักไป

ตัดสินเสมอไปย่อมไม่ควร ดังนั้น ถ้าประสบการณ์เหล่านั้นมีลักษณะเช่นเดียวกันคล้ายคลึงกัน หรือทำนองเดียวกันกับสภาวะที่เราได้รู้เห็นได้สัมผัส และได้เป็นที่เข้าใจกันอยู่ในสภาวะที่เราอยู่ในสภาวะตื่นอยู่เช่นนี้ ก็ควรจะเป็นที่รับรองในความมีอยู่เป็นอยู่จริงได้เหมือนกัน

๓. การรับสัมผัสและการแปล (ทฤษฎีปฏิริยาต่อ) สัมผัสที่รับมานั้น

เรื่องเหล่านี้ก็เช่นเดียวกัน จะถือว่าเป็นการถูกต้องมากน้อยเพียงใด ก็อยู่ภายในขอบเขตของสภาวะนอกรายเนื้อนั้น เช่นเดียวกับการรับสัมผัสและการแปล (หรือปฏิริยาต่อ) สัมผัสในสภาวะกายเนื้อ (คือในโลกเรา) บางครั้งเราก็อาจแปลหรือแสดงปฏิริยาต่อสัมผัสบางอย่างผิดได้ฉับใด ในโลกที่ ๒ ก็อาจมีการรับและการสนองตอบผิดได้บ้าง เป็นบางครั้งฉับนั้น จะให้ทำอะไรไม่ผิดพลาดเสียเลย ก็ย่อมจะไม่ได้) เหตุที่ทำให้เกิดความถูกต้องและความผิดพลาดในโอกาสต่าง ๆ นี้ ก็เป็นเรื่องเฉพาะของแต่ละบุคคล คือขึ้นอยู่กับภูมิหลังหรือพื้น

นิสัยใจคอ อารมณ์ ความโน้มน้อม การศึกษาอบรมมา แต่เดิมด้วยเป็นต้น เมื่อปัจจัยหรือองค์ประกอบต่าง ๆ ดังที่ชักตัวอย่างมานั้น เป็นตัวการที่ทำให้เกิดทัศนคติ และปฏิกิริยาได้ต่าง ๆ กันในแต่ละบุคคลในโลกนี้ได้ เมื่อบุคคลเหล่านั้น เข้าถึงสภาวะนอกกายเนื้อ ก็ย่อมจะต้อง พาเอาคุณสมบัติและภูมิหลังต่าง ๆ ของตนไปด้วย และแล้วก็ไปเกิดทัศนคติต่าง ๆ กัน มีค่านิยมไม่เหมือนกัน แสดงปฏิกิริยาสนองตอบไปคนละอย่างสองอย่าง นอกจากนั้น เมื่อเกิดไปประสบเหตุการณ์เฉพาะหน้าอันไม่เคยนึกฝันมาก่อนในสภาวะที่ ๒ จิตใจของคนจะต้อง พยายามหาเหตุผลมาสนับสนุนภูมิหลังและค่านิยมของคนให้ได้ ไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง คือหมายความว่ายังคง นึกคิดแบบเก่า ๆ ตามนิสัยหรือสันดานเก่า ๆ ในโลกแห่ง กายเนื้ออยู่นั่นเอง มากบ้างน้อยบ้าง สุดแล้วแต่สันดาน หรือนิสัยในตอนนั้น แทนที่จะคิดให้เหตุผลไปตาม มาตรฐานใหม่ ของสภาวะใหม่แห่งร่างกายใหม่ ๆ (อย่างน้อยก็ชั่วขณะที่ยังไม่สามารถปรับตัวปรับใจให้เข้ากับ สภาวะใหม่นั้นได้)

กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือท่านควรจะถือเป็นมาตรฐานไว้อย่างหนึ่งว่า ผู้ที่ทดลอง คือได้ไปมีประสบการณ์นอกกายเนื้อมานั้น ซึ่งจะเป็นข้าพเจ้าหรือใครก็ตาม ได้กลับมาเล่าให้ฟังตามความเป็นจริงของเขา คือความเป็นจริงตามภูมิหลังและนิสัยสันดานของเขา ด้วยความบริสุทธิ์ใจ (ซึ่งมันอาจจะไม่ใช่ความจริงของคนอื่น บางคนที่มีภูมิหลัง ความโน้มน้อม และสันดานต่าง ๆ กันก็ได้) ท่านควรจะต้องถือว่าสิ่งที่เกิดขึ้นในสภาวะของโลกที่ ๒ เป็นของที่เกิดขึ้นจริง ๆ ถ้ามันมีน้ำหนักหรือมาตรฐานใกล้เคียง (แม้ไม่เหมือนกัน) กับมาตรฐานที่เราใช้ในโลกแห่งกายเนื้อ ในเวลาตื่น (เช่นถูกต้องได้จับได้เป็นต้นกระมัง?) จิตใจของเราในสภาวะที่ ๒ นั้นก็คงทำงานได้แบบเดียวกับในสภาวะที่หนึ่งในโลกนี้ โดยใช้สัมผัสต่าง ๆ คือการเห็น การได้ยิน การรู้สึก และสัมผัสอย่างใหม่อย่างอื่นอีกบางอย่าง จิตใจของเราในขณะนั้นจะไม่ยอมที่จะอยู่ในภาวะที่ไม่รู้ แต่มันจะพยายามหาเหตุผลมาสนับสนุนสิ่งที่ยังไม่รู้ตามความรู้เดิมเท่าที่มีอยู่จนได้จะถูกหรือผิดอย่างไรก็ตามที่ มันจะต้องหาทางออกเทียบเคียงเรื่องโน้นกับ

เรื่องนี้ คนโน้นกับคนนี้ไปอย่างหนึ่งจนได้ ส่วนที่จะผิดหรือถูกนั้น ก็ค่อยคิดกันทีหลัง เพราะฉะนั้น ก็เป็นอันสรุปได้ว่าจิตใจของเราท่าน ในเมื่ออยู่ในสภาวะของโลกที่ ๒ ในกายที่ ๒ นั้น ก็มีโอกาสทำผิด คิดผิดได้เช่นเดียวกับเราท่านทั้งหลาย เมื่อครั้งยังอยู่ในโลกนี้ ในกายเนื้อนี้เหมือนกัน

ถ้าท่านยอมรับความจริงดังกล่าวมานี้ได้แล้ว ต่อไปก็เป็นเรื่องที่เราพอจะพูดกันให้รู้เรื่องได้ สถิติแยกประเภทที่ข้าพเจ้าจะเสนอต่อไปนี้ขอเรียนให้ทราบที่เกิดจากการทดลองมาในระยะเวลา ๑๒ ปี เป็นจำนวน ๕๘๙ ครั้ง

มีข้อสังเกตที่จะขอเสนอไว้ดังต่อไปนี้ก่อน เกี่ยวกับความฝัน คือในระหว่างการฝันนั้น ไม่มีความสามารถ การคิดหาเหตุผลอยู่ด้วย (คือเป็นการคิด และทำตามอารมณ์เท่านั้น) ความรู้สึกยับยั้งใจดังที่มีอยู่ในเวลาตื่น จะไม่มีในเวลาฝัน ดังนั้นเหตุการณ์ในระหว่างจะแบ่งออกเป็น ๒ ประเภทกว้าง ๆ คือ (๑) เป็นเหตุการณ์ที่มีการใช้ปฏิกิริยาด้านอารมณ์อย่างเดียว ไม่มีสติหรือความยับยั้งเข้าควบคุมหรือไม่ก็ (๒) เป็นเหตุการณ์ที่ผู้ฝันไม่ได้มี

ส่วนร่วมได้หรือเสีย คือเป็นเพียงผู้สังเกตการณ์เท่านั้น ไม่สามารถตกลงใจทำอะไรได้เลย ในระหว่างจะเกิด ประสาทสัมผัสเพียงอย่างเดียว (คือเห็น) หรืออย่างมาก ก็สอง (คือได้ยินด้วย) เป็นอันว่า ในระหว่างผืนนั้นไม่มีการวิเคราะห์เหตุการณ์ด้วยสติและปัญญา มีแต่การแสดง ปฏิกริยาไปตามพื้นเพของอารมณ์ของผู้ผืนแต่ละคนที่น่า ว่าเป็นสำคัญ ก็คือไม่มีการใช้เหตุผลวิจารณ์ญาณประกอบกับ เหตุการณ์ภายนอก เช่น ขนบธรรมเนียม วัฒนธรรม กาลเทศะ บุคคล สังคม ฯลฯ เข้าประกอบในการตัดสินใจเลย คือคงมีแต่วิบากภายในหรืออหัตถาศัย พื้นเพของ จิตใจของผู้ผืนแสดงตัวออกมาอย่างเดียว (ทั้งนี้หมายความว่า ความถึงความผืนที่เกิดจากเหตุภายในจริง ๆ ไม่ได้เกิด จากสิ่งเร้าภายนอก เช่น ฟังร้องหรือนอนทับแขนเป็นต้น)

อีกอย่างหนึ่ง สภาพของกายที่ ๒ ในโลกที่สอง ก็เป็นการตรงข้าม กับความผืน เช่นเดียวกับเวลาตื่น ของกายที่ ๑ ก็เป็นสภาพที่ตรงข้ามกับความผืนเหมือนกัน ในขณะที่อยู่ในกายที่ ๒ ก็มีความรู้สึกกว่ากายที่ ๒ เป็นตัวตน มีตัวตนอย่างชัดเจนเช่นเดียวกับในเวลาตื่น ของกายที่ ๑ นั่นเอง การดำเนินงานของจิตในกายที่ ๒

ก็มีเหมือนกับจิตที่ครองกายที่ ๑ มีการตัดสินตกลงใจ มีการใช้เหตุผลอันเกิดจากประสาทสัมผัส มีการพิสูจน์ การกระทำใด ๆ ว่าเป็นของจริงโดยการกระทำซ้ำ ๆ อีก ก็ได้ ประสาทสัมผัสก็ดำเนินงานได้ครบทุกทาง (ไม่ใช่มี เพียงแต่ ตา หรือ หู เช่นความฝัน) อารมณ์ที่แสดง ออกในกายที่ ๒ รู้สึกว่าจะมีมากกว่าในกายที่ ๑ แต่ ก็พอจะควบคุมได้บ้างพอสมควร

ดังนั้น ถ้าหากการทดลองครั้งใด ไม่มีมาตรฐาน หรือลักษณะส่วนใหญ่ดังที่ได้กล่าวมานี้แล้ว ก็แสดงว่า ต้องเป็นความฝันแน่ ต่อไปนี้ข้าพเจ้าขอเสนอสถิติหรือ ข้อมูลแยกประเภทเพื่อการศึกษาเปรียบเทียบ คือ

สภาพทางวัตถุ (ในครั้งที่ประสบความสำเร็จ)	จำนวนคิดเป็น เปอร์เซ็นต์
กลางวัน	๔.๒๒
กลางคืน	๕๗.๘
ตอนอากาศอบอุ่น	๙๖.๒
ตอนอากาศเย็น	๓.๘
ความชื้นในอากาศ	(ไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง)

ความดันของ บารอมิเตอร์	(ไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง)
ท่านอน	๑๐๐
ท่าตั้งตัวตรง	-
แนวเหนือใต้ (หันศีรษะไปทางเหนือ)	๖๒.๔
แนวตะวันออกตะวันตก (หันศีรษะไปทางตะวันออก)	๑๙.๒
ไม่ได้สังเกตทำหรือแนวเอาไว้ก่อน	๑๘.๔
ตำแหน่งของดวงจันทร์และดาวเคราะห์	(ไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง)

จะเห็นได้ว่าผลสำเร็จที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่ระหว่างอากาศอบอุ่น ในท่านอน ในแนวเหนือใต้ อันที่จริง อาจมีเหตุผลย่อยประกอบมากกว่านี้เป็นส่วนส่งเสริมด้วยก็ได้ แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ทำบันทึกไว้

ต่อไปนี้เป็นสถิติเกี่ยวกับสาเหตุทางร่างกาย

สภาพของร่างกาย	จำนวนคิดเป็นเปอร์เซ็นต์
สุขภาพปกติ	๗๘.๔
มีอาการอ่อนเพลียเล็กน้อย	๒๑.๒

ป่วยหรือบาดเจ็บ	๐.๔
เหนื่อย	๔๖.๕
พักผ่อน	๑๘.๘
ปานกลาง (คือไม่เหนื่อยนัก และไม่ได้พักผ่อนมาก่อนนัก)	๓๔.๗
ก่อนอาหาร	๑๗.๕
หลังอาหาร	๓๕.๕
ไม่ก่อนหรือไม่หลังนัก	๔๗.๐
ปัจจัยอย่างอื่น เช่น ใช้ยาช่วย	๑๒.๔

จะเห็นได้ว่าการมีความรู้สึกเหนื่อยบ้างเล็กน้อย และไม่ใช่หลังอาหารทันทีเป็นโอกาสที่ทำให้ผลดีมากกว่าอย่างอื่น

สภาพทางจิตใจ (ในตอนเริ่มต้น

การทดลองที่มีผลสำเร็จ)

อัตราเปอร์เซ็นต์

สงบ	๓.๒
หงุดหงิด	๘.๙

บทที่ ๑๙ สถิติแยกประเภท ๒๕๑

มีงานยุ่ง ๖๔.๐

หวังไว้ล่วงหน้า ๑๑.๙

กระสับกระส่าย ๓.๗

เกิดอารมณ์รุนแรง ๙.๐

เกิดสติปัญญาปราดเปรื่อง ๖.๕

เกิดเรื่องวุ่นวาย ๐.๗

ตกใจ ๒.๗

ไม่ทราบแน่ ๓๐.๐

เหตุจงใจ (ในครั้งที่ทำได้สำเร็จ) อัตราเปอร์เซ็นต์

ตั้งใจโดยเฉพาะ ๔๐.๒

เกิดขึ้นแม้โดยมิได้ตั้งใจมาก่อน ๑๔.๙

ไม่ทราบแน่ ๔๔.๙

การทดลองด้วยการตั้งใจเพื่อให้เกิด อัตราเปอร์เซ็นต์

ทำได้สำเร็จ ๕๘.๗

เกิดความหลบแทนที่ ๑๓.๖

ไม่เป็นผล ๒๗.๗

วิธีใช้	เป็นผลสำเร็จ	หลับ	ไม่ได้ผล
จูงด้วยเทปบันทึกเสียง	๑๗.๑	๕.๗	๔.๕
ผ่อนคลายโดยการนับลง	๒๔.๐	๔.๕	๑๒.๙
นิกย่อนหลัง	๓.๗	๑.๗	๔.๗
แบบประสม	๑๓.๙	๑.๖	๕.๗
อาการที่ปรากฏ (ในครั้งที่ทำสำเร็จ)	อัตราเปอร์เซ็นต์		
เสียงซี้ด (hiss)	๔๕.๒		
เกิดอาการกล้ามเนื้อตาย	๑๑.๔		
ความสั่นสะเทือน	๓๐.๒		
ความรู้สึกอบอุ่น	๖๖.๙		
เบ็ดเตล็ดผสมกัน	๓๓.๘		

ในรายการที่ข้าพเจ้าระบุว่าเป็นชนิดที่เกิดขึ้นเอง โดยไม่ได้ตั้งใจนั้น หมายถึงในระยะแรก ๆ แต่ต่อมา ข้าพเจ้าก็เลยถือโอกาสทำการทดลองไปด้วยโดยจงใจ

ที่ว่า “เป็นผลสำเร็จ” หมายความว่า มีอาการ ๒ อย่างหรือมากกว่านั้นปรากฏ ต่อจากนั้นก็เกิดผล คือ ถอดกายที่ ๒ ออกมาได้บางส่วนหรือบางครั้งก็ได้หมดทั้งตัว

เกี่ยวกับวิธีการที่ใช้นั้น ได้มีบรรยายไว้ในที่อื่น ซึ่งวิธีการเหล่านี้ก็เกิดจากการลองผิดลองถูกเรื่อยมา การฟังเทปบันทึกเสียงเพื่อจูงใจนั้น มีผลดีมาก แต่ก็มักจะทำให้เกิดความตั้งใจด้วยตนเองไม่ค่อยได้เต็มที่

เกี่ยวกับอาการที่ปรากฏ อาการกล้ามเนื้อตาย ปรากฏขึ้นในระยะแรก ๆ เช่นเดียวกับความสั่นสะเทือน ซึ่งต่อมาก็กลายเป็นความรู้สึกอบอุ่นไป เสียงซี้ดปรากฏในระยะแรก แต่ต่อมาก็เกิดมีขึ้นหายไปเป็นพัก ๆ

ในครั้งที่ทำได้สำเร็จนั้น ขอแยกตารางรายการละเอียดเพิ่มเติมอีกดังต่อไปนี้

สัมผัสแบบต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น	อัตราเปอร์เซ็นต์
การเห็น	๖๗.๒
การได้ยิน	๘๗.๒
การสัมผัสทางกาย	๖๙.๘
การรู้สึกรส	๐.๗
การได้กลิ่น	๐.๓
การเคลื่อนไหว	๙๔.๒
อื่น ๆ	๗๓.๐

ใครขอให้ข้อคิดไว้ในที่นี้สักเล็กน้อยว่า ประสาทสัมผัสของกายที่ ๒ ไม่จำเป็นจะต้องมีโครงสร้างเช่นเดียวกับของกายที่ ๑ ก็ได้ ทั้งนี้เพราะว่า ในเรื่องนี้เรายังไม่มีความรู้อย่างแน่นอน และเหตุใดประสาทสัมผัสด้านรัฐสและได้กลืนจึงมีการเกิดขึ้นน้อยมาก ข้าพเจ้าก็ยังไม่ทราบเหมือนกัน ถ้าหากจะให้ลองเดาเอา ก็น่าจะเป็นเพราะว่าทั้ง ๒ อย่างนั้น ต้องการให้วัตถุภายนอกมาสัมผัสเสียก่อนจึงจะรู้ได้ เช่นนี้ก็เป็นที่ (เพราะตาและหู นั้นเป็นการ “เอื้อมออกไป” สัมผัสกับสิ่งภายนอกเอง) แต่ในเรื่องสัมผัสด้วยกาย (คือกายวิญญาน) ซึ่งน่าจะเป็นในทำนองเดียวกันกับจมูกและลิ้น ก็กลับปรากฏว่ามีเกิดขึ้นมากกว่ามาก หรืออาจจะเป็นเพราะว่า กายวิญญานนั้นเป็นการแผ่รังสีชนิดหนึ่งกระมัง หรือไม่ก็เป็นเพราะกายวิญญานนี้มีการพัฒนามากกว่า ฆานะ และชีวหาวิญญาน

ข้าพเจ้าจัดการเคลื่อนไหวด้วยกายไว้เป็นอีกประเภทหนึ่ง โดยคำนึงถึงความจริงว่ามันเป็นการกระทำจริง ๆ ไม่ใช่อยู่เฉย ๆ และปรากฏว่ามันก็น่าจะเป็นอีกแผนกหนึ่ง

ต่างหากจากสัมผัสทั้ง ๕ อื่น ๆ ที่กล่าวแล้ว เช่นเดียวกับ การที่ความรู้สึกในการทรงตัวของกายเนื้อ นักวิทยาศาสตร์ก็ได้จัดไว้ให้เป็นสัมผัสอีกแผนกหนึ่งต่างหากจากสัมผัสทั้ง ๕ เพราะมีหลักความจริงอยู่ว่า ความรู้สึกในการทรงตัวของร่างกายนี้ เกิดขึ้นโดยกลไกพิเศษของร่างกาย ซึ่งส่งสัญญาณไปสู่สมองโดยตรง คือโดยไม่ได้ผ่านประสาทสัมผัสทั้ง ๕ เลย ในส่วนที่เกี่ยวกับกายเนื้อสัมผัสส่วนนี้ทำงานโดยขึ้นอยู่กับแรงโน้มถ่วงของโลก และความเฉื่อยของแรง ซึ่งเรื่องนี้อาจจะเป็นเช่นเดียวกับในกายที่ ๒ ก็เป็นได้

ส่วนที่ข้าพเจ้าจัดไว้ว่าเป็นการสัมผัสอย่างอื่นนั้นก็หมายความว่า มันเป็นสิ่งที่ไม่มีเทียบกับกายเนื้อของเราได้ ซึ่งเรื่องนี้ความรู้ความเข้าใจหรือความสามารถคิดคำนึงของเราในปัจจุบัน ยังไม่เพียงพอเลยทีเดียว คือถึงจะคิดไปสักเท่าไร ๆ ก็ไม่ถูก เพราะมองไม่เห็นเหมือนของจริง นอกจากจะลองเปรียบเทียบดูเป็นทำนองว่าสัมผัสเช่นนั้นเป็นไปได้เพราะเกิดจากพลังบางอย่างในสเปกตรัมของแม่เหล็กไฟฟ้า (Electromagnetic spectrum)

ซึ่งส่งออกมาโดยตรงจากสนามแม่เหล็ก และพลังของสนามแม่เหล็กนี้ อาจจะเป็นพลังที่มีอยู่ในตนเองหรือถูกจูงใจให้เกิดขึ้นโดยผ่านทางแหล่งพลังอะไรสักแหล่งหนึ่ง ซึ่งเรายังไม่มีโอกาสจะรู้ในตอนนี้ก็เป็นที่ได้ ดังนั้น สัมผัสชนิดอื่น ๆ เป็นพิเศษนี้ จึงไม่มีปรากฏในกายเนื้อให้เราเห็นเป็นเครื่องเทียบได้ นอกจากว่าเราจะได้มีการทดสอบกันอย่างกว้างขวางกว่านี้เท่านั้น

การวิเคราะห์และแยกประเภท

มีเรื่องที่น่าสนใจอีกอย่างหนึ่งเกี่ยวกับประสบการณ์นอกกายเนื้อ คือว่าจิตใจในกายที่ ๒ นั้น มีความสามารถที่จะรับสัมผัสต่าง ๆ และแปลออกมาเป็นข้อมูลที่ต้องเที่ยงตรงเพียงใด ตารางต่อไปนี้แสดงถึงรายการดังกล่าวนี้เพื่อให้เห็นข้อเท็จจริงอย่างคร่าว ๆ

อัตราเปอร์เซ็นต์ของสัมผัสที่ผ่านเข้ามา

ที่คุ้นเคย	ที่คล้าย ๆ	ที่ยังไม่เคย
อยู่แล้ว	กัน	รู้มาก่อน

เส้นโครงสร้างของ

รูปร่างต่าง ๆ

๒๐.๖

๔๔.๔

๓๕.๐

	ที่คุ้นเคย อยู่แล้ว	ที่คล้าย ๆ กัน	ที่ยังไม่เคย รู้มาก่อน
ส่วนประกอบของ			
โครงสร้าง	๒๔.๘	๔๓.๙	๒๑.๓
สิ่งที่มีชีวิตและของเกี่ยวเนื่อง			
ประเภทที่มีสติ			
ปัญญารู้จักคิด	๖๕.๔	๗๕.๗	๓๐.๗
ประเภทที่ต่ำ			
กว่ามนุษย์	๗.๑	๑.๓	๘.๗
ของที่ทำขึ้นใช้สอย	๒๗.๖	๒๓.๐	๑๗.๔
สิ่งนอกนั้นที่ยังไม่อาจรู้ได้			๔๓.๒
สิ่งไม่มีชีวิต			
นามธรรม	๖๒.๑	๖๒.๒	๘๑.๘
สิ่งของ	๓๗.๙	๓๗.๘	๑๘.๒
เหตุการณ์/การกระทำ			
ที่ได้ไปสังเกตการณ์	๒๕.๗	๑๘.๙	๕๕.๔
ที่ได้ไปมีส่วนร่วมด้วย	๓๙.๐	๑๙.๒	๔๑.๘
ที่จัดเข้าประเภทไม่ได้		๘๐.๔	๑๙.๖

กิจการส่วนใหญ่ในโลกแห่งกายที่ ๒ ก็มีผู้ที่มีสติปัญญาและมีรูปร่างเหมือนมนุษย์เรานี่เอง เป็นผู้ดำเนินงานการใช้เครื่องมือต่าง ๆ ก็พอจะมองเห็นและเดาได้บ้างว่าเป็นรูปแบบคล้าย ๆ อะไร แต่ที่น่าประหลาดก็คือ แนวโน้มของเหตุการณ์หรือการกระทำต่าง ๆ รู้สึกว่าจะย้อนหลังไปหาอดีตเสียมากกว่า ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า ยังมีอะไรอีกหลายอย่างที่ไม่สามารถจะเข้าใจได้เลย

ความเกี่ยวข้องกับสภาวะที่ ๒

ข้อบกพร่องที่เป็นนิสัยมีอยู่อย่างหนึ่ง คือเรามักจะเอามาตรฐานหรือหลักเกณฑ์ทางวัตถุ ทางวิทยาศาสตร์ ประวัติศาสตร์ และสังคมของเราไปเทียบหรือไปวัดกับประสบการณ์ของกายที่ ๒ เสมอ ตารางต่อไปนี้จะแสดงให้เห็นความจริงดังกล่าว

อัตราเปอร์เซ็นต์ของการทดลองที่สำเร็จผล

หลักเกณฑ์ทางวิทยาศาสตร์กายภาพของเรา	เหมือนกัน	เทียบกันไม่ได้	ไม่ทราบได้
กาล	๔๕.๒	๔๙.๑	๕.๗
โครงสร้างของวัตถุ	๓๘.๔	๔๑.๘	๑๙.๘

ความไม่สูญเสียของ

พลังงาน	๕๒.๖	๑๘.๒	๒๙.๒
สนามกำลัง			
(การแสดงกิริยาต่อกัน)	๑๒.๙	๓.๗	๘๓.๔
กลศาสตร์แบบคลื่น	๗.๔	๒.๐	๙๐.๖
ความโน้มถ่วง	๓๗.๙	๑๗.๑	๔๕.๐๐
กิริยาและปฏิกิริยา	๗๒.๘	๒.๒	๒๕.๐๐
การแผ่รังสี	๒.๗	๒๖.๗	๗๐.๖
แนวคิดทางสังคมปัจจุบัน	เหมือนกัน	เทียบกันไม่ได้	ไม่ทราบได้
การจัดองค์การในชุมชน	๒๒.๔	๕๐.๓	๒๗.๓
หน่วยครอบครัว	๓๓.๔	๔๑.๔	๒๕.๒
ความสัมพันธ์ระหว่าง			
หญิงกับชาย	๑๒.๒	๕๐.๗	๓๙.๑
กระบวนการเรียนรู้	๐.๘	๖๑.๘	๓๗.๔
การแก้	๐.๘	๓.๗	๙๕.๕
ความสัมพันธ์ทางยีน			
(Gene)	๓.๑	๕.๘	๙๑.๑

การพึ่งพาอาศัยกัน	๘.๑	๕๒.๘	๓๙.๑
พลังขับเคลื่อนทางวัฒนธรรม	๒.๗	๔๗.๐	๕๐.๓
เจตนาพื้นฐาน	๒๘.๐	๒๖.๐	๔๖.๐
ประวัติศาสตร์และศาสนา			
การพัฒนาทางวิชาการ	๒๗.๐	๖๑.๓	๑๑.๗
ประวัติศาสตร์การเมือง	๒๗.๐	๔๔.๕	๒๘.๕
ขอบเขตแห่งเทววิทยา	๔.๙	๖๔.๒	๓๐.๙

ตารางข้างต้นนี้ทำขึ้นโดยคำนึงถึงความจริงในโลกที่ ๒ เป็นหลัก เช่นคำว่า “เวลา” หรือ “กาล” ก็คิดถึงการผ่านไปของเวลาในสภาวะนั้น ไม่ได้เกี่ยวกับการวัดเวลาในโลกของกายเนื้อนี้ ความผ่านไปของเวลาในโลกนี้ไม่ได้นำมาเปรียบเทียบกัน เพราะรู้สึกว่ามันไม่ได้เกี่ยวข้องกัน ตัวเลขช่องแรกแสดงถึงความผ่านไปของเวลาทีในเรื่องนั้น ๆ มีความรู้สึกถึงการผ่านไปของเวลา (ในโลกนี้) ช่องที่สองแสดงถึงเวลาซึ่งต่างกัน คือบางทีก็เร็วกว่าในโลกนี้ บางทีก็ช้ากว่า และบางครั้งก็ดูเหมือนจะไม่มีเวลาเอาเลย ส่วนช่องที่ ๓ คือไม่สามารถกำหนดได้จากที่ได้บันทึกเอาไว้

แนวคิดทางวิทยาศาสตร์ที่ยังเหลืออยู่ก็ได้แก่สภาวะการกระทำ และสิ่งแวดล้อมในระหว่างที่อยู่ในกายที่ ๒ และไม่ได้มีสัมพันธกันกับการทดลองในการเดินทางไปยังที่ต่าง ๆ ในโลกนี้

เกี่ยวกับเรื่องความเป็นไปทางสังคมนี้ ก็เป็นเรื่องสำคัญเหมือนกันในอันที่จะทำให้เราปรับตัวเองให้เข้ากับเขาได้ เพราะเมื่อมีพื้นฐานต่างกันเช่นนี้ การกระทำ ความคิดและอารมณ์ของเขาก็เป็นเรื่องยากที่จะเข้าใจได้ดังตัวอย่างที่เสนอมมาแล้วข้างต้น

ในการวิเคราะห์แนวความคิดทางประวัติศาสตร์และศาสนา เหตุการณ์ที่อยู่ในช่องเหมือนกันนั้น ส่วนใหญ่ก็เกิดขึ้นในเมื่อเดินทางไปในที่ต่าง ๆ ของโลกนี้ ในช่องที่ ๒ ก็เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในการเดินทางไปในสภาวะที่ไม่ใช่โลกนี้ ส่วนช่องที่ ๓ ก็คือข้อมูลที่อธิบายไม่ได้

ในระยะต่อ ๆ มา เมื่อวิธีการทดลองได้ดัดแปลงพลิกแพลงขึ้นไปเรื่อย ๆ ประสบการณ์ก็กว้างขวางออกไปด้วยเช่นเดียวกัน ผลของการทดลองในระยะแรก ปรากฏอยู่ในคอลัมน์แรกของตารางข้างต้น ส่วนระยะต่อ ๆ มา

ก็อยู่ในคอลัมน์ที่ ๒ และ ๓ การที่บางอย่างยังมีเหตุผลที่รู้ไม่ได้นั้น ก็เพราะเรายังพยายามใช้เหตุผลของโลกเราอยู่ ถ้าเราใช้เหตุผลของเขาจริง ๆ แล้ว ก็น่าจะเป็นสิ่งพอจะรู้ได้เหมือนกัน

สิ่งที่เหมือนกันและต่างกัน ข้าพเจ้าได้นำมาเปรียบเทียบไว้ในตารางข้างล่างนี้ด้วย

อัตราเปอร์เซ็นต์ของการทดลอง

	โลกที่ ๑	โลกที่ ๒	โลกที่ ๓
อัตราส่วนของความสำเร็	๓๑.๖	๕๙.๕	๘.๙
กาล	๘๕.๘	-	-
โครงสร้างวัตถุ	๗๕.๔	๕๒.๕	๗๕.๘
ความไม่สูญเสี	๕๘.๓	๓๓.๙	๙๑.๙
ความโน้มถ่วง	๕๔.๐	๒๓.๓	๘๗.๑๑
กิริยา และปฏิกิริยา	๖๐.๒	๒๐.๗	๖๗.๓
การแผ่รังสี	๗๓.๕	๙๑.๙	๔๒.๑
การจัดองค์การในชุมชน	๓๑.๑	-	๒๙.๐

	โลกที่ ๑	โลกที่ ๒	โลกที่ ๓
ความสัมพันธ์ระหว่าง			
ชายกับหญิง	๒๔.๒	๓๙.๔	๓๓.๙
กระบวนการเรียนรู้	๑.๙	-	๐.๒
ความแก่ทางอายุ และความคิด (ซึ่งเจริญขึ้น)	๑.๔	-	๐.๓
ความสัมพันธ์ทางยีน	๕.๒	-	๑๑.๓
การพึ่งพาอาศัยกัน	๑๒.๘	-	๓๓.๙
พลังขับเคลื่อนทางวัฒนธรรม	๕.๒	-	๐.๘
เจตนาพื้นฐาน	๔๓.๑	-	๗๑.๐
การพัฒนาทางวิชาการ	๖๘.๒	-	๒๔.๒
ประวัติศาสตร์การเมือง	๖๘.๓	-	-
เรื่องเทววิทยา	๑๓.๗	-	-

สภาวะซึ่งไม่ได้เกี่ยวกับการเคลื่อนไหวนั้น ข้าพเจ้า
 ไม่ได้นำมาจัดประเภทไว้ เพราะไม่ทราบว่าจะสงเคราะห์
 เข้าในช่องไหนดี คำว่า โลกที่ ๑ นั้น หมายความว่าถึงสถาน
 ที่ที่เหมือนกับสถานที่ในโลกแห่งกายเนื้อนี้ทุกประการ

โลกที่ ๒ มีหลายอย่างด้วยกัน ที่มีลักษณะที่เหมือนกับโลกที่ ๑ บ้าง บางอย่างโลกนี้เป็นสนามพลัง ทั้งที่เรารู้จักกันแล้วและที่เรายังไม่รู้จัก เป็นโลกที่ไม่มีความโน้มถ่วง แต่ก็ยังมีกฎทางฟิสิกส์อย่างอื่นอีกหลายอย่าง ครอบงำอยู่เหมือนกัน แต่ในทางสังคม ทางประวัติศาสตร์ และทางปรัชญา รู้สึกว่าไม่ค่อยจะมีอะไรเหมือนกับโลกที่ ๑ เลย

โลกที่ ๓ เป็นปัญหาที่ยังขบไม่แตก มันมีลักษณะเกือบจะเหมือนกับโลกที่ ๑ เหมือนกัน นอกจากว่ามีอะไรแปลก ๆ ไปหลายอย่างชนิดที่อธิบายไม่ได้เลย โดยเฉพาะในด้าน การพัฒนาทางวิชาการ ประวัติศาสตร์ การเมืองและเรื่องเทววิทยา

เรื่องแปลก ๆ ทั้งหมดนี้ ปัจจุบันเรายังไม่สามารถเข้าใจได้ดีพอ หนทางเดียวที่จะทำได้ก็คือ ต้องมีผู้ช่วยกัน ค้นคว้าในเรื่องนี้อย่างกว้างขวางและจริงจังมากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ในขณะนี้

บทที่ ๒๐

มนุษย์ต่างดาว

หลังจากที่ข้าพเจ้าได้มีประสบการณ์ประหลาดเช่นนี้มาเป็นระยะเวลากว่า ๑๐ ปีแล้ว ข้าพเจ้าก็ยังไม่สามารถทราบได้ว่า เหตุใดเรื่องเช่นนี้จึงจำเพาะจะต้องมาเกิดแก่ข้าพเจ้าได้ เท่าที่สามารถจะคิดได้ ก็มองหาเหตุผลไม่พบเลยจริง ๆ แม้จะอาศัยเหตุผลทางแพทย์ และทางจิตก็ไม่สำเร็จ ซึ่งเรื่องนี้ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกขุ่นเคือง เศร้าใจและขอบคุณในที่สุด ที่ว่าขุ่นเคือง ก็เพราะว่า ศรัทธาของข้าพเจ้าที่เคยมีต่อความสำเร็จทางวิทยาศาสตร์ อันมหาศาลต้องได้รับความกระทบกระเทือนอย่างหนัก ทำให้ข้าพเจ้าได้ตระหนักว่าทำไปทำมาวิทยาศาสตร์ก็ยังไม่รู้ไปหมดทุกอย่าง ที่ว่าเศร้าใจก็เพราะว่า ข้าพเจ้ารู้สึกว่าใน ชีวิตของข้าพเจ้า คงจะไม่มีโอกาสจะอยู่ไป

จนถึงเวลาที่วิทยาการจะเจริญขึ้นมา จนถึงกับได้คำตอบในเรื่องนี้อย่างแจ่มแจ้งเสียแล้ว และที่ว่าขอบคุณก็คืออย่างน้อยก็ยังมี นักวิทยาศาสตร์บางท่าน ซึ่งก็ไม่มากนัก ที่ได้อุตสาหะค้นคว้าและพิจารณาเรื่องเช่นนี้ด้วยความมีเหตุผล ทั้ง ๆ ที่มันก็ออกจะคัดค้านความเชื่อถือทางศาสนาและจริยธรรม ซึ่งฝังอยู่ในจิตใจของพวกเรามาเป็นเวลาช้านานแล้ว

อันที่จริง เราอาจจะกล่าวได้ว่ามนุษย์ก็เป็นผลผลิตที่ยังไม่สมบูรณ์ เขาเป็นคล้าย ๆ กับสัตว์ชนิดหนึ่งในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ (ของใครคนหนึ่งหรือของอะไรอย่างหนึ่ง) เท่านั้นเอง และห้องทดลองวิทยาศาสตร์ที่กล่าวนี้ก็ น่าจะได้แก่จักรวาลซึ่งประกอบไปด้วยสัตว์ (แห่งจักรวาล) นานาชนิดอาศัยอยู่มากมายนับไม่ถ้วนสภาพของดาวเคราะห์หนึ่ง ๆ ที่มีความเหมาะสม จะทำให้เกิดชีวิตสัตว์ได้ก็จะมีลักษณะเป็นไปในทำนองเดียวกัน สิ่งสำคัญที่จำเป็นอันดับแรกคือบรรยากาศที่ทำหน้าที่เป็นเสมือนโล่หรือเครื่องกรองรังสีห่อหุ้มดาวเคราะห์ดวงนั้นอยู่โดยรอบโล่หรือเครื่องกรองนี้ประกอบไปด้วยแก๊สของเหลว

ต่าง ๆ ซึ่งจะต้องมีความแน่นเพียงพอที่จะ (๑) เบน หรือ กรอง และ หรือแปลง การแผ่รังสีจากดาวแม่หรือดาว ที่อยู่ใกล้เคียงให้เจือจางลงถึงขนาดที่พอจะทำให้ชีวิตที่จะ เกิดขึ้นมาทนอยู่ได้และ (๒) รักษาความร้อนที่ออกมา จากภายในของดาวเคราะห์ดวงนั้นให้อยู่ในสภาพคงที่ โดยเฉลี่ย ซึ่งอยู่ในขอบเขตที่จะทำให้เกิดกระบวนการทาง ชีวเคมี ขึ้นมาได้

ที่นี่ เมื่อบรรยากาศอันเป็นเสมือนโล่เครื่องกรอง รังสีเกิดขึ้นแล้ว บรรยากาศนี้จะกรองและบรรเทาความ เข้มของรังสีลง โดยปล่อยให้ผ่านเข้าสู่ดาวเคราะห์ได้ใน อัตราเจือจางเท่านั้น ทัศนวิสัยในระยะนี้จะอยู่ในระยะ ใกล้ ๆ ที่ผิพื้นของดาวเคราะห์เท่านั้นในทางราบ ส่วน ในทางตั้งก็ยิ่งน้อยกว่า ๑ ใน ๑๐ ของเส้นผ่าศูนย์กลาง ของดาวเคราะห์ดวงนั้น ดังนั้น ผู้ที่อยู่บนดาวเคราะห์ ดวงนั้นในเวลานั้น จะไม่สามารถมองเห็นดาวเคราะห์ หรือดวงจันทร์ได้เลย อย่างดีที่สุด ก็อาจมีแสงสลัว ๆ ของดวงอาทิตย์ที่ให้กำเนิดแก่ดาวเคราะห์ดวงนี้ส่องผ่าน มาให้เห็นบ้างเป็นครั้งคราว โดยเคลื่อนจากขอบฟ้า

ด้านหนึ่ง ไปยังอีกด้านหนึ่ง ในขณะที่ดาวเคราะห์โคจรไปรอบ ๆ ดวงอาทิตย์

ในท่ามกลางสิ่งแวดล้อมดังกล่าวนี้เองชีวิตทางกายภาพก็เกิดและเจริญเติบโตและพัฒนาขึ้นไปเป็นวงกว้างยิ่งขึ้นทุกที ตอนใดที่บรรยากาศครอบคลุมไม่ถึงหรือไม่คงที่อยู่นานพอ ก็จะไม่มีชีวิตเกิดขึ้น ในที่ใดที่บรรยากาศได้เสื่อมลงไปคือเจือจางลง และระเหยหนีออกไป ชีวิตก็ต้องเสื่อมลงและเฉาตายไปด้วย ทั้งนี้ก็เสียจากว่า ชีวิตนั้นจะเกิดสติปัญญาซึ่งได้พัฒนามาเพียงพอจนกระทั่งสามารถสร้างสิ่งแวดล้อมขึ้นเป็นพิเศษเพื่อความอยู่รอดของตนเองได้

ด้วยเหตุดังกล่าวมา จึงอาจแบ่งดาวเคราะห์ออกเป็น ๒ จำพวกคือ พวกที่มีบรรยากาศเป็นโล่หรือเครื่องกรองรังสีล้อมรอบ และพวกที่ไม่มีโล่เช่นนั้น ที่นี้บนดาวเคราะห์ที่มีบรรยากาศป้องกัน และยอมให้แสงผ่านลอดเข้ามาได้ ชีวิตทางกายภาพก็เกิดขึ้นและพัฒนาไปเรื่อย ๆ ได้ นอกนั้นก็ต้องเป็นดาวเคราะห์ที่ตาย คือไม่มีชีวิตอยู่ได้ นอกจากอนินทรียสารเท่านั้น กฎนี้เป็น

กฏใช้ได้ทั่วไป นอกจากว่าอาจจะมียกเว้นบ้าง ก็คงจะน้อยเหลือเกิน และเป็นไปนาน ๆ ครั้งเท่านั้น

สัตว์ (หรือปราณชาติ) ที่พัฒนาตนเองเรื่อยมาในสภาวะเช่นนี้ก็เริ่มรู้สึกถึงพลังของธรรมชาติที่ตนได้เกี่ยวข้องและสามารถนำเอามาใช้ประโยชน์ได้ พลังเหล่านั้นถ้าจะกล่าวเรียงตามลำดับที่ได้ติดต่อรูจักและนำมาประยุกต์ก็คือ (๑) การติดต่อทางจิต (หรือพลังแห่งความคิดในทางสร้างสรรค์) (๒) ชีวเคมี (๓) นิวเคลียร์ และ (๔) ความโน้มถ่วง นอกจากนั้นก็ยังมีไฟฟ้าแม่เหล็ก ซึ่งนำมาใช้บ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ และอาจถือได้ว่าเป็นผลพลอยได้ของการใช้พลังอย่างอื่นมากกว่า ทำนองเดียวกันกับที่ควันเป็นผลพลอยได้ของไฟฉะนั้น

ในระยะนี้ ความต้องการขั้นมูลฐานของชีวิตแบบต่าง ๆ ที่กำลังพัฒนาอยู่นั้น ย่อมได้รับการสนองโดยพลังแห่งการติดต่อประการแรก คือทางจิต ในความต้องการดังกล่าวมานั้น ประการแรก คือการคมนาคมระหว่างกัน เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเอง การส่งและการรับชั่วคราว ระหว่างกันเป็นส่วนตัว หรือส่วนรวมสามารถ

กระทำได้ โดยไม่ถูกจำกัดด้วยกาลและอวกาศ เมื่อได้ฝึกหัดมาก ๆ เข้าก็เกิดความคล่องและชำนาญในการนำเอาความคิดสร้างสรรค์มาประยุกต์ในแบบต่าง ๆ เช่น การเคลื่อนไหว และการแปลงสภาวะของวัตถุ การบังคับบัญชาและควบคุมชาติพันธุ์ที่ด้อยกว่า ตลอดจนจนถึงการติดต่อและสมาคมกัน ในอาณาจักรที่ไม่ใช่วัตถุด้วย

เมื่อชีวิตที่มีสติปัญญาในรูปต่าง ๆ กันได้พัฒนาขึ้นมาจนถึงขั้นมีสมาคมและอารยธรรมต่าง ๆ เช่นนี้ ความเข้าใจธรรมชาติของพลังแบบอื่น ๆ ที่เหลืออยู่และการนำมาใช้ประโยชน์ก็เกิดขึ้นมาได้เอง กล่าวโดยทั่วไปเรื่องนี้ ก็เป็นผลของการที่แต่ละชีวิตหรือแต่ละกลุ่มเกิดการเปื้อนหนายที่ได้ใช้พลังแบบที่ ๑ คือทางจิตเรื่อยมา และต้องการหาวิธีแปลก ๆ อื่น ๆ บ้าง ดังนั้น จึงเกิดการคิดประดิษฐ์เครื่องจักรกลขึ้นเพื่อสนองความต้องการอาหารของร่างกาย เพื่อเอาชนะและควบคุมสิ่งแวดล้อมบนดาวเคราะห์นั้น และเพื่อเพิ่มอำนาจของพลังทางจิตให้กว้างขวางและพิสดารยิ่งขึ้นด้วย

เนื่องจากอำนาจพลังทางจิต ไม่ใช่เป็นวัตถุนี้เอง พลังอย่างอื่น ๆ (ซึ่งเป็นฝ่ายวัตถุ) จึงถูกนำมาดัดแปลง

และควบคุมใช้ให้เป็นประโยชน์ได้อย่างรวดเร็ว (เพราะจิตยอมอยู่เหนือวัตถุ) อาจเป็นไปได้ว่าในระยะเวลาตัวเองที่สังคมบนดาวเคราะห์เริ่มประสบความสำเร็จเป็นครั้งแรกในการติดต่อกันอย่างมีความหมายกับสังคมอื่นที่อยู่บนดาวเคราะห์อื่น ๆ และนอกนั้น ก็ติดต่อกับสังคมของโลกที่เป็นฝ่ายไม่ใช่วัตถุอีกด้วย

เมื่อมาถึงขั้นนั้นก็นับว่าการพัฒนาได้มาถึงจุดสุดยอดแห่งความเจริญแล้ว ดังนั้น องค์การแห่งสังคม (ของดาวเคราะห์) ก็สลายตัวเองเข้าไปรวมกับสังคมส่วนรวมคือสังคมระหว่างจักรดาราทั้งหลายนับไม่ถ้วน (จักรดารา คือ galaxy หมายถึงดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดาวเคราะห์ และดาวอื่น ๆ ทั้งหมดนับเป็นจำนวนล้านล้านดวงในทางช้างเผือก หรือ Milky way ทั้งหมดนี้ นับเป็นจักรดาราหนึ่งเท่านั้น) และเป็นการเป็นไปได้ทีเดียวที่ความรู้อันเป็นอันติมะ คือ ขั้นสูงสุดที่ไม่มีใครเถียงได้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างชีวิตทั้งหมดกับ “ท่านผู้สร้าง” (Creator) นั้น ในที่สุดก็จะเป็นที่รู้แพร่หลายโดยทั่วกันในสหภาพแห่ง จักรดารานี้ และต่อจากนั้น

ก็ไม่มี การเดาหรือคาดคะเนกันอีกต่อไป เพราะการเดา จะทำให้เกิดการผิดพลาดกันไม่รู้จักจบ ชีวิตที่รู้จักใช้สติ ปัญญาจะพัฒนาและขยายออกไป โดยมีส่วนสัมพันธ์ อย่างแยกไม่ออกกับกฎเกณฑ์ของพลังงานโดยชีวิตจะ ต้องนำกฎเกณฑ์เหล่านั้นมาประยุกต์อย่างเอาจริงเอาจัง

ในอดีต องค์การแห่งสังคมหลายแห่งได้เริ่มรู้สึกถึง การกระจายออกของพลังทางจิตชั้นต่ำจากริมนอกของ จักรดาราอันมีดมัวแห่งหนึ่ง ครั้งแรกปรากฏการณ์นี้ ก่อให้เกิดความสนใจกันขึ้นไม่มากนัก เพราะว่าทั้งโดย ปริมาณและคุณภาพ ก็ปรากฏว่าการกระจายของพลัง ดังกล่าวนั้นมีลักษณะว่า มาจากการส่งออกมาของสัตว์ที่ มีสติปัญญาชั้นต่ำ ๆ เท่านั้นเอง แต่บังเอิญมีนายช่าง เทคนิคผู้หนึ่ง ลองนำเอากระแสพลังที่ได้รับนั้นมา วิเคราะห์ดูเล่น ๆ เพียงเพื่อสนองความอยากรู้อยากเห็น เท่านั้นเอง แต่เขาก็ต้องประหลาดใจที่ได้พบว่ามันมีพลัง แบบโทรจิตประยุกต์อยู่ด้วย ดังนั้น จึงมีผู้ค้นคว้าต่อไป เกี่ยวกับเรื่องนี้ โดยมุ่งมายังอาณาบริเวณที่ได้รับการส่ง กระแสดังกล่าวได้ ก็ได้พบว่ามีสังคมใหม่กำลังจะเกิดขึ้นแล้ว

ฝ่ายผู้ค้นพบรู้สึกตื่นเต้น จึงได้คิดหาวิธีติดต่อกันด้วย
พลังจิตให้เป็นที่เข้าใจกันได้ดียิ่งขึ้น

แต่ก็น่าประหลาด เขาได้ส่งกระแสพลังจิตตาม (ข้าม
จักรดารา) ไป ปรากฏว่าไม่ได้รับคำตอบเลย ลองส่ง
แล้วส่งอีก ก็ยังไม่ได้ผล จึงเป็นเรื่องประหลาดยากที่จะ
เข้าใจ ในที่สุดฝ่ายค้นคว้าก็ส่งหน่วยนำเดินทาง (ข้าม
จักรดารา) มาศึกษาด้วยตนเองให้ถึงที่เลยทีเดียว และ
ในที่สุด นักค้นคว้า (ผู้เดินทางท่องมาในอวกาศ) ก็ทราบ
ว่า แหล่งที่มาของพลังนั้นเป็นดาวเคราะห์ดวงที่ ๓ ใน
ระยะดาวชั้นที่ ๑๐ ในขณะที่ฝ่ายค้นคว้า (จากจักรดารา
อื่น) โคจรรอบดาวเคราะห์ดวงนั้นอยู่ ก็ได้ทำการวัดและ
สังเกตการณ์เรื่อยไป และได้พบความจริงว่าดาว
เคราะห์ดวงนั้น มีกระบวนการแห่งการแผ่รังสีของผู้มี
สติปัญญาในแบบที่ไม่เหมือนใคร เพราะบรรยากาศที่ห่อ
หุ้มดาวเคราะห์ดวงนั้น ไม่ได้มีลักษณะหนาแน่นเป็นฟิซ
ติดต่อกัน และก็ไม่ได้กรองรังสีไว้ได้โดยเด็ดขาด ดังนั้น
จึงทำให้มีการแผ่รังสีอย่างรุนแรงในอาณาบริเวณบางแห่ง
จนถึงขนาดที่สามารถมองเห็นไปดาวเคราะห์ดวงนั้น

แล้วมองเห็นดวงอาทิตย์ในตอนกลางวัน และเห็นดาวเคราะห์และดาวอื่นจากด้านที่ไม่ได้ถูกแสงอาทิตย์ได้

นอกจากนั้นเนื่องจากความเร็วในการโคจรเป็นอัตราสูงและประกอบกับเหตุอื่น ๆ อีก จึงเกิดสนามแม่เหล็กที่มีความเข้มข้นมากรอบ ๆ ดาวเคราะห์นั้น เหตุเหล่านี้ กับทั้งการแผ่รังสีที่มากผิดธรรมดา ทำให้เกิดอิทธิพลแก่สังคมที่กำลังจะเกิดใหม่อย่างมากมาย

พอเข้ามาใกล้ เสียงอึกทึกแห่งพลังจิตก็มากขึ้นทุกที จนกระทั่งผู้มาสำรวจทนมัไหว และรู้สึกว่ถ้าไม่มีเครื่องป้องกันเพื่อบรรเทาหรือเก็บเสียงเสียบ้างแล้ว เห็นจะลงมาสำรวจบนผิวพื้นของดาวเคราะห์ดวงนั้นไม่ได้แน่ พลังทางจิตที่รับได้ ก็ปรากฏว่เป็นพลังชนิดสันดานดิบ โฉ่ฉ่ำ โลเล ไม่มีเหตุผล ดูุ่นวายเป็นคล้าย ๆ กับ “ตลาดโบ้เบ้” ไปหมด แต่เมื่อได้พยายามสำรวจต่อไปโดยใช้สายตาก็เห็นว่า มีการเกาะกลุ่มกันอยู่เป็นหย่อม ๆ มีวัตถุที่สร้างขึ้นมาใช้สอย และมีการแสดงว่สามารถเอาชนะสิ่งแวดล้อมได้บ้างเหมือนกัน

นับว่าเคราะห์ดี ที่ในจำนวนมนุษย์ต่างดาว (ที่จริงต้องว่าต่างจากจักรดารา) นั้นมีผู้หนึ่งได้คิดค้นเครื่องป้องกันเสียงของพลังจิตอันอีกทีก็กริกโครมนั้นได้ แต่เป็นเครื่องสำหรับบุคคลผู้เดียวเท่านั้น ดังนั้น เขาจึงอาสาลงไปติดต่อกับสังคมที่เกิดขึ้นข้างล่าง โดยสวมชุดป้องกัน “เสียงจิต” ลงไปด้วย ส่วนที่เหลือนอกนั้นก็คอยอยู่ที่ดวงจันทร์ อันเป็นบริวารที่แห่งแสงของดาวเคราะห์นั้น

แต่เขาก็ลงไปทนต่อสภาพข้างล่างไม่ได้นาน ต้องรีบกลับขึ้นไปบนดวงจันทร์ด้วยความอึดโรยทางใจ เขาได้พยายามติดต่อหาทางเข้าใจกับชีวิตบนดาวเคราะห์นั้นหลายครั้ง ก็ทราบว่กำลังมีสังคมเกิดขึ้นจริง แต่ก็มีอุปสรรคมากมาย เพราะในสังคมนี้ข้างไม่มีความรู้ความเข้าใจ หรือความสามารถที่จะใช้พลังทางจิตเอาเสียเลย พอผู้มาจากต่างดาว ส่งกระแสไปทั้กทหายที่ไร ก็เกิดโกลาหลอลหม่านกันใหญ่ด้วยความตกใจ หรือถ้าไม่เช่นนั้น ก็ปล่อยพลังจิตของตนเองออกมา ซึ่งพอจะจับใจความได้ว่าเขากำลังมาพบพระ “ผู้สร้างโลก” เขาแล้ว

นี่คือกระแสจิตของชีวิตส่วนมากที่ส่งตอบมา แต่เมื่อได้ทำการสอดส่องวิเคราะห์เป็นรายตัวไปเรื่อย ๆ ก็ปรากฏว่า มีอยู่บางชีวิตเหมือนกัน ที่สามารถรู้และเข้าใจกฎแห่งจักรวาลได้ดี ซึ่งทั้งนี้ ก็แสดงว่าพีชแห่งความรู้แจ้งเห็นจริงได้ถูกหว่านลงบนดาวเคราะห์ดวงนั้นแล้ว ซึ่งกำลังคอยเวลาที่จะพัฒนาไปตามลำดับกาล แม้ว่าสิ่งแวดล้อมโดยทั่วไปจะดูไม่เอื้ออำนวยก็ตาม

เป็นอันว่า คณะมนุษย์ต่างดาวก็ต้องยกขบวนกลับเอาเรื่องนี้เก็บไปคิดเป็นการบ้านต่อไป ในยุคต่อ ๆ มา ก็มีคณะผู้สำรวจที่มีเครื่องอุปกรณ์ดีขึ้น แวะมาเยี่ยมเป็นครั้งคราว การมาเยี่ยมก็ถือว่าเป็นการเยี่ยมเป็นส่วนใหญ่นิไม่ได้มาเพื่อจะหาทางให้หมู่หนึ่ง เข้าครอบครองมีอำนาจเหนืออีกหมู่หนึ่ง บางครั้งเมื่อพบว่ามิชีวิตที่มีสติปัญญา รู้จักคิดและเข้าใจในเรื่องพลังจิต เขาก็ให้กำลังใจส่งเสริมบ้าง แต่ในด้านส่วนรวมแล้ว ก็ปรากฏว่ายิ่งเขามาเยี่ยมบ่อยเข้า ก็ยิ่งปรากฏเป็นเรื่องลึกลับพิลึกกึกก็้อเล่าลือพิสดารกันใหญ่โต ไม่เป็นผลดีอย่างไรเลย นอกจากว่าในระดับส่วนย่อยบางรายเท่านั้นเอง

ในยุคต่อมาเมื่อเร็ว ๆ นี้เอง ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงอันสำคัญขึ้นบนดาวเคราะห์นั้น จากการรับฟังกระแสคลื่นทางจิต มนุษย์ต่างดาวก็ได้ทราบว่าดาวเคราะห์ดวงนั้นได้เข้าสู่ยุคนิวเคลียร์แล้วในขณะที่ยังอยู่ในสภาวะชีวเคมี การนำพลังงานนิวเคลียร์มาใช้ ทำให้เกิดความคิดเกี่ยวกับการเดินทางออกไปสู่อวกาศต่าง ๆ แต่เนื่องจากชีวิตบนดาวเคราะห์ดวงนั้นยังไม่มี ความเข้าใจเรื่องสนามพลังจิต การที่จะออกเดินทางไกลไปเช่นนั้น เพื่อไปพบกับชีวิตในสังคมต่างดาว ทั้ง ๆ ที่ตนเองยังเขลาต่อเรื่องจิตของตนเองเช่นนี้ จะเกิดอันตรายมาก และถ้าการเดินทางท่องเที่ยวไปด้วยวัตถุเพื่อไปสู่อวกาศต่าง ๆ เป็นความจริงขึ้นมาได้ การที่จะต้องติดต่อกันทางจิตนี้ จะเป็นของที่ต้องมีขึ้นอย่างแน่นอน (ไม่เช่นนั้น ก็คงจะเข้าใจภาษาซึ่งต้องใช้ปากพูดของกันไม่ได้เลย เพราะแม้แต่ในโลกเดียวกันก็ยังเข้าใจกันด้วยภาษาปากพูดไม่ค่อยจะได้ผลเท่าไร)

ด้วยเหตุนี้ หน่วยค้นคว้าของมนุษย์ต่างดาวจึงเร่งความพยายามเพื่อจะสอนให้ชีวิตดังกล่าว เข้าใจเรื่องการติดต่อโดยทางกระแสจิตมากขึ้น แต่ก็ยังมีอุปสรรคอยู่

นั่นเอง เพราะชีวิตบนดาวเคราะห์ดวงนั้น ยังคงคิดไปในแง่เกี่ยวกับสิ่งลึกลับ หรือพระเจ้าเสียเรื่อย บางชีวิตพอสามารถติดต่อได้ก็เลยกลายเป็นคนไร้เหตุผลไปเลย และก็ต้องถูกขับให้อยู่โดดเดี่ยวเป็นคนไม่สมประกอบ บางครั้งพยายามติดต่อด้วยกระแสจิตซ้ำ ๆ บ่อย ๆ เข้า ก็เลยถูกหาว่าเป็นเรื่องฝันเหลวไหลไปเสียอีก เพราะคำว่าฝันนี้ สังคมของดาวเคราะห์นั้นเขาใช้เรียกหมายถึงกระแสจิตอันสับสนที่เกิดขึ้นในระหว่างที่มีการซ่อมแซมพลังที่เสียไปให้กลับคืนมา

สิ่งที่น่าปวดหัวที่สุด ก็คือการติดต่อกับผู้ที่ได้รับความยกย่องว่า เป็นผู้นำของกลุ่มผู้มีสติปัญญาสูง ปรากฏว่าการติดต่อกับพวกนี้ ไม่ได้รับผลเลยสักรายเดียว ทำให้มนุษย์ต่างดาวฉงนสนเท่ห์มาก จึงได้ทำการค้นคว้ากันต่อไป ก็ปรากฏว่าพวก “ปัญญาชน” เหล่านั้นศึกษาอบรมมาในเรื่องของวัตถุหายาบ ๆ อย่างเดียว เลยปฏิเสธโมเมเอาเองว่า ปรากฏการณ์เรื่องกระแสจิตไม่มีความจริง และพวกนี้ก็ไม่มี ความเข้าใจเลยว่า การติดต่อกันโดยไม่ต้องอาศัยประสาทสัมผัสภายนอกนั้น มิได้เป็นได้

อย่างไร เขาคิดกันแต่ในเรื่อง แสง เสียง และการแผ่รังสี
ของแม่เหล็กไฟฟ้าในรูปต่าง ๆ เท่านั้น

แต่เป็นสิ่งที่ประหลาดมาก ที่ในทางตรงกันข้าม ราย
ที่ติดต่อกำให้เกิดความเข้าใจได้สำเร็จกลับกลายเป็นราย
ที่ไม่ค่อยมีความรู้ในทางวิทยาศาสตร์เท่าไร พวกนี้
ไม่ค่อยมีเรื่องเก่า ๆ ผังใจมากมาย ซึ่งทำให้ไม่ต้องเสีย
เวลามาแก้ความเห็นเดิมกันมาก และพวกนี้ก็ไม่ค่อยมี
เกียรติภูมิ ไม่ค่อยกลัว “เสียหน้า” (ในการที่จะรับความ
คิดใหม่ ๆ) การติดต่อก็ทำได้ง่ายและเป็นผลสำเร็จ
ในรายที่ถูกกล่าวว่าเป็นผู้ด้อยการศึกษาเหล่านี้ แต่ก็มี
ข้อเสียอยู่เหมือนกัน คือ พวกนี้ได้รับความเข้าใจอย่าง
กว้าง ๆ สำหรับตนเองเท่านั้น พอแจ้งข้อมูลละเอียด
ละออลึกซึ้งลงไป ก็เกิดจำไปบอกผิดพลาดเสียอีก เมื่อ
เป็นเช่นนี้ก็ทำให้ฝ่ายที่ไม่เชื่อไม่เข้าใจอยู่แล้ว จับเอาไป
เป็นข้ออ้าง แล้วเลยเหมาว่า เรื่องทั้งหมดเป็นเรื่อง
เหลวไหล ด้วยประการทั้งปวง

แต่งงานของมนุษย์ต่างดาวก็ยังคงดำเนินต่อไปเขา
พยายามหาทางให้เกิดความเข้าใจยิ่งขึ้นให้ได้ โดย

ปัจจุบันกำลังสร้างอุปกรณ์ส่งกระแสพลังอันมีความถี่สูงของจิต เพื่อส่งออกมาให้ชีวิตบนดาวเคราะห์นั้นรับได้ แม้ในขณะที่เขากำลังตื่นอยู่ที่เดียว (เพราะสอนกันในเวลาฝันก็ไม่เชื่อ หาวว่าเป็นเรื่องเหลวไหล) รายใดที่มีความสามารถพิเศษในทางรับกระแสจิตอยู่บ้าง เขาก็พยายามสอนอบรมให้ แต่ในจำนวนนั้น หลายรายก็เต็มไปด้วยความลำบากยากแค้นแสนเชษฐจริง ๆ กว่า จะ “เซ็น” ให้ก้าวขึ้นไปได้แต่ละก้าว นอกจากนั้น บางรายถ้าพอจะเป็นไปได้เขาก็พาออกไปจากสิ่งแวดล้อมที่อยู่จำเจไปชั่วคราว โดยบางครั้งก็พาไปแบบเอาไปเป็นวัตถุ บางครั้งก็พาไปแบบเอาตัวตนที่เกิดจากพลังแห่งความคิดเท่านั้น ทั้งนี้ก็เพื่อเอาไปทดสอบและตรวจตราดูว่า จะมีทางให้การอบรมศึกษาต่อเพื่อให้ช่วยแก้ปัญหา (แก่ส่วนรวม) ต่อไปได้อย่างไรบ้างและมากน้อยเพียงไร

แต่เขาก็จะไม่เข้ามายุ่งเกี่ยวด้วยโดยตรง ทั้งนี้เพื่อให้เป็นไปตามกฎแห่งการรักษา (เจตจำนงอันเป็นเสรี) ซึ่งเป็นสิทธิขององค์การแห่งสังคมย่อย ๆ ทุกแห่ง มีความจริงอยู่ข้อหนึ่ง ซึ่งก็ได้รับการพิสูจน์มาบ่อยครั้งแล้ว ว่า

สังคมย่อย ๆ ที่ด้อยพัฒนาเหล่านั้น เมื่อได้มา มีการติดต่อ (รับอิทธิพล) กับสังคมที่ก้าวหน้ากว่าตนเข้า ในที่สุดก็สลายตัวไป (กลายเป็นส่วนหนึ่งของสังคมใหญ่ที่มีความก้าวหน้าหรือพัฒนามาสูงกว่า)

ที่กล่าวมาอย่างยืดยาวนี้ เป็นสมมติฐานของข้าพเจ้าเอง ทั้งนี้โดยถือหลักว่า เมื่อเราหาเหตุผลทางวิทยาศาสตร์ในปัจจุบันอย่างชัดเจนไม่ได้ นอกจากว่าจะต้องมีการตัดแปลงบิดเบือน และโมเมกันเป็นการใหญ่ เช่นนี้แล้ว ถ้าเราจะลองตั้งสมมติฐานขึ้นมาเพื่ออธิบายของเราเองบ้าง ก็คงจะไม่เป็นการเสียหายร้ายแรงอะไรนักกระมัง เพราะไหน ๆ เมื่อนักวิทยาศาสตร์หมดปัญญาไม่สามารถพิสูจน์สิ่งที่มีอยู่จริง ๆ เช่นนี้ได้แล้ว เราก็ควรมีสติที่จะตั้งสมมติฐานใหม่ ๆ เพื่อหาทฤษฎีใหม่ ๆ ได้ ข้าพเจ้าคิดว่าถึงอย่างไร มนุษย์เราในสภาวะปัจจุบันนี้ยังอยู่ในสภาพที่ไม่สมบูรณ์ คือไม่ใช่ผลผลิต (ของใครหรือของอะไรก็ได้) ที่สำเร็จรูปใช้ได้เลยทีเดียว โดยไม่ต้องขัดเกลาดบแต่งหรือไม่ต้องผ่านวิวัฒนาการอะไร ๆ เลย ดังนั้น ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ในปัจจุบัน เราจึง

ไม่ควรคิดไว้ใจโดยมอบความเชื่อให้ทั้งกายและใจและ
วิญญาณ (เหมือนกับความเชื่อทางศาสนา) ร่างกายของ
มนุษย์เรา เราก็มองเห็นว่า ในที่สุดก็ต้องทอดทิ้งทับถม
แผ่นดิน หาสาระอะไรไม่ได้ นอกจากว่า จะต้องตกเป็น
สมบัติของดาวเคราะห์ดวงนี้เท่านั้นเอง แม้ในด้านจิตใจ
หรือสติปัญญา เราก็มองว่า จะรอดตัวได้ว่าได้เจริญ
ขึ้นมาถึงขั้นสูงสุดจนเจริญต่อไปอีกไม่ได้แล้ว ดังนั้น ใน
เมื่อคำนึงถึงความเจริญทางจิตใจหรือว่าสติปัญญา ซึ่งยัง
มีลักษณะเป็น “น้ำเน่า” และสั่นดาน ซึ่งยัง “ดิบ” อยู่
เป็นส่วนมากเช่นนี้แล้ว เราก็มองจำเป็นต้องค้นคว้าและ
พิสูจน์ในเรื่องลึกลับเช่นนี้กันอีกต่อไป จนกว่าจะแจ่มแจ้ง
ซึ่งคงจะต้องใช้เวลากันอีกนานซึ่งก็เป็นธรรมดาเปรียบ
เหมือนน้ำที่สกปรก มีวัตถุอื่น ๆ (กิเลส) ปะปนอยู่
ภายในเป็นอันมาก ก็ต้องเสียเวลามากกว่าจะต้มให้
เดือดหรือว่ากว่าจะทำให้บริสุทธิ์ได้

ทั้งนี้ ข้าพเจ้าก็ไม่กล้าจะยืนยันว่าความคิดของ
ข้าพเจ้าจะต้องถูกเสมอไป เพราะเหตุการณ์ในอนาคต
เท่านั้น จะเป็นเครื่องตัดสินว่าถูกหรือผิด และข้อสำคัญ

ก็คือ ใครจะมาเป็นข้าพเจ้าผิด ก็คงจะไม่มีหลักฐานหรือเหตุผลมายืนยันเหมือนกัน จริงอยู่รายการปลีกย่อยบางอย่างที่พรรณนามานั้น อาจจะมีผิดก็ได้ เจตนารมณ์ของผู้เกี่ยวข้องอาจจะแตกต่างกันก็ได้ แต่ความจริงที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังนั้น คงจะไม่ผิดไถลนัก พวกเราบนดาวเคราะห์ดวงนั้น ซึ่งก็คือดวงนี้เอง อาจจะเป็นเสมือนเครื่องทดลองศึกษาของมนุษย์ต่างดาวที่เขาเจริญ (ในเรื่องจิตใจ) มากกว่าเราก็ได้

แต่สมมติว่าเกิดมีมนุษย์ต่างดาวมาทำการสังเกตและทดลองจริง ๆ เราก็จะได้คำตอบปัญหาหลายอย่างในอดีตซึ่งยังตอบไม่ได้มาจนถึงปัจจุบันนี้ และความเชื่อในทางลัทธิศักดิ์สิทธิ์ในอดีตและปัจจุบันที่เกี่ยวกับพระเจ้าและเทวดาก็จะกลายเป็นเรื่องธรรมดาสามัญไป

วิทยาศาสตร์ที่เกี่ยวกับชีวิต โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับจิตใจ ลักษณะอวัยวะ และการทำงานของระบบประสาทก็คงจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงกันอย่างขนานใหญ่ และเราก็อาจมีความเข้าใจเกี่ยวกับโรคทางกายและทางใจได้ดีกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้มาก และวิทยาศาสตร์

ฝ่ายกายภาพก็จะต้องมีการปรับปรุงตนเองเหมือนกัน การทดลองและการประเมินผลก็คงจะง่ายขึ้นมาก ทฤษฎีต่าง ๆ ก็จะมีหลักความจริงเป็นเครื่องยืนยันได้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น

ในด้านส่วนตัวของข้าพเจ้าเองสมมติฐานที่ได้บรรยายไว้ข้างต้นนั้นก็จะมีเหตุผลเป็นเครื่องสนับสนุนประสบการณ์ของข้าพเจ้าได้บ้าง ซึ่งอาจจะได้มีการพิจารณากันทีละตอนโดยละเอียดทุกแง่ทุกมุมเช่นเดียวกับนักปรัชญา จิตแพทย์ และผู้ดำเนินการค้นคว้าสอบสวนและทดลองมาเป็นเวลานานปี ข้าพเจ้าก็ได้มีประสบการณ์เรื่องนี้และค้นคว้ามาในแนวนี้ เป็นเวลานานแล้ว จึงไม่อยากจะเปลี่ยนแนวค้นคว้าไปในแบบอื่นอีก

ก่อนจบบทนี้ ข้าพเจ้าใคร่ขอเสนอเรื่องในบันทึกต่อไปนี้เป็นเรื่องน่าคิดอยู่ไม่น้อย

วันที่ ๙ กันยายน ๑๙๖๐ เวลากลางคืน

ข้าพเจ้ากำลังนอนอยู่ตามแนวทิศเหนือ ทิศใต้ ทันใดนั้นก็รู้สึกว่ามีลำแสงหรือรังสีที่มีอำนาจรุนแรงแผ่

มาอาบร่างกายของข้าพเจ้าไว้และตรึงข้าพเจ้าให้อยู่กับที่ ทำให้ไม่สามารถเคลื่อนไหวร่างกายได้เลย ลำแสงหรือรังสีนี้พุ่งมาจากทิศเหนือ ทำมุมกับแนวขอบฟ้า ประมาณ ๓๐ องศา ตอนนั้นเป็นอันว่า ข้าพเจ้าหมดอิสรภาพทั้งทางกายและใจ และรู้สึกคล้าย ๆ กับว่ากำลังเผชิญหน้ากับ พลังมหาศาลอะไรอย่างหนึ่ง คือได้มีการติดต่อกันโดยตรงทีเดียว

ลำแสงหรือรังสีนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นสิ่งที่มีชีวิตจิตใจ มีสติปัญญาสูงพ้นระดับความเข้าใจของข้าพเจ้า และสิ่งที่มีสติปัญญานั้นพุ่งลงมาตามลำแสงเข้าไปในศีรษะของข้าพเจ้า และก็ดูเหมือนว่าจะเข้าทำการตรวจสอบจิตใจของข้าพเจ้าทุกแห่งทุกมุม ข้าพเจ้าตกใจมากจริง ๆ เพราะรู้ตัวว่าอยู่ในอำนาจของสิ่งนี้แล้วโดยไม่มีทางขัดขืนเลย สิ่งนี้เข้าไปในศีรษะของข้าพเจ้าทางหน้าผากโดยไม่สนใจกับความรู้สึกของข้าพเจ้าเลย แต่ดูเหมือนว่ากำลังจะรีบทำการค้นหาอะไรอย่างหนึ่งที่เขาต้องการจะพบซึ่งซ่อนอยู่ในจิตใจของข้าพเจ้า โดยที่เขาไม่ได้สนใจว่าข้าพเจ้าจะเป็นใคร ต่อมาอีกครู่หนึ่งสิ่งนี้ก็ออกไป และ

ข้าพเจ้าก็รู้สึกตัวว่าสามารถเคลื่อนไหวได้เหมือนเดิม
ข้าพเจ้าลุกขึ้นรู้สึกว่สั่นไปทั้งกายและใจ ต้องเดินออกไป
สูดอากาศ บริสุทธ์นอห้องเพื่อระงับอารมณ์

วันที่ ๑๖ กันยายน ๑๙๖๐ เวลากลางวัน

เกิดมีอำนาจลึกลับจากลำแสงหรือรังสีเข้ามาทำการ
ค้นคว้าจิตใจของข้าพเจ้าแบบเดิมและจากทิศทางเดิม
แต่คราวนี้ข้าพเจ้าเกิดความรู้สึกขึ้นมาในใจเองว่า ตนมี
ความผูกพันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้เสียแล้ว ที่จะต้องเป็น
ผู้เคารพและซื่อสัตย์ต่อสิ่งนี้ เพราะว่าได้เคยเป็นเช่นนี้มา
แต่ก่อนแล้วเรื่อยมา และข้าพเจ้าก็มีงานที่สำคัญที่จะ
ต้องทำในโลกนี้เสียแล้ว ความจริงงานนี้ก็ไม่ใช่งานที่
ข้าพเจ้าอยากจะทำนักหนา แต่มันก็เป็นงานที่ได้รับมอบ
หมายมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้เสียแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกตัว
คล้าย ๆ กับ ว่า กำลังดำเนินงานที่โรงสูบน้ำอะไรสักแห่ง
หนึ่ง มันเป็นงานที่ต้องคลุกคลีอยู่กับสิ่งสกปรก แต่มันก็
เป็นงานที่เป็นภาระของข้าพเจ้าเสียแล้ว ไม่มีทางที่จะ
แก้ไขหรือหลีกเลี่ยง ได้เลย

ข้าพเจ้าเกิดความรู้สึกว่าเห็นท่อน้ำขนาดใหญ่หึมา มันเป็นท่อน้ำที่เก่าโบราณมากจนกระทั่งมีสนิมเกาะกรัง และมีต้นหญ้าขึ้นปกคลุมเต็มไปหมด ในท่อนั้นมีอะไร อย่างหนึ่งคล้าย ๆ น้ำมัน แต่ก็มีพลังสูงกว่าน้ำมันมาก และเป็นสิ่งที่จำเป็นและมีค่ามากในที่แห่งอื่น ซึ่งมีความรู้สึกบอกว่าน่าจะไม่ใช้บนดาวเคราะห์ที่เป็นวัตถุดวงนี้ เรื่องนี้มีมาเป็นเวลานานนักหนาแล้ว และ ณ ที่นี้ก็ยังมีการต่อสู้กันแย่งกันเอาวัตถุนี้ไป และวัตถุนี้ เมื่อถูกนำออกไปในที่ไกลแล้วก็ถูกนำไปเปลี่ยนเป็นอะไร อย่างหนึ่ง ซึ่งมีค่ามากแก่บุคคลหรือมีค่าอะไรสักอย่างหนึ่ง ซึ่งเหลือวิสัยที่ข้าพเจ้าจะนึกถึงได้

ครั้นแล้วสิ่งที่เข้ามาในตัวข้าพเจ้าก็ออกไปอย่างรวดเร็ว ต่อมาอีกครู่หนึ่งข้าพเจ้าก็ลุกขึ้นรู้สึกใจหดหู่และเข้าไปในห้องน้ำโดยที่รู้สึกว่าต้องล้างมือสักหน่อยหลังจากที่ได้ทำงานมาแล้ว ทั้ง ๆ ที่ตอนนั้นก็ปรากฏว่า มือของข้าพเจ้าไม่ได้เปื้อนอะไรเลย

วันที่ ๓๐ กันยายน ๑๙๖๐ เวลากลางคืน

เกิดเรื่องเช่นเดียวกับคราวที่แล้ว คราวนี้รู้สึกว่าเป็นลูกมือที่สถานีสูบน้ำหรืออะไรสักอย่างหนึ่ง สิ่งนั้นเข้ามาสำรวจจิตใจของข้าพเจ้าเช่นเคย คราวนี้ต้องการจะมาดูเพิ่มเติมว่ามีอะไรควบคุมระบบการหายใจของข้าพเจ้าไว้ ข้าพเจ้าเกิดความรู้สึกขึ้นมาว่า สิ่งนั้นกำลังมองหาอะไรสักอย่างหนึ่งที่จะช่วยในการหายใจ ในบรรยากาศของโลกเรา นี้ และก็มีรูปแสดงให้เห็นในจิตใจของข้าพเจ้าว่าเป็นรูปกระเป่าหรือถุงอะไรสักอย่างหนึ่ง ประมาณกว้าง ๒ นิ้ว ยาว ๓ นิ้ว และหนา ๑ นิ้ว สิ่งนี้เขาเอาแขวนไว้กับเข็มขัดที่สะเอวโดยมีป้ายบอกไว้ด้วยว่านี่แหละ เราหายใจกันได้ด้วยสิ่งนี้ การที่เห็นเช่นนี้ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความกล้าอยากจะทำการติดต่อรู้จักด้วย

ข้าพเจ้าจึงถามในใจหรืออาจจะถามโดยการพูดด้วยก็ได้ว่าเขาเป็นใคร และก็ได้รับคำตอบซึ่งฟังไม่เข้าใจ แปลก็ไม่ออก ต่อจากนั้นก็รู้สึกว่าเขากำลังจะไป ข้าพเจ้าจึงขอร้องว่า ให้เขาแสดงร่องรอยอะไรไว้สักอย่างหนึ่งว่า เขาได้มาหาข้าพเจ้าที่นี้จริง ๆ แต่ปรากฏว่า เขารู้สึก

ขบขันคล้าย ๆ กับผู้ใหญ่เห็นเด็ก ๆ ขอร้องอะไรไม่เข้า
เรื่องฉะนั้น

ต่อจากนั้น ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่ เขาพุ่งตัวขึ้นไปบน
อากาศ ในขณะที่ข้าพเจ้านี้กร้องเรียกตามหลังเขาไป
ข้าพเจ้าแน่ใจว่า เขามีระดับจิตใจและสติปัญญาเหนือกว่า
ข้าพเจ้ามากมายสติปัญญาในระดับนี้ เป็นชั้นที่ไม่ต้องมีตัว
ตนเป็นเครื่องเกี่ยวเกาะไม่มีอารมณ์เกี่ยวกับเมตตาหรือ
กรุณา (คงจะมีแต่อุเบกขาก็ได้) ซึ่งระดับนี้อาจจะเป็น
ระดับที่มีอำนาจสูงสุดครอบงำทุกสิ่งทุกอย่าง ซึ่งเรา
เรียกว่าพระผู้เป็นเจ้าก็เป็นได้ ข้าพเจ้าคิดว่าความเชื่อ
ทางศาสนาที่มีมาตั้งแต่ในอดีตนั้น อาจเกิดมาจาก
ปรากฏการณ์ในทำนองนี้ก็ว่าได้ และในเรื่องเช่นนี้
ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ ของเราในปัจจุบันก็ไม่มีคุณค่า
สามารถที่จะให้ความสว่างแก่เราได้ยิ่งกว่าความรู้ของ
บรรพบุรุษของเราเมื่อพัน ๆ ปี ล่วงมาแล้วนั้นเลย

ตอนนี้เวลาใกล้รุ่งแล้ว ข้าพเจ้าลุกขึ้นนั่งและร้องไห้
และสะอึกสะอื้นอย่างรุนแรงชนิดที่ไม่เคยเป็นมาแต่ก่อนเลย
เพราะว่าในตอนนั้นเองข้าพเจ้าก็ได้เกิดความสุขขึ้นมา

ในใจ ซึ่งทำให้เกิดความรู้อย่างแน่นอน ซึ่งจะไม่มี
การเปลี่ยนแปลงในอนาคตเลยว่า พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าซึ่ง
ข้าพเจ้าเคยนับถือบูชาในตอนที่ยังเป็นเด็กก็ดี พระ
ผู้เป็นเจ้าของนิกายต่าง ๆ ก็ดี และพระผู้เป็นเจ้าของ
ศาสนาที่นับถือกันทั่วโลกก็ดีไม่ได้เป็นเหมือนอย่างที่เรา
คิดว่าพระองค์จะเป็นเสียแล้ว นับตั้งแต่นี้ไปจนตลอดชีวิต
ข้าพเจ้าได้หลุดพ้นจากความเห็นผิดเกี่ยวกับพระผู้เป็นเจ้าของ
แล้วอย่างสิ้นเชิง

ขอให้ท่านผู้อ่านทั้งหลายลองคิดดูด้วยตนเองว่า
มนุษย์เราทุกวันนี้เป็นสิ่งที่ชีวิตที่ถูกนำมาทดลองในห้อง
วิทยาศาสตร์ในกาลครั้งหนึ่ง และบัดนี้ก็กลายเป็นสิ่งที่
เขาทิ้งไปเพราะว่าหมดค่าแล้ว หรือว่าการทดลองวิทยา-
ศาสตร์ (ของใครและอะไรอย่างหนึ่งนั้น) ยังกำลังดำเนิน
ไปอยู่เรื่อย ๆ แม้ในปัจจุบันนี้ ?

บทที่ ๒๑

ความหวัง

ท่านที่ได้เคยศึกษาภาควิชามนุษยศาสตร์มาแล้ว จะเห็นได้ว่า ปัญหาที่ข้าพเจ้าเผชิญอยู่เกี่ยวกับเรื่อง ลีกลับดังกล่าวนี้ เป็นเรื่องที่มีมานับเป็นจำนวนพัน ๆ ปีแล้ว ดังนั้น จึงน่าจะมีคำถามว่า เหตุใดเรื่องเช่นนั้นจึง จะเกิดมามีความสำคัญอย่างยิ่งขึ้นในตอนนี้อะไร ?

คำตอบข้อแรกก็คือว่า ข้อความที่ข้าพเจ้าได้กล่าวไว้ตั้งแต่ต้นนั้น ไม่ได้เกิดจากการอ่านและการศึกษาเรื่อง ในอดีตตรงกันข้ามมันเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในกลางศตวรรษที่ ๒๐ นี้เอง ส่วนการเปรียบเทียบนั้นถ้าจะมีบ้างก็เกิดขึ้น ภายหลังที่ได้ประสบข้อเท็จจริงแล้วว่า หากมีข้อความ บางอย่างซึ่งยังไม่ลงรอยกันหรือรับเชื่อไว้ไม่ได้ในขณะนี้

ข้าพเจ้าก็คิดว่ามีทางจะเป็นไปได้ หากว่าวิทยาศาสตร์
ในสมัยปัจจุบันของเรานี้เมื่อได้มีการศึกษาค้นคว้ากัน
อย่างมีระบบ และอย่างเอาจริงเอาจัง เกี่ยวกับเรื่องของ
กายที่ ๒ นี้แล้วก็น่าจะทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจแก่
มนุษย์เรา ซึ่งจะเป็นเหตุให้เกิดการปฏิวัติหรือการเปลี่ยนแปลง
ในทางความคิดอย่างขนานใหญ่ ซึ่งอาจจะยิ่งใหญ่
เท่ากับแนวความคิดของ โคเปอร์ นิกัส ผู้ซึ่งค้นพบความ
จริงว่าโลกหมุนรอบดวงอาทิตย์ ไม่ใช่ดวงอาทิตย์หมุน
รอบโลกนั้นก็ได้ หรืออาจจะยิ่งใหญ่กว่านั้นเสียด้วยซ้ำ
ความรู้เล็กๆ น้อยๆ ที่ข้าพเจ้าได้พบนี้ก็อาจจะเป็นเสมือน
หนึ่งรอยร้าวซึ่งต่อไปจะได้เบิกกว้างขึ้นกลายเป็นประตู
หรือช่องทางที่จะนำมนุษยชาติออกไปสู่ความจริงอันสำคัญ
ยิ่งในประวัติศาสตร์ของมนุษย์เองก็ได้

มนุษย์เรามีใจเป็นใหญ่เป็นประธาน

สังคมของเราในปัจจุบันมีแนวโน้มไปในทางวัตถุนิยม
อย่างรุนแรง ดังนั้นเราจึงเกิดความเคยชินจนฝังเป็นนิสัย
ในแนวความคิดที่ว่า ชีวิตของมนุษย์เรานี้ก็อยู่ในวงจำกัด

คือ ภายใต้วงกายเนื้อนี้เองเมื่อร่างกายเนื้อนี้แตกสลาย
ไปแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างก็ถือว่าเป็นอันจบเกมส์กันไปแต่
อันที่จริงมีความจริงอยู่ว่า อิทธิพลในทางความคิดของ
มนุษย์เราที่ยังมีชีวิตอยู่นี้ มีอาณาเขตเลยกายเนื้อ
ของเขาไปและลึกซึ้งกว่าจิตสำนึกของเขามาก อาณาเขต
ดังกล่าวนี้จึงเป็นอาณาเขตที่เขาสามารถจะมีอิทธิพลต่อ
คนอื่น และในเวลาเดียวกันก็อาจจะได้รับอิทธิพลจาก
ผู้อื่นอีกด้วย ส่วนประกอบของอาณาเขตนอกเหนือกาย
เนื้อของเขาไปนี้ไม่ได้เกิดขึ้นจากวัตถุและไม่ได้มีลักษณะ
เป็นเครื่องยนต์กลไก แต่ประกอบขึ้นด้วยความคิดและ
อารมณ์ต่าง ๆ มนุษย์เราทุกคนต่างก็ส่งและรับอิทธิพล
คือความคิดและอารมณ์ของผู้นั้นอยู่ตลอดเวลา ทั้งใน
ระดับจิตสำนึก และระดับจิตไร้สำนึก ทั้งในระยะเวลาตื่น
และเวลาหลับด้วย อิทธิพลที่ได้รับหรือส่งออกไปนี้ก็เป็น
ไปทั้งในด้านดีและด้านร้าย ในด้านสร้างสรรค์และในด้าน
ทำลาย ซึ่งทั้งนี้ก็สุดแล้วแต่ว่าจิตที่ไร้สำนึกนั้นจะมีทัศนคติ
ต่ออิทธิพลที่ส่งออกไปหรือที่ได้รับเข้ามานั้นเป็นประการใด
แต่เป็นอันแน่นอนอยู่ว่า ปฏิภานอันเกิดจากการรับ
อิทธิพลจากภายนอกนี้จะต้องมีอยู่เสมอในทุก ๆ คน

อิทธิพลที่เกิดขึ้นนี้ย่อมส่งผลไปถึงผู้คุ้นเคยรู้จักได้ แม้ว่าจะอยู่ห่างไกลออกไป ยกตัวอย่างเช่นมิตรสหายของท่านอาจจะกำลังคิดถึงท่าน ซึ่งจะเป็นการคิดถึงรูป ลักษณะหน้าตาก็ได้ หรือจะเป็นการคิดถึงเกี่ยวกับ อารมณ์ของเขาโดยตรงก็ได้ และในขณะที่เดียวกันท่านก็ อาจจะกำลังคิดถึงเขาอยู่โดยบังเอิญ คือโดยไม่มีเครื่องเร้าใดซึ่งน่าจะทำให้คิดถึงเขาขึ้นมาโดยปัจจุบันทันด่วน ในขณะที่นั้นก็เป็นที่ เรื่องนี้เกิดขึ้นบ่อยครั้งและโดยที่เรา ไม่ได้ตั้งใจ ดังนั้น ส่วนมากเราจึงไม่ได้คิดถึงความสำคัญของเรื่องนี้แต่ประการใด เนื่องจากมีความจริงว่าพวกเราแต่ละคนก็มีญาติมิตรสหายอยู่เป็นจำนวนมากจึงต้องได้รับอิทธิพลเหล่านั้นและได้ส่งอิทธิพลของตนออกไปอยู่ตลอดเวลา ดังนั้น สังคมมนุษย์จึงเต็มไปด้วยกระแสแห่งความคิดอันสลับซับซ้อนนานาประการ ชนิดที่เราไม่สามารถจะนึกถึงว่ามีความสลับซับซ้อนถึงขนาดนี้ตัวอย่างที่ได้แสดงมาข้างต้นนี้ จะเป็นเครื่องทำให้ท่านทั้งหลายพอเห็นได้ว่า เราแต่ละคนต่างก็ได้รับ และได้ส่งอิทธิพลให้แก่กันและกัน เป็นจำนวนมากมายทั้งในด้านคุณภาพ และในด้านปริมาณ

หลักทางศาสนาคริสเตียนนั้น เมื่อว่าโดยทั่ว ๆ ไป แล้ว อาจจะกล่าวได้ว่าเป็นความพยายามที่จะบรรยายถึงความจริงข้อนี้ โดยถือหลักความจริงภายในเป็นพื้นฐานความคิดต่าง ๆ ที่ท่านได้รับมาจากเพื่อนบ้านของท่านก็ดี มิตรสหายของท่านก็ดี ตลอดจนศัตรูของท่านก็ดี ย่อมมีอิทธิพลอย่างสำคัญต่อจิตใจของท่านทั้งสิ้น และต่อจากนั้นอิทธิพลนั้นก็จะถูกส่งต่อไปจนถึงร่างกายของท่านด้วย ดังนั้น จึงมีความจริงที่เห็นได้ชัดอีกประการหนึ่งว่า บุคคลที่มีประสบการณ์ติดต่อกันอย่างกว้างขวางมาเป็นเวลานานในเรื่องเกี่ยวกับมนุษย์สัมพันธ์นี้จะได้รับอิทธิพล จากความคิดดังกล่าวโดยตรงมากกว่าผู้อื่นที่มีได้มีประสบการณ์ในเรื่องนั้นมาเป็นจำนวนเท่ากัน ดังนั้น ในเรื่องนี้ขอให้เราคิดถึงผู้นำต่าง ๆ ของโลกก็จะเห็นความจริงว่า บุคคลเหล่านั้นจะได้รับอิทธิพลจากบุคคลอื่น ๆ นับเป็นจำนวนล้าน ๆ คน ซึ่งความคิดเหล่านั้นจะต้องประกอบไปด้วยอารมณ์นานาประการ ซึ่งมีทั้งอารมณ์ที่เป็นฝ่ายกุศลและที่เป็นฝ่ายบาปโทษด้วยเหตุดังกล่าวมานี้จึงเห็นได้ว่า ภารกิจของผู้นำเหล่านั้น

เป็นเรื่องที่หนักอย่างที่เราจะนึกไม่ถึงทีเดียว นอกจากนั้นอย่าลืมคิดด้วยว่า สิ่งใดที่ท่านคิดถึงคนอื่นนั้น สิ่งนั้นหรืออารมณ์นั้น ๆ จะย้อนกลับมาหาท่านอีกด้วย

ข้าพเจ้าใคร่ขอให้ท่านลองนึกถึงภาพร่างแห อันสลัซบซับซ้อนของเส้นประสาทซึ่งเรามองไม่เห็น ร่างแหอันนี้เป็นเครื่องนำความคิดของท่าน ไปสู่บุคคลอื่นทุกคนที่ท่านได้พบ และรู้จักสัญญาณต่าง ๆ ซึ่งในที่นี้หมายถึงความคิดต่าง ๆ จะวิ่งกลับไปกลับมาตามเส้นตาข่ายของร่างแหอันสลัซบซับซ้อนนี้ ทั้งที่ออกไปจากท่าน และทั้งที่กลับเข้ามาสู่ท่านด้วย บุคคลใดที่คิดถึงท่านบ่อย ๆ ไม่ว่าจะโดยจิตสำนึกหรือโดยไร้สำนึกก็ตามร่างแห หรือตาข่ายแห่งความคิดดังกล่าวมาระหว่างท่านกับเขาก็จะมีลักษณะเป็นเส้นทางเดินแห่งการคมนาคมอันแข็งแรง และทำให้เกิดความคล่องตัวแห่งการเดินทางของความคิดทั้งไปทั้งกลับได้เป็นอย่างดี ในทางตรงกันข้าม บุคคลบางคนอาจจะไม่ได้คิดถึงท่านบ่อยนัก ตัวอย่างเช่นเขาอาจจะคิดถึงท่านเพียงปีละครั้งเท่านั้นก็ได้ ในระหว่างส่วนสุดทั้ง ๒ นี้ก็ยังคงต้องมีบุคคลอีกเป็นจำนวนมากมายันับไม่ถ้วน

ซึ่งเขาอาจจะคิดถึงท่านเป็นครั้งเป็นคราวมากบ้างน้อยบ้างตามแต่กรณี เมื่อเป็นเช่นนี้ ขอให้ท่านลองคิดถึงร่างแหหรือตาข่ายแห่งกระแสน้ำความคิดที่ถูกลำมาแล้วทั้งหมดนั้นว่าจะมีปริมาณสักเท่าใด จึงจะครบหรือพอกับจำนวนของบุคคลที่ท่านได้พบและได้เคยรู้จักมา ตลอดจนถึงบุคคลอื่นอีกเป็นจำนวนมาก หลายที่ท่านอาจจะไม่ได้รู้จัก แต่ได้มีอิทธิพลต่อเขาโดยที่ท่านไม่รู้ตัว และโดยนัยนี้ท่านก็อาจจะได้เริ่มเห็นจิตใจ ความจริงเกี่ยวกับอำนาจแห่งความคิด ซึ่งมีอิทธิพลอยู่เหนือท่านตลอดเวลา ทั้ง ๆ ที่กระแสน้ำแห่งเหล่านี้ไม่ใช่เป็นวัตถุและมองเห็นไม่ได้ก็ตาม

เป็นธรรมดาอยู่เองที่สัญญาณคือความคิดที่เดินทางกลับไปกลับมาเหล่านั้นย่อมจะต้องมีความเข้มข้นแตกต่างกันไปอย่างมากมาย ซึ่งทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับอารมณ์ของท่านเองและของบุคคลที่คิดถึงท่านด้วย ในขณะที่ส่งกระแสน้ำความคิดนั้นออกไปและออกมา ความคิดใดที่ประกอบไปด้วยอารมณ์อันรุนแรง สัญญาณแห่งความคิดนั้นก็มีความเข้มข้นมากขึ้นเป็นลำดับ เรื่องนี้เป็นไปได้ทั้งในแง่ดีและในแง่ร้าย คือความคิดที่เป็นส่วนดีก็มีอิทธิพล

พอ ๆ กับความคิดที่เป็นส่วนร้ายเช่นเดียวกัน ซึ่งหมายความว่า ความคิดทั้งหมดจะเป็นส่วนร้ายหรือเป็นส่วนดีก็ตาม ย่อมสามารถมีความรุนแรงได้เท่า ๆ กัน

ในกรณีที่ท่านเป็นผู้ส่งสัญญาณแห่งความคิดออกไป เรื่องก็เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กล่าวมานี้ เมื่อท่านคิดถึงใคร บุคคลเหล่านั้นก็จะได้รับอิทธิพลจากความคิดของท่านมากบ้างน้อยบ้าง อย่างไรก็ตามความคิดที่ข้าพเจ้ากล่าวถึงในที่นี้หมายความถึงการกระทำทางใจ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นไปในระดับที่ไร้สำนึก มีอารมณ์เป็นเครื่องผลักดัน แต่ถ้าในคราวใดการรับและการส่งความคิดดังกล่าวมาแล้วนั้นเป็นไปโดยรู้สึกตัวหรือเป็นไปโดยจงใจ ในกรณีเช่นนี้เราเรียกกันว่าการคมนาคมโดยไตรจิต (เทเลพดี)

เรื่องเกี่ยวกับโทรคมนาคมโดยทางจิตนี้ ในปัจจุบันนี้เรายังรู้ความจริงน้อยมาก จะเป็นไปได้ไหมที่การรับและการส่งกระแสความคิดนี้ จะเพิ่มความรุนแรงหรือได้ผลขึ้นถึง ๑๐ เท่าในระหว่างที่บุคคลนั้นรับ? สมมติว่าบุคคลที่คิดเรื่องนั้น ๆ ถึงแก่ความตายไปแล้ว ปัญหามีอยู่ว่าผลของความคิดของเขานั้น จะคงอยู่หรือว่าจะสูญ

หายไปพร้อมกับเขาด้วย ? อิทธิพลดังกล่าวนี้จะส่งไปถึงสัตว์ได้ด้วยหรือไม่ ? ปัญหาเหล่านี้ไม่ใช่เรื่องที่จะตอบได้ง่าย เพราะเมื่อตอบได้ข้อหนึ่งหรือประการหนึ่งแล้วก็ต้องมีเรื่องปลีกย่อยตามมาอีก นับเป็นจำนวนสิบ ๆ หรือร้อย ๆ ข้อ ซึ่งก็เป็นเรื่องที่ตอบได้ยากเช่นเดียวกัน แต่เรื่องเหล่านี้แหละถ้าเราสามารถจะค้นคว้าหาความจริงได้ก็จะเป็นเหตุให้เรามีความเข้าใจในเรื่องเกี่ยวแก่ชีวิตของเราได้กว้างขวางและถูกต้องดียิ่งกว่าในปัจจุบันนี้

สภาวะของโลภที่ ๒ มีอยู่จริง

ข้าพเจ้าเชื่อว่ามนุษย์เราที่มีชีวิตอยู่ทุกวันนี้ ส่วนมากจะต้องมีกายที่ ๒ ทั้งนี้ แม้ว่าจะไม่ทุกคนก็ตาม ด้วยเหตุใดไม่ปรากฏมนุษย์เราเกือบจะทุกคน แม้ว่าจะไม่ทุกคนก็ตาม จะแยกกายที่ ๒ ออกไปจากกายที่หนึ่งคือกายเนื้อของเขาชั่วคราวในระหว่างที่เขาหลับอยู่ เรื่องนี้เป็นไปโดยที่เขาจะจำไม่ได้นึกไม่ออกเลย นอกจากบางครั้งนาน ๆ ทีเท่านั้น มีเหมือนกันนาน ๆ ครั้ง แต่น้อยรายมากที่การแยกตัวออกไปจากกันเกิดขึ้นโดยเจตนาและจงใจ

ในกรณีที่เกิดมีการแยกตัวออกไป ระหว่างกายที่สองกับกายที่ ๑ โดยจงใจนั้น เป็นเรื่องที่น่าตื่นเต้น และปรากฏว่ามีเกิดขึ้นอยู่ไม่น้อยรายเหมือนกัน ซึ่งทำให้น่าคิดว่ามีทางที่จะเป็นไปได้ในกรณีอื่นอีกมาก เพราะเป็นการเป็นไปได้ที่เรื่องเช่นนี้จะปรากฏขึ้น เป็นความสามารถของบุคคลคนเดียวหรือไม่ก็คน ถ้าหากว่ามีใครสักคนหนึ่งสามารถกระทำการแยกกายที่สองออกจากกายที่ ๑ ได้โดยจงใจเช่นนี้แล้ว ก็น่าคิดว่าควรจะมีคนอื่นผู้ที่กำลังมีชีวิตอยู่ในปัจจุบันนี้ ที่สามารถจะกระทำได้เช่นเดียวกัน ซึ่งในบางกรณีอาจจะทำได้ดีกว่าก็เป็นได้ แต่ก็เกิดปัญหาขึ้นว่าจะมีบุคคลเช่นนั้นเป็นจำนวนสักเท่าไร ? เราลองคิดดูว่า ในพันคนจะมีสักคนไหม หรือว่าในหมื่นคน หรือว่าในแสนคน หรือว่าในล้านคน เขาละขอให้เราจงสันนิษฐานกันก่อนว่ามีบุคคลหนึ่งในล้านคนผู้มีความสามารถแยกกายที่ ๒ ออกไปจากกายเนื้อได้ โดยเจตนาจงใจและเป็นไปโดยสม่าเสมอด้วย เรื่องนี้ก็หมายความว่าในปัจจุบันนี้หรือว่าในขณะนี้ก็น่าจะมีบุคคลมากกว่า ๓,๕๐๐ คน ซึ่งกำลังมีชีวิตอยู่ ผู้ซึ่งสามารถจะกระทำการแยกกายที่ ๒ ออกไปจากกายที่หนึ่งได้ ซึ่งเขา

อาจจะกระทำได้ดีกว่าข้าพเจ้าเสียอีกด้วย ถ้าเราสามารถนำเอาบุคคลผู้มีคุณสมบัติดังกล่าวนั้นมารวมกลุ่มกันได้นั้นก็น่าคิดว่าเราสามารถจะเรียนวิถีชีวิตของมนุษยชาติส่วนใหญ่ไปได้มากทีเดียว จากนั้นจึงเกิดปัญหาขึ้นว่า ในปัจจุบันนี้ได้มีการรวมกลุ่มกันของบุคคลผู้มีความสามารถเช่นว่านี้หรือยัง และบุคคลเช่นนี้จะมีความสามารถเปลี่ยนชะตาชีวิตของเราทั้งหลายได้ด้วยประการใด?

ก่อนที่จะคิดว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องเหลวไหล โปรดคิดถึงความจริงที่ว่า ข้าพเจ้าสามารถที่จะก่อให้เกิดความรู้สึกแก่บุคคลที่ยังมีชีวิตอยู่อีกคนหนึ่งได้แนในทางร่างกายเหมือนกัน ดังเช่นที่กล่าวไว้ในบทที่ ๓ เล่ม ๑ หน้า ๗๓ (เรื่องเหตุการณ์ครั้งที่ ๔) เกี่ยวกับการที่ข้าพเจ้ามีความสามารถจะหยิกผู้หญิงคนหนึ่งได้นั้นแล้ว ถ้าข้าพเจ้าสามารถทำได้เช่นนี้แล้ว ผู้อื่นก็ย่อมจะสามารถทำได้ด้วยที่นี้ถ้าสมมติว่า เราทุกคนมาร่วมใจกันกระทำเช่นนี้ในเวลาที่เหมาะสม ๆ และสถานที่เหมาะสม ๆ สักแห่งหนึ่งในร่างกายของมนุษย์อีกกลุ่มหนึ่งเช่นนี้ เราก็น่าจะสามารถเปลี่ยนวิถีชีวิตของโลกได้ในทางที่ก่อให้เกิดโทษ ข้าพเจ้า

ขอให้ท่านลองนึกถึงว่า ถ้าเราสามารถจะหยิกที่เส้นเลือด ส่วนใดส่วนหนึ่งที่น่าเลือดขึ้นไปสู่สมองได้ การกระทำ เช่นนั้น ก็น่าจะสามารรถก่อให้เกิดการเป็นลมขึ้นได้โดย ปัจจุบันทันด่วน แก่ผู้นำของโลกหรือในทางตรงกันข้าม ซึ่งเป็นการช่วยชีวิต เราก็อาจจะช่วยหยิก หรือบีบเส้นเลือดเส้นใดเส้นหนึ่ง ซึ่งกำลังก่อให้เกิดโรคเลือดออก หรือเลือดตกใน ในร่างกายของอีกคนหนึ่งก็น่าจะเป็นได้ ทั้งหมดนี้หมายความว่าเราจะต้องมีความสามารถและ มีความจงใจกระทำกันจริง ๆ อาจจะมีอุปสรรคในการกระทำเช่นนี้อยู่บ้างเหมือนกัน แต่ข้าพเจ้าในเวลาที่ยัง มองไม่เห็น

นอกจากนั้นบุคคลที่อยู่ในสภาวะของกายที่ ๒ ก็ สามารถจะก่อความกระทบกระเทือนให้เกิดแก่ผู้อื่นได้ใน ทางจิตใจด้วยเหมือนกัน แต่จะเป็นไปได้มากน้อยเพียงใด และโดยวิธีการอย่างไรมันนั้น ข้าพเจ้าก็ยังไม่ทราบแน่นอน แต่จากการทดลองก็ปรากฏว่าเรื่องนี้สามารถจะกระทำได้ จริง ผลที่เกิดขึ้นอาจจะไม่มีอะไรมากเกินไปกว่าการทำให้ อีกบุคคลหนึ่งนอนไม่ค่อยหลับ หรือเกิดความกระสับ

กระสายเป็นอย่างมากในขณะหลับก็ได้ หรือในบางครั้ง อาจจะทำให้เกิดผลในการเกิดความกลัว หรือเกิดโรคประสาท หรือเกิดความหงุดหงิดอันไม่มีเหตุผลขึ้นมาก็ได้ จาก ข้อมูลที่ข้าพเจ้าได้ศึกษาและบันทึกเอาไว้ รู้สึกว่าเรื่องนี้เป็นไปได้ เว้นแต่ว่าเราจะต้องหาวิธีปรับปรุงวิธีการของเราให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นอีกเท่านั้น ต่อจากนั้นเราก็สามารถจะกระทำเช่นนี้ให้เกิดผลสำเร็จได้ พอสมควร

ดังนั้น จะเห็นได้ว่าการใช้อิทธิพลของร่างกายที่ ๒ โดยเจตนาและโดยถูกทางนี้ มีพลังอันใหญ่ยิ่งซึ่งรู้สึกว่าเกือบจะไม่มีวิธีอื่นใดมาขัดขวางได้เลย บุคคลที่ใช้อำนาจนี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้นสามารถจะใช้อิทธิพลของเขาเป็นเครื่องบิดเบือนหรือห้ามกันไม่ให้เกิดการศึกษาที่จะเกิดโทษใด ๆ ดำเนินต่อไปได้ก็เป็นได้ ถ้าเราศึกษาประวัติศาสตร์ดู จะเห็นได้ว่าอันที่จริงเรื่องนี้ก็น่าจะได้มีผู้กระทำมาบ้างแล้วเหมือนกัน อุปสรรคในเรื่องนี้ก็มีอยู่บ้าง ประการแรกก็ได้แก่ความไม่รู้ข้อเท็จจริง ประการที่ ๒ ได้แก่การถือโชค ถือรางวัล ปัจจุบันนี้อุปสรรค ๒ ประการนี้ก็ยังคงอยู่ ทั้งนี้ข้าพเจ้าหมายถึงความไม่รู้จริง

ของศาสนา และหมายถึงการเยาะเย้ยดูถูกของทางการ
วิทยาศาสตร์

ในทางตรงกันข้าม เราอาจจะนำเอาอำนาจเช่นนั้น
มาใช้ในทางที่ให้เกิดประโยชน์ คือในทางที่ป้องกันไม่ให้
มีอำนาจในการทำลายเข้ามาแทรกแซง โดยที่อำนาจนี้
จะต้องได้รับการควบคุม จากผู้ที่มีสติปัญญาและผู้ที่มีใจ
บริสุทธิ์ มีร่องรอยอยู่เหมือนกันว่า เรื่องนี้ก็ได้รับการ
กระทำอยู่แล้ว ดังนั้นขอให้เราหวังว่าจะยังคงเป็นเช่นนี้
ตลอดไป และมีผลดียิ่งขึ้น

ดังนั้น ขอให้เราหวังว่า มนุษย์ผู้มีการศึกษาในสมัย
ปัจจุบันนี้จะได้เริ่มมีความสนใจ และดำเนินการค้นคว้าใน
เรื่องเกี่ยวกับกายที่ ๒ นี้มากขึ้น ผลก็คือจะได้มีผู้รู้ความ
จริงเกี่ยวกับเรื่องประหลาดลึกลับนี้มากขึ้น และต่อจาก
นั้นประชาชนทั้งหลายก็จะได้เข้าใจเรื่องนี้ในทางที่ถูกต้อง

ผลประการแรกที่จะเกิดขึ้นก็คือ มนุษย์เราจะได้
เกิดความเข้าใจอันถูกต้องว่า เขาควรจะมีความสัมพันธ์
กับพระผู้เป็นเจ้าในแง่ใดหรืออย่างใดบ้าง นอกจากนั้น
เขาก็จะรู้ว่าเขามีหน้าที่ที่จะพึงปฏิบัติอย่างไร ในการที่

เขาได้เกิดมาในโลกนี้ และในจักรวาลนี้ เขาจะได้อยู่ด้วยตนเองแทนที่จะใช้ความเชื่ออย่างเดี๋ย่ว่า ความตายนั้นเป็นสิ่งที่เป็นการเปลี่ยนแปลงภาวะหรือว่าเป็นจุดจบของทุกสิ่งทุกอย่าง เมื่อความรู้เช่นนั้นและประสบการณ์ดังกล่าวนั้นปรากฏเป็นที่แพร่หลายไปทั่ว ความขัดแย้งกันระหว่างศาสนาก็จะหมดไป ต่อจากนั้น ผู้นำถือศาสนาต่าง ๆ จะเป็นโรมันคาทอลิกก็ตาม โปรเตสแตนต์ก็ตาม ยิว ฮินดู หรือชาวพุทธก็ตาม ก็จะต้องคงไว้ซึ่งเอกลักษณ์ของตนเองดั้งเดิม เพราะต่างฝ่ายก็จะได้รู้ว่า แต่ละฝ่ายนั้นก็มีความสำคัญและมีหน้าที่ที่จะต้องพึงปฏิบัติในโลกที่ ๒ เหมือน ๆ กัน ในที่สุดศาสนาแต่ละศาสนาก็จะได้เข้าใจว่าเรื่องนี้เป็นไปได้อย่างยิ่ง เพราะว่าในสเปคตรัมหนึ่ง ๆ นั้น ก็ย่อมสามารถจะมีความผันแปรไปได้นานาประการโดยไม่จำกัด ซึ่งหมายถึงว่าวิธีการเพื่อให้บรรลุไปถึงจุดหมายปลายทางของศาสนานั้น ย่อมจะมีแตกต่างกันไป ซึ่งจะเป็นลักษณะเฉพาะของแต่ละศาสนา และจากนั้นแต่ละศาสนาก็จะได้กล่าวว่า นี่แหละคือความจริงที่เรา กำลังประกาศแก่มนุษยชาติทั้งหลายตลอดมา

เราอาจจะได้พบความจริงกันใหม่ว่าการสวดมนต์
อ้อนวอนพระเจ้าที่ถูกต้องนั้นควรจะเป็นอย่างไร ซึ่งหมาย
ความว่า ในการกระทำเช่นนั้น เราจะสามารถใช้ปัญญา
มากกว่าใช้ศรัทธาอย่างเดียว นอกจากนั้นเราแต่ละคน
จะได้มีความรู้ว่า เราควรจะต้องเตรียมตัวไว้เพื่อจะได้ไปมีชีวิต
อยู่ในโลกหน้าได้อย่างไร จึงจะเป็นผลดีแก่เราอย่างแท้จริง
ซึ่งทั้งนี้หมายความว่าเราจะได้ไม่ต้องหลงเข้าใจผิดคิด
และเชื่อไปตามทฤษฎีผิด ๆ ต่าง ๆ ซึ่งบุคคลผู้มีความ
หลงผิดในศาสนาได้ประกาศและสั่งสอนให้เราทำมาตลอด
ระยะเวลาหลายร้อยปีล่วงมาแล้วนี้ แน่ละในการกระทำ
เช่นนั้นเราอาจจะต้องเผชิญหน้ากับความจริงซึ่งจะทำให้เรา
เกิดความไม่สบายใจบ้าง และอาจจะทำให้เราต้องเสีย
ศักดิ์ศรีไปบ้าง อย่างไรก็ตามเราก็จะได้เกิดความเข้าใจ
อย่างถูกต้องว่า ความดีและความชั่ว ความผิดและความ
ถูกนั้นหมายความว่าอย่างไรกันแน่ ซึ่งเรื่องนี้อาจจะเป็น
เหตุให้เราต้องมีคำจำกัดความกันใหม่ก็ได้ว่า อะไรผิด
อะไรถูกอะไรดีอะไรชั่วเป็นต้น แน่แน่นอนว่าความจริงดังกล่าว
มานี้จะกระทบกระเทือนจิตใจคนอยู่ไม่น้อย เป็นเวลา
ตลอด หนึ่งชั่วโมงหรือมากกว่านั้นก็ไ้

วิชาการแพทย์ก็จะได้รับความกระทบกระเทือนอย่างมากเหมือนกัน เพราะว่าแพทย์ก็จะได้รับความจริงใหม่ ๆ เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างสุขภาพทางกายและสุขภาพทางจิต ซึ่งความจริงดังกล่าวนี้ก็จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมากมาในการรักษาโรคมะเร็ง ซึ่งในสมัยปัจจุบันนี้เราใช้รักษากันเฉพาะร่างกายเป็นส่วนใหญ่เท่านั้นเอง ปัจจุบันนี้เรายังไม่มีความรู้ที่แน่นอนว่า ความสัมพันธ์ระหว่างกายที่ ๒ กับกายเนื้อก็มีลักษณะเป็นประการใดบ้าง ซึ่งทั้งนี้เป็นเรื่องที่เราควรจะต้องศึกษาเป็นอย่างยิ่ง ผลของความเจริญทางจิตเวชวิทยาในปัจจุบันนี้ก็จะ เป็นเครื่องให้เกิดความเข้าใจในเรื่องกายที่ ๒ ได้เป็นอย่างดีอีกประการหนึ่งเหมือนกัน เรื่องทั้งหมดเหล่านี้เป็นปัญหาที่ทางวิทยาศาสตร์ควรจะตองนำมาพิจารณาศึกษาและค้นคว้าความจริงออกมาเผยแพร่ให้รู้ทั่วกันให้ได้

ต่อจากนั้น วิชาจิตวิทยาและจิตเวชวิทยาก็จะได้มีหลักเกณฑ์เพิ่มเติม โดยคิดคำนึงถึงข้อมูลอันได้รับจากสภาวะของกายที่ ๒ ด้วย

ความรู้ของมนุษย์ในด้านนี้ จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขนานใหญ่แก่มนุษยชาติทีเดียว คำจำกัดความเรื่องโรคประสาทโรคจิต จิตไร้สำนึกจิตเหนือสำนึก และอื่น ๆ เหล่านี้ จะต้องได้รับการเปลี่ยนแปลงกันใหม่หรือไม่ก็ต้องทิ้งไปเลย โรคภัยไข้เจ็บเกี่ยวกับทางจิตซึ่งในปัจจุบันนี้เราหาสาเหตุไม่พบนั้น ต่อไปเราก็จะได้พบสาเหตุอันแท้จริงของมันมากขึ้น อาจเป็นไปได้ว่าโรคจิตชนิดหนึ่งซึ่งปัจจุบันเป็นกันมาก ที่ทางวิทยาศาสตร์เรียกกันว่า ซิโซเฟเนีย นั้น อาจจะมีสาเหตุมาจากโรคที่เกิดแก่กายที่ ๒ ก็เป็นได้

บุคคลบางคนผู้ซึ่งสามารถจะได้รับอิทธิพลในทางความคิดจากโลกที่ ๒ ทั้ง ๆ ที่ตนเองยังตื่นอยู่นั้น ก็อาจมีความสามารถได้รับอิทธิพลดังกล่าวมากขึ้น ในเมื่อได้รู้ความจริงเกี่ยวกับสภาวะของกายที่ ๒ ดีขึ้น บุคคลบางคนที่เราถือว่าเป็นโรคจิตไม่ปกติ ผู้ซึ่งกล่าวว่าเขาได้ยินเสียงแปลกประหลาดอยู่ตลอดเวลา นั้น อาจจะเป็นว่า เสียงที่เขาได้ยินนั้นเป็นเสียงจริง ๆ จากโลกที่ ๒ ก็เป็นได้ โรคจิตอีกประเภทหนึ่งที่เรียกว่า คาตาโตเนีย

คือบุคคลผู้มีอารมณ์ผิดปกติ บางครั้งมีอาการกล้ามเนื้อ
แข็งตาย เกิดความรู้สึกเฉยเมยเป็นต้น อาจเกิดจาก
การที่ในบางครั้งกายที่ ๒ เกิดแยกไปจากกายเนื้อโดย
อาการอันผิดปกติบางประการ ซึ่งครั้งนี้อาจจะเปรียบ
เทียบได้กับการที่ในโลกเรา นี้ ในบางครั้งคนเราก็ก้ออก
จากบ้านไปกิจธุระร้อนเป็นพิเศษ พร้อมกันนั้นก็เปิด
เครื่องไฟฟ้าบางอย่างลืมทิ้งเอาไว้ในบ้านต่อจากนั้นก็ลืม
คือไม่ได้กลับเข้ามาในบ้านอีกเป็นเวลานานดังนี้ก็เป็นการ
การที่บุคคลบางคนเกิดภาพหลอนเห็นตัวเองถูกประหาร
ชีวิตนั้น อาจจะเป็นภาพจริงที่เกิดจากผู้ที่อยู่ในโลกที่ ๒
ในบางแห่ง เข้ามาเกี่ยวข้องและทำภาพให้เกิดขึ้นจริง ๆ
ก็ได้ ทั้งนี้เป็นผลของการที่บังเอิญ ในบางครั้งเครื่อง
ปิดบังระหว่างภพทั้ง ๒ นั้นเกิดชำรุดและทำให้บุคคล
ดังกล่าวนั้น สามารถเห็นทะลุเครื่องปิดบังนั้นออกไป
จึงสามารถเห็นสิ่งต่าง ๆ ที่ปรากฏขึ้นในอีกภพหนึ่งได้
โดยไม่ได้ตั้งใจ เช่นนี้ ก็เป็นไปได้

นอกจากนั้น การทำงานของจิตในลักษณะต่าง ๆ
ซึ่งบางครั้งก็เป็นไปโดยอัตโนมัติก็ดี หน้าที่ของสมองก็ดี

ความสัมพันธ์ระหว่างจิตเหนือสำนึกกับวิญญาณก็ดี เหล่านี้เป็นต้นต่อไปก็อาจจะเป็นเรื่องที่ทุกคนพอจะรู้จักกันได้โดยทั่วไป สภาพจิตที่สึกซึ่งลงไปเช่นสภาพจิตของผู้ที่มีความชำนาญในวิชาลึกลับหรือนักปรัชญาหรือผู้ที่สามารถไปเห็นเหตุการณ์ในภพและภุมิอื่นได้นั้นต่อไปก็อาจจะเป็นเรื่องเปิดเผย ซึ่งใครก็ตามถ้ามีความปรารถนาหรือมีความเพียรพยายามเพียงพอแล้ว ก็สามารถจะเข้าถึงหรือมีความสามารถเช่นนั้นได้ทุกคน

ทั้งหมดที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมานี้ ก็เป็นเพียงเรื่องที่อาจจะเป็นไปได้ และเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยเท่านั้น ถ้าจะเปรียบกับความผันแปรอย่างใหญ่หลวงที่จะเกิดแก่ชีวิตมนุษย์ทุกคนในโลกนี้ถ้าหากว่าเขาเหล่านั้นได้รู้ความจริงอย่างถูกต้องเกี่ยวกับเรื่องสภาพและความเป็นไปของกายที่ ๒ หรือโลกที่ ๒ แล้ว

ประการแรกก็คือระยะเวลาหลังที่เราส่วนมากใช้กันเป็นระยะเวลา ๘ ชั่วโมงต่อหนึ่งวันนั้นก็ไม่ใช่เป็นเรื่องลึกลับที่ใคร ๆ จะเข้าใจไม่ได้อีกต่อไป เราอาจจะเรียกว่าเป็นความหลังก็จริง แต่อย่างน้อยเราก็จะได้รู้ว่ากำลังทำ

อะไรอยู่ในระหว่างที่เราหลับนั้น เท่าที่เราทราบเราก็ได้
รู้กันอยู่ว่า ประการแรกทีเดียวการหลับนี้ เป็นการพักผ่อน
เพื่อซ่อมแซมสิ่งที่สึกหรอ และนำกำลังที่สูญเสียไป
ในระหว่างทำงานตอนกำลังตื่นนั้นกลับคืนมาเกือบเหมือน
การประจุไฟฟ้าในแบตเตอรี่ฉะนั้น

เพื่อจุดประสงค์ที่ว่านี้ เราอาจจะกระทำได้โดย
ไม่ต้องหลับก็ได้ คือการแยกกายที่ ๒ ออกไปเสียจาก
กายเนื้อ โดยอัตโนมัติ ซึ่งอาจจะเป็นการแยกออกไปใน
ลำดับขั้น หรือในระยะทางต่าง ๆ กันเป็นราย ๆ ไป ใน
บางกรณีอาจจะแยกออกไปเพียงห่างกายเนื้อในระยะ
ไม่ถึงหนึ่งนิ้วก็ได้ ในบางกรณีการแยกออกไปนั้นอาจจะ
ไปเป็นระยะทางไกลแสนไกล ซึ่งเราไม่สามารถจะจัด
ระยะทางในโลกมนุษย์ของเราเลยก็ได้ การที่กายที่ ๒
แยกออกไปจากกายที่ ๑ แล้วจะเกิดผลทำให้เป็นการ
พักผ่อนและความชุ่มชื้นได้อย่างไรนั้น ข้าพเจ้าเองก็ยังไม่
ทราบเหตุผลเหมือนกันว่า ที่ว่าเหตุใดบางคนเมื่อแยก
ออกไปแล้ว จึงสามารถเดินทางออกไปในที่ไกล ๆ ส่วน
บางคนทำไมจึงต้องอยู่ใกล้กับกายเนื้อตลอดเวลา ปัญหา
เหล่านี้ ข้าพเจ้าก็ยังไม่ทราบชัด

เกี่ยวกับเรื่องความฝันนั้น มีข้ออธิบายอยู่ ๒ ประการในปัจจุบันนี้คือ ประการแรกความฝันโดยทั่วไป อาจจะเป็นคล้าย ๆ กับการที่จิตไร้สำนึกกำลังกระทำหน้าที่เป็นเสมือนหนึ่งเครื่องคอมพิวเตอร์ คือกำลังแยก อารมณ์ต่าง ๆ ที่ได้ประสบมาออกเป็นประเภทเป็นแผนก ไปก็ได้ หรือประการที่ ๒ ในความฝันที่มีความประทับใจ อย่างรุนแรงมากนั้น อาจจะเป็นเพราะในระหว่างนั้น กายที่ ๒ ได้ออกเดินทางไปจริง ๆ ในระหว่างที่หลุดออกไปจากกายเนื้อก็ได้ อันที่จริงอาจจะมีสาเหตุอื่น ๆ อีก นานาประการก็ได้ ซึ่งปัจจุบันนี้เรายังไม่ทราบกันแน่ชัด ฉะนั้นในเรื่องนี้จึงจำเป็นต้องมีการค้นคว้ากันอีกต่อไป

อย่างไรก็ตามเมื่อถึงเวลานั้นแล้วระยะเวลาที่เราใช้ ไปอย่างฟุ่มเฟือยซึ่งเราเรียกว่าระยะเวลาหลับนี้ เราก็จะ ได้เข้าใจตามความเป็นจริงว่าเป็นอะไร หรือมีไว้เพื่ออะไร กันแน่ อย่างนั้นเราก็จะได้สามารถปรับตัวเองให้เข้ากับ ความต้องการที่จะหลับได้เป็นอย่างดี อาจเป็นได้ว่าเมื่อ เรามีความเข้าใจเรื่องนี้ดีขึ้นแล้ว ในวันหนึ่งเรานอนหลับ เพียง ๒ ชั่วโมง ก็น่าจะพอ ถ้าเราได้ค้นคว้ากันใหม่ ๆ

บางที่อาจจะได้รู้ถึงความจริงที่ว่า ถ้าเราสามารถนอนหลับได้เพียงชั่วโมงละ ๕ นาทีเท่านั้น ก็จะเป็นการเพียงพอหรือดียิ่งกว่าที่จะนอนหลับในคราวเดียวเป็นเวลาหลายชั่วโมงเสียอีก การที่เราติดนิสยานอนหลับกันวันละถึง ๘ ชั่วโมง ในเวลากลางคืนนั้น อันที่จริงอาจจะเป็นเพราะเกิดจากนิสัยซึ่งเกิดจากสิ่งแวดล้อม คือการที่มีกลางวันกลางคืนสลับกันไปก็ได้ ปัญหาเหล่านี้เราจะทราบได้แน่ชัดขึ้นก็ต่อเมื่อเราได้ทราบความจริงเกี่ยวกับกายที่ ๒ ได้มากขึ้นกว่านี้

พลังชนิดที่ ๓

นี้หมายถึงพลังซึ่งกายที่สองใช้เป็นเครื่องมือในการทำงาน และเป็นพลังชั้นมูลฐานของความคิดด้วย ข้าพเจ้ายังไม่ทราบแน่ชัดว่าพลังนี้เกิดจากสิ่งที่มีชีวิต หรือเกิดจากสนามพลัง ซึ่งมีอยู่โดยทั่วไปแล้วถูกนำมาใช้โดยบุคคลบางคน พลังชนิดนี้มีลักษณะพิเศษ คือมีความสัมพันธ์กันกับพลังแม่เหล็กและไฟฟ้าอย่างใกล้ชิด ดังนั้นเราอาจจะคิดว่า มันเป็นพลังสามเส้าก็ได้ คือสมมติว่า

พลังนี้เป็นพลัง x ไฟฟ้าก็มีความสัมพันธ์กับแม่เหล็ก แม่เหล็กก็มีความสัมพันธ์กับพลัง x และพลัง x ก็มีความสัมพันธ์กับไฟฟ้า กลับไปกลับมาอยู่เช่นนี้ ในวิชาเทววิทยาก็มีคำที่เรียกว่า ตรินูมิ (Trinity) ซึ่งน่าจะมี ความหมายทำนองเดียวกันในอดีต แต่ได้ถูกบิดเบือนใน สมัยต่อมาก็ได้

ดังนั้น จึงน่าจะเป็นไปได้ที่ว่า เมื่อมีพลังอย่างใด อย่างหนึ่งก็จะเกิดมีอีก ๒ อย่างโดยอ้อมด้วยไม่มาก ก็น้อย ดังนั้น เมื่อเราคิดเราก็ใช้พลัง x นี้ ซึ่งก็จะเกิดมี พลังแม่เหล็กไฟฟ้าขึ้นมาด้วยเล็กน้อย จึงอาจเป็นไปได้ว่า เครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ที่มีอยู่ในปัจจุบันนี้ สำหรับวัดพลังแม่เหล็กไฟฟ้านั้นก็คงจะวัดพลังที่ ๓ นี้ ได้ด้วยเล็กน้อย แต่ทว่าในปัจจุบันนี้ยังไม่มีใครศึกษา ค้นคว้ากันอย่างจริงจังเท่านั้น

ในทางตรงกันข้ามก็ยังไม่มีความรู้พื้นฐานว่าพลังแม่เหล็ก ไฟฟ้าอย่างแรงสามารถทำให้เกิดพลังชนิดที่ ๓ ขึ้นมาได้ บ้างหรือไม่ แต่ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่าจะมีผลบ้างคล้าย ๆ กับการที่แสงได้รับการกระทบกระเทือนบ้างจะนั้น

เครื่องแปลงพลังทั้ง ๓ ดังกล่าวนี้นี้ เท่าที่รู้จักกันอยู่ในปัจจุบันนี้ก็มีย่างเดียว คือจิตใจของมนุษย์ และจากการทดลองก็ปรากฏว่าจิตใจของเราได้ตัดแปลงพลังที่ ๓ นี้ให้เป็นรูปไฟฟ้า และความสั่นสะเทือนอยู่ตลอดเวลา ดังที่กล่าวมาแล้วในการทดสอบครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าพยายามจะถอดกายที่ ๒ ออก และเดินทางออกไปในระหว่างที่อยู่ในกรงฟาราเดย์ ซึ่งมีประจุไฟฟ้าล้อมรอบ ในตอนนั้นกายนี้เ็นอยู่ในสนามไฟฟ้ากระแสตรงอย่างรุนแรงล้อมอยู่โดยรอบ ผลปรากฏว่า กายที่ ๒ เดินทางออกจากกรงไฟฟ้าไม่ได้ แต่พอไม่มีกระแสไฟล้อมรอบแล้ว ก็ออกไปได้อย่างสะดวกสบาย

ในการทดลองระยะแรก ๆ ความเคลื่อนไหวของกายที่ ๒ ก็ปรากฏว่า ชัดซึ้งในเมื่อมีสายเคเบิลและสายไฟฟ้าระเกะระกะอยู่เหนือศีรษะ ดังนั้น จึงเห็นได้ว่าการแผ่รังสีแม่เหล็กไฟฟ้า ก็มีผลกระทบกระเทือนอยู่บ้างเหมือนกันในตอนแรกที่ได้เห็นนั้น จิตใจของข้าพเจ้าเกิดความเข้าใจผิด คิดว่าเป็นสายไฟ (แบบกรงฟาราเดย์กระมัง) แต่พอเข้าถูกแล้วก็ไม่มียุปสรรคอย่างไร

สิ่งที่สนับสนุนเรื่องนี้ก็คือการที่กายที่ ๒ ลอยอยู่กับที่เหนือถนนขึ้นไปดังกล่าวแล้วในบทต้น และเคลื่อนไหวไปตามสนามแม่เหล็กของสายไฟฟ้าแรงสูงเบื้องบน ศีรษะ น่าคิดว่าในระหว่างที่อยู่ในกายที่ ๒ นั้น พลังที่ ๓ นี้จะปรากฏตัวออกมาให้สังเกตเห็นได้ในขั้นแรกเป็นลักษณะของไฟฟ้าก่อนเสมอ

ในปัจจุบันนี้ยังไม่มีวิธีการค้นพบวิธีที่จะวัดพลังที่ ๓ นี้เลย และคงจะไม่มีเรื่องไปจนกว่า จะมีผู้สนใจคิดและค้นคว้าเรื่องนี้อย่างจริงจัง

โลกที่ ๒ มีอยู่จริง

ความมีอยู่จริงของโลกที่ ๒ เป็นได้อย่างไร เป็นเรื่องที่จิตใจของมนุษย์ในระดับจิตสำนึกจะไม่สามารถเข้าใจได้เลย แต่การทดลองครั้งแล้วครั้งเล่า ก็ปรากฏผลออกมาว่าโลกดังกล่าวนั้นต้องมีจริงอย่างแน่นอน

โดยมากเรามักจะนึกเหมาเอาว่า โลกที่ ๒ นี้เป็นเพียงเรื่องที่เกิดขึ้นในความฝันและความคิดคำนึงของ

มนุษย์ที่นี้กวาดภาพเอาเองตลอดมาทุกยุคทุกสมัยเท่านั้น
หาหมีย้อย่างจริงจัง เหมือนโลกเรานี้ไม่ ดังนั้น ความ
พยายามที่จะบรรยายถึงเรื่องที่ลึกลับแต่เป็นเรื่องจริง
ออกมาให้คนทั่วไปรู้และเข้าใจได้ถ่องแท้ นั้น จึงเป็นเรื่อง
ที่น่าเห็นใจว่าต้องลำบากมาก จากประสบการณ์ของ
ข้าพเจ้าที่ผ่านมา โลกที่ ๒ นี้จะกล่าวว่าเป็นสวรรค์หรื
นรก ก็น่าจะได้ทั้งสองประการเช่นเดียวกับการที่โลกใน
ปัจจุบันของเราจะกล่าวเปรียบเทียบว่าเป็นสวรรค์ หรือ
นรกก็ได้เช่นเดียวกัน แต่ที่สำคัญก็คือ ส่วนมากของโลก
ที่ ๒ ที่ข้าพเจ้าได้ผ่านพบมานั้น รู้สึกว่าจะว่าเป็นสวรรค์
ก็ไม่ใช่หรือนรกก็ไม่เชิงทั้ง ๒ อย่าง

ฉบับนี้ ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบแน่ชัดว่าคนที่ตายจาก
โลกนี้แล้ว จะต้องไปสู่โลกที่ ๒ นี้เหมือนกันทุกคนหรือ
เปล่า นอกจากนั้น ยังไม่มีข้อยืนยันว่าผู้ที่อยู่ในโลกที่ ๒
นั้นจะต้องเป็นผู้ที่อยู่ที่นั่นได้อย่างถาวร (โดยไม่รู้จักไป
ที่อื่นหรือว่าตาย) มันอาจจะเป็นไปได้ใหม่ว่า เราแต่ละคน
ก็เป็นเหมือนน้ำวนอันน้อย ๆ ซึ่งหมุนไปหมุนมา ในไม่ช้า
ก็หมดแรง และแล้วก็สลายตัวกลายเป็นวัตถุของโลก

ที่ ๒ ไป ในเมื่อเราตายและเข้าสู่โลกที่ ๒ นั้น ดังนั้นแนวคิดอันนี้ก็คล้าย ๆ กับจะเป็นเครื่องยืนยันความเป็นอมตะของทุก ๆ คน ในข้อที่ว่าแม้ร่างกายตายแล้วตัวตนที่แท้จริงของเรากียังไม่ตาย แต่นั่นแหละ เมื่อเข้าไปสู่โลกที่ ๒ แล้ว จะอยู่ได้นานเท่าใดก็ไม่แน่อีกเหมือนกัน อาจเป็นไปได้ไหมว่า บุคลิกลักษณะของเรายังเข้มข้นขึ้นเพียงไร ชีวิตของเรากียู่ต่อไปได้นานเพียงนั้น ถ้าเป็นเช่นนี้ ก็น่าคิดว่าการที่เราสามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปได้หลังจากกายเนื้อของเราตายไปแล้วนั้น จะว่าเป็นความจริงหรือเป็นมายา ก็ได้ทั้ง ๒ ประการ

ขอบเขตของโลกที่ ๒ ดูเหมือนจะไม่มีกำหนดเสียเลย จากประสบการณ์ที่ผ่านมา ข้าพเจ้าคิดว่ายังไม่มีวิธีใดที่เราสามารถจะใช้เป็นเครื่องวัดอาณาเขตของโลกอันประหลาดนี้ได้เลย การเคลื่อนไหวไปไหนมาไหนก็เป็นไปอย่างรวดเร็วจนถึงที่หมายปลายทางได้อย่างฉับพลัน เมื่อเป็นเช่นนี้ก็เป็นการันว่าไม่มีโอกาสที่จะสำรวจระยะทางว่าได้ผ่านอะไรไปบ้าง และจุดเริ่มต้นกับจุดปลายทางนั้น อยู่ห่างกันมากน้อยเพียงใด เท่าที่ตรวจสอบมา

ก็ดูจะไม่มี ความสัมพันธ์อะไรกันระหว่างสถานที่ในโลกที่ ๒ กับสถานที่ของโลกนี้ มันอาจจะมีเหมือนกันคู่กันไป หรืออาจจะไม่เป็นเช่นนั้นเลยก็ได้ทั้ง ๒ อย่าง แต่ที่แน่นอนก็คือ โลกที่ ๒ ซึ่งไม่ใช่โลกแห่งวัตถุนี้ ไม่ได้มีโลกที่เราอยู่นี้เป็นจุดศูนย์กลางเลย แต่ตรงกันข้าม ดูเหมือนว่าจะมีส่วนน้อย ๆ ของโลกที่ ๒ ส่วนหนึ่งมาซ้อนเหลื่อมทับโลกเรานี้อยู่ และตรงที่ซ้อนกันนี้เองที่เราได้อาศัยเป็นทางผ่านเข้าออก

ในระยะ (แห่งความรู้ของเราในปัจจุบัน) นี้ ข้าพเจ้าคิดว่าเรายังไม่สามารถเข้าใจได้แจ่มชัดเลยว่า โลกที่ ๒ นี้มีความเป็นอยู่จริง ๆ ได้อย่างไร คือคิดไปอย่างไร เท่าไร ก็คงจะมองไม่เห็นตลอดไป เรื่องเช่นนี้ คงจะคล้าย ๆ กันกับบอกให้เครื่องคอมพิวเตอร์แก้ปัญหของเรื่องซึ่งเรายังไม่ได้ใส่ข้อมูลป้อนเข้าไปให้มันรู้มาก่อนเลย ระดับสติปัญญาของเราในปัจจุบันนี้ ยังไม่เจริญเพียงพอ ที่จะเข้าใจถึงความเป็นไปและความมีอยู่ของโลกที่ ๒ ได้อย่างแจ่มแจ้ง ฉะนั้น เราคงจะต้องรอดต่อไป กว่าจิตใจของมนุษย์จะเจริญขึ้นมาเพียงพอ หลักการที่จะอบรมสติ

ปัญญาของเราให้สามารถเข้าใจเรื่องนี้ได้ ยังด้อยมาก แต่ต่อไปก็อาจจะพัฒนาขึ้นมาได้ และเมื่อนั้นเราก็คงจะสามารถเข้าใจ และรับรองความจริงเรื่องนี้ได้เป็นอย่างดี

แต่ข้าพเจ้าก็มีความเชื่อมั่นว่า จิตไร้สำนึกของเรา ซึ่งจะเรียกว่าเป็นจิตเหนือสำนึก หรืออภิจิตหรือจิตใต้สำนึกหรือวิญญาณ หรืออะไรอื่นอีกก็ตามที่ ย่อมรู้จัก และคุ้นเคยกับโลกที่สองนี้ด้วยกันทั้งสิ้น ส่วนปัญหาที่ว่า ความรู้จักคุ้นเคยซึ่งมีอยู่ในจิตใต้สำนึก จะมีผลต่อจิตสำนึกของเราอย่างไรนั้น เป็นเรื่องที่น่าทึ่งที่เราได้ขบคิดกันเรื่อยมา มีหลายคนเหมือนกันที่ให้ข้อเสนอแนะว่า อิทธิพลของโลกที่ ๒ ครอบงำชีวิตของเราในขณะที่เรายังตื่นอยู่ด้วยเหมือนกัน และการทดลองที่ผ่านมาก็ดูเหมือนว่า จะสนับสนุนแนวความคิดนั้นด้วย มีคำกล่าวที่เราเป็นผู้กำหนดชะตาชีวิตของเราเอง ซึ่งก็เป็นการถูกต้องเหมือนกัน แต่ขอให้เข้าใจว่าเราในที่นี้ ไม่ได้หมายถึงความคิดในระดับจิตสำนึก ความคิดของเราในระดับจิตใต้สำนึกอาจมีอำนาจบันดาลแก่การกระทำประจำวันของเรานี้ก็ได้ ซึ่งเรื่องนี้จิตสำนึกของเราในขณะนี้ ยังไม่สามารถรับรู้ความจริงข้อนี้ได้

เรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเดินทางไปยังโลกที่ ๒ มีมากมายหลายร้อยหน้า ซึ่งส่วนมากในระหว่างนั้น ก็มีการกระทำและความคิดซึ่งไม่น่าจะเป็นไปได้เลย ถ้าจะเปรียบกับการกระทำและความคิดในขณะที่ยังอยู่ในโลกนี้ ฉะนั้นเรื่องเหล่านั้นจึงเป็นเรื่องที่ดึงดูดใจไร้สำนึกของเรา ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของตัวเราเหมือนกัน

ความไม่อยากจะตาย แต่ก็กลัวเผชิญกับความตาย

เราทุกคนมีแรงดันอยู่ภายในเหมือนกันหมดกับสิ่งที่มีชีวิตทั่วไปทุกอย่าง ซึ่งแรงผลักดันนี้เริ่มมีตั้งแต่ขณะที่เราอยู่ในครรภ์ของมารดา แรงหรืออำนาจชนิดนี้มีกำลังเหนือสัญชาตญาณชนิดอื่น ๆ ทั้งหมด มันจะอยู่กับเราโดยไม่ยอมไปไหนเลย อำนาจที่กล่าวนี้คือ ความต้องการที่จะมีชีวิตอยู่ตลอดไป หรือความไม่อยากจะตาย (ภว-ตัณหา) นั่นเอง

แรงดันของความไม่อยากจะตายแต่อยากเป็นอยู่ตลอดไปนี้เอง ที่เป็นตัวการทำให้เกิดอุปสรรค คือความกลัว และความกลัวนี้เราจะต้องเอาชนะให้ได้ ไม่เช่นนั้นการ

ถอดกายที่ ๒ ออกไปจากกายที่ ๑ ก็จะไม่สำเร็จได้เลย เพราะอันที่จริงประสบการณ์นอกกายเนื้อทั้งหลาย ก็มีลักษณะคล้ายคลึงกับความตายนั่นเอง ดังนั้น ถ้าเรายังเคารพต่อแรงดันภายในอันยิ่งใหญ่ที่อยู่ตราบใด ก็รับรองว่าจะทำการแยกกายที่ ๒ ออกไปไม่ได้อย่างเด็ดขาด

ในชีวิตประจำวันของเรา เรากินอาหารก็เพราะเรายังไม่อยากตาย บ่อยครั้งที่เราต้องกินทั้งที่ไม่ค่อยอยากจะกิน แต่เนื่องจากเป็นคำสั่งของนายใหญ่ คือความอยากมีชีวิตอยู่ เราก็ต้องทำตาม แม้ในเรื่องการสะสมทรัพย์สมบัติและสิ่งของต่าง ๆ ก็เป็นผลของการที่เราเคารพคำสั่งของนายใหญ่ผู้นี้อีก เพราะจะได้เอาไว้ใช้และหากินเรื่อย ๆ ไป จะได้ไม่อดตาย เราต้องการที่จะสืบพันธุ์ ก็เพราะว่าเรา หรือว่าพืชพันธุ์ของเราจะได้ไม่ตาย คือขาดสูญเวลาที่จะมีอันตรายนขึ้นแก่ร่างกาย ซึ่งเราถืออยู่ตลอดเวลาว่าเป็น “ตัวตนของเรา” ก็จะเกิดมีกลไกภายในทำงานโดยอัตโนมัติให้ป้องกันหรือหลีกเลี่ยง เช่นหนีอันตรายนั้น ๆ ไปเสียถ้าสู้ไม่ได้ หรือถ้าสู้ได้ ก็ต้องสู้กันทีเดียว นี่ก็เป็นวิธีการซึ่งนายใหญ่ท่านให้เรามาไว้

เลือกใช้ตามโอกาสที่เหมาะสม ความต้องการมีชีวิตซึ่งเป็นคำสั่งที่สำคัญชั้นสุดยอด ของนายใหญ่ชั้นสุดยอดนี้ก็หมายความว่า ให้เราหลีกเลี่ยงความตายทุก ๆ วิธีทาง

แต่ชีวิตของเรา ก็ไม่ได้ขึ้นอยู่กับนายใหญ่ที่กล่าวมาแล้วนั้นเพียงผู้เดียว ถ้าเราต้องการจะทำความดี ดำเนินตามอุดมคติ ฝึกฝนตนให้มีคุณธรรม ทำอะไรแบบมหาบุรุษผู้มีใจใหญ่หรือใจสูงกระทำกัน เรื่องมันก็กลับตรงกันข้าม คือเราต้องหัดดีใจ ไม่เครพและไม่ฟังเสียง หรือทรยศต่อคำสั่งของนายใหญ่ที่กล่าวแล้วเสียบ้าง ลองคิดดูก็ได้ถึงตัวอย่างในชีวิตประจำวันที่เราเห็น ๆ กันอยู่นี้เอง คนบางคนทีเสียสละอาหารหรือรายได้ให้แก่คนอื่นก็ดี คนที่ทำงานหนักเพื่อหาเลี้ยงครอบครัวของเขาโดยบางครั้งก็ต้องเสียสละสุขภาพของตนเอง (คือทำให้ตายเร็วขึ้น) ก็ดี คนที่สละความสุขหรือประโยชน์ของเขาให้แก่ส่วนรวมหรือประเทศชาติ โดยไม่ได้รับผลตอบแทนโดยตรงก็ดี คนที่เสี่ยงชีวิตถึงกับบางครั้งต้องเสียชีวิตเพื่อความสุขของผู้อื่นก็ดี เรากล่าวว่าเขาได้ทำสิ่งที่ถูกต้องแล้วทั้งสิ้น และท่านนึกไหมว่าเขาเหล่านั้นได้กระทำการ

ไม่เคารพต่อคำสั่งของนายใหญ่แล้ว มากบ้างน้อยบ้าง ตามแต่กรณี

ดังนั้น การกระทำสิ่งที่ถูกต้อง ตามความหมายในที่นี้ ซึ่งหมายความว่าถึงการกระทำที่มนุษย์ทั้งหลาย ยกย่องสรรเสริญ บูชา และถือว่าเป็นลักษณะของเทวดา หรือพระเจ้านั้นก็คือการหัดใจให้ละเมิดต่อคำสั่งอันสำคัญที่สุดของพระผู้เป็นเจ้าของที่ไว้แก่ชีวิตทั้งหลายนั่นเอง และดังที่กล่าวมาแล้ว ตราบใดที่ท่านยังไม่สามารถ ละเมิดคำสั่ง ดังกล่าวแล้ว คือยังไม่สามารถปรามอำนาจของความไม่อยากตาย ยังไม่สามารถบรรเทาความต้องการทางเพศในส่วนที่หยาบที่สุดได้เสียก่อนแล้ว ท่านจะไม่ประสบความสำเร็จในการทดลอง เพื่อให้เข้าถึงสภาวะที่ ๒ เลย

จากหลักความจริงขั้นมูลฐานนี้ เราจะได้พบความจริงอื่น ๆ อีกนานาประการนับเป็นจำนวนพัน ๆ ที่จะเสนอหน้าออกมาเหมือนกับฟองที่ผุดขึ้นมาจากใต้ทะเล (เมื่อพื้นน้ำหรือท้องทะเลตอนนั้นถูกรบกวน) ฉะนั้น สิ่งเหล่านี้ได้ถูกซ่อนอยู่ภายใต้ผิวพื้น ตกอยู่ในความ

มืดมิด ไม่ได้เห็นแสงตะวันมานานแสนนาน มันจะโผล่หน้าออกมาให้ท่านเห็นสลอนไปหมด ทีนี้ ท่านจะทำอย่างไร ? ทำไม่รู้ไม่ชี้ไม่เอาใจใส่มันเสียอย่างนั้นหรือ ? ปฏิเสธมันเสียว่าไม่ได้เกี่ยวข้องกับเราเลยหรือ ? หรือว่าในเมื่อเรารู้แล้วว่าเรามีอำนาจจัดการกับมันได้เหมือนกัน เราก็หันหน้ามาสู้กับมันอย่างเต็มที่ มันจะออกมาเสนอหน้าสักเท่าไรก็เอากัน สู้กันให้เห็นดำเห็นแดงกันทีเดียว ?

ถ้าท่านยินดีทำอย่างหลัง คือสู้กับมันอย่างไม่คิดชีวิต (ไม่ต้องกลัวตายหรืออะไรกันอีกแล้ว) เรื่องต่อไปนี่ก็มีทางเป็นไปได้สวยมาก

ปี ค.ศ. ๒๐๒๕ (หรือ พ.ศ. ๒๕๖๘) คือประมาณ ๕๐ ปี เศษหลังจากเวลาที่ข้าพเจ้าเขียนหนังสือเล่มนี้ เด็กเล็ก ๆ คนหนึ่งในโลกนี้ กอดปุ่มอะไรปุ่มหนึ่งซึ่งอยู่บนเครื่องมืออย่างหนึ่ง ซึ่งมีลักษณะคล้ายวิทยุกระเป่าหิ้ว ข้าพเจ้า (ซึ่งตอนนั้นอยู่ในโลกที่ ๒ แล้ว) รับสัญญาณได้ จึงหันมาฟังเขาพูดส่งข่าวมา

“เออ สวัสดิ์นะ ไ้หนุ” ข้าพเจ้ากล่าว และเด็กเล็ก ๆ คนนั้นยิ้มรับ เขาจำเสียงข้าพเจ้าได้ว่าข้าพเจ้า เป็นปู่ของปู่ของเขา เพราะเขา คือหลานของหลานของหลานข้าพเจ้านั่นเอง

(หมายเหตุผู้แปล ข้อความข้างต้นนั้นเป็นความคิดคำนึงของผู้เล่าประสบการณ์ ซึ่งคาดการณ์ว่า ในอนาคตมนุษย์เราอาจมีทางติดต่อกับโอปปาติกะได้ โดยอาศัยเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์อิเล็กทรอนิกส์ อย่างใดอย่างหนึ่ง คล้าย ๆ กับวิทยุหรือโทรทัศน์ฉะนั้น คือหมายความว่าไม่ต้องอาศัยการติดต่อโดยผ่านทางคนทรงดังเช่นในปัจจุบันนี้ ทั้งนี้หมายความว่าหากเราต้องการจะติดต่อกับบุคคลที่ตายไปแล้วคนหนึ่งคนใดก็ตาม ก็อาศัยเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์แบบโทรคมนาคมนี้ คือกดปุ่มหนึ่งเข้าก็เรียกคนที่ตายไปแล้วมาสนทนากันได้ทันที และยังสามารถเห็นรูปร่างปรากฏบนจอภาพอีกด้วย กล่าวตามสำนวนสมัยใหม่ก็คือ ในอนาคตมนุษย์เราอาจจะติดต่อกับโอปปาติกะคือผีและเทวดาได้ด้วยเครื่องมือชนิดนี้แบบ “เปิดปุ๊บ ดิดปั๊บ” เลยทีเดียว)

“อวสาน”

อธิบายคำ

๑. อาการเลือดวิ่งซึ่งมีอาการชูซ่า (Blood-flow surge) เป็นอาการที่เกิดขึ้นชั่วคราว เมื่อมี “อะไรอย่างหนึ่ง” หลั่งไหลเข้ามาในจิตในระยะตันของความสั้นสะเทือน
๒. วิธีนับลง (Countdown Technique) คือการเข้าสู่ภาวะการผ่อนคลายโดยอาศัยฟังเทปบันทึกเสียงข้อความบางอย่าง เมื่อเกิดความมั่นใจแล้ว ต่อจากนั้นก็นับในใจจาก ๑ ถึง ๒๐
๓. ความผ่อนคลายเป็นส่วน ๆ (Fractional Relaxation) คือการนึกแนะนำตนเองให้เกิดความผ่อนคลายแก่อวัยวะของร่างกาย ทีละส่วน ๆ

-
๔. จุดอยู่ตัว (Gold-off Point) คือจุดของใจในขณะที่ได้รับความผ่อนคลายทางร่างกายอย่างเต็มที่ แต่จิตใจก็ยังไม่อยู่ในสภาพหลับ จุดนี้อยู่ใกล้ความหลับมาก (ถ้าเผลอก็หลับเลย)
 ๕. นึกถึงตัว เค. (K. Recall) ผลของการฟังเทปบันทึกเสียง เพื่อจะช่วยให้การกลับเข้ามาสู่กายเนื้อเป็นไปโดยง่ายขึ้น คือพอจะกลับตั้งใจนึกถึงตัว เค.
 ๖. การยกตัวออก (Lift-out) การแยกกายที่ ๒ ออกไปจากที่ ๑ ซึ่งเป็นวิธีที่ธรรมดาที่สุด แต่บางครั้งก็กลายเป็นเรื่องยากไปได้เหมือนกัน หลักการก็คือให้นึกกำหนดในใจว่าจะ “ออกไปละ” ต่อจากนั้นก็พอออกไปได้จริง ๆ
 ๗. นึกทบทวน (Memory Procedure) วิธีการทำให้เกิดภาวะความผ่อนคลายใหม่ หรือจูงความสนใจสะท้อนให้เกิดใหม่ โดยนึกย้อนหลังทบทวนไปในตอนนั้น ๆ ของหนีก่อน คิดอะไร มีอารมณ์อะไร แล้วก็สร้างสาเหตุให้เหมือนเดิมเพื่อจะได้รับผลเหมือนเดิม

-
๘. อาการใจเลื่อนลอย (Mind Drift) ได้แก่ปรากฏการณ์ ที่เกิดขึ้นบ่อย ๆ ในขณะที่เข้าสู่ภาวะความผ่อนคลายหรือจุดอยู่ตัว คือในระหว่างที่ดำเนินการมาเป็นขั้น ๆ นี้ บางทีเผลอสติไปแวบเดียว ใจไปคิดถึงเรื่องอื่นเสียแล้ว โดยที่ไม่ได้ฝันเลย ในกรณีเช่นนี้ก็ต้องไปตามตัวกลับมาให้คิดถึงเรื่องเดิมใหม่
๙. หายใจทางปาก (Oral Breathing) คือหายใจทางปากซึ่งเปิดอ้าครึ่งหนึ่งเพื่อจะเร่งความสั้นสะเทือนให้สูงขึ้น
๑๐. ปอกเปลือก (Peel-off) คือวิธีการออกไปจากกายเนื้อโดยการนอนแล้วค่อย ๆ พลิกตัวไปเรื่อย ๆ ในที่สุดก็จะออกได้โดยปล่อยให้กายเนื้ออยู่ที่เดิมข้างหลัง แบบนี้เป็นแบบที่ให้ผลที่สุด
๑๑. สัญญาณกลับโดยเคลื่อนไหวร่างกาย (Physical Movement Return Signal) เป็นวิธีการกลับเข้ากายเนื้อที่ได้ผลดีที่สุด คือเมื่อต้องการกลับเพียงแต่นึกถึงกายเนื้อ ก็เป็นการเพียงพอแล้ว แต่ถ้า

ต้องการให้เป็นไปโดยด่วน ให้คิดถึงว่าจะกระตุก
กระตักส่วนใดส่วนหนึ่งของกายเนื้อ เช่น นิ้วมือ
หรือนิ้วเท้าก็ได้ ต่อจากนั้นก็จะกลับมาได้ตามที่ต้อ
งการโดยด่วน

๑๒. พุงออก ๙๐ องศา (Reach-out 90°) เป็นวิธีการ
จงให้เกิดความสั่นสะเทือนซึ่งอธิบายยาก แต่ได้
กล่าวไว้แล้วในบทที่ ๑๖
๑๓. แบบนึกย้อนหลัง (Recall Technique) คือแบบ
หนึ่งที่ได้อธิบายไว้ข้างต้นแล้ว เกี่ยวกับการกลับมา
เข้ากายเนื้อ
๑๔. แบบการผ่อนคลาย (Relaxation Pattern) เป็น
แบบหนึ่งในหลาย ๆ แบบที่ใช้เพื่อให้ร่างกายได้รับ
การพักผ่อน
๑๕. กลิ้งตัวเข้า (Roll-in) คือการเข้ามาสู่กายเนื้ออีก
แบบหนึ่งจากระยะใกล้ โดยตั้งกายที่ ๒ ให้อยู่ในท่า
และระดับเดียวกันกับกายเนื้อ แล้วค่อย ๆ กลิ้งตัว
(ของกายที่ ๒) เข้ามาให้ประกบกับกายเนื้อพอดี

-
๑๖. ศูนย์ความรู้ลึกลับทางเพศ (Sex centre Pattern) เป็นวิธีที่ใช้ในระยะแรก ๆ เพื่อทำให้เกิดความสัมพันธ์ โดยผันแปรพลังขั้วตันทางเพศไปสู่ส่วนอื่นของร่างกายเสีย
๑๗. ยื่นแขนออก (Stretch-out Method) ใช้เพื่อเดินทางไปไหนมาไหน คือหลังจากคิดเพ่งถึงจุดที่ต้องการจะไปแล้ว ก็ยื่นแขนออกและโน้มร่างกายส่วนบนไปในทิศทางที่จะไปนั้น เพื่อกระตุ้นอีกส่วนหนึ่ง ต่อจากนั้นก็จะได้ตามที่ได้คิดไว้ ยิ่งเหยียดแขนออกไปให้เข้มแข็ง ก็ยิ่งไปถึงที่หมายเร็วขึ้น ดูบทที่ ๑๗
๑๘. อภิจิต (Supermind) ได้แก่ กระบวนการแห่งความคิดและส่วนของจิตที่อยู่เหนือจิตสำนึก คือที่เราไม่สามารถจะรู้สึกได้ตามปกติเลย
๑๙. ๑ ถึง ๒๐/แวล คิว (1-20/LQ) วิธีการเพื่อให้ร่างกายได้ผ่อนคลายโดยนับ ๑ ถึง ๒๐

-x-

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์วิญญาน ๔๗/๒ ถนนสามเสน

บางลำพู กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๐๐

โทร. ๒๘๒-๒๐๒๕, ๖๒๙-๑๙๕๑

โทรสาร ๒๘๑-๑๗๐๖

น.ส.ศรีเพ็ญ จัตตะศรี ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ศ. ๒๕๔๑

ประสบการณ์นอกกายเหนือ

เล่ม ๒

ในชีวิตของคนเราจะเห็นว่าหลายกรณีมีปรากฏการณ์ประหลาดซึ่งไม่อาจบรรยายให้เหตุผลได้ โดยอ้างถึงหลักทางฟิสิกส์ เคมี หรือ ชีววิทยาเท่านั้น คือจะต้องมีเหตุ "ลึกลับ" ที่ยังค้นไม่พบโดยอาศัยกฎเกณฑ์ทางวิทยาศาสตร์เท่าที่รู้อยู่ในปัจจุบัน ผู้มี "น้ำใจ" เป็นนักวิทยาศาสตร์ที่แท้จริง จึงควรมีความบริสุทธิ์ใจยอมรับความจริงข้อนี้ เพื่อสนับสนุนให้ผู้ที่มีความรู้ และประสบการณ์ทางนี้โดยเฉพาะ ได้ดำเนินการค้นคว้าต่อไป